

PEDAGOGIE CREATIVĂ

REVISTA EDUCATORULUI

SELLIFICATION

- Revistă Națională de Teorie și Practică Educațională -
- EDUcație cu SENS -

SE ADRESEAZĂ

cadrelor didactice,
personalului didactic auxiliar,
elevilor și părinților

PEDAGOGIE CREATIVĂ

REVISTA EDUCATORULUI

SELLIFICATION

Asociația SELLification4EDUcation

Date contact

E-mail: asociatia@sellification.org

Web: sellification4education.ro/pedagogie-creativa-revista-educatorului-sellification/

 : [www.facebook.com/groups/ EducatoriSellification](https://www.facebook.com/groups/EducatoriSellification)

Colectivul editorial: Monica Dobre

Elisabeta Salva - redactor șef

Mara Iepure

Surse foto: Unsplash, Pexels

Design: Andrada Boldiș

Referenți Științifici: Raluca Alexandra Sandu

Prof. Monica Dobre

Prof. Cătălina Antonescu

Călin Iepure

Răzvan Curcubătă,

Prof. dr. Oana Bianca Budeanca-Babolea

*AUTORII ÎȘI ASUMĂ ÎNTREAGA RESPONSABILITATE PENTRU CONȚINUTUL
MATERIALELOR PUBLICATE.*

ISSN: 3008 - 2366

ISSN-L: 3008 - 2366

Dragă, Dascăl,

*Se spune că orice călătorie începe cu un prim pas.
Chiar și o călătorie ca a noastră, care a avut nevoie de muuuulți pași, a început printr-un prim pas, cel mai mic și, poate, cel mai important: decizia de a construi Asociația SELLification4EDUcation.*

Suntem o organizație profesională a cărei misiune este aceea de a veni în sprijinul cadrelor didactice prin facilitarea accesului la o comunitate educațională de practică și învățare colaborativă, de a contribui în scopul educării și creșterii viitoarelor generații de copii mai pregătite pentru schimbare și mai deschise către meseriile viitorului.

SELLification4EDUcation este locul în care cadrul didactic se regăsește ca membru și beneficiază de evenimente, de cursuri de perfecționare, de resurse educaționale deschise, de modele de predare creative și experiențiale, de exemple de bune practici.

SELLification4EDUcation este locul în care TU CONTEZI! Fii TU schimbarea, acum! "Mâine" le aparține LOR!

***Cu mult drag,
echipa editorială și fondatorii Sellification***

Monica Dobre

Bogdan Vaida

Tatjana Magdin

Călin Iepure

Mara Iepure

Răzvan Curcubătă

Elisabeta Salva

Bogdan Grosu

ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

Metoda hărților mentale și TEAM Teaching-ul la ciclul preșcolar: O abordare inovatoare pentru dezvoltarea copiilor mici

Profesor învățământ preșcolar **Ștefan Dorina**
Școala Gimnazială nr.17 „Ion Minulescu” G.O.N Abracadabra Constanța

În domeniul educației preșcolare, educatorii se străduiesc să găsească metode inovatoare pentru a spori interesul și angajamentul copiilor mici în procesul de învățare. Două astfel de abordări eficiente și complementare sunt metoda hărților mentale și TEAM Teaching-ul. În acest articol, vom explora cum integrarea acestor două metode poate aduce beneficii semnificative în dezvoltarea copiilor preșcolari.

Metoda hărților mentale

Metoda hărților mentale, dezvoltată de Tony Buzan, reprezintă o tehnică vizuală de organizare a informațiilor și de reprezentare grafică a ideilor. Această abordare încurajează gândirea non-lineară, creativitatea și asocierile libere între concepte. În cadrul ciclului preșcolar, copiii au o predispoziție naturală către înțelegerea și asimilarea informațiilor într-o formă vizuală și intuitivă. Prin utilizarea hărților mentale, educatoarele pot facilita procesul de învățare și pot dezvolta abilitățile cognitive ale copiilor mici, permițându-le să-și exprime liber gândurile și să facă conexiuni între idei.

TEAM Teaching-ul

TEAM teaching-ul sau predarea în echipă reprezintă o strategie educațională în care mai mulți profesori lucrează împreună în același mediu de învățare. În contextul preșcolar, această metodă implică colaborarea între educatoare, specialiști în educația timpurie și alți experți în domenii conexe. Echipa de învățământ poate avea abordări și expertize diferite, ceea ce le permite să ofere un

mediu mai diversificat și stimulativ pentru copiii mici. TEAM teaching-ul promovează o învățare holistică și susține dezvoltarea abilităților sociale și emoționale, ajutând copiii să interacționeze și să colaboreze eficient cu alți copii și adulți.

Metoda hărților mentale și TEAM Teaching-ul în sistemul educațional preșcolar

Combinarea metodei hărților mentale cu TEAM Teaching-ul poate fi o alegere excelentă în cadrul ciclului preșcolar, deoarece aceste două abordări se completează reciproc în mai multe moduri. Prin utilizarea hărților mentale, educatoarele pot vizualiza mai bine conexiunile dintre subiecte și pot crea planuri de lecții mai coerente și captivante. De asemenea, hărțile mentale pot fi folosite ca instrumente vizuale pentru a facilita înțelegerea conceptelor complexe și pentru a încuraja gândirea creativă.

În cadrul echipei de învățământ, educatoarele pot lucra împreună cu specialiști în diverse domenii, cum ar fi arte vizuale, muzică sau educație fizică. Această colaborare permite diversificarea activităților de învățare și abordarea subiectelor din multiple perspective. De exemplu, în timpul studierii unui animal sălbatic, educatoarea poate lucra împreună cu un specialist în biologie pentru a aduce în clasă cunoștințe reale și pentru a

organiza activități practice, precum excursii în natură sau vizionarea documentarelor educative.

Pentru fundamentarea acestui articol, am consultat mai multe surse bibliografice relevante, aceste surse oferind o perspectivă detaliată asupra metodei hărților mentale și a strategiilor de TEAM Teaching, precum și exemple concrete de aplicare în mediul preșcolar.

Concluzie

Utilizarea metodei hărților mentale și a TEAM Teaching-ului în cadrul ciclului preșcolar poate reprezenta o combinație puternică pentru dezvoltarea creativității, a gândirii critice și a abilităților sociale ale copiilor mici. Integrarea acestor două abordări inovatoare în sistemul educațional preșcolar poate asigura un mediu de învățare captivant, stimulat și adaptat nevoilor individuale ale copiilor, pregătindu-i pentru succesul școlar și personal în viitor.

Sursa bibliografică:

- Brown, Nancy E., et al. "Teaching in the Preschool Classroom: Strategies for Helping Children Learn." Cengage Learning, 2017.
- Buzan, Tony. "The Mind Map Book: Unlock your creativity, boost your memory, change your life." Pearson Education Limited, 2018.
- Johnson, David W., et al. "Cooperation in the Classroom." Interaction Book Company, 2019

Rolul profesorului empatic în dezvoltarea empatiei la copiii preșcolari

Profesor învățăământ preșcolar **Costescu Dorina Gabriela**

Într-o lume marcată de diversitate și interconexiuni, dezvoltarea empatiei și a inteligenței emoționale devine tot mai vitală pentru a construi indivizi conștienți și relații armonioase. În acest context, profesorul empatic joacă un rol crucial în cultivarea acestor calități la copiii preșcolari.

În domeniul complex al educației preșcolare, profesorul devine o figură centrală în dezvoltarea copiilor nu doar din punct de vedere academic, ci și din perspectiva abilităților sociale și emoționale. Un aspect esențial al acestei dezvoltări este empatia - capacitatea de a înțelege și de a împărtăși emoțiile altor persoane. Într-o lume în continuă schimbare, în care interacțiunile umane sunt atât de diverse și bogate în nuanțe emoționale, dezvoltarea empatiei și a inteligenței emoționale devine o calitate-cheie pentru viitoarea generație.

Empatia, acea capacitate unică de a resimți și de a înțelege emoțiile altora, are rădăcini adânci în interacțiunile umane. Profesorul empatic devine un model viu al acestei abilități. Atunci când un copil simte că este ascultat cu răbdare și empatie, acesta învață că emoțiile și gândurile sale sunt prețuite și că poate fi confortabil să își exprime trăirile. Profesorul empatic devine astfel un exemplu pentru copii, învățându-i că empatia nu este doar o trăsătură abstractă, ci o atitudine de respect și înțelegere față de ceilalți.

O componentă esențială a rolului profesorului empatic este validarea emoțiilor copiilor. Prin acordarea de atenție și acceptare față de trăirile lor,

profesorul contribuie la dezvoltarea unei stime de sine sănătoase și la crearea unei relații de încredere între copil și adult. Validarea emoțională îi ajută pe copii să înțeleagă că toate emoțiile sunt normale și că pot găsi modalități constructive de a le exprima și de a le gestiona. Atunci când un copil preșcolar este în preajma unui profesor empatic, acesta învață că sentimentele și emoțiile sunt importante și că sunt binevenite în discuții și în interacțiuni. Profesorul empatic ascultă cu răbdare și interes poveștile, gândurile și preocupările copiilor, creând un spațiu sigur în care aceștia pot să își exprime fără teamă stările emoționale.

Un alt aspect al rolului profesorului empatic constă în modelarea comportamentului empatic. Copiii preșcolari învață prin observație și imitare, iar atunci când văd profesorul manifestând grijă, înțelegere și sprijin față de ceilalți copii și adulți, aceștia sunt încurajați să facă același lucru. Profesorul empatic devine un exemplu de cum să fie sensibil la nevoile și emoțiile celor din jur.

Profesorul empatic poate utiliza jocurile de rol pentru a cultiva empatia. Prin intermediul jocului, copiii sunt încurajați să se pună în pielea altor persoane și să își dezvolte înțelegerea pentru perspectiva și sentimentele acestora. Aceste experiențe fictive nu doar că îi ajută să își lărgască orizonturile emoționale, dar îi învață și cum să fie mai sensibili și atenți la emoțiile altor persoane în viața reală.

Pentru a încuraja dezvoltarea empatiei și a inteligenței emoționale, profesorul poate aduce în clasă literatură cu tematică empatică. Lecturarea poveștilor care explorează sentimente complexe și relații interpersonale poate deschide discuții valoroase cu copiii. Acest proces nu doar că îi ajută să identifice și să înțeleagă emoțiile în sine, ci și să își dezvolte abilitățile de a observa și interpreta emoțiile altora.

O parte importantă a rolului profesorului empatic este ghidarea copiilor în gestionarea conflictelor. Prin promovarea comunicării deschise și a ascultării

active, profesorul îi învață pe copii să își exprime nevoile și să asculte perspectiva celorlalți. În aceste momente, empatia devine o unealtă esențială pentru a găsi soluții care să țină cont de toate părțile implicate și să mențină relațiile într-un echilibru sănătos.

Putem spune, deci, că profesorul empatic devine un arhitect al inteligenței emoționale în rândul copiilor preșcolari. Prin intermediul abilităților sale de ascultare empatică, de validare a emoțiilor și de promovare a empatiei, acesta contribuie la dezvoltarea unei generații viitoare de indivizi sensibili și deschiși, care pot înțelege și gestiona complexitatea emoțiilor umane. Profesorul empatic nu doar educă, ci și creează o punte către o lume mai empatică și mai armonioasă.

În încheiere, profesorul empatic devine o călăuză esențială în dezvoltarea empatiei și a inteligenței emoționale la copiii preșcolari. Prin intermediul atitudinii sale, a comunicării empatice și a modelelor de comportament, acesta contribuie la formarea unei generații viitoare care să fie sensibilă la emoțiile și nevoile celor din jur și capabilă să interacționeze într-un mod empatic și constructiv cu lumea înconjurătoare.

Învățământul preșcolar și educația interculturală - cercetare

Profesor învățământ preșcolar **Anghelache-Voica Georgiana Livia**
Grădinița cu Program Prelungit Nr.14 Târgoviște Dâmbovița

Dacă în grădiniță ne preocupă doar educația intelectuală, morală, estetică, socio-emoțională și antreprenorială, societatea actuală, dar mai ales schimbările ei permanente, ne obligă să ne ocupăm și de educația interculturală, prin care formăm și dezvoltăm copiilor conștiința de sine, europeană și globală, cultivăm respectul pentru diversitate, toleranță, empatie, solidaritate.

Educația interculturală are în vedere dezvoltarea unei educații a tuturor, mici și mari, pentru recunoașterea diferențelor existente în interiorul aceleiași comunități, societăți.

Educația interculturală este totodată un răspuns la provocările lumii contemporane și la dinamica sociale culturale. În grădiniță și școală ea nu se confundă cu nici una dintre activitățile obligatorii sau obiectele de studiu, având strânse legături cu alte filozofii educaționale precum educația antirasistă, educația pentru pace, educația pentru drepturile omului, educația pentru o cetățenie democratică. „*Cadrul didactic care practică o pedagogie interculturală va profita efectiv de prezența elevilor de origini diferite, pentru a valoriza cultura lor de origine și a-i sensibiliza, în același timp, pe ceilalți la diversitatea culturală, dar va evita să impună o oarecare identificare, va evita stereotipurile, prezentarea culturilor în mod static.*” (P. Dasen).

În grădiniță fiecare copil vine dintr-un mediu socio-cultural diferit de al celorlalți copii, iar din perspectiva provocărilor multiculturalismului civic, trebuie pus accentul pe rolul educației și a dialogului intercultural, pentru că, așa cum bine știm,

diversitatea culturală înseamnă bogăție iar această bogăție merită și trebuie păstrată.

Tuturor copiilor trebuie să le acordăm șansa la o educație de calitate, să le asigurăm condiții egale pentru o dezvoltare multilaterală, să-i asigurăm că sunt valoroși și importanți, iar, particularitățile lor doar le sporesc unicitatea. Copiii învață de timpuriu că sunt diferiți, ceea ce nu înseamnă că unul este mai bun decât altul. Ei învață sub protecția și bunăvoința educatoarei să se respecte și să se accepte, să fie buni și generoși, creativi, capabili să creeze relații pozitive. Indiferent de etnie sau minoritatea din care face parte, copilul simte nevoia și trebuie să fie iubit, respectat, valorizat, iar din această perspectivă se impune o atitudine deschisă, tolerantă, acceptare și flexibilitate culturală din partea oricărui cadru din grădiniță.

Educația interculturală răspunde în mod adecvat la diversitatea nevoilor tuturor copiilor, pentru a combate riscurile de excludere și a asigura respectarea drepturilor acestora.

Scopul educației interculturale este de a le permite atât cadrelor didactice, cât și copiilor, să se simtă în largul lor atunci când au de a face cu diversitatea și să o considere mai degrabă o provocare decât o problemă, o oportunitate și nu un factor de blocaj.

Educația nu doar reflectă societatea, ci îi și influențează dezvoltarea. Astfel, instituțiile de învățământ au rolul de a construi o societate interculturală. Educația nu are singura responsabilitate de a combate rasismul și de a promova competențele interculturale, are și rolul de

a forma copiilor atitudini, valori și cunoștințe interculturale. O educație interculturală oferă copiilor instrumentele necesare pentru a se dezvolta într-o lume în care diversitatea socială este în continuă creștere. Aceste capacități nu pot fi formate cu ușurință printr-o educație bazată pe un singur tip de cultură.

Oamenii nu se nasc „buni” sau „răi”, ci sunt supuși unui proces de modelare, de transformare, încă de la naștere, sub influența educației părinților, a cadrelor didactice și a societății.

Din punct de vedere social, educația interculturală încurajează contactele, comunicarea, schimburile, care au ca rezultat micșorarea „distanței sociale”. Formarea și dezvoltarea spiritului de toleranță constituie un deziderat major al educației interculturale. Rolul profesorului este acela de a valoriza culturile de origine ale elevilor, sensibilizându-i la diversitatea culturală, surmontând prejudecățile și stereotipurile și practicând un comportament nediscriminatoriu.

Chiar dacă în România a existat din totdeauna o mare diversitate culturală și etnică, importanța implementării și aplicării în instituțiile de învățământ, mai ales a celor preșcolare, a educației interculturale a fost recunoscută recent. Identitatea de tip monoculturală a determinat o teamă de interculturalitate, ce a permis introducerea studiului educației interculturale în școli abia în 2008 (anul intercultural al dialogului european), ca materie opțională în programa școlară pentru gimnaziu. Tot în 2008, odată cu schimbarea curriculumului pentru învățământul preșcolar s-a produs o deschidere către abordarea diversității în grădiniță, iar principii ale educației interculturale, precum egalitatea, demnitatea, toleranța, solidaritatea, empatia au putut fi studiate și aplicate.

Totuși aplicarea acestora ține de cele mai multe ori de subiectivismul cadrelor didactice, de bagajul de prejudecăți existente, iar ceea ce trebuie să fie o modalitate de îmbogățire culturală, de cunoaștere, se transformă de cele mai multe ori într-o paradă a costumelor populare sau a dansurilor specifice etniilor minoritare. Majoritarii nu sunt încurajați să poarte un dialog intercultural, ci doar să asiste la un spectacol al diversității. Pentru a produce o schimbare, o reală schimbare în acceptarea celorlalți este esențial rolul educației și al cadrelor didactice, formarea acestora pentru nou, pentru integrare, acceptare și toleranță, pentru a permite punerea în practică a principiilor educației interculturale.

Grupele interculturale sunt caracterizate de mediul de învățare care reflectă cu mândrie diversitatea de limbă, etnică sau culturală.

Sala de grupă trebuie să reprezinte un mediu securizant pentru toți copiii, să-i ajute să-și creeze o imagine pozitivă despre sine, dar și să reamintească normalitatea diversității, să se asigure că reprezentarea minorităților nu se limitează doar la evenimente „deosebite” sau „colorate”, că toți copiii indiferent de culoare, religie, etnie se simt acasă.

De asemenea, trebuie o atenție deosebită la dispunerea imaginilor sau a mesajelor expuse, pentru construirea unor comportamente dezirabile. Imaginile selectate și afișate în sala de grupă trebuie să reprezinte într-o manieră pozitivă diversitatea din oraș, din țară și din Europa. Acestea trebuie să includă suficiente reprezentări ale oamenilor din diverse grupuri etnice minoritare, ale particularităților lor culturale pentru a se asigura echilibrul cu dominanta comunității majoritare.

Trebuie echilibrate în același timp și reprezentări ale oamenilor de vârste diferite, de gen sau nivel social și îndeletniciri. Pentru prevenirea apariției și ereotipurilor, imaginile trebuie să reflecte activitățile de zi cu zi ale oamenilor și nu doar imagini ale evenimentelor pline de culoare, precum festivități sau festivaluri. În sala de grupă, în centre, pot fi prezente modele pozitive din diverse medii etnice, culturale, lucrări de artă inspirate din cultura tradițională realizate de artiști proveniți din grupurile minoritare, dar și creații ale copiilor. Se pot utiliza semne, atenționări, imagini gen „Așa da, așa nu” cu mare impact asupra etnicilor minoritari, care se regăsesc astfel în spațiul educațional.

Bibliografie:

1. Gavra, R. (2008). *Totul...pentru copil - Ghid pentru educatoare și directori*. Pitești: Editura Diana.
2. Ivăsiuc, A., Koreck, M., Kövári, R. (cercetători), (2010). *Educația interculturală: de la teorie la practică – implementarea educației interculturale în școli multietnice din România*. Raport de cercetare al Agenției de Dezvoltare Comunitară “Împreună”.

*** *Curriculum pentru educația timpurie*, (2008), MECT;

Rolul grădiniței în dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la copii (Studiu de specialitate)

Profesor învățăământ preșcolar **Puiu Georgeta**
Grădinița cu Program Prelungit „Tudor Vladimirescu” Craiova

Competența emoțională este definită ca fiind capacitatea de a recunoaște și interpreta emoțiile proprii și ale celorlalți, precum și abilitatea de a gestiona adecvat situațiile cu încărcătură emoțională. Competențele emoționale sunt împărțite în trei categorii:

- Experiența (trăirea) și exprimarea emoțiilor;
- Înțelegerea și recunoașterea emoțiilor
- Reglarea emoțională

Competențele sociale se referă la abilitatea copiilor de a forma relații sociale funcționale cu ceilalți copii și adulți din viața lor. Astfel spus, competențele sociale facilitează interacțiunile pozitive, corespunzătoare normelor culturale, în așa fel încât să permită atingerea propriilor scopuri și în același timp respectarea nevoilor celorlalți.

Competențele sociale ale preșcolarilor sunt împărțite în două categorii:

- Abilități interpersonale de relaționare (interacționează cu ceilalți copii prin jocuri adecvate vârstei, inițiază interacțiuni cu ceilalți copii, împarte obiecte/jucării, cere și oferă ajutor, își așteaptă rândul, utilizează formule de adresare politicoase) și de rezolvare de probleme (rezolvă conflictele prin strategii adecvate vârstei: recurgerea la ajutorul unui adult, evitarea, negocierea și compromisul);

- Abilități intrapersonale: respectă regulile, tolerează situațiile care provoacă frustrare.

Rolul educatoarei în dezvoltarea competențelor emoționale și sociale ale copiilor este extrem de

important mai ales datorită faptului că începând cu vârsta preșcolară timpul pe care copiii îl petrec la grădiniță este, în multe cazuri, mai mare decât cel petrecut cu părinții.

Grădinița reprezintă în sine un context social în care copiii au ocazia să interacționeze cu ceilalți copii în mai mare măsură decât în cadrul familiei. Preșcolarii pot să învețe sistematic despre emoții și comportamentele sociale adecvate.

Primul aspect care trebuie luat în considerație este relația educatoare-copil. Calitatea relației este substratul oricărei interacțiuni pozitive.

La fel ca în cazul părinților, atitudinea cadrului didactic față de disciplină este importantă. Educatorii care nu obișnuiesc să le explice copiilor regulile și care nu aplică consecvent consecințele stabilite în legătură cu încălcarea regulilor, favorizează lipsa sentimentului de control și împiedică dezvoltarea autonomiei copiilor. Astfel, copiii care trăiesc într-un mediu pe care nu-l percep ca fiind controlabil și predictibil au mai multe dificultăți în reglarea emoțională și integrarea în grup. Pe de altă parte, copiii cu care se discută regulile și în cazul nerespectării lor, se aplică consecințele stabilite, vor dezvolta abilități de reglare emoțională optime.

Reacțiile cadrului didactic la manifestările emoționale ale copiilor reprezintă o sursă importantă de învățare despre emoții. Utilizarea în diferite contexte a cuvintelor care denumesc emoții este o modalitate de a învăța copiii să recunoască și să denumească propriile emoții sau ale celorlalți. Dacă educatoarea nu obișnuiește să le atragă copiilor atenția asupra emoțiilor, nu discută de consecințele emoționale ale unor comportamente, atunci aceștia nu vor învăța cuvintele care denumesc emoțiile.

Astfel, educatoarea devine un model, dar și un antrenor pentru dezvoltarea competențelor emoționale și sociale ale copiilor. Utilizarea de către aceasta a unui limbaj prin care atrage atenția preșcolarilor asupra emoțiilor ("Matei, văd că ești supărat că te-ai lovit") sau a evidențierii reacțiilor emoționale în contextul interacțiunilor obișnuite ("Maria, o superi pe Ana, dacă îi iei păpușa fără să îi ceri voie"), scade riscul copiilor de a avea dificultăți în înțelegerea emoțiilor, precum și a consecințelor pe care le au comportamentele lor.

Relația de atașament securizant dintre copil și educatoare îi oferă copilului surse suplimentare de adaptare la mediu și de compensare a posibilelor relații insecurizante cu părinții.

În concluzie, grădinița, alături de familie, are un rol foarte important în dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari.

Bibliografie:

- ✓ "Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari – Ghid practic pentru educatori", Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2010.
- ✓ "Curriculum pentru educație timpurie", MEN, 2019.

Metode și tehnici de învățare activă în grădiniță

Profesor învățământ preșcolar **Capotescu Monica Viorica**
Grădinița PP Făget

Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării experiențiale, de exersare a capacităților de analiză, de dezvoltare a creativității copiilor. Specific acestor metode este faptul că ele promovează interacțiunea dintre preșcolari, schimbul de idei, de cunoștințe, asigurând un demers interactiv al actului de predare-învățare-evaluare. Prin folosirea acestor metode, preșcolarii depun un efort intelectual, de exersare a proceselor psihice, de abordare a altor demersuri interdisciplinare prin studiul mediului concret și prin corelațiile elaborate interactiv, în care își asumă responsabilități, formulează și verifică soluții.

Predarea tradițională în sensul în care educatoarea explică, iar rolul copiilor este acela de a urmări, nu produce învățare decât în foarte mică măsură. Educatoarea trebuie să găsească acele metode care să permită “stocarea” informației pentru mai mult timp, copiii înșiși trebuie să organizeze ceea ce au auzit și văzut într-un tot ordonat și plin de semnificații. Dacă copiilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii și eventual a predării, învățarea nu are loc.

Modernizarea și perfecționarea metodologiei didactice presupune sporirea caracterului activ al metodelor de învățământ, adică aplicarea acelor metode cu un pronunțat caracter formativ. Pentru a realiza o educație de calitate centrată pe copil este necesar ca activitățile de învățare să fie combinate cu activitățile de cooperare, de învățare în grup și de muncă interdependentă.

Folosirea metodelor interactive de grup în activitatea cu preșcolarii permite experimentarea, găsirea unor noi variante pentru a spori eficiența activității instructiv – educative din grădiniță, prin directă implicare a preșcolarului și mobilizarea efortului său cognitiv. Adevărata învățare este aceea care permite transferul achizițiilor în contexte noi. Lucrul în echipă a oferit copiilor posibilitatea de a-și împărtăși părerile, ideile, informațiile, iar timpul de

soluționare a problemelor a fost de cele mai multe ori mai scurt.

Concepția modernă asupra educației preșcolare presupune folosirea din plin a învățării dirijate și spontane și consideră învățarea drept acțiunea principală a dezvoltării inteligenței copilului. Grădinița s-a adaptat perfect cerințelor noilor generații prin abordarea cu succes a unor metode inovatoare de organizare și desfășurare a activităților, îmbinând-le, în același timp, în mod armonios cu metodele tradiționale, fără de care procesul instructiv – educativ ar risca să piardă din conținut, din informații. Creșterea calității procesului instructiv – educativ din grădiniță, bunul mers al procesului de învățământ și rezultatele obținute depind de metodele utilizate.

Având în vedere ca în grădiniță principala activitate este jocul, metodele interactive trebuie introduse ca niște jocuri cu sarcini și reguli care să fie antrenante, atractive. Copilul are nevoie nu numai de sprijin și îndrumare, ci și de libertate și inițiativă personală, iar educatorul trebuie să înțeleagă, să accepte, și să încurajeze modalitățile specifice prin care copilul achiziționează cunoștințe: imitare, încercare și eroare, experimentare.

Metodele interactive de grup câștiga tot mai mult teren, reprezentând o alternativă la didactica tradițională în beneficiul copiilor și al cadrelor didactice în egală măsură. Deci, regândirea educației formale se impune și ne obligă să schimbăm relația cu copiii și între copii promovând sprijinul reciproc și dialogul constructiv prin utilizarea de noi strategii. Prin aplicarea acestor metode copiii își exersează capacitatea de a selecta, combina, învăța lucruri de care vor avea nevoie în viața de școlar și de adult.

De asemenea, aceste metode activează toți copiii și le dezvoltă comunicarea, creativitatea, independența în gândire și acțiune, îi ajută să ia decizii corecte și să argumenteze deciziile luate. Aceste metode presupun respectarea particularităților de vârstă, îmbinarea diferitelor forme de activitate, îmbinarea

muncii individuale cu munca pe grupuri și activitatea frontală, evaluarea corectă a rezultatelor obținute și reconstituirea relației educatoare – copil. Metodele de învățare activă implică copiii în procesul de învățare în sensul formării lor ca participanți activi la procesul de educare, astfel fiind ajutați să înțeleagă lumea în care trăiesc și să aplice în diferite situații de învățare ceea ce au învățat. Aceste metode sunt folosite din ce în ce mai mult în practica educațională alături de cele tradiționale ori în combinație cu acestea.

Așadar, metodele interactive determină solicitarea mecanismelor gândirii, ale inteligenței, ale imaginației și creativității. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează și se dezvoltă priceperile, deprinderile și capacitățile copiilor de a folosi roadele cunoașterii transformând exteriorul în

facilități interioare, formând-și caracterul și dezvoltând-și personalitatea.

Toate metodele interactive de grup stimulează creativitatea, comunicarea, activizarea tuturor copiilor și formarea de capacități ca: spiritul critic constructiv, independența în gândire și acțiune, găsirea unor idei creative, îndrăznețe de rezolvare a sarcinilor de învățare.

Dintre obiectivele metodelor interactive enumerăm:

- ☐ Formarea sau promovarea unor calități europene ce au la baza atitudini și competente democratice, stabilirea unor relații interculturale care au la baza comunicarea;
- ☐ Însușirea unor cunoștințe, abilități, comportament de bază în învățarea eficientă a unor abilități practice în condiții de cooperare;
- ☐ Dobândirea primelor elemente ale muncii 1. intelectuale în vederea cunoașterii realității și a activității viitoare de învățare școlară;
- ☐ Implicarea activă și creativă a copiilor pentru 2. stimularea gândirii productive, a gândirii divergente, libertatea de exprimare a cunoștințelor, a gândurilor, a faptelor;
- ☐ Formarea deprinderilor copiilor de a găsi 3. singuri informații, de a lucra în echipă, de a aplica cunoștințele în diferite situații de viață, de a

conștientiza stilurile de învățare pe care le preferă (adică cum învață o poezie, o poveste, cum realizează un desen, o construcție etc., cel mai repede);

☐ Realizarea unor obiective interdisciplinare, a ști să culegă informații despre o temă data, a ști să identifice probleme diferite, a ști să facă conexiuni;

☐ Încurajarea autonomiei copilului și promovarea învățământului prin cooperare;

☐ Focalizarea strategiilor pe promovarea diversității ideilor;

☐ Formarea unui sistem de capacități;

☐ Formarea deprinderii de a gândi critic;

☐ Comunicarea pe baza unei tehnologii informaționale, moderne, interactive.

Bibliografie

- Breben Silvia, Goncea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela – *Metode interactive de grup-ghid metodic*, Editura Arves, 2002;
- Breben Silvia, Ruiu Georgeta, Gongea Elena – *Activități bazate pe inteligențe multiple*, Editura Reprograph, Craiova, 2005;
- Gluiga Lucia, Spiro Jodi – *Învățarea activă, Ghid pentru formatori și cadre didactice*, București, 2001.

Mijloace de realizare a educației muzicale în învățământul preșcolar

Profesor învățământ preșcolar **Zaharia Oana**
G.P.P. „Cuv. Parascheva”, Iași

Educația muzicală în învățământul preșcolar se poate realiza prin diverse mijloace care vizează dezvoltarea și stimularea aptitudinilor muzicale ale copiilor. Iată câteva dintre mijloacele comune utilizate în acest scop:

Cântecul reprezintă principalul mijloc de realizare a educației muzicale în grădiniță. Prin intermediul cântecelor și a muzicii înregistrate, copiii pot învăța diferite concepte muzicale, cum ar fi ritmul, melodia, tempoul și expresivitatea. Prin cântec se dezvoltă dragostea copiilor pentru familie, pentru ținutul natal și natură, învață să numere, să-și cunoască părțile corpului, zilele săptămânii, despre animale, lucruri, anotimpuri, etc.

Preșcolarii sunt deprinși de timpuriu să asculte muzică, să manifeste interes pentru ea; li se formează unele deprinderi elementare de a cânta în colectiv și individual; li se dezvoltă vocea și auzul muzical, simțul melodic, precum și cel ritmic. Trebuie acordată o atenție deosebită alegerii cântecelor ce se învață cu preșcolarii, acestea trebuie să fie accesibile și educative.

Din punct de vedere ritmico-intonțional cântecul trebuie să fie pe măsura puterii de înțelegere și execuție a copiilor. Ritmul să nu fie prea greoi, iar intervalele melodice să cuprindă salturi firești, nici prea mari nici prea mici, care nu pot fi sesizate și chiar intonate de către copii.

Copilul învață să cânte: în colectiv, grupuri mici și individual; acompaniați de educatoare acompaniind-se ritmic folosind jucării muzicale.

Exercițiul muzical- în funcție de elementul muzical la care se referă, exercițiile muzicale se clasifică astfel:

Melodice- aceste exerciții au în vedere relațiile de înălțime ce există între sunetele muzicale. Sunetele înalte sunt asociate cu ridicarea brațelor iar sunetele joase sunt asociate cu lăsarea brațelor în jos. Sunetele care urcă treptat sau coboară treptat ca pe o scară sunt asociate cu ducerea corespunzătoare a brațelor (din ce în ce mai sus sau mai jos).

Ritmice- pentru perceperea duratei sunetelor - se realizează prin bătăi ritmice din palme concomitent cu intonarea unui fragment muzical.

Armonico- polifonice - însoțite de gesturi realizate de către doi copii (unul indică sunetele de sus iar celălalt sunetele de jos).

Pentru însușirea elementelor de expresie- aceste exerciții sprijină interpretarea artistică, copiii indicând nuanța forte prin îndepărtarea brațelor iar nuanța pianissimo prin apropierea brațelor.

De cultură vocală – ținuta corpului, respirația, dicția

De mișcare – aceste exerciții se realizează printr-o sincronizare între pași și muzică.

Exemple de exerciții muzicale:

“Ce se aude?”- să recunoască sunete din mediul înconjurător

“Mirosim o floare”, “Clopoțelul” – respirație, emisie și intonație corectă

“Ploaia și vântul”- să execute sunete lungi și scurte

“În pădure”-să perceapă sunete de înălțimi diferite

“Bate vântul”- să execute sunete în diferite nuanțe

Jocul muzical

În educația muzicală a preșcolarilor, jocurile muzicale ocupă un loc de frunte, alături de cântece deoarece, prin structura lor deosebită, pot rezolva cu

mare eficiență majoritatea obiectivelor prevăzute în programa instructiv- educativă din grădinițele de copii.

Jocurile muzicale îmbină în mod specific elementele din joc cu melodia și trec de la simpla executare motorie la o stare afectivă. Muzica le ridică tonusul, activează și provoacă dorința de mișcare. Adesea se întâmplă ca veselie copiilor să se nască independent de intenția educatoarei, numai la auzul muzicii. Jocul muzical ajută copilul să își formeze deprinderi de a executa mișcări după textul cântecului și în ritmul melodiei.

Ca structură, se apropie de jocurile didactice. Ele presupun sarcini precise (sarcini muzicale), unele

reguli de desfășurare și elemente specifice jocului: mișcarea, întrecerea, ghicirea, surpriza.

În concluzie, jocurile muzicale exercită o puternică influență asupra copiilor, contribuind la dezvoltarea simțului lor ritmic (la formarea capacității de a percepe ritmul și a-l respecta în cântece și jocuri) și melodic.

Jocul cu text și cânt- îmbină elemente de mișcare cu textul și melodia unui cântec, mișcarea fiind subordonată direct conținutului cântecului. Diferă în funcție de participarea copiilor în joc: mișcările sunt executate de către toți copiii; mișcările sunt executate pe grupe de copii, pe roluri sau individual.

Audiția

Audițiile muzicale susținute în grădiniță ocupă un loc important în educația muzicală a preșcolarilor. Cu ajutorul acestora se formează de timpuriu la copii dragostea pentru muzică, priceperea de a desluși unele idei și sentimente pe care le transmite cântecul.

Copiii sunt deprinși să asculte, să înțeleagă și să îndrăgească diferite piese muzicale: li se formează capacitatea de concentrare la un singur stimul, stimulul auditiv.

Folosirea **instrumentelor muzicale** simple, adaptate vârstei preșcolarilor, oferă copiilor posibilitatea să experimenteze sunetele și să își dezvolte abilitățile muzicale. Aceste instrumente pot fi: xilofonul,

tobița, maracas, triunghiul, tamburina, clopoței muzicali.

Explorarea sunetelor și a elementelor muzicale: prin intermediul activităților de explorare, copiii pot experimenta diferite sunete și pot învăța despre elemente muzicale precum tonalitatea, ritmul, timbrul și dinamica. Aceste activități pot include utilizarea jucăriilor sonore, a obiectelor casnice sau a propriilor corpuri pentru a crea sunete.

Aceste mijloace de realizare a educației muzicale în învățământul preșcolar pot fi integrate în cadrul programelor de învățare și pot fi adaptate în funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al copiilor. Este important ca educatorii să ofere copiilor oportunități diverse de a explora și a experimenta muzica într-un mod interactiv și plăcut.

Muzica are deosebite valențe formative, învățarea și practicarea ei constituind o adevărată „terapie” pentru intelectul copilului preșcolar. Ea educă și dezvoltă o serie de procese psihice: gândirea, memoria, atenția, afectivitatea, voința.

Bibliografie:

- ✓ Educația muzicală, Editura Didactică și pedagogică, București 1963
- Liliana Ezechil, Mihaela Lăzărescu- Laborator preșcolar, ghid metodologic, V&I Integral, București, 2001

Momentele-cadou, starea de bine a copiilor

Profesor pentru învățământ preșcolar **Cosău Claudia**
Școala Gimnazială Tulgheș

O zi în grădiniță reprezintă suma momentelor complexe, instructiv-educative, fără pauze neconstructive, combinate cu perioade de relaxare și recreere extrem de importante din punct de vedere pedagogic. Formarea abilității cadrului didactic de a ”detecta” valențele educaționale ale unui moment nedidactic va constitui un preambul pentru naturalețea cu care educatoarea va oferi un subiect-cadou copiilor, implicându-i pe aceștia emoțional în discuțiile purtate firesc. Predarea integrată oferă, de cele mai multe ori, modalități multiple și atractive de valorificare a diverselor situații cotidiene și a celor neașteptate. Aceste momente specifice sunt momente-cadou. Ele vin împachetate, conțin o surpriză, pot fi utilizate într-unul sau mai multe scopuri, creează emoții pozitive, anticipează o bucurie, pot reprezenta un eveniment sau o stare dorită de mult timp, cu valoare financiară ori sentimentală, se oferă cu o ocazie specială sau pentru a arăta recunoștință asupra unui lucru. Motivarea, curiozitatea și implicarea emoțională a copiilor în timpul unor astfel de momente reprezintă un conținut de bază al învățării.

I. Momente-cadou corelate cu *tema săptămânii*:

Exemplu:

Tema: *Culorile magice din jurul meu*

Identificarea problemei: Un copil nu vrea să mănânce supă. (Părinții insistă asupra acestui lucru.)

Mijloc de realizare: joc distractiv

Sarcină: copiii identifică felurile de legume din supă, le ”pescuiesc” și le mănâncă.

Rezultate așteptate:

Individual: copilul observat se va implica în jocul distractiv și își va manifesta plăcerea de a mânca cel puțin o legumă.

În grup: toți copiii vor manifesta plăcerea de a se juca de-a pescuitul, vor recunoaște și denumi legumele și culorile acestora.

II. Momente-cadou care schimbă *tema inițială a zilei* și pot schimba și tema săptămânii:

Exemplu:

Tema săptămânii: *Animalele de la ferma lui Petrișor* vizită la ferma colegului de grupă

Identificarea problemei: copiii încep să sară în fân și să inventeze anumite mișcări ”sportive”. În contextul acestei situații neașteptate, educatoarea poate opri pe moment observarea animalelor domestice, concentrându-se pe exerciții de dezvoltare a echilibrului, a tonusului muscular și a organizării colective. Orientarea atenției către scopul principal al vizitei o poate readuce prin întrebarea de tipul: ”Copii, oare de ce are tatăl lui Petrișor fân aici, la fermă?”

Rezultate așteptate: copiii își vor îndrepta atenția către animalele din grajd și își vor exprima curiozitatea și emoțiile, adresând întrebări și oferind răspunsuri.

III. Momente-cadou, fără legătură cu temele planificate sau neplanificate:

Exemplu:

Tema săptămânii: *Casa mea*

Tipul activității: integrată

Moment neașteptat: în timpul activității, unul dintre copii manifestă interes vizibil pentru ceasul de mână al educatoarei, distrăgând atenția colegilor.

Intervenția educatoarei: își poate prezenta ceasul de la mână, aducând în discuție exemple de alte tipuri de ceas pe care le pot deține copiii acasă: ceas de birou, de perete, ceas digital etc, atingând obiective pe care nu și le-a fixat inițial dar care pot face legătura cu tema zilei și care îi vor ajuta pe copii la înțelegerea unor teme viitoare.

Rezultate așteptate: copiii vor manifesta interes pentru activitate și își vor exprima emoțiile trăite în legătură cu tema activității.

Crearea unui fir logic între informații și conținuturi ce au loc într-un cadru neplanificat, va

avea impact emoțional asupra copiilor și va conduce către sedimentarea cunoștințelor în memoria și sufletul celor mici. Cele mai multe momente-cadou ne sunt oferite chiar de ei, prin întrebările neașteptate și curiozitatea lor firească. Întreruperea firului planificat al unei activități poate fi transformată dintr-un factor perturbant în instrument de lucru, un "ghid" pentru cadrele didactice pe care să se bazeze interesul pentru trăirile și ritmul de dezvoltare al copiilor.

Bibliografie: "Educația preșcolară privită cu alți ochi", Ed. Risoprint, 2010

**Diseminare Proiect ERASMUS+ Număr de referință 2021-1-RO01-KA121-SCH-000012451, coordonator CJRAE Dolj
Larnaca, Cipru 23-31.10.2022, curs: "Non formal for inclusion"**

*Profesor **Spătaru Mihaela-Loredana**
Liceul Tehnologic „Alexandru Macedonski” Melinești*

În perioada 23-31.10.2022 am participat, în Larnaca-Cipru, la un curs de formare profesională ERASMUS+, organizat de Centrul Județean de Resurse și Asistența Educațională Dolj și finanțat din fonduri europene.

Totul a început cu un anunț postat pe site-ul CJRAE Dolj, anunț care vestea începutul companiei de selecție a cadrelor didactice pentru participarea la mobilitatea de formare Erasmus+. În anunț era făcută publică mobilitatea de selecție pe bază de dosar și, respectiv, interviu precum și un rezumat de prezentare a cursurilor de formare: denumire, durată, locație, obiective, program zilnic.

După concursul de dosare și susținerea interviului, am fost admisă pentru a participa la curs. Am desfășurat cursuri online în limba engleză pentru a fi pregătită la un nivel optim.

Am încheiat un contract de învățare precum și un contract financiar cu organizatorul. Am realizat o prezentare a instituției și a țării mele pe care o fac cunoscută celorlalți participanți la curs.

Când am ajuns în Aeroportul Otopeni s-au întâmplat o serie de peripeții neașteptate din cauza unor întârzieri de peste 2 ore a avionului cu care urma să plecăm. La acestea s-a adăugat o cursă contracronometru prin aeroportul din Atena unde ne aștepta avionul de legătură spre Larnaca, un oraș mirific, situat la malul Mării Mediterane. Aici am fost cazați la hotelul unde urma să derulam și cursul „Flamingo”.

În prima zi de curs, după ce ne-am prezentat și am făcut cunoștință ni s-a prezentat de către doamna

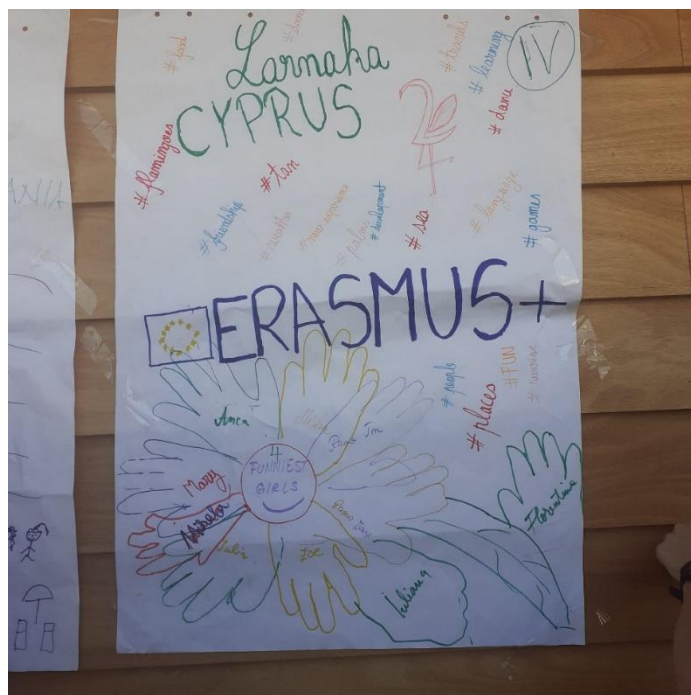
formator Ani Drăghici tema zilei: "Culture and interculturality". Am avut ca invitată pe doamna profesoară de muzică Maria Demostenou de la Colegiul "Agios Athanasios" din Limassol care ne-a prezentat o serie de jocuri muzicale ce se pot folosi la clasă pentru energizarea elevilor sau trezirea interesului pentru conținutul predat.

De asemenea, doamna profesoara ne-a prezentat o serie de mijloace neconvenționale de producere a sunetelor muzicale: tuburi din plastic, pietre, părți ale corpului.

A doua zi de curs a avut ca tema "Communication" și am vizitat Colegiul "Agios Athanasios" din Limassol la invitația Mariei, unde ne-a fost prezentată locația, am asistat la o lecție de educație fizică și, mai ales am asistat la o lecție de muzică a Mariei în sala specializată a școlii.

Am observat că spațiul curții și clădirea școlii oferă securitate maximă elevilor. De asemenea, la fiecare oră de curs elevii schimbă sala de clasă deoarece acestea sunt specializate pe obiecte de studiu; sala de muzică este perfect izolată fonic și situată la demisol; cadrele didactice acordă maximă atenție cursurilor și siguranței elevilor; programa școlară este foarte lejeră. Clasa a VI-a, la care am asistat, nu au manuale de muzică, nu studiază note muzicale și nici teorie muzicală, programa fiind structurată pe muzica tradițională și intuitivă.

A treia zi s-a desfășurat în sala de curs de la Hotelul Flamingo, sub îndrumarea coordonatoarei Ani Draghici, având ca tema "Conflict management" unde au desfășurat în prima parte o activitate pe plajă pentru gestionarea conflictului, iar în a doua parte am răspuns la un chestionar.

În aceeași zi, după ce au organizat o masă tradițională și o mică paradă a costumelor populare la care am participat toți cursanții și de care ne-am bucurat cu toții, mai ales că printre noi am avut ca tema "Education methods"(formal, non-formal, informal): de vorba cu Cipi (Maimuța);

Cartonase: *"Ce ți-a plăcut să faci când erai copil și nu ai mai putut să faci atunci când ai crescut?"

"De ce te temi?"

A cincea zi a avut ca tema "Mediation" care a constat într-un concurs pe plajă; joc "Telefonul fără fir"; joc de rol "O situație conflictuală" și "30 de întrebări ale unei agrafe".

Seara au mers cu toții la un local tradițional pentru a gusta bucatele cu specific cipriot și pentru a asculta muzica tradițională.

Ziua a șasea a avut ca tema "Conflict management".

Ziua a șaptea am derulat activități non-formale "Non formal methods for inclusion", iar în partea a doua

zilei ne-am deplasat la Nicosia, pentru o excursie tematică.

A opta zi a avut ca tema “Gruoup dynamics for transforming a group into a team; good practice examples”.

În cea de-a noua zi a avut loc “Evaluarea cunoștințelor” și de prezentare de bună practică, iar cea de-a doua parte a fost una de interculturalizare și de socializare cu colegii pentru că urma să ne despărțim. Am făcut schimb de impresii, de numere de telefon, adrese de mail sau de facebook.

În toata această perioadă ne-am simțit cu toții ca și cum am fi făcut parte dintr-o mare familie, ne-

am înțeles și ajutat unii pe alții, am făcut schimb de informații și de impresii.

Acest curs s-a constituit într-o experiență deosebită din punct de vedere al conținutului metodologic dobândind pe parcursul lui o serie de metode nonformale pe care le voi valorifica la grupă.

Experiența unui curs într-o țară membra UE este una interesantă și eficientă de a analiza sisteme de învățământ diferite și de a alege elementele care sunt mai bune din fiecare. Prin adoptarea lor la sistemul nostru de învățământ să ajutam la eficientizarea acestuia, totul în interesul elevilor noștri.

Rolul și importanța activităților extracurriculare

*Profesor învățăământ preșcolar **Fazakas Imola-Matilda**,
Școala Gimnazială Nr. 1 Deja*

Activitățile extracurriculare vizează curriculumul extins ,oferind copilului noi oportunități și situații de învățare. Urmăresc lărgirea și adâncirea informației, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale științei, atrag individul la viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, orientează copiii către activități utile care să întregască educația școlară, contribuind la formarea personalității.

Scopul activităților extracurriculare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, a unor abilități emoționale, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar ,oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, valorificarea abilităților emoționale și cognitive și corelarea aptitudinilor cu atitudinilor caracteriale.

Școala și grădinița ,oricât de bine ar fi organizate, oricât de bogat ar fi conținutul lor curricular pe care îl comunică preșcolarului, nu poate satisface setea de investigație, ei au nevoie de acțiuni care să le extindă lumea lor spirituală, să le împlinească setea de cunoaștere, să le creeze stări de emoție

profundă, descoperind, apreciind, formându-și propriile convingeri, atitudini comportamentale. Activitățile extracurriculare sunt apreciate atât de către copii, cât și de factorii educaționali în măsura în care: valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor, organizează într-o manieră plăcută și relaxantă timpul liber al copiilor, contribuind la optimizarea procesului de învățământ, formele de organizare sunt din cele mai ingenioase, cu caracter recreativ, copiii au teren liber pentru a-și manifesta în voie spiritul de inițiativă, participarea este liber consimțită, necondiționată, creează un sentiment de siguranță și încredere tuturor participanților, urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ, contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Astfel de activități sunt de o reală importanță cu atât mai mult cu cât trăim într-o lume dominată de mass media, referindu-ne aici la televizor, calculator și internet, care nu fac altceva decât să contribuie la transformarea copiilor noștri în niște persoane incapabile de a se controla comportamental, emoțional.

Activitățile extracurriculare dau prilejul copiilor să stabilească interacțiuni sociale, să comunice, să exploreze realitatea cu ajutorul emoțiilor. Vârsta preșcolară constituie o perioadă destul de lungă în care se produc însemnate schimbări în viața afectivă a copilului. Emoțiile și sentimentele preșcolarului însoțesc toate manifestările lui, fie că este vorba de jocuri, de cântece, de activități educative, fie de îndeplinirea sarcinilor primite de la adulți.

În cadrul activităților extracurriculare, excursia școlară, cu toate formele ei, este utilizată tot mai frecvent, deoarece e atractivă, stârnește interes, produce bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, are multiple valențe educative și formative, presupune observație, comparație, identificare, ordonare, descriere, corelare interdisciplinară, descifrarea necunoscutului. În cadrul activităților organizate în mijlocul naturii

,copiii se confruntă direct cu realitatea și o percep activ .Fiind axate în principal pe viața în aer liber, preșcolarii își pot forma sentimentul de respect și dragoste față de natură, față de om și realizările sale.

În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate , imaginea realității, în cadrul activităților de desen și modelaj , iar materialele pe care le culeg ,sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație.

Activitățile extracurriculare au un impact deosebit asupra dezvoltării empatiei .Copiii învață că ceea ce fac ei are un impact deosebit asupra celorlalți, ex. dacă rupem crengile unui copac, acesta suferă și nu va mai putea da roade. Nu trebuie să-i facem rău! Sau dacă nu udăm plantele acestea mor, iar fără plante nu pot trăi nici oamenii ,nici animalele . Un copil nu poate fi învățat să facă față unor emoții dacă nu le trăiește , prin activitățile extracurriculare copilul are posibilitatea să trăiască emoții precum: bucuria, speranța, liniștea ,neliniștea, frica, etc. Explorând realitatea copilul va descoperi și sensul emoțiilor ,posibilitatea de a le trăi. Emoțiile îi ajută să se adapteze mai bine la mediu.

Prin activitățile extracurriculare se produce aceea învățare comportamentală. Prin faptul că în activități extracurriculare copiii se supun unor reguli, ei se autodisciplinează. Cadrul didactic are

prin acest tip de activități posibilități deosebite să-și cunoască copiii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să le dezvolte abilitățile emoționale pozitive.

Serbarea este o manifestare festivă, cu program complex, prilejuită de sărbătorirea diferitelor evenimente de însemnătate națională sau internațională, de tradițiile și obiceiurile statornicite în școală. Această activitate permite exprimarea activă nu numai a câtorva copii mai talentați într-un domeniu sau altul, ci a unui număr cât mai mare de copii, fiecare contribuind, în felul lui, la reușita comună.

Vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale, constituie un mijloc de a întui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale, relațiile dintre oameni și rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învățare, întregesc și desăvârșesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecțiilor.

Vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, stimulează și

orientează copiii spre unele domenii de activitate: muzică, sport, poezie, pictură.

Sărbătorile și aniversările importante din viața țării și a copiilor constituie un bun prilej de destindere, de bună dispoziție, dezvoltând la copii sentimentul apartenenței la grup, deprinzându-i totodată să-și stăpânească emoțiile provocate de prezența spectatorilor.

Concursurile pe diferite teme vor stimula, dacă sunt organizate într-o atmosferă plăcută, spiritul de inițiativă al copilului, îi va oferi ocazia să se

integreze în grupul de copii, dar să gândească independent, își formează capacitatea de a descoperi probleme noi și de a găsi modul de rezolvare a lor și posibilitatea de a critica constructiv.

Activitățile extracurriculare bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități. Realizarea acestui obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi .

Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă de voie bună și optimism, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități. Potențialul larg al activităților extracurriculare este generator de

căutări și soluții variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginația, bucuria și în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi lași pe ei să te conducă spre acțiuni frumoase și valoroase.

Bibliografie

1. Blândul Valentin Cosmin, (2008)- Educația non-formală-de la teorie la practic-, Editura Universității din Oradea
2. Cernea, Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ în „Învățământul primar Nr.1/2000, Editura Discipol, București
3. Marcu V., Orșan Florica, (2003) – Managementul activităților extracurriculare, Editura Universității din Oradea;
4. Ștefan A. Catrinel Kallay Eva-Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari, Editura ASCR, Cluj Napoca, 2007;

Proiect tematic: Au fost și nu mai sunt

Profesor învățământ preșcolar **Bede Laura**
Grădinița cu program prelungit nr.1 Marghita

Tema anuală de studiu: Cum este/ a fost și va fi pe Pământ?

Tema proiectului: Au fost și nu mai sunt

Subtema proiectului: Lumea dinozaurilor

Grupa: mare

Durata: o săptămână

Dimensiuni ale dezvoltării:

-Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare

-Autocontrol și expresivitate emoțională

-Activare și manifestare a potențialului creativ

-Premise ale citirii și scrierii, în contexte de comunicare cunoscute

-Cunoștințe și deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme și cunoașterea mediului apropiat

Comportamente vizate:

-Participă la activități fizice variate, adecvate nivelului lui de dezvoltare

-Recunoaște și exprimă emoții de bază, produse de piese muzicale, texte literare, etc.

-Demonstrează creativitate prin activități artistico-plastice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative

-Participă la experiențe de lucru cu cartea, pentru cunoașterea și aprecierea cărții

-Discriminează/diferențiază fonetic cuvinte, silabe, sunete și asociază sunete cu litere

-Demonstrează familiarizarea cu conceptul de număr și cu numerația

-Identifică și numește formele obiectelor din mediul înconjurător

Resurse:

Materiale: cărți ilustrate, planșe, imagini, pliante, jetoane, enciclopedii, CD-uri, educaționale, mulaje, siluete de dinozauri, lupă, nisip, cărți de colorat, creioane, plastilină, planșete, acuarele, hârtie colorată, lipici, foarfece, piese leggo, cuburi, puzzle, jucării, etc.

Umane: copii, părinți, educatoare

De timp: o săptămână

Metode și procedee: conversația, explicația, observația, demonstrația, exercițiul, jocul de rol, brainstormingul, turul galeriei, învățarea prin descoperire, etc.

Descrierea proiectului:

Odată cu descoperirea primilor dinozauri la începutul secolului al XIX-lea, scheletele lor fosilizate au devenit puncte majore de atracție în toate muzeele din lume. Dinozaurii au devenit într-o foarte scurtă perioadă de timp parte esențială a culturii globale a omenirii, devenind extrem de populari, mai ales în rândul copiilor. În sfârșit, ei au devenit parte integrantă și din multe cărți și filme renumite, așa cum ar filmul Jurassic Park. Noile descoperiri științifice privitoare la dinozauri sunt permanente aduse în centrul atenției generale de către mijloacele de informare în masă. Termenul "dinozaur" este utilizat de asemenea frecvent pentru a desemna în general reptile preistorice, așa cum ar fi pelicozaurii, dimetrodonii, pterozaurii cu aripi, pleziozaurii, mozazaurii și ihtiozaurii acvatici, deși din punct de vedere științific aceste animale nu au fost dinozauri propriu-ziși. Copiii sunt fascinați de lumea uriașelor reptile. Ori de câte ori au ocazia vorbesc, își împărtășesc unii altora cunoștințele, se entuziasmează de noutățile pe care le află. Pentru a stabili direcțiile de dezvoltare ale proiectului, copiii au spus ceea ce știu despre dinozauri și ceea ce doresc să afle despre aceștia. Întrebările copiilor au fost grupate pe probleme, realizându-se astfel harta proiectului.

În derularea acestui proiect au fost implicați și părinții copiilor din grupă, care au contribuit cu materiale necesare amenajării centrului tematic.

Informarea părinților s-a realizat printr-o scrisoare afișată la avizierul grupei. Implicarea copiilor și a părinților în derularea acestui proiect a fost benefică pentru toți, deoarece părinții participând la amenajarea centrelor, cunosc mai bine activitatea din grădiniță și dezvoltă o relație mai strânsă cu educatoarele și ceilalți părinți.

Inventar de probleme:

Ce știu copiii?

Dinozaurii nu mai există

Îi cunoaștem din cărți și ca jucării

Erau mai mari decât oamenii

Erau puternici și feroși

Ce nu știu și doresc să afle?

Când au trăit dinozaurii?

Care era alcătuirea unui dinozaur?

Cu ce se hrăneau dinozaurii?

Cum își îngrijeau puii?

De ce erau așa de periculoși dinozaurii carnivori?

De ce migrau?

Care era modul de atac și apărare al dinozaurilor?

Cum au dispărut dinozaurii?

De unde se cunosc atâtea lucruri despre dinozauri?

Eveniment de închidere:

-expoziție cu lucrările realizate;

-poze din timpul desfășurării proiectului;

-portofoliile copiilor.

Cubul- metodă interactivă

Profesor învățăământ preșcolar **Galbîn Năsui Liana**
Grădinița cu Program Prelungit nr.1, Vișeu de Sus

Observăm zilnic în joaca copiilor o lume a lor care aduce comportamente, teme, idei, probleme absolut noi. Copiii primesc prea multe informații pe care nu le rețin și nu au nici capacitatea de selecție a acestora.

Prin folosirea metodelor interactive de grup, copiii își exersează capacitatea de a selecta, combina, învăța lucruri de care vor avea nevoie în viața de școlar și de adult. Una dintre metodele pe care o folosesc foarte mult e –cubul.

Această metodă urmărește un algoritm ce vizează descrierea, comparația, asocierea, analizarea, aplicare, argumentarea atunci când se dorește explorarea unui subiect nou sau unul cunoscut pentru a fi îmbogățit cu noi cunoștințe sau noi situații privite din mai multe perspective.

Se formează 6 grupuri, în cerc ,astfel încât toate grupurile să se poată vedea în timpul activității. Toate materialele sunt așezate pe masa educatoarei. Cubul fermecat va hotărî pentru fiecare grup ce sarcină i se potrivește în funcție de culorile laturilor. Copiii trebuie să țină minte culoarea care se nimerește grupei lor. Pentru stabilirea sarcinilor fiecare grupă rostogolește cubul și alege culoarea care va cădea deasupra. Dacă se repetă culorile se rostogolește din nou cubul.

Exemplu - povestea „Turtița fermecată”:

Grupa 1 - ANALIZEAZĂ- va avea sarcina de a analiza din ce și cum a fost făcută Turtița.

Grupa 2 - DESCRIE –de a întocmi harta cu traseul parcurs de Turtița până a sosit la vulpe.

Grupa 3 - COMPARĂ-să compare comportamentul personajului principal din povestea „Turtița” cu cel al ursului din povestea „Ursul păcălit de vulpe”.

Grupa 4 – ASOCIAZĂ –comportamentul vulpii cu al celorlalte animale din poveste.

Grupa 5 – ARGUMENTEAZĂ- de ce nu trebuie să te încrezi întotdeauna în vorbele dulci și mieroase ale celor din jur.

Grupa 6 - APLICĂ-are sarcina să redea dialogul dintre personajele din poveste, să interpreteze cântecul turtiței.

Această metodă este foarte eficientă deoarece educatoarea în activitățile desfășurate poate diversifica sarcinile atât la nivelul grupului cât și la nivelul grupurilor până la individualizare.

Copiii înțeleg și observă că implicarea lor este diferită, dar încurajați își vor cultiva dorința de a se implica în rezolvarea sarcinilor de grup, de a avea răbdare unii cu alții, de a nu-și marginaliza partenerii de grup.

Bibliografie:

1.S.Breben, E.Gongea, G.Ruiu, M.Fulga, *Metode interactive de grup*, editura Arves,2002

2.****Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani* ,

Dezvoltarea inteligenței emoționale la preșcolari

Profesor învățământ preșcolar **Bortă Raluca Elena**
G.P.P., „Bobocei din Micro III”, Buzău

Inteligența emoțională reprezintă aptitudinea de a identifica, evalua și controla propriile emoții dar și pe cele ale persoanelor din jur. Acest tip de inteligență rezidă din capacitatea de a te cunoaște și înțelege pe tine și de a-i cunoaște și înțelege pe ceilalți. Inteligență emoțională este legată de concepte precum iubire, empatie, spiritualitate, și nu are legătură cu coeficientul de inteligență pe care îl știm cu toții - IQ.

Inteligență emoțională se bazează pe anumite aptitudini potențiale înnăscute: sensibilitate emoțională, memorie emoțională, capacitatea de procesare emoțională și capacitatea de învățare emoțională. Aceste caracteristici înnăscute pot fi dezvoltate și cultivate de-a lungul vieții sau, din contra, pot fi degradate, acest lucru depinzând foarte mult de modul în care suntem crescuți și educați în copilărie și adolescență. Conform cercetărilor statistice, competență emoțională este de două ori mai importantă decât abilitățile tehnice sau intelectuale.

Dezvoltarea inteligenței emoționale reprezintă înțelegerea și gestionarea emoțiilor pentru a crea relații armonioase cu cei din jur. Coeficientul de inteligență (IQ) și coeficientul de inteligență emoțională (EQ) sunt complementare, iar măsurarea lor îți permite să îți evaluezi capacitatea de a reuși în viață. Citește ce înseamnă IQ și EQ, dacă testele IQ sunt relevante pentru carieră ta și cum poți să te dezvolti pentru a reuși să obții jobul dorit și să devii o persoană de succes.

Vârsta preșcolară constituie o perioadă în care se produc însemnate schimbări în viața afectivă a copilului. Emoțiile și sentimentele preșcolarului însoțesc toate manifestările lui, fie că este vorba de jocuri, de cântece, de activități educative, fie de îndeplinirea sarcinilor primite de la adulți. Ele ocupă un loc important în viața copilului și exercită o puternică influență asupra conduitei lui.

Cercetările din domeniul psihologiei dezvoltării au dovedit faptul că nu este suficient să dezvoltăm abilitățile intelectuale ale copiilor. Studii care au urmărit copii începând cu primii ani de viață și până la vârsta adultă au indicat faptul că abilitățile copiilor de a-și conștientiza trăirile emoționale, de a le gestiona în mod adecvat sau de a-și face prieteni, sunt cel puțin la fel de importante ca și abilitățile intelectuale (inclusiv pentru reușita la școală).

În cadrul interacțiunilor zilnice, copiii își dezvoltă și optimizează abilitățile socioemoționale. Ei învață:

- Abilități necesare pentru a lega prietenii (de exemplu cum să se alăture altor copii care se joacă, cum să ceară și să împartă jucăriile, cum să ofere ajutor altora, cum să își ceară scuze etc.);
- Să își înțeleagă emoțiile – să identifice și numească emoțiile proprii și ale celorlalți, să le lege de contextele în care apar în mod tipic (de exemplu bucuria la primirea unui cadou, supărare atunci când ne doare ceva etc);

- Să își gestioneze furia (învățând să și-o conștientizeze și să folosească metode simple pentru a și-o controla);
- Să își rezolve problemele apărute în interacțiunea cu ceilalți (să își definească problema, să caute și să aleagă soluții adecvate).

Preșcolarii pot înțelege emoțiile exprimate de copiii de aceeași vârstă cu ei în timpul unui contact social, ceea ce îi ajută în rezolvarea conflictelor. Apoi, preșcolarii sunt capabili de implicare empatică în emoțiile celorlalți și își pot reda propriile emoții în diferite situații sociale pentru a minimaliza efectele nesănătoase ale emoțiilor negative și pentru a împărtăși emoțiile pozitive cu ceilalți. Între 2 și 4 ani, copiii încep să vorbească despre propriile emoții.

La această vârstă identifică și diferențiază expresiile faciale ale emoțiilor de bază (furie, tristețe, frică și bucurie). Copiii la această vârstă manifestă accese violente de furie și teamă de separare. Modul în care educatoarele reacționează la exprimarea emoțională a copiilor lor determină exprimarea sau inhibarea emoțiilor viitoare ale acestora. Expresivitatea emoțională a educatoarelor devine un model pentru copiii preșcolari, în ceea ce privește exprimarea emoțională. Exemplu: Dacă educatoarea exprimă în mod frecvent emoții negative, copiii vor exprima și ei aceste emoții, datorită expunerii repetate la

acestea. Modul în care adulții discută problemele legate de emoții poate transmite sprijinul și acceptarea lor și poate contribui la conștientizarea de către copil a diferitelor stări emoționale pe care le experimentează.

Dacă copiii experimentează emoții negative puternice și nu își pot regla/adapta emoțiile sau modul de exprimare a lor, aceștia se vor comporta într-un mod neadecvat prin exteriorizarea emoțiilor negative. Mai mult, copiii care sunt capricioși sau au înclinații spre emoții negative, precum furia, sunt mai puțin legați de cei cu aceleași trăiri, decât copiii care nu au această caracteristică. Fiecare copil este diferit și nu poate fi comparat „decât cu sine însuși”. Și totuși, câteva lucruri esențiale îi fac să fie asemenea: toți au nevoie de dragoste, de securitate, de îngrijire și de exercițiu. Toți simt nevoia de recunoaștere și acceptare. Toți caută un sprijin în adult și chiar au nevoie de un anumit control din partea acestuia pe măsură ce își dezvoltă încrederea în sine și dobândesc propria experiență.

Bibliografie:

1. Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminița „Psihologie școlară”, Editura „POLIROM”, Iași, 2008;
2. Roco Mihaela, „Creativitate și inteligență emoțională”, Editura „POLIROM”, Iași, 2001;

Importanța jocului de rol în dezvoltarea autonomiei copilului preșcolar.

*Profesor învățământ preșcolar **Fanea Elena Mariana** /
Profesor învățământ preșcolar **Chereji Larisa Iuliana**
Liceul Tehnologic „Traian Vuia” Tăuții Măgherăuș*

Abilitățile de autonomie personală sunt un aspect extrem de important în dezvoltarea copilului și trebuie abordate potrivit atât de către cadrele didactice, cât și de către părinți, deoarece aceștia dezvoltă și întrețin curiozitatea copiilor pentru lucruri noi, le modelează comportamentele sociale, le întărește încrederea în forțele proprii și îi ajută să își găsească identitatea încă de la cea mai fragedă vârstă.

Realizarea acestor sarcini depinde de măsura în care acesta posedă calitățile și competențele necesare centrării cu precădere pe așteptările, trebuințele și interesele copiilor.

La vârstele mici, prin autonomie înțelegem abilitatea de a efectua independent activități sau sarcini de zi cu zi, specifice fiecărei etape de vârstă (copilul să mănânce, să se îmbrace, să se spele singur etc.), însă este foarte important să cunoaștem exact care sunt acele activități pe care copilul le poate face independent pentru a ne seta corect așteptările și pentru a-l stimula corespunzător cu etapa de dezvoltare în care se află. O sarcină dificilă, pe care nu este capabil să o îndeplinească singur poate fi o responsabilitate mai mare decât o poate duce la vârsta lui, iar acest lucru îi poate afecta încrederea și stima de sine.

Conștientizarea de către copil a faptului că se poate descurca singur și, implicit, creșterea gradului de independență al acestuia, duc treptat la sentimentul de încredere în sine și la dezvoltarea abilității de a

găsi soluții la probleme fără a apela la ajutorul celor din jur.

Încă de mic, copilul începe să exploreze obiectele din jurul lui, e curios să le descopere, să afle la ce folosesc, unde e locul lor și ce mai găsește în locul unde se află acestea, iar acest lucru conduce de multe ori la o adevărată dezordine în grupă. Activitatea care îi poate ajuta pe copii să facă ordine și în același timp să învețe să grupeze obiecte asemănătoare imitând acțiuni realizate de adulți, urmând ca în viitor să îi ajute și să se îmbrace singuri este „Sortează hainele înainte de spălare!”.

Desfășurată la sectorul Joc de rol această activitate contribuie la dezvoltarea autonomiei în sensul în care copilul manipulează singur obiectele vestimentare, încearcă variante, ajunge să rezolve situația problematică la început sub atenta ghidare și încurajare a adultului și apoi în mod independent. Este cunoscut faptul că independența se construiește treptat, fiecare copil are ritmul lui de a deveni independent și cantitatea de sprijin necesară diferă. Astfel, adultul va acorda la început sprijin, retrăgându-se treptat, pe măsură ce copilul demonstrează că se poate descurca singur. Activitatea propusă va fi desfășurată în două etape: sortarea propriu-zisă a hainelor după culoare și potrivirea perechilor de șosete, continuând cu recrearea unor acțiuni familiare (spălarea rufelor).

Materialele necesare pentru activitate sunt: haine de păpuși de culori deschise și închise, mașină de spălat

de jucărie cu butoane On/Off, coș pentru rufe, 4 perechi de șosete de culori diferite.

Pregătirea activității: Propunătorul va amesteca hainele în coș. Coșul va plasat pe masă sau pe podea. Numărul copiilor antrenați în această activitate e recomandat să fie mai mic (2-3 copii).

Sarcina copiilor va fi de a sorta haine după culoare și de a potrivi șosetele pentru a le pune la spălat.

Cum vom proceda? Vom observa copilul cum analizează hainele și le grupează în funcție de culoare. După ce a reușit acest lucru, se va trece la șosete, copilul fiind solicitat să le potrivească.

Rolul nostru este să încurajăm copilul spunându-i că poate începe prin a pune împreună două șosete roșii, astfel potrivindu-le. Dacă încă nu cunoaște culorile putem cu această ocazie să învățăm câteva culori. Îi vom spune „Șoseta pe care o ții în mână este verde. Mai poți găsi o șosetă verde?” Dacă este nesigur copilul, îl ajutam să găsească perechea șosetei. Continuăm cu o altă pereche, încurajându-l să le potrivească atâta timp cât manifestă interes. Același procedeu îl vom urma și în cazul în care nu cunoaște copilul culorile hainelor.

Activitatea de potrivire poate continua folosindu-se și alte obiecte de îmbrăcăminte, cum ar fi mănuși, eșarfe etc.

Când a reușit copilul să sorteze hainele după culoare și a potrivit perechile de șosete, acesta se va îndrepta cu hainele sortate la mașina de spălat. Aici intervine adultul care îi va explica copilului că e nevoie de detergent pentru a spăla hainele, iar detergentul îl va pune el, copilul având voie să apese pe butonul On

pentru a porni mașina, ca o recunoaștere a participării lor la întreaga acțiune. Mulți copii știu de existența mașinii de spălat din experiența de acasă, dar poate unii nu au avut ocazia să vadă cum este folosită. Oferindu-le această posibilitate, prin joc, îi va motiva pe copii să devină activi și în activitățile gospodărești desfășurate de părinții lor.

Rezultatele așteptate: exersând această activitate, copilul va fi capabil în mod independent să sorteze și să potrivească haine după culoare, va ști cum funcționează mașina de spălat, va cunoaște modul în care este recomandat să se spele hainele.

Coșul cu rufe și mașina de spălat pot exista permanent în spațiul destinat jocului de rol. Copiii pot exersa oricând sortarea rufelor în timp ce se joacă în Căsuța păpușii.

Extinderile la această activitate pot urmări înșiruirea hainelor pe sârmă pentru a se usca, prinderea lor cu clește, călcarea hainelor și chiar împăturirea lor. Totodată, la copiii mai mari se pot introduce și sarcini legate de sortare după textura materialului, cantitatea de haine care poate fi introdusă în mașina de spălat, programe, temperatura apei etc.

Orice activitate pe care o desfășurăm la grădiniță, indiferent de sectorul pe care îl organizăm poate constitui un mijloc de exersare al deprinderilor de autonomie atâta timp cât lăsăm copilul să învețe și singur, oferindu-i doar sprijin, un minim de ajutor când îl solicită și încurajându-l să continue să persevereze. Dezvoltând autonomia copilului de la vârsta preșcolarității vom contribui la creșterea și evoluția lui ca o persoană independentă, cu o personalitate armonioasă, capabilă să se descurce în orice situație.

Tehnici și strategii de concentrare a atenției la preșcolari

Prof. **Leucă Brîndușa**
GPN "Țândărică" Suceava

Cu energia lui naturală, curioasă și de neegalat, copilul preșcolar poate reprezenta adesea o provocare atunci când vine vorba să stea într-un singur loc și să termine o sarcină începută, fără a fi distras.

Se crede că un copil de 4-5 ani, în medie, se poate concentra oriunde între 5 și 20 de minute, în funcție

de activitate. Totuși, atenția acestuia nu este deloc rigidă, ci variază pe parcursul zilei. În mod normal, ceea ce afectează concentrarea copiilor sunt activitățile dificile, plictisitoare sau mai puțin interesante.

Se poate întâmpla să nu fie întotdeauna posibilă schimbarea situației care îi îngreunează copilului focusarea atenției. Este nevoie de un efort suplimentar de a crește durata și a menține niveluri ridicate ale acesteia. La o vârstă atât de mică, e normal ca exercițiile de concentrare să fie la început de o durată mai scurtă.

Strategiile și tehnicile de îmbunătățire a concentrării pot ajuta la antrenarea și consolidarea capacității copilului de a crește durata atenției:

Un spațiu desemnat pentru învățare are nevoie de liniște, să fie confortabil și ordonat.

E indicată o rutină flexibilă, care să aibă o anumită structură, predictibilitate și pozitivitate atât în ceea ce privește sănătatea fizică cât și cea mentală.

Pauzele planificate în rutină ajută copilul în a se decompresa și a se reseta. Majoritatea copiilor mici au nevoie de o pauză rapidă după o sarcină de lucru sau un demers educativ. Ceva de desenat sau de colorat, rularea unei bucăți de plastilină sau un pui de somn scurt, poate mări vigilența. Uneori, puțină mișcare și niște râsete pot face toată diferența.

Important este ca după ce copilul lucrează la ceva pe care îl consideră provocator sau copleșitor, să poată

lua o pauză și să reia lucrul de unde a rămas, puțin mai târziu.

- Sarcinile pot fi descurajante pentru un copil de orice vârstă. Împărțirea unei sarcini în bucăți mai mici, va crește capacitatea de concentrare a copilului și îi va da un sentiment de realizare, motivându-l și mai mult.

Instrucțiunile multiple, cu siguranță îl copleșesc pe copil. Descompunând instrucțiunile și păstrându-le concise, vor fi mai ușor de urmat. Repetarea instrucțiunii asigură înțelegerea și reținerea ei de către cel mic.

- Conectarea activităților preșcolarului cu ceva care îl interesează, cu jocul și provocarea ludică, îl va conecta la ceva relevant personal și îi va crește interesul și atenția.

Folosirea unor jocuri și exerciții îmbunătățesc cu siguranță concentrarea. Implicarea în activități distractive, jocurile de memorie, de descoperire a diferențelor, jocurile de limbă, îl ajută pe copil să se concentreze pe gândire, planificare și să-și folosească memoria.

Chiar și noi, adulții avem tendința să ne distragem ușor. Copiii, cu atât mai mult! Ca în orice alt aspect, răbdarea și înțelegerea sunt cheia. Comportamentul pozitiv și aprecierea efortului copilului, un spațiu adecvat în care să-și elibereze energia, cresc atenția, încrederea și ajută copilul să rămână motivat.

Utilizarea instrumentelor digitale în învățământul preșcolar

Profesor învățământ preșcolar **Puiu Georgeta**
Grădinița cu P.P. "Tudor Vladimirescu" Craiova

Educația digitală presupune, pe deoparte, un set de cunoștințe pe care un individ trebuie să le aibă cu privire la utilizarea unui sistem digital, adică să fie capabil să folosească funcționalitățile minime ale acestuia. Pe de altă parte, educația digitală se referă deseori și la niște metode digitale care să înlocuiască metodele clasice pe care învățământul le-a folosit dintotdeauna.

Competența digitală este esențială pentru educație, viață profesională și participarea activă în societate. În cazul învățământului preuniversitar, este important să înțelegem această competență și, în egală măsură, să o cultivăm.

În perioada 11-19 iulie 2023, am participat la cursul Erasmus+ "I Tech-Pedagogy", care a avut loc în MALAGA, Spania, organizat de CJRAE Dolj, în perioada 11.07. 2023 – 19.07.2023, în cadrul Consorțiului coordonat de CJRAE Dolj ca urmare a aprobării acreditării Erasmus+ cu numărul de referință 2022-1-RO01-KA121-SCH-000067983.

În cadrul acestui curs, am învățat să folosesc în activitatea didactică următoarele aplicații și platforme:

Google Sites – este un instrument gratuit pentru a crea site-uri personalizate.

Filmora – este o aplicație editor video care are numeroase instrumente pentru a crea rapid și

eficient videoclipuri. Această aplicație oferă funcții precum decuparea, tranzițiile, suprapunerile și alte efecte impresionante.

Am utilizat această aplicație pentru a crea filmulețe cu activitățile desfășurate în cadrul programelor naționale "Școala Altfel" și "Săptămâna verde".

CupCut este de asemenea o aplicație de editare video pentru dispozitivele mobile.

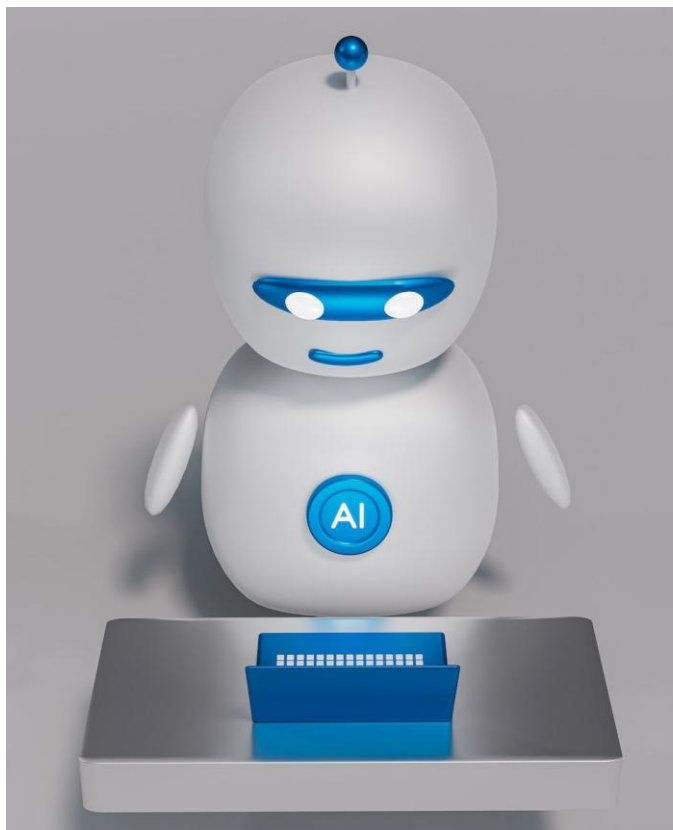
Canva este un instrument de design grafic online gratuit pentru a crea prezentări, postere, videoclipuri.

Prin folosirea acestui instrument digital, se pot edita diplome pe care le putem oferi preșcolarilor cu diferite ocazii, de exemplu pentru "Sărbătoarea doviecului", pentru 1 Iunie, pentru sfârșitul de an școlar, pentru concursuri, etc.

Inteligența artificială Chat GPT – Chat GPT (un chatbot) este o aplicație software concepută pentru a imita o conversație pe baza indicațiilor utilizatorului. Cu ajutorul acestei platforme se pot scrie texte în doar câteva minute.

În învățământul preșcolar se poate folosi pentru a crea povești sau poezii.

SlidesAI – este un instrument bazat pe inteligența artificială care ajută utilizatorii să automatizeze crearea prezentărilor.

StoryJumper –este o aplicație pentru a crea cărți digitale. Cu ajutorul acesteia se pot crea pagini de acoperire, se poate adăuga text, încărca desene sau fotografii pentru a ilustra povestea, se poate folosi și galeria de clipuri StoryJumper.

Folosind Chat GPT și aplicația StoryJumper am creat povestea "Prințesa veselă" și o carte digitală ilustrată.

Adobe Spark – este o aplicație care permite utilizatorilor să creeze elemente grafice pentru diferite ocazii și cu diferite scopuri – postări pentru rețelele de socializare, invitații pentru evenimente, postere, "fly-ere", prezentări, colaje foto și reclame pentru Facebook sau Instagram. Aceștia au la

dispoziție o serie de instrumente de editare pentru fotografii – filtre, adăugare de text, efecte pentru texte, precum și redimensionarea automată a pozelor și ajustarea automată a culorilor. Toate pozele editate se salvează în cloud, așadar utilizatorii le pot folosi ulterior de pe orice dispozitiv. De asemenea, aplicația oferă și acces gratis la milioane de poze cu rezoluție mare.

Folosind această aplicație, am realizat o prezentare a cursului la care am participat cu informații despre activitățile desfășurate, instrumentele digitale învățate, prezentare pe care o vom folosi în cadrul activităților metodice la nivelul unității de învățământ, dar și la nivel județean, național, internațional.

Pornind de la multitudinea de instrumente digitale existente, fiecare profesor are libertatea să aleagă după preferințe și experiența personală, astfel încât să ofere coerență actului didactic, în acest context dinamic.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Cucos, Constantin, „Informatizarea în educație. Aspecte ale virtualizării formării”, Editura Polirom, 2006, Iași;
- ✓ Suport curs "I Tech-Pedagogy", organizat de CJRAE Dolj în cadrul Consorțiului coordonat de CJRAE Dolj ca urmare a aprobării acreditării Erasmus+ cu numărul de referință 2022-1-RO01-KA121-SCH-000067983.

Aplicații digitale utilizate în educație

*Profesor învățământ preșcolar **Dăogariu Georgeta**
Grădinița cu P.P. "Tudor Vladimirescu" Craiova*

În perioada 11-19 iulie 2023, am participat la cursul Erasmus + " I Tech-Pedagogy", care a avut loc în MALAGA, Spania, coordonat de CJRAE Dolj în cadrul consorțiului constituit în acest scop, cu numărul de referință 2022-1-RO01-KA121-SCH000067983, CJRAE Dolj .

Învățarea prin utilizarea instrumentelor digitale înlocuiește din ce în ce mai mult metodele educaționale tradiționale. Includerea învățării digitale în sălile de clasă poate varia de la simpla folosire a tabletelor în loc de hârtie la utilizarea unor programe software și echipamente elaborate.

Acest lucru ar putea presupune folosirea de site-uri, servicii, programe, instrumente de predare și tehnologii, care pot facilita și îmbogăți mijloacele de predare clasice. Instrumentele și tehnologia de învățare le permit elevilor să dezvolte abilități eficiente de învățare autodirijată. Ei sunt capabili să identifice ceea ce au nevoie pentru a învăța, să găsească și să utilizeze resurse online, să aplice informațiile despre problema în cauză și chiar să evalueze feedback-ul rezultat. Acest lucru le crește eficiența și productivitatea. Pe lângă implicarea elevilor, instrumentele digitale de învățare și tehnologia dezvoltă abilitățile de gândire critică, care stau la baza dezvoltării raționamentului analitic, dezvoltă imaginația și logica spre deosebire de simpla memorare a conținutului. Elevii care folosesc instrumente de învățare digitală și tehnologia devin mai implicați în proces și mai interesați să-și dezvolte

baza de cunoștințe, s-ar putea să nu-și dea seama că învață în mod activ, deoarece învață prin metode antrenante, cum ar fi educația între egali, munca în echipă, problematica. rezolvare, predare inversă, hărți conceptuale, gamification, punere în scenă, joc de rol și povestire. Deoarece învățarea digitală este mult mai interactivă și memorabilă decât manualele voluminoase sau prelegerile unilaterale, acestea oferă un context mai bun, un sentiment mai mare de perspectivă și activități mai captivante decât metodele tradiționale de educație. Acest lucru permite elevilor să se conecteze mai bine cu materialul de învățare. Copiii dezvoltă, de asemenea, sentimente pozitive de realizare prin stăpânirea noilor cunoștințe și abilități folosind instrumente de învățare digitalizate, oferindu-le încrederea de care au nevoie pentru a dori să învețe și mai multe lucruri noi. Este laudabil faptul că milioane de cursuri oferite de cei mai buni educatori sunt disponibile gratuit pentru oricine are o conexiune la internet.

Instrumentele și tehnologiile de învățare, cum ar fi platformele de învățare socială, facilitează crearea și gestionarea grupurilor de către profesori. Trecerea la învățarea digitală poate aproxima beneficiile tutoratului, eliberând în același timp profesorilor pentru a răspunde nevoilor individuale și ale grupurilor mici. Oportunitatea de a personaliza secvențele de învățare pentru fiecare elev va face educația mai productivă prin închiderea mai devreme a lacunelor de învățare și accelerarea progresului. Gruparea dinamică, atelierele de lucru și învățarea

bazată pe proiecte pot adăuga o mulțime de învățare colaborativă la modelul de educație deja prezent. Jocurile interactive de abilități sociale sunt instrumente excelente de învățare care îi învață pe copii disciplina, deoarece jocul presupune ca copiii să respecte regulile și liniile directe pentru a participa. Chiar și copiii care ar putea deveni frustrați de alte metode de învățare pot rămâne mai mult timp cu jocuri, deoarece jocul în sine este plin de satisfacții. Acest lucru ajunge să-i ajute să dezvolte răbdarea, o altă abilitate de viață utilă.

În ultimii ani, trecerea de la tipărit la digital a influențat modul în care învățăm. La fel cum a făcut tipografia cu șase secole în urmă, această tranziție transformă educația formală și crește oportunitățile de învățare. Învățarea digitală nu permite doar elevilor să acceseze din ce în ce mai multe informații, ci și se asigură că informațiile în cauză sunt personalizabile și potrivite nevoilor lor personale. Instrumentele și tehnologia de învățare digitală le permit educatorilor să partajeze rapid informații cu alți educatori în timp real. Explozia conținutului și 1. instrumentelor gratuite și deschise a creat un mediu de economie de schimb. Prin adoptarea dispozitivelor digitale și a învățării conectate, sălile de clasă din toată țara și de pe tot globul se pot coordona nu numai între ele pentru a împărtăși informații, ci și pentru a stimula învățarea, experiența și abilitățile de comunicare. Practica permite, de asemenea, educatorilor să se bucure de condiții echitabile. Școlile pot economisi bani, asigurând în același timp acces echitabil la material educațional ca școli private scumpe.

O învățare digitală de calitate și inovatoare poate fi captivantă și interactivă, completând astfel metodele de predare bazate pe prelegeri și oferind platforme de colaborare și de creare de cunoștințe. Totodată, tehnologiile digitale pot facilita accesul la cunoștințe și la învățare, iar utilizarea lor permite tuturor

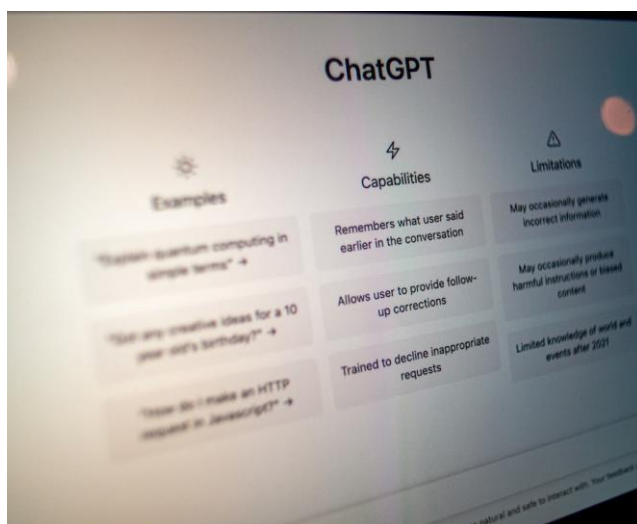
structurilor de formare de la diferite niveluri să fie ușor accesibile și favorabile incluziunii. Dobândirea de competențe digitale necesită o abordare coerentă, bazată pe învățarea pe tot parcursul vieții desfășurată în contexte formale, nonformale și informale o reacție la nivel de politici și intervenții specifice adaptate nevoilor diferitelor grupuri de vârstă și cursanților. Se consideră că potențialul tehnologiilor digitale este acela de a sprijini trecerea la abordări pedagogice axate într-o mai mare măsură pe cursant, dacă sunt încorporate în procesul de învățare într-un mod planificat și consecvent; se consideră că, pentru a realiza o veritabilă transformare educațională, elevii trebuie îndrumați către practici inovatoare și vertical ascendente de creare de cunoștințe.

Rolul profesorilor va fi și mai relevant. Vor trebui să le arate elevilor că trebuie să fie critici față de informație, că nu tot ceea ce găsesc pe internet este corect, că trebuie să selecționeze și să meargă la cele mai fiabile surse.

Instrumentele digitale învățate la curs sunt:

- 1. Filmora and CupCut-** Filmora este un editor video care vine cu o interfață mai "aerisită" decât cea oferită de către Adobe Premiere Pro și cu o suită de funcționalități standard
- 2. Movie time-** instrument pentru importarea fișierelor media, tăierea și împărțirea videoclipurilor, adăugarea de tranziții între clipuri, aplicarea de filtre și efecte pe clipuri, adăugarea de text și titluri la videoclip, reglarea nivelurilor audio și adăugarea de piese muzicale și exportarea videoclipul finalizat la diverse formate și rezoluții.
- 3. Inteligența artificială: Chat GPT-** ChatGPT este un acronim din engleză pentru "Chat Generative Pretrained Transformer" și este numele unui model de procesare a limbajului dezvoltat de OpenAI. Acesta este un chatbot cu

intelență artificială care poate răspunde la întrebări cu un grad de intelență apropiat de cel uman.

Modelul este bazat pe arhitectura Transformer, ➤ care a revoluționat domeniul NLP (procesarea naturală a limbajului), și este antrenat cu date ➤ mari de conversație pentru a genera răspunsuri la întrebări și a continua discuții într-un mod natural.

“Pretrained” înseamnă că modelul a fost antrenat anterior cu date și informații, înainte de a fi folosit pentru a răspunde la întrebări specifice, astfel încât să poată oferi răspunsuri mai precise și cât mai naturale.

4. StoryJumper- Aplicația StoryJumper este un instrument pentru familiarizarea cu procesul de scriere creativă

5. Canva – Site-ul canva.com se poate folosi pentru a crea materiale de design grafic: afișe, cover-uri, diplome sau semne de carte. Este ușor de folosit și vine cu multe template-uri predefinite.

BIBLIOGRAFIE:

<https://www.qualform.snsr.ro/campanie-online/educatia-si-impactul-digitalizarii>
<http://www.panworldeducation.com/2017/03/23/benefits-of-digital-learning-over-traditional-education-methods/>

Crearea unei povești terapeutice pentru copiii de vârstă preșcolară

*Profesor învățăământ preșcolar **Berbeci Iuliana**
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 1, Tg. Frumos*

Poveștile au un rol aparte. Ele nu sunt doar o formă de divertisment, ci și o modalitate importantă de a oferi preșcolarilor o diversitate de beneficii cognitive, emoționale, sociale și lingvistice. Folosind un limbaj direct sau indirect prin simboluri și imagini prin povești sunt explicate idei abstracte, sunt explorate emoții umane și este consolidată educația morală a copiilor.

Poveștile terapeutice reprezintă o modalitate eficientă și plăcută de a sprijini dezvoltarea holistică a preșcolarilor. Copiii asimilează mult mai repede și mai ușor mesajul pe care vrem să-l transmitem dacă acesta este prezentat sub forma unei povești. De aceea, poveștile pot fi niște instrumentele didactice veritabile, atractive și la îndemâna educatorilor, care pot fi valorificate cât mai des cu putință.

Dacă poveștile clasice au fost create cu scopul de a transmite o învățătură sau de a oferi un model de conduită, poveștile terapeutice merg la un nivel mai profund și explorează lumea complexă a emoțiilor și sentimentelor. Astfel povestea terapeutică devine un instrument util care va scoate la iveală emoții și sentimente ce se află în conștient, dar și cele care se află în subconștient și sunt mai greu de explicat și explorat, cum ar fi: angoase, frici, dorințe, invidii, furii, etc. Povestea terapeutică urmărește modificarea comportamentului unei persoane prin vizarea subconștientului deoarece cuvântul are putere magică și el poate vindeca atunci când este spus cum și de cine trebuie.

După cum se poate remarca poveștile terapeutice nu sunt simple povești. Ele transmit întotdeauna un mesaj bine definit și au un scop precis. O poveste terapeutică trebuie bine aleasă, în funcție de problematica pe care profesorul se gândește să o atingă. Rolul poveștilor terapeutice este acela de a pune copilul față în față cu nevoile sau problemele lui. Atunci când se întâmplă acest lucru, copilul se identifică cu personajul respectiv din poveste și găsește soluții posibile la problemele sale. Lumea poveștilor este captivantă pentru copii, este plină de imaginație, culoare, întâmplări frumoase. Copilul va ști să-și ia din povestea terapeutică exact ce are nevoie pentru el.

Pe parcursul carierei didactice, un profesor are libertatea de a crea povești terapeutice pentru fiecare caz în parte, urmând următorii pași (literatura de specialitate oferă o structură clară după care se poate realiza o poveste terapeutică):

1. se găsește un personaj - se poate alege un personaj pe care copilul îl place, spre exemplu un supererou, sau un animal, sau tocmai un personaj care să pună în evidență aspectul pe care vrem să-l abordăm în poveste, spre exemplu un personaj fără curaj sau un personaj ursuz, care nu are prieteni etc;
2. Se identifică o problemă cu care se confruntă personajul - care desigur are în vedere situația pe care copilul o întâmpină în viața reală;

3. Se identifică ajutoarele personajului - pot fi din registrul real, spre exemplu alte animale, sau prieteni, sau personaje din registrul fantastic;

4. Se identifică obstacolele - probele pe care le va depăși personajul;

5. Se găsește o soluție pentru personaj - o zână bună care vine să-l ajute să ia decizia corectă, sau un mod în care personajul descoperă singur cum poate depăși obstacolele sau cum să dobândească anumite calități;

6. Finalul - încheierea poveștii și stabilirea unei învățături care să-i ajute pe copii.

Urmând această structură, educatoarea poate valorifica orice situație de viață cu care se confruntă un copil și poate face ca prin intermediul

personajelor și a acțiunilor din povești, copiii să învețe despre relații sociale, prietenie, gestionarea emoțiilor și rezolvarea conflictelor. Astfel le sunt oferite modele de comportamente pozitive, demne de urmat sau comportamente negative, de evitat.

În concluzie, poveștile terapeutice au o importanță semnificativă în dezvoltarea globală a preșcolarilor, ele contribuie la dezvoltarea limbajului, a gândirii critice, a empatiei și a creativității, dar și la pregătirea pentru viață, oferind un mod sănătos și echilibrat de dezvoltare.

Și cum la grădiniță cadrul didactic are libertate totală în alegerea conținuturilor de predat, crearea unei povești terapeutice constituie un mijloc propice de abordat cât mai des.

Terapie în ceșcuța cu ceai

Profesor învățăământ preșcolar **Manta Lavinia-Andreea**
Grădinița cu Program Normal Nr.1, orașul Vălenii de Munte

În cadrul Programului Național ”Săptămâna Verde”, am realizat împreună cu micuții din grupa mijlocie o activitate intitulată ”Terapie în ceșcuța cu ceai”.

Am realizat această activitate deoarece consider că ceaiul nu trebuie privit doar ca un leac pentru zilele în care ești bolnav, ai o stare proastă, ci trebuie să fie o băutură consumată în orice sezon (cald sau rece).

Ceaiul are nenumărate beneficii, printre care: detoxifică organismul, calmează, liniștește sufletul, te ajută să te relaxezi, să dormi bine. Am rugat părinții să le dea copiilor la grădiniță o cană preferată de ei. Am amenajat un colțisor în sala de grupă unde să putem să ne relaxăm savurând o ceașcă de ceai.

Loc de desfășurare:

- ❖ Sala de grupă

Resurse:

- Umane:
 - ❖ Preșcolarii, educatoarea, părinți; asistent școlar.
- Materiale:
 - ❖ Planșe, cărți, atlas botanic, plante medicinale în ghivece, plante medicinale uscate, serviciu de ceai, cămile preferate de copii.
- De timp:
 - o zi
- Metode:
 - ❖ Brainstormingul, observarea spontană și dirijată, învățarea prin descoperire, explicația, demonstrația.

Ziua a început printr-o întrebare adresată copiilor: ”Ce sunt plantele medicinale?”. Copiii și-au exprimat gândurile, ideile în legătură cu acest subiect. Doamna asistentă din grădiniță a purtat o discuție cu copiii despre plantele medicinale, le-a prezentat și le-a spus beneficiile acestora. După această discuție, micuții au observat plantele, le-au mirosit, le-au descoperit proprietățile, le-au asociat cu imagini din cărți, atlase pregătite.

Momentul mult așteptat a sosit! Le-am demonstrat micuților cum se prepară ceaiul și am savurat o ceașcă de ceai în liniște împreună.

Grădinița primul modelator și formator al personalității în dezvoltare

Profesor învățământ preșcolar **Prezsak Erika Renata**
Grădinița cu Program Prelungit „Arlechino” Dej

Procesul educativ din grădiniță constituie o latură importantă prin intermediul căruia se acționează în mod conștient și dirijat asupra copilului pentru a se putea valorifica potențialul de care dispune și pentru a stimula formarea noilor achiziții. Grădinița ca primă treaptă de învățământ, este implicată activ în aceasta acțiune de formare a omului, având menirea de a-l forma sub aspect psiho-intelectual, fizic și socio-afectiv pentru o cât mai ușoară adaptare la activitatea de tip școlar, pentru integrarea școlară și socială. Perioada preșcolară reprezintă o etapă a dezvoltării copilului în care se construiesc, se așează, se împletesc și se delimitează, treptat, principalele trăsături ale viitoarei personalități. Dintre toți acești factori educativi, cadrele didactice din învățământul preșcolar, reprezintă prima verigă socială cu răspundere formativă a viitorilor cetățeni și au o misiune de maximă importanță, educarea copiilor preșcolari.

Preșcolaritatea este perioada formării inițiale a personalității, perioada apariției primelor relații și atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vieții psihice a copilului. În locul dependenței copilului de impresiile externe, în locul instabilității și fluctuației emoționale, în preșcolaritate vom întâlni detașarea, desprinderea copilului de câmpul perceptiv, o mai mare organizare și stabilizare a comportamentelor, fapt posibil datorită modificărilor esențiale care se produc în structura activității psihice. De un real folos în formarea personalității este jocul, mai ales cel bazat pe roluri, în care copilul, asimilându-și rolul își asimilează implicit și relațiile interioare de

comportament incluse în rolul respectiv. La fel de importante pentru formarea personalității preșcolarului sunt și stilurile comportamentale parentale.

Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este un „candidat la maturizare”(H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formare, a copilului. La vârstele mici, adaptarea copilului se realizează prin imitație, acesta raportându-se permanent la persoana adulților. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco). După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Adaptându-și metodele la formele particulare ale vieții mentale ale copilului, grădinița încearcă să răspundă specificului activității fiecărei vârste și să identifice mijloacele și activitățile necesare pentru o dezvoltare complexă a forțelor

infantile în vederea maturizării lor. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia. De la intrarea în grădiniță copilul realizează o adaptare la un anumit ritm al vieții cotidiene. Este vorba de încadrarea și respectarea unui anumit program.

Educația făcută de primii educatori – părinții - ca și cea a grădiniței, se răsfrâng asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui. În același timp și grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, contribuie la formarea și dezvoltarea copilului. Investită cu această nobilă și plină de răspundere

sarcină, educatoarea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile lui temperamentale și caracteriale.

Educatoarea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea în mediul grădiniței, dar îi oferă prilejul să cunoască mediul înconjurător organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în instituții și la locurile de muncă ale părinților. În acest timp, aceasta poate observa cum se comportă copiii nu numai la grădiniță ci și în afara grădiniței. Având în vedere particularitățile lor de vârstă și ținând seama de temperamentul lor, educatoarea va putea acționa diferențiat astfel încât eficiența demersului său educativ să fie optimă. Treptat și cu răbdare, cultivându-le încrederea în propriile posibilități, folosind jocul și jucăria, educatoarea participă la dezvoltarea personalității copiilor.

Pentru a răspunde standardelor impuse de comunitate în ceea ce privește valorile și responsabilitățile familiei, vis-a-vis de personalitatea copilului, asistăm la dezvoltarea unor inițiative de organizare a unor cursuri sau programe pentru părinți, majoritatea susținându-se în cadrul grădiniței de către educatoare. Aceste cursuri sau programe încearcă să răspundă experiențelor părinților sau viitorilor părinți în ce privește abilitățile necesare creșterii și educării copilului.

Familia îl pregătește pe copil pentru integrarea în grădiniță, orientându-l spre lumea cunoașterii, a activităților curente, inițiindu-l în deprinderi fundamentale. Fără o susținere afectivă, fără un ansamblu de activități, de achiziții și experiențe, întâlnirea copilului cu grădinița va fi cu atât mai violentă, iar procesul de instrucție și educație ar deveni inoperant. Se știe că familia reprezintă una din cele mai vechi forme de comunitate umană, ce asigura menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității. Familia trebuie convinsă că

o bună educație în familie, și nu numai, depinde de stilul de viață al acestei, iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinți copilului este o practică greșită. Întotdeauna ambianța, climatul de familie, prin elementele sale concrete, influențează în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni.

Grădinița este prima treaptă a sistemului de învățământ, de aceea susține ideea de a implica părinții în programul educativ încă de la început, căci doar așa își vor forma deprinderi de parteneriat cu grădinița și, implicit, cu educatoarea. Toți părinții au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei trebuie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și trebuie implicați în luarea deciziilor. Părinții trebuie să fie la curent cu progresele copilului lor, dar și cu percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copilului. Educatoarea va sugera acestora modul în care își pot ajuta copiii acasă, căci sunt părinți care oferă copiilor sprijin suplimentar în învățare.

Asigurarea coerenței influențelor educative și ale tuturor factorilor care acționează asupra copiilor este un deziderat major și trebuie să se realizeze. Problemele pe care le implică acest domeniu sunt multiple. Copiii care vin în grădiniță pot avea dificultăți de adaptare, atât în sensul socializării, cât și din punct de vedere intelectual, estetic, fizic. Cauzele acestora se pot identifica de către educatoare, împreună cu părinții. Atât părinții copiilor cu dificultăți, cât și ai celor cu dezvoltare firească, este bine să fie consultați pentru a stabili programe educative, în care să se implice și familia. Parteneriatul dintre grădiniță și familie cunoaște *numeroase forme* în care activitatea propusă conduce la creșterea și educarea copilului prin armonizarea celor doi factori educativi: ședințe cu părinții – în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității grădiniței; mese rotunde; propaganda vizuală – afișarea diverselor materiale pe teme de educație, în special materiale ce arată activitatea copiilor; vizitarea grădiniței de către părinți; participarea la activități, plimbări, excursii, alături de copiii lor, serbări.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

Creativitate în educația timpurie

Profesor învățăământ preșcolar **Bucur Alina**
Grădinița cu Program Prelungit nr. 5, Municipiul Reghin, jud. Mureș Grupa mijlocie, Grupa Florilor

În grădiniță preșcolarii desfășoară activități variate: în cadrul activităților de observare ei privesc cu multă curiozitate obiectele și fenomenele realității, își largesc treptat cercul de reprezentări și participă în mod activ la viața care îi înconjoară. Cunoștințele multiple și variate despre obiectele și fenomenele din mediul înconjurător, despre munca, despre transformările diferitelor materiale în procesul muncii, sunt însușite în marea lor majoritate de către copii în cadrul activităților de observare, în lecturi după imagini, etc. Procesul abilităților practice creează largi posibilități pentru fixarea, sistematizarea și verificarea în practică a cunoștințelor însușite la celelalte categorii de activități.

Activitatea ce va fi descrisă în următorul articol a fost desfășurată la grupa mijlocie, Grupa Florilor, în februarie 2021, fiind o activitate integrată a Domeniului de Educare a Limbajului, Domeniul Om și Societate, Activități Liber Alese la centrele Nisip și apă, Construcții și Științe. Rutine, iar tranzițiile au avut rolul de a crea o legătură între activitățile pe domenii experiențiale propuse. Aceste activități au fost concepute astfel:

SCENARIUL ZILEI

Întâlnirea de dimineață debutează cu „*SALUTUL ANIMĂLUȚELOR*” folosind tonalitatea gravă a vocii.

Prezența se va realiza cu ajutorul unui urs care le va cere copiilor să se prezinte și să așeze pozele lor pe tabelul de prezență.

Calendarul Naturii se va completa precizând data, ziua, luna și anul în care ne aflăm.

Noutăți/ Evenimente/ Știrea zilei: Voi prezenta copiilor o cutie misterioasă ce conține un urs din pluș. Pe el îl cheamă Martin și astăzi a venit să ne povestească pățania prin care a trecut întâmplător. Se expune copiilor povestea “Mami, de ce sunt când mare, când mic” cu ajutorul animalelor de pluș. Se va reda conținutul povestirii cât mai expresiv, folosind mimica și gestica corespunzătoare. Accentul cade pe morala acestei povestiri: Copiii să înțeleagă că unele lucruri nu sunt potrivite pentru vârsta lor.

Vom folosi roata interactiva pentru a folosi diminutive, „cuvinte alintate”, prin a denumi puii de animale, reprezentați prin siluete, urmând a fi poziționați lângă mama lor pe roată

În continuare, se propune copiilor realizarea unui sandwich cu fața lui Martin. Se expune lucrarea model, materialele și instrumentele de lucru: planșete,

linguriță de plastic, o felie de pâine, fineti, felii de banane, bomboane colorate. „*Către baie noi plecăm, mâinile să le spălăm!*”

După ce revin le voi expun etapele preparării sandviciului. Se subliniază regulile de protecție și securitate a muncii ce trebuie respectate. Se execută exercițiile de încălzire a musculaturii mâinii „Mâna lebădă o fac”, după care, copiii trec la prepararea propriu-zisă a sandviciului.

După finalizarea sandviciului, copii merg la baie și se pregătesc pentru activitățile pe centre.

La centrul, **Nisip și apă**, copiii vor trasa cărări pentru animăluțe, apoi vor așeza urme pe cărare, la centrul **Construcții**, copiii vor construi adăposturi pentru animăluțele din pădure, iar la centrul **Știință** vor găsi codița potrivită pentru fiecare animăluț din imagine.

După realizarea sarcinilor de la fiecare centru de interes, și, în același timp, bucuroși că am reușit să ne educăm răbdarea și pofta, răsplata e pe măsură și urmează momentul mult așteptat : savurarea sandvișului. Poftă bună!!!

În încheierea activității, se propune jocul de mișcare: Brașoveanca”.

Întreaga activitate de învățare a copiilor se realizează prin joc activitate de baza concepută științific, ce trebuie îmbinată cu un puternic sentiment de afectivitate, dar și cu exigențe crescute pentru dezvoltarea capacităților intelectuale, pentru cultivarea curajului de a întreba, de a se exprima, de a gândi și acționa independent.

Rolul activităților artistico-plastice (desen) în dezvoltarea capacităților creative la vârsta preșcolară mare

Profesor învățăământ preșcolar **Modora Aurelia**
Grădinița cu Program Prelungit „Manpel” Târgu Mureș

Termenul de creativitate își are originea în latinescul „creare” care înseamnă a naște, a zămisli, a făuri.

Creativitatea este un proces prin care spiritul uman depășește realitatea prezentă și descoperă adevăruri și realități noi. Ea a constituit și constituie condiția progresului cunoașterii, a transformării lumii.

În psihologie, conceptul de creativitate a fost introdus de către G.W.Allport în 1937. Definițiile care au fost formulate de-a lungul timpului (după I. Taylor) care ar fi peste 100, au pus accent mai mult fie pe personalitatea celui care creează, fie pe procesul de creație, sau pe produsul realizat. Ori surprinderea creativității în integritatea ei necesită abordarea din perspectiva celor trei direcții” (Zlate, Mielu, Crețu Tinca, Mitrofan Nicolae, Anitei Mihai, 2005, pag. 129).

Tot G. W. Allport susținea cu un an mai târziu 1938 după cum afirma E.Burduș, Gh. Căprărescu susține că „*substratul psihic al creației este ireductibil la aptitudini și presupune o dispoziție generală a personalității spre nou, o organizare a proceselor*

psihice în sistemul de personalitate”. (1999, pag. 282).

În Marele Dicționar al Psihologiei creativitatea este definită ca și „*Capacitatea de a produce noi opere, de a dobândi noi comportamente, de a găsi noi soluții la o problemă*” (2006, pag. 281).

Educația estetică ni se prezintă ca un proces cu o sferă largă de cuprindere „frumosul”, fiind considerat ca o valoare existentă cu puternice potențe formative.

Deci arta, frumosul din natură, sunt aspecte determinante ale vieții și totodată îl pune pe om în postura de a le gusta și de a se bucura pe deplin de

ele, toate acestea contribuind la lărgirea registrului sensibilității.

Organizând cu pricepere aceste activități artistico-plactice, desenul dezvoltă copiilor spiritul de observație, îmbogățește memoria vizuală și stimulează imaginația creatoare. Prin exercițiu se dezvoltă deprinderi de activitate manuală puternic corelate cu activitățile interioare și trăiri afective puternice.

Prin plăcerea de a desena, ei câștigă nu numai încredere în forțele proprii, dar capătă curajul de a încerca moduri diverse de exprimare cu ajutorul desenului și cel al culorilor, dezvoltându-i inițiative și capacități inventive. Ceea ce este extrem de important și de care trebuie să ținem cont în activitatea de dascăl este faptul că nu este greu să dezvolti creativitatea copiilor deoarece ei vor încerca, chiar dacă nu știu, ei vor încerca pentru că la ei nu există teama de eșec, teama de greșeală, iar în acest context mă refer la faptul că, dacă nu ești pregătit să greșești, nu vei deveni niciodată creativ.

Susțin cu tărie afirmația lui Picasso care spunea că „toți copiii se nasc artiști, **în fiecare copil există un potențial creativ doar că se află în stare latentă**”.

Activitățile artistico – plastice (desen) constituie un cadru propice desfășurării muncii individuale și în grupuri mici, prilejuind realizarea unui învățământ diferențiat, atât de copiii care întâmpină greutăți în învățare pe de o parte, iar pe de altă parte cu cei care au aptitudini deosebite.

Activitățile artistico – plastice (desen) constituie un bun mijloc de educare a inițiativei, a spiritului de independență în acțiune, a perseverenței copilului, lărgind pregătirea intelectuală, morală, fizică și estetică a copiilor.

Activitățile artistico – plastice (desen) prezintă avantajul dezvoltării fiecărui copil în raport cu preferințele și posibilitățile lui individuale. Lucrând individual sau în grupuri mici, copilul se simte mai liber în acțiune, cooperează cu alți copii, verbalizează unele acțiuni sau chiar corectează acțiunile greșite ale colegilor lui. Materialele de lucru să fie diversificate, aceasta și pentru a evita monotonia repetării unor deprinderi cu aceleași materiale dar și pentru dezvoltarea simțului estetic, stimularea creativității. În cadrul desfășurării unei activități artistico – plastice (desen) pot verifica deprinderea înșușită de copii dar și creativitatea fiecărui copil din grupă (de exemplu modul cum acesta îmbina culorile).

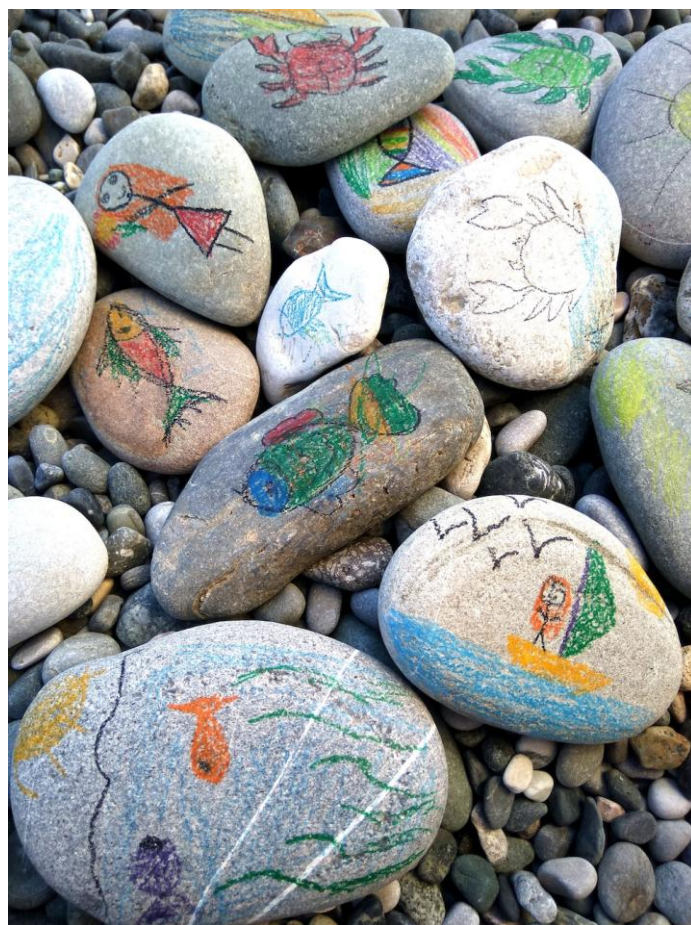
Tehnici de lucru folosite în cadrul activităților artistico – plastice (desen):

- ✓ desenul cu carioca: Este poate una din cele mai iubite tehnici în rândul preșcolarilor deoarece culorile sunt puternice și îi impresionează.
- ✓ desenul cu laviuri (tușurilor colorate): Tușul este o cerneală specială, prin diluarea cu apă, în cantități mai mari sau mai mici, se obține laviul.
- ✓ desenul în creion: Acest tip de desen devine mijlocul cel mai simplu de a-și exprima trăirile afective și gândurile.
- ✓ desenul în creioane colorate. Culorile preferate de copii sunt cele calde și tari iar din această cauză de multe ori preșcolarul folosește o singură culoare la desenul respectiv
- ✓ desenul în ceracolor. Prezenta tehnică se folosește atunci când copiii au deja formate anumite deprinderi, și când are precizie în mânuirea lor.
- ✓ desenului cu stearină (lumânare). Este o idee de a-l învăța pe copil să folosească creioanele colorate și lumânările pentru a realiza desene inedite, într-o tehnică nouă.

A stimula potențialul creativ al copilului nu înseamnă să-l forțăm pentru ca el să devină un geniu sau un inventator de lucruri noi, ci presupune să-i formăm spiritul de independență, spiritul de observare și descoperire.

Vârsta preșcolară mare este o etapă determinatoare. Flexibilitatea, fluența, imaginația, ingeniozitatea, senzitivitatea înaltă la această vârstă determină

posibilitățile potențiale ale dezvoltării multilaterale ale copilului. Stimularea creativității este un demers complex ce cuprinde fenomene de activare, antrenare, cultivare și dezvoltare a potențialului creator, care va conduce către formarea unor personalități creatoare.

Pentru a dezvolta capacitățile creative prin intermediul activităților artistico – plastice, trebuie să crem condiții psihologice optime ca: încurajarea, buna dispoziție, emoții pozitive, să le stimulăm creativitatea având în considerație particularitățile de vârstă a fiecărui copil.

BIBLIOGRAFIE:

1. Al. Roșca, Creativitatea, Editura Enciclopedică Română, București, p. 7-9; (1972)
2. Al. Roșca, Creativitate general și specific, Editura Academiei, București, p. 65; (1981)
3. Albulescu, I., Pragmatica predării. Activitatea profesorului între rutină și creativitate, Ediție revăzută și adăugită, Editura Paralela 45, Pitești, (2008)
4. Albulescu, I., Albulescu, M., Pedagogia comunicării. Procedee discursive didactice, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, (2006)
5. Andrei Cosmovici și Luminița Iacob, Psihologie școlară, Editura Polirom București, p. 54; (2005)
6. Bocoș, M., Teoria și practica cercetării pedagogice, Ediția a III-a, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, (2005)
7. Bocoș, M., Avram, I., Calatano, H., Someșan, E., , Pedagogia învățământului preșcolar. Instrumente didactice, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, (2009)
8. Boden A, The Creative Mind: Myths and Mechanism Basic Books, New York, p. 29; (1995)
9. Cazacu, A.M., Didactica filozofiei, București, Editura Fundația României de Măine; (2003)
10. Cerghid, Metode de învățământ, Ediția a IV – a revăzută și adăugită, București, Editura Polirom, p. 153-154; (2006)
11. Chiș, O., Jucan, D., , Ghid de practică pedagogică în învățământul primar și preșcolar, Editura EIKON, Cluj-Napoca, (2013)
12. Chiș, O., Tătaru, L., Glava, A., Piramida cunoașterii - repere metodice în aplicarea curriculumului preșcolar, Editura DIAMANT, (2014)

Importanța educației ecologice la grădiniță

Profesor învățământ preșcolar **Vlaicu Claudia-Victoria**
Liceul Teoretic „Gelu Voievod”, Grădinița cu P.P. Gilău

Educația ecologică joacă un rol crucial în dezvoltarea preșcolarilor, contribuind la formarea unei conștiințe ecologice și a unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător. Într-o perioadă în care problemele legate de mediu devin tot mai urgente, formarea unor generații viitoare conștiente și implicate în protejarea naturii devine esențială.

În primii ani de viață, copiii sunt într-o perioadă sensibilă la învățare și absorb informații cu ușurință.

Educația ecologică la acest nivel contribuie la dezvoltarea mai multor aspecte.

Un aspect ar fi conștientizarea naturii și ecosistemelor, deoarece preșcolarii învață să observe natura din jurul lor, să recunoască elementele naturale și să înțeleagă modul în care acestea interacționează pentru a forma ecosisteme complexe.

Alt aspect este înțelegerea ciclurilor naturale, cum ar fi ciclul apei, al carbonului și al nutrienților, care îi ajută pe preșcolari să înțeleagă interconexiunile din mediul înconjurător.

Respectul față de viețuitoare și biodiversitate este un alt aspect care se dezvoltă la preșcolari prin educația ecologică. Prin interacțiunea cu plantele și animalele, preșcolarii învață să respecte toate formele de viață și să înțeleagă importanța diversității biologice pentru echilibrul ecologic.

Educația ecologică la preșcolari aduce numeroase beneficii atât individuale cât și pentru societate în ansamblu.

Dezvoltarea responsabilității și atitudinii pro-active este unul din beneficii. Copiii învață să fie responsabili cu mediul înconjurător și își dezvoltă atitudini pro-active în protejarea acestuia, implicându-se activ în acțiuni de protejare a mediului.

Un alt beneficiu al educației ecologice la preșcolari este formarea conștiinței de cetățeni globali. Prin această educație, preșcolarii înțeleg că mediul este o resursă comună și devin cetățeni globali conștienți de impactul acțiunilor lor asupra întregii planete.

Dezvoltarea abilităților de gândire critică și rezolvarea problemelor reprezintă un alt beneficiu, deoarece educația ecologică încurajează la preșcolari gândirea critică, observația și înțelegerea relațiilor complexe dintre elementele naturii și să găsească soluții creative pentru problemele legate de mediu.

Prin activități precum grădinaritul sau observarea vieții sălbatice, copiii dezvoltă o legătură puternică cu natura și învață să aprecieze frumusețea și importanța ei, această îmbunătățire a conexiunii cu natura fiind un alt beneficiu adus de educația ecologică.

Pentru a implementa cu succes educația ecologică la nivelul preșcolarilor, este important să se folosească abordări adecvate și metode eficiente, cum ar fi: *învățarea experiențială, jocuri și povești etc.*

Preșcolarii învață cel mai bine prin experiență directă. Excursiile în natură, activitățile practice și experimentele îi ajută să înțeleagă conceptele ecologice într-un mod tangibil.

Folosirea jocurilor și poveștilor cu tematică ecologică face învățarea plăcută și captivantă, contribuind la reținerea informațiilor și la dezvoltarea abilităților sociale.

Integrarea educației ecologice este esențială, aceasta poate fi realizată prin:

1. Planificarea activităților tematice: Preșcolarii pot fi implicați în activități tematice săptămânale sau lunare, centrate pe diverse aspecte ale mediului înconjurător, cum ar fi reciclarea, conservarea apei, plantele și animalele locale etc.

2. Explorarea în natură: Excursiile în natură reprezintă o modalitate excelentă de a

permite preșcolarilor să exploreze direct mediul înconjurător, să observe plantele, animalele și fenomenele naturale în mod concret și direct și să înțeleagă interacțiunile dintre acestea. Acest lucru poate stimula curiozitatea și învățarea activă.

3. Jocuri și activități practice: Jocurile de rol, atelierelor creative și experimentele pot

fi integrate în activitățile zilnice ale preșcolarilor pentru a le ajuta să învețe într-un mod interactiv și distractiv. Prin intermediul jocurilor de rol și a poveștilor, copiii învață despre relațiile dintre diferite elemente ale naturii și despre modul în care pot contribui la protejarea mediului. Prin experiențe și activități practice legate de mediu, învață valori precum conservarea, reciclarea și protejarea biodiversității, plantarea de plante sau crearea de obiecte din materiale reciclabile îi ajută să înțeleagă conceptele ecologice într-un mod concret care vor avea un impact pozitiv pe termen lung.

Evaluarea impactului educației ecologice la preșcolari poate fi realizată prin observații, interviuri, chestionare și analiza activităților și proiectelor lor. Indicatorii de succes pot include creșterea gradului de conștientizare ecologică, implicarea în acțiuni de protecție a mediului și dezvoltarea abilităților de gândire critică.

Exemple de bune practici de la noi din grădiniță

1. **Proiect educațional „La sera cu flori”** – vizită la sera din localitate

2. **„Curtea noastră ca o floare”** -acțiune de plantare de flori în jardiniere
3. **Proiect educațional „Poveștile pădurarului”**- vizita unui pădurar în grădiniță
4. **”Ocrotesc natura”**- acțiune de ecologizare în parcul central din comună
5. **„Atelier de creație”** – confecționarea de jucării din materiale reciclate

Educația ecologică la preșcolari este mult mai mult decât un simplu concept pedagogic; reprezintă 1. fundamentul pentru dezvoltarea unei societăți sustenabile. Prin învățarea timpurie a valorilor 2. ecologice și a conștiinței asupra mediului, preșcolarii devin cetățeni responsabili și implicați în protejarea 3. planetei pentru generațiile viitoare.

Totodată are o importanță vitală în dezvoltarea unei conștiințe ecologice și a unei 5. atitudini responsabile față de mediu. Prin abordări

adecvate și metode captivante, preșcolarii pot dobândi cunoștințe esențiale și abilități practice în protejarea și conservarea naturii. Investiția în educația ecologică a preșcolarilor este, în cele din urmă, o investiție într-un viitor sustenabil pentru întreaga planetă.

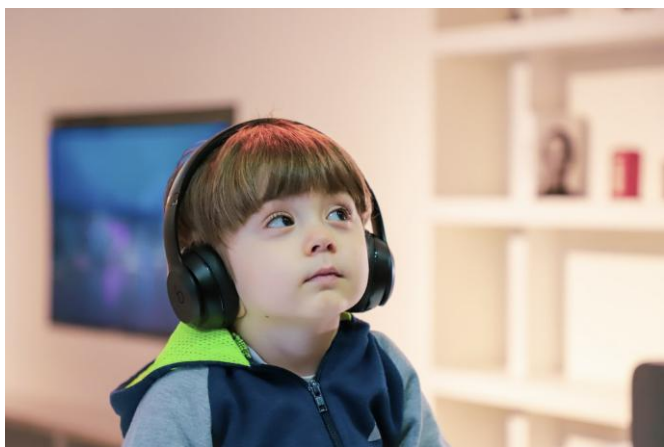
Bibliografie:

1. Oprea, M. A. Educație ecologică pentru preșcolari. Editura Didactică și Pedagogică, 2004.
2. Ștefan, L. Învățământul ecologic în grădinițele din România. Editura Risoprint, 2009.
3. Țețu, M. Educație ecologică și dezvoltare durabilă în școală și în familie. Editura Polirom, 2007.
4. Zamfirescu, V. M. Pedagogie ecologică. Editura Didactică și Pedagogică, 1997.
5. Munteanu, R. Educație ecologică - Ghid de bune practici. Editura Polirom, 2011.

Recuperarea copiilor cu autism

*Profesor învățăământ preșcolar **Burcheci Tamara Mihaela**
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă „Sf. Vasile” Craiova*

Încă din primele lucrări, care abordează autismul în mod conștient, (Leon Kanner, anii '40) și până în zilele noastre, nu s-a reușit să se ajungă la o unitate de vederi cu privire la explicarea acestui complicat sindrom și departajarea tranșantă a caracteristicilor ce îl definesc din contextul altor forme de tulburări mai mult sau mai puțin asemănătoare. Deși au fost făcute progrese evidente în elucidarea problemelor respective, rămân încă altele care se cer a fi lămurite. Din literatura de specialitate se poate remarca faptul că dintre toate formele de handicap, autismul este unul din conceptele cele mai controversate.

Până în prezent nu au fost obținute rezultate deosebite în educarea copiilor cu autism, ceea ce face ca prognosticul să fie mai mult negativ. Deși au fost făcute nenumărate încercări și la noi și în străinătate cu metode și tehnici diverse, procesul educațional-recuperativ nu a răspuns așteptărilor. Spre exemplu, în urma intervențiilor educaționale ale lui Kanner și Eisenberg asupra a 63 de copii cu autism, numai la 3 a fost obținută o ameliorare relativ bună, la 14 o îmbunătățire medie, iar la 46 rezultatele au fost slabe. Datele obținute de Rutter asupra a 64 de copii tratați la spitalul Maudsley din Londra, confirmă cele de mai sus. Astfel, din aceștia numai 17% au

reușit să se integreze social și aveau un loc de muncă, 19% au reușit relativ să se integreze social fără să se poată desprinde de o protecție deosebită, iar 64% au rămas cu tulburări accentuate ce îi făceau dependenți de cei din jur.

În acest context, sunt subliniate câteva aspecte mai importante. Nivelul de achiziție a unui limbaj funcțional minim prezintă un indicator semnificativ pentru reușita recuperării și integrării sociale a subiectului autist. Strâns legat de limbaj este IQ-ul, care e deficitar proporțional cu afecțiunile de comunicare verbală. În fine, deși recuperarea în autism este centrată pe achiziția limbajului, dificultățile cele mai pregnante se înregistrează pe acest plan, dar intervențiile ce se fac nu pot fi desprinse din acțiunea complexă asupra tuturor palierele activității psihice și comportamentale ale subiectului.

În procesul educațional-recuperativ au fost experimentate și aplicate diferite programe mai mult sau mai puțin asemănătoare. Dat fiind dificultățile intervențiilor și absența progreselor în majoritatea cazurilor, inițial s-a pornit de la o schemă extrem de simplificată, pe principiul S→R care se reducea, în fapt, la un fel de dresaj ce nu era menit să valorifice potențialul psihic minim al subiectului. Unele rezultate obținute se bazau pe formula de reflexe condiționate și automatizări ca reacții de răspuns la o situație-stimul. Reacțiile de răspuns se pierdeau cu timpul dacă nu erau repetate continuu. În plus, subiectul nu putea elabora un răspuns adecvat la o situație nouă sau, mai ales, la un complex de stimuli. În acest context a fost dezvoltată cunoscuta metodă *Applied Behavioral Analysis* (ABA) care are la bază principiul clasic al condiționării aparente. Metoda

respectivă vizează întărirea și formarea oricărui comportament pozitiv prin imitarea terapeutului/adultului, formarea abilităților de limbaj receptiv și expresiv, inițierea în unele activități de tip școlar și activități de autoservire etc. Durata terapeutică prin această metodă este relativ lungă, de circa doi ani sau mai mult cu activități derulate de 20-40 de ore pe săptămână.

Pe timpul activităților sunt antrenați și părinții copiilor autiști în vederea dezvoltării abilităților de continuare a programului și în afara centrului terapeutic. În același timp, este indicat să se stabilească un contact activ între copiii autiști și copiii normali. Deși unele programe mai conțin astăzi elemente bazate pe o asemenea schemă, ea a fost depășită în cele mai multe dintre acestea. Mai mult, se apreciază că orice program recuperativ nu trebuie să se adreseze exclusiv subiectului, ci în egală măsură și părinților/familiei acestuia, atât pentru a înțelege comportamentul autist, cât și pentru a asigura continuarea și consolidarea achizițiilor pozitive prin intervenții de calitate.

Două aspecte sunt de subliniat: primul aspect se referă la faptul că până în prezent, cu toate eforturile depuse, nu s-a reușit să se elaboreze o metodă recuperativă pentru autism unanim acceptată (ca de altfel nici un tratament medicamentos cu eficiență sigură) și care să asigure o recuperare general-normală pentru subiectul autist, iar al doilea aspect asupra căruia specialiștii manifestă consens are în vedere că intervențiile educațional-recuperative (ca și cele medicale) puse în practică încă din perioadele timpurii de vârstă pentru copilul autist contribuie într-o măsură mai mare la înlăturarea unor comportamente deficitare și dezvoltarea unor modalități acționale adaptative la mediul înconjurător.

Metode de evaluare și diagnosticare a autismului

Examenul psihologic al copilului autist constituie un demers ale cărui aspecte practice, tehnice și clinice au un statut specific. Astfel, evaluarea capacităților cognitive și sociale, precum și evaluarea comportamentului sunt indispensabile pentru precizarea diagnosticului și pentru prefigurarea indicațiilor terapeutice. Tulburările de comportament ale copilului autist fac uneori extrem de dificilă utilizarea metodelor de examinare standardizată. Evaluarea trebuie să țină seama de antecedentele copilului, examinatorul practicând, cel mai adesea, o metodologie multiplă de cercetare a cazului.

În evaluarea autismului se utilizează probe de tipul scalelor de evaluare, care sunt destinate înregistrării comportamentului unui subiect într-o situație concretă, reală în manieră obiectivă, precisă. Comparativ cu testele, scalele de evaluare nu necesită participarea subiectului examinat (care în cazul autiștilor este adeseori dificil de realizat). Scalele de evaluare se bazează pe intervenția unui observator competent, care poate utiliza și ajutorul altor persoane care cunosc bine subiectul, asigurând în acest fel o completare echilibrată a itemilor probei respective. Ele permit măsurarea intensităților unor comportamente sau simptome la un moment dat. Scalele de evaluare nu sunt chestionare, ci sunt

probe complexe care conțin procedee destinate înregistrării și cuantificării informației obținute despre un subiect pe baza sesizării unor simptome obiective. Simptomul unei scale poate fi definit ca fiind „orice fenomen anormal în comportamentul, atitudinea sau ideile subiectului” (Debray, 1969), cuantificat de la 0 la un maxim, sau de la absent la foarte important.

Aceste instrumente se pot prezenta sub diverse forme, cum ar fi:

- chestionare;
- liste de simptome care trebuie scoase în evidență-checklist;
- inventare;
- scale de apreciere.

Scalele de evaluare trebuie diferențiate de testele psihologice de eficiență sau de testele de

personalitate, care presupun existența unui material și a unor probe standardizate și de scalele de diagnostic destinate includerii unui subiect într-o categorie nozologică (exemplu: depistarea subiecților cu diverse handicapuri, tulburări de dezvoltare sau de învățare). Sistemele evaluării clinice (scale, chestionare etc.) au ca punct de plecare listele simptomelor comportamentale, cărora le sunt aplicate elemente de măsură, permițând aprecierea diverselor grade de intensitate sau de frecvență.

Bibliografie:

- Verza, Emil, „*Tratat de logopedie*”, vol.II, Editura Semne, București, 2009.
- Popovici, Doru Vlad; Racu, Sergiu, „*Recuperarea copiilor cu polihandicap*”, Tipografia Centrală, Chișinău, 2012

Valențele basmului în dezvoltarea social-emoțională a preșcolarilor

Profesor învățăământ preșcolar **Coccean Cristina**
Grădinița cu Program Prelungit Nr.5

„Basmul este oglindirea vieții în moduri fabuloase” – George Călinescu

Copiii iubesc și ascultă cu plăcere basmele, pentru că răspund necesității lor **de a ști, de a cunoaște, de a înțelege** cum se împlinesc năzuințele general-umane. „A fost odată, ca niciodată...” mereu, mereu, se pare că au același început, dar mereu și tot mereu aduce cu el aceeași plăcere, același interes. Oriunde se aude acest început: fie din glasul blând, duios al educatoarei, fie din șoapta dulce a mamei, basmul este cel mai ascultat și, de multe ori, cel mai așteptat moment al activității copilului.

Evident, poveștile preferate, ascultate acasă sau la grădiniță, sunt basmele, poveștile prin excelență transmise oral din vremuri imemorabile și purtând cu ele, pe coordonate ale fantasticului, o înțelepciune populară străveche, reprezentând concepția de viață a poporului.

Pornind de la aceasta, educația copiilor prin basm este posibilă și necesară. Este posibilă la această vârstă, deoarece copilul dovedește disponibilitate psihică și intelectuală, fapt ce ne dă posibilitatea să intervenim educativ sub aspect formativ și informativ. Gândirea copilului trece de la intuitivă la cea concret-operatorică, limbajul se îmbogățește, se dezvoltă comunicarea cu copiii și cu adulții, se înregistrează o afectivitate crescută. Este necesară întrucât, la această vârstă, se înregistrează cele mai multe acumulări, cu rezultate deosebite în plan intelectual, afectiv și moral.

Se vorbește despre anii preșcolarității, ca fiind „ani magici”. Sunt „anii magici”, deoarece copilul este un mag, magice sunt primele sale idei despre lume, magic este sistemul în care se ordonează fenomenele

și raporturile, magică este producerea unei lumi supraumane. Este o lume de vis, de basm, împletită cu o lume în care adultul elimină răul, greutățile, problemele cotidiene, totul părând copilului a fi posibil. În aceste condiții, nouă, educatorilor, ne revine misiunea de a-l trezi pe copil la realitate, fără a-i produce traume, din instabilitatea lumii lui magice și lumea obiectivă, constrâns uneori „să lupte cu periculoasele creaturi ale imaginației sale” și contra uneori a pericolelor reale și imaginare ale lumii externe. În basm, cu ajutorul stereotipiei se realizează imagini afective, reprezentări de personaje cu comportamente stabile ce devin, astfel, portrete față de care copilul își manifestă simpatia sau antipatia și din care își alege modele etice sau față de care își exprimă repulsia.

Imaginarul capătă, astfel, ponderea unui univers al criteriilor morale, inteligibile pentru copilul care se regăsește într-o lume în care virtuțile sunt răsplătite, iar faptele rele pedepsite.

Lumea copilăriei este lumea poveștilor, a fanteziei, dar și una dintre cele mai importante etape ale vieții omului, întrucât în această perioadă au loc cele mai importante achiziții. Este momentul în care începe să se contureze personalitatea și în funcție de evenimentele și experiențele trăite în copilărie depinde formarea și devenirea viitorului adult.

Omul este o ființă socială iar procesul de socializare începe încă din copilărie când intervin primele contacte sociale, la început cu membrii familiei, apoi cu grupuri spontane și educaționale. Pentru a se putea integra și coopera eficient cu cei din jur nu sunt suficiente doar calitățile din planul dezvoltării cognitive ci presupune achiziții fundamentale în plan social și emoțional.

Poveștile stimulează imaginația și fantezia copilului, copiii află care sunt consecințele defectelor și calităților umane, care sunt efectele faptelor bune și rele, îi ajută să facă diferența dintre bine și rău, între minciună și adevăr, între lașitate și curaj. Basmul activează o bogăție neașteptată de imagini, îl ajută să-și exteriorizeze emoțiile, să își învingă temerile, îl încurajează să-și exploreze imaginarul.

Odată cu fiecare etapă de vârstă și potrivit temperamentului fiecărui copil, se dezvoltă comportamentul social și emoțiile preșcolarilor. Unii preșcolari se adaptează mai ușor, sunt mai în timp ce alții au tendința de a răspunde negativ în fața unor situații diverse. Aptitudinile sociale se învață treptat, copilul trecând de la o stare de dependență și egocentrism la creativitate, independență și sensibilitate. La începutul perioadei preșcolare copilul este nesigur din punct de vedere afectiv și abia după vârsta de 4 ani emoțiile devin mai profunde și interne, iar copilul reușește să-și stăpânească emoțiile sau să le evoce. Sentimentele estetice, intelectuale și morale, precum și descoperirea aspectelor frumoase ale lucrurilor, sunt caracteristice pentru vârsta preșcolară.

Copiii își extind relațiile sociale în afara familiei și dezvoltă aptitudini de joc interactiv și în cooperare cu ceilalți. Preșcolarii învață să facă deosebirea dintre „bine” și „rău”, începând să înțeleagă regulile, iar atunci când greșește, apare sentimentul de vinovăție. Preșcolarul achiziționează aptitudini sociale interacționând cu ceilalți copii. În

funcție de posibilitățile și capacitățile sale, fiecare copil urmează un traseu specific al dezvoltării sale.

Este important a se acorda atenție tuturor palierelelor de dezvoltare, atât fizică, cognitivă, cât și socio-emoțională, pentru a facilita o dezvoltare armonioasă și bine încheată. Este de preferat ca educația emoțională să înceapă de timpuriu și să ocupe un loc la fel de important ca și preocuparea pentru dezvoltarea cognitivă, pentru a evita unele manifestări, cum ar fi: agresivitatea, hiperactivitatea, probleme de învățare, anxietate etc.

Bibliografie:

Bettelheim, B., (2017), *Psihanaliza basmelor*, Editura Univers Publishing House, București;

Catrinel, A. Ștefan, (2007), *Dezvoltarea abilităților emoționale și sociale la preșcolari – Ghid practic pentru educatori*, Editura ASCD, Cluj-Napoca;

Revista Didactica Pro, Nr.3 (61), (2010), *Rolul basmelor și poveștilor în formarea conștiinței morale la copii*;

Revista de Pedagogie LXIV, (2016), *Basmul – mijloc de formare a valorilor și atitudinilor*;

Importanța și rolul jocului în dezvoltarea copilului preșcolar

Profesor învățăământ preșcolar **Schaffer Erzsebet-Zsuzsanna**
Grădinița cu P.P. „Ștefania” Târgu Mureș

„Jocul este o asimilare a realului la activitatea proprie, oferindu-i acestei activități alimentația necesară și transformând realul în funcție de multiple trebuințe ale eului. Iată de ce, toate metodele active de educare a copiilor mici cer să li se furnizeze acestora un material ajutător pentru ca, jucându-se, ei să reușească să asimileze realitățile intelectuale care, fără aceasta, rămân exterioare inteligenței copilului” – J. Piaget.

Istoria jocului

Referiri la joc se întâlnesc încă din antichitate, în lucrările grecilor antici, conform dovezilor arheologice. Jocurile sunt parte integrală a tuturor culturilor, fiind și cele mai vechi forme de interacțiune socială dintre oameni. În cartea *Homo Ludens*, publicată în 1938 de către istoricul olandez Johan Huizinga, scrie că jocurile sunt condiție primară pentru fiecare generație în culturile umane. Huizinga declară că jocurile sunt cele mai vechi forme de interacțiune socială și de manifestare culturală, practică chiar și de animale. Mai scrie că jocurile sunt un punct de start pentru activitățile complexe ale omului precum limba, dreptul, războiul, filosofia și artă. Însă primele cercetări asupra jocului s-au derulat abia începând cu sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea. Cam în aceeași perioadă s-au conturat și primele teorii cu privire la natura și rolul jocului.

Beneficiile jocului

De-a lungul timpului au fost studiate beneficiile jocului la și s-a demonstrat că acestea sunt multiple. Mai ales în cazul copiilor preșcolari, când aceștia trec prin schimbări importante în planul dezvoltării somatice, psihice și relaționale. Prin joc, copilul acumulează cunoștințe noi, își diversifică acțiunile mintale, își dezvoltă imaginația, își folosește constructiv energia. Jocul înseamnă cunoaștere, asimilare practică și mentală a însușirilor lumii înconjurătoare, cât și a experienței de viață. De asemenea, jocul contribuie la dezvoltarea inteligenței sociale.

În intervalul 3-7 ani, jocul cunoaște o nouă latură, mai elaborată, mai dezvoltată din toate punctele de vedere. Această perioadă este considerată cea mai importantă în dezvoltarea intelectuală a copilului prin joc. Acum, învățarea se face doar dacă este îmbrăcată într-o formă ludică. Copilul începe să imite conduite, să-și imite părinții, să repete ce spun ei și înmagazinează o mulțime de informații care adulților le scapă, pentru că sunt obișnuiți cu ele.

Scopul jocului este acțiunea însăși, capabilă să-i satisfacă jucătorului imediat dorințele sau aspirațiile proprii.

Prin atingerea unui asemenea scop, se restabilește echilibrul vieții psihice și se stimulează funcționalitatea de ansamblu a acesteia.

Jocul este forma de activitate dominantă în copilărie, dar nu trebuie să lipsească de-a lungul întregii vieți. Este necesară dezvoltarea laturii ludice a

personalității pentru a putea privi soluțiile cu fantezie și inventivitate.

Normele didactice impun respectarea principiului adaptării conținuturilor învățării la particularitățile de vârstă ale celui educat. Jocul este prezent în mediul instituțional al grădiniței, dar continuă în toate mediile sociale în care se formează.

Jocul este activitatea fundamentală a copilului preșcolar; jucându-se, copilul învață concepte, își dezvoltă abilități sociale și fizice, învață să înțeleagă situații concrete de viață și să-și dezvolte capacitatea de comunicare prin limbaj sau paralimbaj. Noțiunea de joc, după N. Sillawy, este o „activitate fizică sau mentală fără finalitate utilă, căreia te dedici din simpla plăcere”. În fapt, jocul reprezintă munca preșcolarului, iar locuința sau grădinița constituie locuri de muncă, în care el învață prin intermediul jocului.

Jocul alături de învățare, muncă și creație este una dintre activitățile umane fundamentale. **Jocul** este o activitate conștientizată de copil și tratată ca atare neputând să o confunde cu celelalte activități umane. S-a constatat că efortul depus de copil în joc este la fel cu cel depus de adult în muncă. Nu trebuie perceput jocul ca o activitate neserioasă, lipsită de importanță deoarece pentru copil jocul este o activitate dominantă prin care el construiește lumea, o apropie, o analizează și caută să o înțeleagă, prin care acționează și scoate la lumina sentimente și idei interiorizate.

Jocul - activitate dominantă la vârsta preșcolară, are rol hotărâtor în evoluția copilului. La vârsta preșcolară jocul este o activitate cu caracter dominant, fapt demonstrat de modul în care polarizează asupra celorlalte activități din viața copilului, dar și de durată și ponderea sa. Aceasta

idee este susținută și de rolul pe care-l are pe planul dezvoltării copilului, favorizând trecerea sa pe o treaptă superioară de dezvoltare. Pentru copil, evidențiază J. Chateau, aproape orice activitate este joc sau, după cum afirmă Claparede „jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții este singura atmosferă în care ființa sa psihologică poate să respire și, în consecință, poate să acționeze”.

Sub influența jocului se formează, se dezvoltă și se restructurează, leagă activitatea psihică a copilului. Modul serios și pasiunea cu care se joacă copiii constituie indicatori ai dezvoltării și perfecționării proceselor de cunoaștere. Prin joc se dezvoltă personalitatea copilului, prin crearea și rezolvarea progresivă a diverse feluri de contradicții:

- a) între libertatea de acțiune și conformarea la schema de joc;
- b) între invitație și inițiativă;
- c) între repetiție și variabilitate;
- d) între dorința de joc și pregătirea prealabilă necesară;
- e) între ceea ce este parțial cunoscut și ceea ce se cunoaște bine;
- f) între absența vreunui rezultat material util și bucuria jocului;
- g) între operarea cu obiecte reale și efectuarea de acțiuni simbolice;
- h) între emoțiile dictate de rolul îndeplinit și emoția pozitivă provocată de participarea la joc.

Este suficient să privești copiii în timpul jocului pentru a-ți face o impresie referitoare la conduita acestora și la particularitățile lor psihologice. Unii copii se exprimă deschis, clar, dezinvolt, în timp ce alții sunt mai reținuți, mai puțin activi. Primii sunt mai ușor de cunoscut deoarece manifestările lor sunt spontane, iar ceilalți exprimă mai mascat trăsăturile lor interne. Se poate afirma că, jocurile satisfac o

anumită cerință implacabilă care îl stimulează pe copil la o activitate permanentă.

Majoritatea tipurilor de joc și în special cele de cooperare, de competiție sau de rol presupun relaționare, adaptare a acțiunilor proprii la acelea ale unui partener de joc, asumare a responsabilității propriului comportament și respectarea convențiilor comportamentale impuse de situație. Obligat de contextul ludic să se dedubleze și să interpreteze roluri diverse, preșcolarul mare ajunge să-și formeze un sens al identității proprii și să acumuleze elemente ale imaginii de sine, lucru facilitat tocmai de ocaziile, oferite de joc, de analiză a sinelui din perspective variate.

Soluțiile adoptate în joc, inventivitatea și capacitatea de a găsi strategiile cele mai nimerite pentru reușita acțiunii odată cu corelarea cu partenerii de joc, denota arta interogării în colectivitate și în viața socială. Cu cât un preșcolar

este mai dezvoltat din punct de vedere psihologic, cu atât se joacă mai mult, mai bine și mai frumos, se remarcă a fi un veritabil creator și inițiator de acțiuni, cu semnificații multiple pentru evoluția ulterioară. În concluzie, se poate spune că prin joc are loc o largă expansiune a personalității copilului, realizându-se o absorbție uriașă de experiență și trăire de viață, de interiorizare și de creație, conturarea de aspirații, dorințe care se manifestă direct în conduita și reprezintă latura proiectivă a personalității. Jocul îi permite individului să-și realizeze "eu-l", să-și manifeste personalitatea, să urmeze, pentru un moment, linia interesului sau major, atunci când nu o face prin alte activități.

Bibliografie:

Barbu H., Popescu E., Serban F., - „Activități de joc și recreativ-distractive. Manual pentru școlile normale”, Edit. Didactica și Pedagogica, București 1993)

Bocoș M., „Instruire interactivă. Repere pentru reflecție și acțiune”, PUC, Cluj Napoca, 2002;

Bocoș M. „Instruire interactivă. Repere pentru reflecție și acțiune”, Ed. A II-a revăzută, Ed. PUC, Cluj Napoca; 2002

Bibliografie

Golu Florinda – „Manual de Psihologia Dezvoltării. O perspectivă psihodinamică.” (2010)

Importanța proiectelor eTwinning

Profesor învățământ preșcolar **Cornea Claudia**
Grădinița cu P.P. „Arici Pogonici” Gherla, jud. Cluj

Ce este eTwinning?

- eTwinning este un program educațional care pune la dispoziția tuturor cadrelor didactice din Uniunea Europeană un mediu virtual și instrumente online pentru derularea de proiecte școlare.

- învățarea interactivă
- colaborarea cu preșcolarii din alte unități similare europene;
- exersarea limbilor străine;
- dezvoltarea gândirii critice;
- dezvoltarea abilităților TIC și a lucrului în echipă .

Proiectele eTwinning

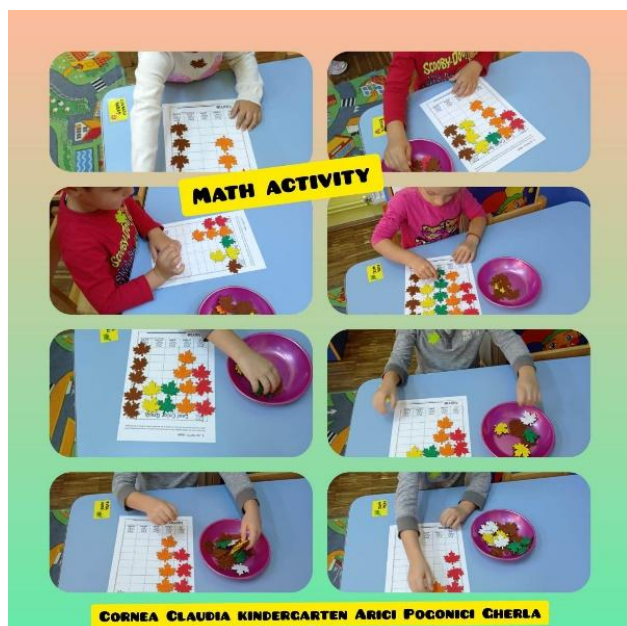
- proiectele eTwinning nu sunt doar niște activități în sine.
- produsele lor sunt integrate și valorificate mai departe de către participanți pentru îmbunătățirea calității în educație,
- proiectele colaborative online eTwinning, sunt ușor de integrat în curriculum-ul preșcolar

„Learning through science art and math,, -proiect eTwinning

- „STEAM este o abordare educațională a învățării care folosește Știința, Tehnologia, Ingineria, Arte și Matematică ca puncte de acces pentru ghidarea anchetei, dialogului și gândirii critice a copiilor.

Avantaje:

- Rezultatele finale sunt copiii care își asumă riscuri, se implică în învățarea experiențială, persistă în rezolvarea problemelor, îmbrățișează colaborarea și lucrează prin procesul creativ.

Despre proiect

Cheia succesului în societate este să oferim copiilor cunoștințele și abilitățile necesare pentru a se descurca, chiar mai mult de atât, într-o lume ce se află

într-o continuă schimbare. Educația STEAM se concentrează pe procesul de învățare la fel de mult ca pe rezultate. Copiii sunt pur și simplu provocați să preia o problemă și să o rezolve. Prin gândirea critică ei trebuie să își pună întrebări și să afle răspunsuri.

Perioada de desfășurare a proiectului: septembrie - ianuarie

- creșterea interesului pentru studierea științelor prin participarea la diverse activități experimentale;
- dezvoltarea competențelor științifice ale preșcolarilor, prin antrenarea lor în activități de învățare prin aplicații experimentale;
- dezvoltarea competențelor de comunicare, colaborare și de lucru în echipă;
- dezvoltarea interesului pentru natură și respect pentru lucrurile vii.

Septembrie * Stabilirea etapelor proiectului * Întâlnirea profesorilor - webinar * Logo & Poster * Chestionare pentru profesori, elevi și părinți * Obținerea acordului părinților pentru implicarea preșcolarilor în activități.	Octombrie * „De ce frunzele își schimbă culoarea toamna?” - artă, experiment și matematică * Web tools 2- jigsaw puzzle	Noiembrie * Ploaia -experiment * Ploaia -artă * Web tools 2-wordwall * Întâlnirea preșcolarilor - webinar
Decembrie * Zăpada-experiment * Omul de zăpadă-artă * Numărarea nasturilor omului de zăpadă – activitate matematică * Ziua persoanelor cu dizabilități- poster * Felicitari pentru prieteni	Ianuarie * Circuitul apei în natură-observare * Circuitul apei în natură-pictură * Circuitul apei într-o pungă-experiment * Web tools 2	Februarie * Ultimul webinar * Chestionare pentru profesori, copii și părinți * Evaluarea proiectului-padlet

Rezultate așteptate:

-Se așteaptă ca preșcolarii să lucreze individual, în echipe și în grupuri, în funcție de abilitățile și tipurile lor de inteligență.

-Se așteaptă ca preșcolarii să își asume mai multă responsabilitate în activitățile lor, să fie interesați, toleranți și creativi.

-Se urmărește utilizarea metodelor și tehnicilor de predare în mod eficient și eficient și utilizarea jocurilor web 2.0.

Mijloace de educare a spiritului de inițiativă și independență în jocurile liber-creative

*Profesor învățător preșcolar Frățilă Adina Iuliana
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 18, Sibiu*

Această cercetare și-a propus să evidențieze șansele pe care le au preșcolarii de a-și dezvolta spiritul de independență și inițiativă în jocurile libere-creative, cât și spiritul de colaborare și întraajutorare al acestuia.

Ipoteza acestui studiu experimental s-a referit la faptul, că folosind sistematic metode active în jocurile libere-creative le pot dezvolta copiii spiritul de independență și inițiativă, cât și spiritul de colaborare și întraajutorare al acestora. Toți preșcolarii având șanse egale de a-și dezvolta spiritul de independență și inițiativă.

Analizând rezultatele obținute de preșcolarii grupului experimental la pretest și posttest și comparându-le cu cele realizate de preșcolarii grupului de control s-a constatat că preșcolarii grupului experimental rezultatele posttestului sunt superioare celor de la pretest, pe când la preșcolarii grupului de control, care nu au beneficiat de intervenție, rezultatele finale sunt mai scăzute.

Folosirea metodelor active, unei game diversificate de jocuri liber-creative, am putut observa o influență semnificativă asupra spiritului de independență și inițiativă obținute de preșcolarii grupului experimental. Acestea au contribuit la formarea deprinderilor de cooperare și întraajutorare dintre copiii preșcolari.

Având în vedere aspectele prezentate mai sus, concluzionez ca ipoteza cercetării a fost confirmată.

Activitatea de regândire a educației preșcolare concretizată în realizarea jocurilor libere-creative pe centre de interes, nu reprezintă un răspuns de conjunctură privind înscrierea pe coordonatele reformei învățământului românesc, ci o opțiune clară și distinctă în favoarea redescoperirii copilului, a promovării ideilor pedagogice care afirmă respectarea naturii copilului, a trebuinței sale de manifestare liberă.

Punctul de vedere promovat este participarea activă și conștientă a copilului la sarcinile și acțiunile ce-i sunt sugerate propunând un nou cadru și modalități mai adecvate de realizarea acestora.

Astfel, progresele copilului tind să fie apreciate mai târziu în funcție de competențele achiziționate și de performanțele realizate, construirea capacităților și valorificarea potențialului sau formativ determinate de frecvență și calitatea situațiilor de acțiune efectivă și de interacțiune oferite acestuia.

Atenția este concentrată pe copil, pe achizițiile acestuia și în aceeași măsură pe procesul prin care educatoarea sprijină aceste achiziții prin cunoașterea și orientarea copilului cu suport pentru elaborarea și restructurarea permanentă a demersului educativ. Independența și inițiativa sunt însușiri ale personalității care implică calități ale procesului de cunoaștere, afective, volutionale, de personalitate.

Preocuparea educatoarei pentru crearea unui climat corespunzător, propunându-și să folosească metode

active, să realizeze corelații interdisciplinare, să promoveze manifestarea liberă a copiilor în învățare, dar în primul rând să cunoască și să stimuleze potențialul creator al fiecărui copil, recurgând la jocurile libere-creative pe centre de interes, este cel mai eficient procedeu.

Desfășurarea jocurilor libere-creative prin îmbinarea celor trei forme de organizare frontal, individual, pe grupe, are următoarele avantaje:

- sporește eficiența procesului instructiv-educativ, permițând testarea diferențiată a copilului;
- reduce verbalismul excesiv în favoarea activității proprii;
- trezește interesul pentru activități;
- reduce rolul de spectator al unor copii, activând întreaga grupă;
- stimulează aptitudini și comportamente;
- oferă copilului libertate și inițiativă;
- dezvoltă procesele psihice ale copiilor prin exersarea și însușirea strategiilor de învățare și muncă independentă.

Promovând independența și inițiativă, aplicând metodele de creativitate pentru analiza obiectivelor generale și operaționale, modificând sistemul operațional, mental al preșcolarului, amplificând astfel latura formativă a procesului de învățământ.

Desfășurarea jocurilor libere-creative pe centre de interes a condus la formarea unor copii activi, capabili de efort intelectual, de a desfășura munca independentă, de a învăța folosind metode active, de a avea o gândire flexibilă, o imaginație creatoare și de a lucra în grup.

Rolul educatoarei în cadrul jocurilor libere-creative este deosebit, deoarece ea trebuie să cunoască și să stimuleze potențialul creativ al fiecărui copil, să recurgă la metode și procedee care să stimuleze activitatea creatoare a copiilor.

Pentru educatoare jocurile libere-creative desfășurate pe centre de interes constituie adevărate teste de verificare a cunoștințelor copiilor, de interesul și aptitudinilor copiilor, de posibilitățile ce le dețin pentru promovarea muncii independente și a inițiativei.

Jocurile libere-creative constituie un moment încărcat de structuri psihologice extrem de deschise și dense, adevărate ferestre deschise larg spre lume, spre influențele societății și reprezintă un moment de flexionare a personalității sub influența sugestiei, reproducând și creând situații de complexă trăire supusă jocului.

Grădinița trebuie să constituie un mediu favorabil înfloririi copilului, care să stimuleze inițiativa sa, să îndrume și să cultive cooperarea între copii, independența în acțiune, prietenia și solidaritatea de grup la nivelul posibilităților vârstei școlare.

Pedagogul din învățământul preșcolar trebuie să vegheze cu entuziasm pentru frumusețea muncii de educator, trebuie să dispună de o temeinică cultură generală și de specialitate, să fie pătruns de o mare iubire pentru copii. În această iubire pedagogul va găsi energia necesară pentru a veghea frumosul și pentru a-l dăruia celor din jur.

„OCHII SUNT FEREASTRA SUFLETULUI" O lecție de autocunoaștere și dezvoltare personală prin carduri asociative

Profesor învățământ primar Stuparu Ana-Maria,

Punctul de plecare: o întrebare de copil

Chiar înainte de serbarea de Crăciun, unul dintre elevii mei a venit preocupat de o întâmplare trăită în acea dimineață: îl auzise pe tatăl său spunând mamei: „*Spune-mi ce s-a întâmplat, ochii tăi sunt fereastra sufletului. Știi că ai ceva!*”. A încercat să înțeleagă, dar nu reușea să-și dea seama ce înseamnă cu adevărat această expresie — și atunci

a ridicat întrebarea printre colegi. Curiozitatea și confuzia au crescut, iar întrebarea a ajuns la mine.

Mulțumită acelei întrebări spontane, a luat naștere una dintre cele mai autentice activități de autocunoaștere pe care le-am facilitat. Copiii nu au avut nevoie de un subiect prestabilit — ei înșiși l-au generat, din viața reală.

*Elevi explorând cardurile asociative
Personita împrăștiată pe podea*

Ochii și emoțiile — ce spune știința

Expresia populară „*ochii sunt fereastra sufletului*” nu este doar o metaforă poetică — ea are un fundament neuroștiințific solid. Cercetările lui Paul Ekman privind **expresiile faciale universale ale emoțiilor** au demonstrat că zona periorbitală (ochii și mușchii din jurul lor) este una dintre cele mai bogate în semnale emoționale autentice, adesea greu de controlat voluntar (Ekman & Friesen, 1978).

Studii recente de neuroștiință afectivă arată că amygdala — structura cerebrală responsabilă cu procesarea emoțiilor — răspunde preferențial la **priviri și expresii oculare**, chiar înainte ca informația să ajungă la cortexul prefrontal (Adolphs, 2002). Cu alte cuvinte, copiii *simt* starea emoțională a celor din jur prin privire,

înainte să o poată descrie verbal. Activitățile care cultivă această sensibilitate le oferă un avantaj major în dezvoltarea inteligenței emoționale.

Copilul interior — o metaforă cu valoare terapeutică și pedagogică

Înainte de activitate, le-am amintit elevilor că în interiorul lor *sunt mai mulți copii care lucrează în echipă și îi ajută*: un copil al curajului, unul al fricii, altul al fericirii. Fiecare apare singur sau alături de ceilalți, în funcție de context.

Conceptul de „**copil interior**” are rădăcini în psihologia analitică a lui Carl Gustav Jung, care descria *arhetipul Copilului* ca pe o forță psihică autentică, purtătoare de potențial și vulnerabilitate deopotrivă (Jung, 1959). În psihologia umanistă modernă, Virginia Satir și John Bradshaw au

adaptat conceptul în practici terapeutice accesibile, subliniind că recunoașterea și acceptarea stărilor interioare este esențială pentru sănătatea emoțională (Bradshaw, 1990).

Pentru vârsta școlară mică, metafora „*copilului interior*” este deosebit de eficientă deoarece: oferă o **distanță psihologică sănătoasă** față de emoțiile coplesitoare; transformă stările interioare în **entități vizibile și dialogabile**; și facilitează exprimarea fără judecată, într-un climat de siguranță.

Copilul curiozității — card ales de un elev pentru a-și reprezenta starea interioară

Cardurile asociative Personita — instrument de proiecție emoțională

Cardurile asociative sunt instrumente psihopedagogice bazate pe principiul **proiecției** — mecanismul prin care individul atribuie imaginilor externe trăiri, gânduri și stări proprii. Metoda are rădăcini în tehnica *Rohrschach* și s-a dezvoltat ulterior în instrumente accesibile și adaptate contextelor educaționale (Leuner, 1978; Homeyer & Sweeney, 2017).

Setul **Personita** conține portrete cu expresii faciale diverse, cu accent pe zona ochilor și a privirii. Folosirea acestor carduri a permis elevilor să:

- identifice starea emoțională a personajului reprezentat;
- conecteze cu propriul „copil interior”;
- o verbalizeze în cercul de povești, exersând astfel limbajul emoțional.

Desfășurarea activității pas cu pas

1. Ancorarea în corp și confort

Elevii au fost invitați să își ia pernele și să găsească un loc confortabil în clasă. Această mică rutină corporală nu este întâmplătoare: studiile despre reglarea emoțională la copii arată că postura relaxată și

libertatea de mișcare reduc nivelul de cortizol și cresc disponibilitatea pentru explorare emoțională (Porges, 2011 — teoria polivagală).

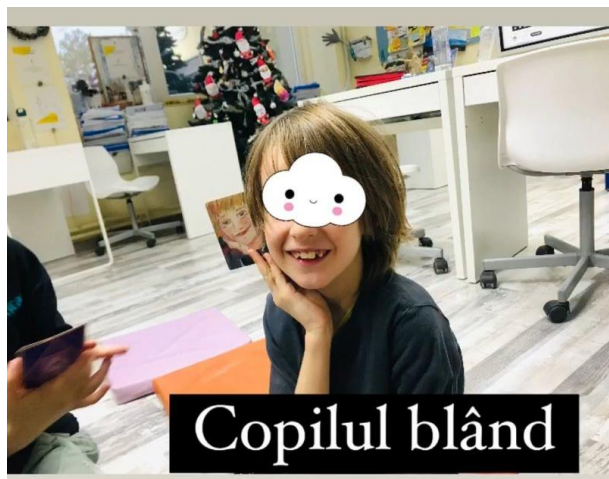

2. Imaginația dirijată — vizualizarea copilului interior

Fiecare elev a fost ghidat să aleagă un singur

„copil interior” și să-l vizualizeze: cum arată, ce privire are, ce exprimă ochii lui. Tehnica imaginației dirijate (guided imagery) este recunoscută în literatura de specialitate ca metodă eficientă pentru accesarea stărilor emoționale la copii, îmbunătățind conștiința de sine și reducând anxietatea (Utay & Miller, 2006).

„Copilul puternic” — elev prezentând cardul ales în cercul clasei

3. Selecția cardului — „Îl recunosc după privire”

Cardurile Personita au fost împrăștiate pe podea. Fiecare elev și-a căutat cardul care seamănă cel mai bine cu copilul interior ales. Procesul de selecție este în sine terapeutic: implică discriminare emoțională, autorefecție și decizie intuitivă.

4. Cercul povestirii

Așezați în cerc, elevii au prezentat pe rând propriul copil interior și *ce anume din privire* i-a făcut să aleagă cardul

respectiv. Formatul cercului nu este aleatoriu: cercul creează o dinamică de egalitate și siguranță psihologică, eliminând ierarhia și încurajând vulnerabilitatea autentică (Brown, 2010).

„Nimeni nu mi-a mai vorbit așa cu ochii!” — remarca unui elev, cu ecou puternic în inima cadrului didactic

Această propoziție simplă condensează esența activității: copiii au descoperit că ochii — proprii și ai celorlalți — sunt purtători de mesaje profunde, dincolo de cuvinte.

Produsele activității — spații de siguranță și prieteni interiori

La finalul activității, elevii au mulțumit copiilor lor interiori prin două gesturi simbolice, propuse chiar de ei:

- **Spații de siguranță** — plicuri personalizate, confecționate din coli, în care au „adăpostit” cardul ales. Metafora spațiului sigur corespunde conceptului de *safe space* din psihologia traumei (Herman, 1992), adaptat creativ la vârsta școlară.

Card Personita și interpretarea unui elev — „Copilul curajului” redat prin desen

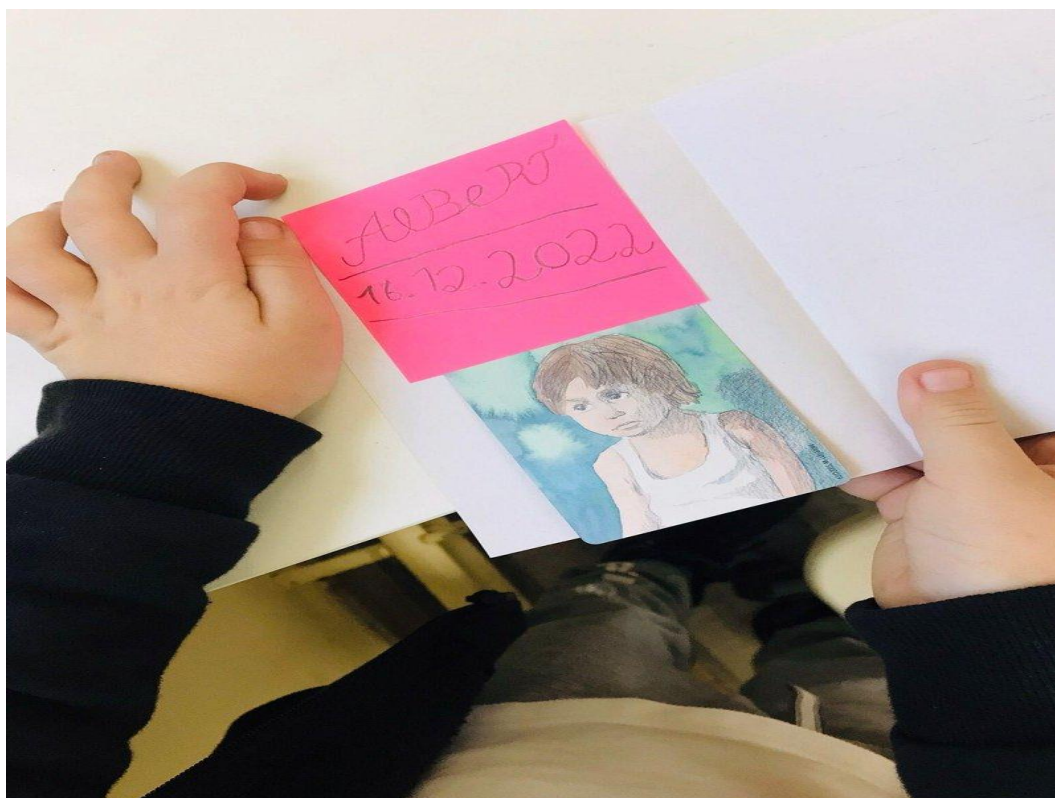
- **Prietenii interiori** — fiecare elev a ales un al doilea card, reprezentând un copil interior complementar (de ex., copilul curajului ca prieten al copilului fricii). Această alegere intuitivă reflectă un principiu fundamental din psihologia pozitivă: resursele interne sunt mai accesibile atunci când sunt personificate și relaționalizate (Seligman, 2002).

Colecția de „spații de siguranță” — plicuri personalizate create de elevi pentru copiii lor interiori

Elev creând un spațiu de siguranță personalizat pentru cardul ales

Spațiu de siguranță personalizat — cardul Personita adăpostit în plicul creat de elev

Reflecții pedagogice — de ce funcționează?

Inteligența emoțională (Salovey & Mayer, 1990; Goleman, 1995) include capacitatea de a identifica, înțelege și gestiona emoțiile proprii și ale celorlalți. Activitățile de tipul celei descrise mai sus contribuie direct la dezvoltarea tuturor celor patru ramuri ale inteligenței emoționale: perceperea emoțiilor, utilizarea lor în gândire, înțelegerea lor și reglarea lor.

Cercetările privind **SEL (Social-Emotional Learning)** — educația socio-emoțională — arată că programele care integrează conștiința de sine, empatia și abilitățile relaționale în curricula școlară duc la îmbunătățiri semnificative ale performanței academice, comportamentului și stării de bine generale a elevilor (CASEL, 2020; Durlak et al., 2011).

Activitatea descrisă îmbină organic mai multe principii pedagogice moderne: învățarea

experiențială (Kolb, 1984), centrarea pe elev, mediul de siguranță psihologică și utilizarea artei ca limbaj al emoțiilor.

Concluzii

O singură întrebare a unui copil curios a deschis o fereastră spre lumea emoțiilor întregii clase. Aceasta este, poate, cea mai importantă lecție pentru noi, cadrele didactice: nu subestimăm niciodată puterea unei întrebări autentice. Copiii nu au nevoie de scenarii perfecte — au nevoie de un adult care să asculte, să vadă și să creeze spațiu.

„Nimeni nu mi-a mai vorbit așa cu ochii!” — această replică ne amintește că educația emoțională nu înseamnă tehnici complicate, ci prezență autentică, instrumente potrivite și curajul de a intra împreună în lumea interioară a copilului.

Bibliografie

- Adolphs, R. (2002). Neural systems for recognizing emotion. *Current Opinion in Neurobiology*, 12(2), 169–177.
- Bradshaw, J. (1990). *Homecoming: Reclaiming and Championing Your Inner Child*. Bantam Books.
- Brown, B. (2010). *The Gifts of Imperfection*. Hazelden Publishing.
- CASEL (2020). CASEL's SEL Framework. Collaborative for Academic, Social, and Emotional Learning. casel.org
- Durlak, J. A., Weissberg, R. P., Dymnicki, A. B., Taylor, R. D., & Schellinger, K. B. (2011). The impact of enhancing students' social and emotional learning. *Child Development*, 82(1), 405–432.
- Ekman, P., & Friesen, W. V. (1978). *Facial Action Coding System*. Consulting Psychologists Press.
- Goleman, D. (1995). *Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ*. Bantam Books.
- Herman, J. L. (1992). *Trauma and Recovery*. Basic Books.

- Homeyer, L. E., & Sweeney, D. S. (2017). *Sandtray Therapy: A Practical Manual* (3rd ed.). Routledge.
- Jung, C. G. (1959). *The Archetypes and the Collective Unconscious*. Princeton University Press.
- Kolb, D. A. (1984). *Experiential Learning: Experience as the Source of Learning and Development*. Prentice Hall.
- Leuner, H. (1978). Basic principles and therapeutic efficacy of Guided Affective Imagery. In J. L. Singer & K. S. Pope (Eds.), *The Power of Human Imagination*. Plenum.
- Porges, S. W. (2011). *The Polyvagal Theory: Neurophysiological Foundations of Emotions, Attachment, Communication, and Self-Regulation*. Norton.
- Salovey, P., & Mayer, J. D. (1990). Emotional intelligence. *Imagination, Cognition and Personality*, 9(3), 185–211.
- Seligman, M. E. P. (2002). *Authentic Happiness*. Free Press.
- Utay, J., & Miller, M. (2006). Guided imagery as an effective therapeutic technique: A brief review of its history and efficacy research. *Journal of Instructional Psychology*, 33(1), 40–43.

Jocuri de socializare și autocunoaștere pentru preșcolari utile în cadrul activităților outdoor

Profesor învățăământ preșcolar **Tudoran Ștefania**
Grădinița cu P.P. „Paradisul copiilor”

Importanța deosebită a jocului în natură pentru dezvoltarea copilului este demonstrată de eficiența sa, fiind calea prin care copilul se orientează în lumea înconjurătoare, își formează primele noțiuni, priceperi și deprinderi intelectuale, morale și fizice necesare unei dezvoltări armonioase.

În cadrul activității cu preșcolarii am desfășurat numeroase jocuri, foarte atractive pentru aceștia, din care am selectat câteva pentru exemplificare.

Jocurile desfășurate:

Titlul jocului: **SCULPTORII**

Tipul: joc de autocunoaștere și socializare

Scopul: cunoașterea, autocunoașterea și socializarea preșcolarilor

Participanți: - minim 4

Nivelul: - de la 4-5 ani

Materialele folosite: lut, oglinda

Timp: 20-30 min

Descriere: Copiii sunt împărțiți în două echipe: sculptorii și statuile. Statuile sunt așezate de către sculptori într-o anumită poziție care va fi redată prin modelarea lutului, apoi cu ajutorul oglinzii confruntată cu originalul. După ”modelare” rolurile se schimbă, sculptorii devenind statui, jocul reluându-se. La final se poartă discuții despre postura preferată, motivând alegerea.

Titlul jocului: **CURSA CU OBSTACOLE**

Tipul: joc de mișcare

Scopul: dezvoltarea atenției, alergare cu trecerea peste obstacole

Participanți: - minim 6

Nivelul: - DE LA 4 ANI

Materialele folosite: 4 fanioane, diverse obstacole: jucării, cutii, etc

Timp: 15-20 min

Descriere: Cu ajutorul a patru fanioane puse la patru colțuri, sau prin linii trasate pe sol se delimitează spațiul de joc. Mărimea spațiului se fixează în funcție de numărul jucătorilor. Dintre jucătorii cei mai rezistenți se alege un prințător, restul se răspândesc pe toată suprafața locului de joc.

În timpul alergării, jucătorii trebuie să sară peste toate obstacolele pe care le găsesc în cale, nefiind îngăduită ocolirea lor.

La semnalul de începere, prințătorul urmărește jucătorii să-i prindă. Cel prins, spre deosebire de celelalte variante și forme ale jocului „Leapșa”, nu schimbă rolul cu prințătorul, ci rămâne pe loc, luând poziția în genunchi pe patru labe, formând astfel un obstacol viu.

Jocul se termină când mai rămâne un singur jucător urmărit și acesta este declarat învingător.

Titlul jocului: **SFOARA**

Tipul: joc de cunoaștere și socializare

Scopul: dezvoltarea atenției, cooperării

Participanți: - minimul de copii în care se poate desfășura

Nivelul: - DE LA 4 ANI

Materialele folosite: sfoară, coarda

Timp: 15 min

Descriere: Aceasta este una dintre cele mai vechi exerciții de team building clasic, care necesită putere, dar și o minte creativă. Copiii sunt împărțiți în două grupuri și așezați într-o linie, spate în spate. Se marchează centrul corzii cu o panglică, apoi se dau capetele corzii celor două echipe.

Pe sol se delimitează o linie pe care cele două echipe nu au voie să le treacă. Acum, cereți echipelor să tragă de sfoară. Echipa care traversează centrul, sau linia marcată, pierde jocul. Această activitate le impune copiilor să gândească și să își dea seama de anumite lucruri, cum ar fi așezarea unor persoane mai puternice în față și în spate, iar cei mai slabi în mijloc, astfel încât aceștia să poată câștiga.

Titlul jocului: **RĂȚELE ȘI VÂNĂTORII**

Tipul: joc de mișcare

Scopul: dezvoltarea atenției, viteza de deplasare, îndemânarea

Participanți: min 6

Nivelul: 3-10 ani

Materialele: minge, cretă

Timp: 20-30 min

Descriere: Pe teren se marchează două cercuri concentrice, unul cu raza de 3-4 m, iar celălalt de 6-7 m. Jucătorii împărțiți în două echipe egale: o echipă stă în cercul mic și reprezintă „rațele” iar cealaltă echipă- „vânătorii” stă în afara cercului mare.

Echipa vânătorilor are mingea pe care o aruncă de la unul la celălalt, iar când socotește momentul prielnic aruncă în rațe. Rațele se aruncă prin deplasări repezi sau prin sarituri în interiorul cercului.

O rață lovită se socotește un punct pentru echipa vânătorilor. După câteva minute se schimbă rolurile echipelor, se notează punctele marcate și jocul continuă, învinge echipa care are cel mai mare număr de puncte.

Regulile jocului: Vânătorii nu au voie să depășească limitele cercului. O minge ricoșată din pământ sau de la un alt copil, nu se socotește punct.

Indicații metodice: Reprizele de joc trebuie să aibă aceeași durată.

Titlul jocului: **GĂSEȘTE INDICIUL**

Tipul: joc de atenție

Scopul: dezvoltarea spiritului de observație

Participanți: minim 5

Nivelul: 4 ani

Materialele folosite: diverse obiecte vestimentare, jucării

Timp:

Descriere: Trei sau patru copii se așază unul lângă altul în fața colegilor, așezati în semicerc. Conducătorul jocului invită alți 2 copii să se uite cu atenție la ei, să observe și să memoreze poziția și/sau ținuta lor vestimentară. După 60 de secunde de examinare vizuală, cei 2 copii părăsesc camera, iar cei 3-4 copii, stabiliți inițial, fac schimbări în ceea ce privește poziția, locul și îmbrăcămintea lor(își schimbă locurile, hainele, se descheie la nasturi, etc). Copiii care au ieșit din încăperea sunt chemați înapoi și trebuie să remarce schimbările survenite în legătură cu copiii observați. Va fi câștigător cine are spirit de observație mai dezvoltat și va remarca mai repede și mai multe schimbări.

Titlul jocului: **SATUL VRĂJIT**

Tipul: joc de prezentare și contact

Scopul: stimulează atenția, coordonarea, motricitatea, colaborarea

Participanți: minim 8

Nivelul: 4-8 ani

Materialele folosite: jaloane, sfoara

Timp: 15-20 min

Descriere:

Joc ideal pentru a se mobiliza atât progresiv, cât și ludic. Cursă-urmărire specială, în liniște, care folosește mersul printre jaloane în locul cursei și care introduce contacte fizice care necesită o anumită încredere între jucători.

Acest joc necesită un spațiu mai mult sau mai puțin mare, delimitat cu o sfoară și cunoscut de jucători. Jocul începe cu jucătorii (minimum 8) în picioare, în cerc. Educatoarea dă indicații: în joc există vrăjitoare și cetățeni onești. Obiectivul vrăjitoarelor este de a-i vrăji pe toți cetățenii prin simpla atingere. Cetățenii vrăjiți trebuie, apoi, să se imobilizeze. Obiectivul lor este de a scăpa de vrăjitoare și de a elibera victimele vrăjite, luându-le de braț (« hug »). Jocul se oprește când toți cetățenii sunt imobilizați, vrăjiți.

Reguli: nu se aleargă și nu se vorbește, totul se desfășoară în liniște. Animatorul se învârtă în jurul grupului, în picioare, în cerc, cu ochii închiși, și desemnează vrăjitoarele (aproximativ una la 5 jucători), atingându-le discret pe spate. Toată lumea deschide ochii și jocul poate începe.

În plan psihosocial, acest joc scurt este foarte complet. Aspectele de respect și de încredere (deoarece există loc mult pentru contacte fizice), precum și onestitatea și responsabilitatea sunt foarte importante. Dar îndeosebi cooperarea și gândirea strategică sunt lucrate pe două nivele: între „vrăjitoare” și între „cetățeni”. În plan fizic, totul se desfășoară într-un ritm de marș accelerat, care cere capacități de reacție și schimbări de direcție rapide.

Titlul jocului: **NUMELE PRIN GESTURI**

Tipul: joc de socializare și cunoaștere

Scopul: cunoașterea, socializarea grupului

Participanți: minim 10

Nivelul: 4 ani

Materialele folosite: jetoane, scaunele

Timp: 15 min

Descriere: Educatoarea precizează că scopul jocului este ca fiecare participant să se prezinte, asociind fiecărui nume câte un gest. El își spune numele și face un gest ce i-ar caracteriza personalitatea (de exemplu: cântă la chitară sau doarme, etc.) Jocul e continuat de persoana din stanga sau dreapta

educatoarei, repetând toate numele și gesturile anterioare. Jocul continuă până au fost prezentate toate persoanele. După aceasta poate continua cu unele modificări. Animatorul arată un jeton care caracterizează una dintre persoane. Grupul trebuie să-și amintească numele. Persoana numită face același lucru.

Educatoarea spune numele cuiva, iar grupul trebuie să repete gestul acelei persoane.

Titlul jocului: **POȘTAȘUL**

Tipul: : joc de cunoaștere și socializare

Scopul: dezvoltarea atenției, spiritului de orientare, onestității

Participanți: - minim 5

Nivelul: 4-10 ani

Materialele folosite: plic de hartie, cercuri pentru fiecare copil sau o coarda

Timp: 15 min

Descriere: Toți copiii sunt dispuși în formație de cerc. În jurul picioarelor fiecare are un cerc. În mijlocul cercului mare se află un copil care are rol de "Poștaș". El strigă tare și inteligibil: „A sosit poșta...”. copii întreabă „Pentru cine?”. Pentru toți cei care...și inventează/ alege caracteristici comune: cei care au un frate, ochelari, papuci, etc. Cei care corespund descrierii trebuie să treacă repede unul în locul celuilalt. În timpul acesta poștașul caută să ocupe unul dintre cercețele. Acela care rămâne fără cerc rămâne "poștașul" și jocul continuă. Dacă poștașul nu reușește să ocupe nici un cerceț, continuă jocul și strigă o altă pereche.

Titlul jocului: **ȘOARECELE ȘI PISICA**

Tipul: : joc de mișcare

Scopul: dezvoltarea atenției, spiritului de orientare, onestității

Participanți: - minim 5

Nivelul: 4-10 ani

Materialele folosite: steag, cercuri

Timp: 15 min

Descriere: Jucătorii sunt așezați fiecare într-un cerc și formează un cerc cu fața spre interior, prinzându-se de mâini. Cercul are 1-2 porți, adică acolo jucătorii lasă o trecere nefiind prinși de mâini, în cerc se află un jucător care este „șoarecele”, iar în afară altul care este „pisica”. Conducătorul dă startul prin ridicarea steagului. Pisica încearcă să prindă șoarecele. Jucătorii din cerc ușurează fuga șoarecelui, permițându-i intrarea sa, ieșirea din cerc prin ridicarea brațelor. Pisica este însă împiedicată să treacă în acest inel, ea putând folosi numai cele două porți existente. Reguli: dacă pisica a prins șoarecele, o altă pereche începe jocul.

Dacă după un timp de 1-2 minute pisica nu reușește să prindă șoarecele, conducătorul jocului schimbă rolurile celor care se urmăresc sau poate numi altă pereche.

Titlul jocului: **PRINDE MINGEA**

Tipul: joc distractiv

Scopul: exersarea aruncării cu ambele mâini de jos

Participanți: min. 4

Nivelul: 4 ani

Materialele folosite: mingi pentru toți copiii, jucării suspendate

Timp: 20-30 min

Descriere: Mișcările care trebuie efectuate sunt sugerate de versurile:

Sus, sus, sus, zboara mingea sus.

Ursulețul de-l tintesti, pe noi toți ne-nveselești. SUS!

La comanda *SUS!*, mingea este aruncată de toți copiii aflați sub obiectele suspendate, în dreptul unei linii trase în prealabil de către educatoare. După recuperarea mingilor, jocul continuă. După fiecare aruncare reușită, copiii care nimeresc jucăria suspendată sunt apreciați, laudați, recompensați.

Bibliografie:

1. Anghel, M., *Căi și mijloace de socializare a preșcolarilor*, în “Tribuna Învățământului”, nr. 326, 1962.
2. Babea, E., *Caracterizarea dinamică a copilului și adolescentului (de la 3 la 17/18 ani) cu aplicație la fișa școlară*, (ediția a II-a adăugită), București, Editura Tehnică, 1973.
3. Bologa, A., *Conflicte în procesul de socializare a copiilor și rolul poveștilor populare în depășirea lor*, în: volumul “Câmpul social”, Chișinău, Editura Știința, 1964.
4. Chircev, E., Nicoară, M., *Particularități de vârstă ale preșcolarilor: cunoașterea și reflectarea lor*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1965.
5. *Socializarea preșcolarilor - investiție de viitor*, în: “Revista învățământului preșcolar”, nr. 3-4/1996.
6. Taiban, M., *Jocuri didactice pentru grădinițele de copii*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1976.

Cunoașterea preșcolarului – o educație de calitate

Profesor învățăământ preșcolar **Halați Maria**
Grădinița cu P.P.Nr.4, Reghin

În studierea proceselor educaționale, procese care pot fi cumulate într-un sistem de circumstanțe și acțiuni dirijate conștient și organizat, în vederea determinării formației reprezentanților noii generații, în raport cu un obiectiv ideal și în conformitate cu cerințele actuale și de perspectivă ale ansamblului larg al subiectului, în cazul concret al grădiniței, cunoașterea preșcolarului nu este un scop în sine.

Necesitatea pornește de acolo de unde ne dorim, adaptând cu fidelitate conținutul și sensurile acțiunii educative în consens cu coordonatele de progres general și multiplu al personalității, în formare, a preșcolarului. Motivez această afirmație pe un fapt dovedit și anume, de nenumărate ori, evoluția generală a preșcolarului urmează o linie ascendentă, surprinzătoare pentru cei din jur, însă întotdeauna corespunzătoare perfect liniei personale, individuale de evoluție.

Evoluția individuală este un fapt impus de modul propriu de acumulare, de conștientizare a influențelor primite, de modul personal în care fiecare din

subiecții educației, decodifică mesajele ce le primește.

Cunoașterea preșcolarului este recomandată în literatura de specialitate, să se desfășoare cu mijloace și tehnici variate, cum ar fi: activitățile comune; studierea produselor activității preșcolarului; cotarea manifestărilor sale comportamentale; utilizarea unor chestionare de personalitate, a unor metode asociative (metoda Rorschach), a unor metode constructive.

Toate acestea urmăresc descifrarea mai devreme a tendințelor de evoluție a unei personalități în formare, cum este preșcolarul, precum și adecvarea intimă a metodelor educative la coordonatele acestui proces.

Toate metodele și tehnicile de cunoaștere subsumează în esența desfășurării lor, contactul direct cu subiectul. Dialogul divers, multiplu și mult diversificat este un act fundamental al acțiunii educative, deoarece prin el șansele noastre de a pătrunde în procesul de evoluție a preșcolarului cresc, în mod special atunci când apar anumite disfuncții nedorite în evoluție.

Necesitatea cunoașterii psihologice a preșcolarului se face resimțită la tot pasul în procesul educării lui. Noi, educatoarele cunoaștem preșcolarul educându-l și-l educăm mai bine cunoscându-l. Cunoașterea și educarea lui, se împletesc foarte strâns în procesul activității concrete desfășurate în grădiniță. Utilizând unele însușiri pozitive ale preșcolarului, putem îndrepta anumite lipsuri în conduita și activitatea sa.

Iar progresul făcut într-o anumită direcție, se răsfrânge și asupra altor laturi ale activității și comportării preșcolarului. Acest mod de a proceda duce întotdeauna la rezultate pozitive.

Sarcina de a cunoaște preșcolarul sub aspect psihologic revine educatoarei, întrucât printr-o strânsă colaborare cu părinții și consilierul școlar, să poată rezolva în mod just această problemă. Este necesar să cunoaștem o serie de date personale precum vârsta, la care preșcolarul a mers în picioare, apariția limbajului, cine s-a ocupat de creșterea și educarea lui, bolile de care a suferit, climatul educativ din familie, atitudinea copilului față de părinți și a părinților față de copil, etc. Toate acestea fiind în strânsă corelare cu dezvoltarea intelectului și cu socializarea preșcolarului.

Tot în acest context, se va propune un chestionar adresat părinților, care ne poate arăta câteva din metodele educative folosite de către părinți, precum climatul familial, relațiile afective și atmosfera familială.

Cunoașterea preșcolarului se realizează în timp. În momentul de față, la îndemâna oricărui cadru didactic, stă o bogată literatură psihologică care prezintă instrumente de cercetare și diagnosticare a psihicului preșcolarului, dar care ridică probleme deosebit de importante.

După cum se poate observa, cunoașterea preșcolarului se bazează pe fapte și date concrete. Pentru a culege un material faptic corespunzător, munca de cunoaștere a preșcolarului trebuie să se desfășoare pe baza unui plan general, bine stabilit în prealabil și care trebuie să cuprindă jaloanele studierii psihologice a copilului preșcolar, punctele în jurul cărora urmează să fie sintetizat materialul faptic.

Bibliografie:

1. Emil Verza, *Condițiile cunoașterii și dezvoltării copilului*, Revista *Învățământul Preșcolar*, Nr. 1-2/1994, București 1994;
2. Minodora Fotea, *Cunoașterea copilului*, Revista *Învățământul Preșcolar* Nr.3-4/1994, București, 1994;
3. Nicolae Mitrofan, *Posibilități și limite în cunoașterea psihocomportamentală a copiilor*, Revista *Învățământul Preșcolar* Nr.4/1991, București, 1991;
4. Ursula Șchiopu, *Dezvoltarea psihică a copilului preșcolar, în Cunoașterea copilului preșcolar* vol. Editat de Revista de pedagogie, 1992.

Abordarea creativă a activităților cu preșcolarii

Profesor învățăământ preșcolar **Băruția Liana**
Liceul Vocațional Pedagogic N. Bolcaș

Paleta activităților educative desfășurate cu preșcolarii este vastă, începând cu activitățile liber alese, cele pe domenii experiențiale, jocurile de mișcare, distractive, senzoriale etc, acestora adăugându-li-se activități care au tot scop educațional ,dar care se desfășoară într-un cadru mai puțin riguros decât cele formale. Mă refer aici la activități extracurriculare.

Mai jos voi exemplifica o activitate extracurriculară desfășurată cu preșcolarii grupei mijlocii intitulată: “Dărnicia Toamnei”.

Anterior întâlnirii cu părinții preșcolarii au fost la plimbare în parcul din fața grădiniței pentru a aduna frunze din care au realizat coliere pentru mamele lor.

Copiii au tăiat fructe de toamnă pentru ca părinții să servească din salata de fructe la care ei au muncit, iar împreună cu părinții au pus murături.

La finalul activității mămicile au fost surprinse când l-i s-a oferit de către copil un colier sau o brățară din frunze.

Arta tradițională la copii

Profesor învățământ preșcolar **Mihalea Nicoleta**

Grădinița 111

Arta tradițională poate fi o modalitate minunată de a dezvolta creativitatea, abilitățile motorii fine și înțelegerea culturală la copiii preșcolari. Iată câteva activități de artă tradițională pe care le poți încorpora în programa preșcolarilor:

1. **Pictură pe hârtie de orez:** Aceasta este o tehnică tradițională folosită în multe culturi asiatice. Poți oferi copiilor preșcolari hârtie de orez și acuarele pentru a experimenta această tehnică subțire și delicată.

2. **Decupajul:** Activitatea de decupaj, care implică tăierea și lipirea hârtiei colorate pentru a crea imagini, este prezentă în multe culturi. Acest lucru poate îmbunătăți abilitățile motorii fine ale copiilor și le poate stimula imaginația.

3. **Împletitul de brățări sau obiecte mici:** Multe culturi au tradiția împletitului de obiecte precum brățări sau podoabe. Învățarea copiilor cum să împletească diferite modele poate dezvolta coordonarea ochi-mână și răbdarea.

4. **Pictura pe pietre:** Multe culturi au tradiția pictării pe pietre pentru a crea obiecte decorative sau amulete. Poți oferi copiilor preșcolari pietre netede și vopsele pentru a crea propriile lor opere de artă.

5. **Povestirea vizuală:** Oferă copiilor preșcolari imagini tradiționale din cultura ta sau din alte culturi și încurajează-i să creeze povești bazate pe imaginile respective. Aceasta poate dezvolta creativitatea și abilitățile de comunicare ale copiilor.

6. **Modelarea lutului:** Lucrul cu lutul este o activitate tradițională care dezvoltă abilitățile motorii fine și creativitatea. Copiii pot crea forme simple sau chiar personaje folosind lutul.

7. **Îmbrăcarea păpușilor tradiționale:** Dacă există păpuși tradiționale din cultura ta sau din alte culturi, poți implica copiii în a crea haine și accesorii pentru acestea, ceea ce poate fi o modalitate educativă de a învăța despre diversitatea culturală.

8. **Dansuri și cântece tradiționale:** Arta nu se limitează doar la activități vizuale. În multe culturi, dansurile și cântecele tradiționale joacă un rol important. Învăță copiii să danseze sau să cânte cântece tradiționale pentru a le dezvolta creativitatea și a le conecta cu rădăcinile culturale.

Folosirea activităților de artă tradițională în rândul preșcolarilor aduce o gamă largă de beneficii semnificative, contribuind la dezvoltarea lor holistică și la promovarea unui mediu de învățare captivant și plin de semnificații culturale. Iată cum astfel de activități susțin dezvoltarea copiilor preșcolari:

Explorarea Creativității: Arta tradițională le oferă preșcolarilor oportunitatea de a-și dezvolta creativitatea într-un mediu nestructurat și liber. Aceste activități îi încurajează să experimenteze cu culori, forme și tehnici noi, construindu-și încrederea în propriile idei și abilități artistice.

Dezvoltarea Abilităților Motorii Fine:

Activitățile de artă tradițională, precum pictatul, modelarea lutului sau împletitul, solicită coordonarea fină a mâinilor și degetelor. Prin efectuarea mișcărilor precise și detaliate necesare, preșcolarii își îmbunătățesc abilitățile motorii fine, ceea ce poate avea un impact pozitiv asupra scrierii, a folosirii ustensilelor și a altor activități zilnice.

Conexiunea Culturală: Participarea la activități de artă tradițională poate să îi conecteze pe preșcolari cu rădăcinile culturale și cu tradițiile locale sau mondiale. Această conexiune le poate deschide ochii către diversitatea culturală și poate stimula curiozitatea și înțelegerea lor față de lume.

Stimularea Imaginației și a Gândirii Critice:

Explorarea artelor tradiționale încurajează copiii să-și folosească imaginația pentru a crea lucrări originale. Aceste activități îi ajută să gândească în mod creativ, să ia decizii independente în ceea ce privește culorile, formele și designul, și să își dezvolte gândirea critică prin evaluarea propriei lor munci.

Învățare Prin Experiență și Descoperire: Artă tradițională îi încurajează pe copii să învețe prin experiență și descoperire. Ei pot experimenta diferite tehnici, texturi și materiale, învățând cum să obțină anumite efecte și dezvoltându-și abilitățile în timp ce își creează propriile opere de artă.

Dezvoltarea Comunicării și a Abilităților Sociale:

Participarea la activități de artă tradițională îi poate ajuta pe preșcolari să-și îmbunătățească abilitățile de comunicare prin exprimarea emoțiilor, a gândurilor și a ideilor într-un mod vizual. Lucrând împreună la proiecte artistice, ei învață să coopereze, să împărtășească și să interacționeze în mod constructiv.

Dezvoltarea Estetică și Estimularea Simțurilor:

Participarea la activități artistice ajută copiii să dezvolte gustul estetic, învățând să aprecieze frumusețea în formele, culorile și texturile diferite. De asemenea, pot dezvolta simțurile vizuale și tactile prin explorarea materialelor artistice.

Cultivarea Stimei de Sine și a Încrederii:

Realizarea unei opere de artă și primirea aprecierii pentru eforturile lor poate crește stima de sine și încrederea copiilor în propria lor capacitate de a crea și de a se exprima.

În final, activitățile de artă tradițională sunt un mijloc captivant prin care preșcolarii pot învăța, explora și dezvolta în multiple moduri, aducându-le bucurie, împlinire și oportunitatea de a se conecta cu lumea din jur.

Proiect de activitate integrată „Mere mari și mere mici”

Profesor învățământ preșcolar: **Moldovan Ana Maria**
Grădinița cu P.P. ”Dr.I.Rațiu”, Turda

INTERVALUL DE VÂRSTĂ: 3-4 ani

GRUPA: Mică

TEMA ANUALĂ DE STUDIU: "Când/cum și de ce se întâmplă? "

TEMA PROIECTULUI TEMATIC: "Toamnă, toamnă harnică"

TEMA SĂPTĂMÂNII: "Vitamine, vitamine de la cine"

TEMA ACTIVITĂȚII: "Mere mari și mere mici"

CATEGORII DE ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE:

*** ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ**

Rutine: Primirea copiilor, micul dejun, gustarea (deprinderi specifice).

Întâlnirea de dimineață: Impresii despre anotimpul Toamna; Ce fruct ai dori.

Tranziții: "Bat din palme clap, clap, clap... ", „Unul după altul...” ,

Moment de mișcare: "Dansează, Hopa Hopa"

*** JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI LIBER ALESE (ALA):**

ALA1

Construcții: "Lădițe pentru mere"

Artă: "Mere colorate"- colorăm în contur

Joc de rol: „De-a gospodinele”-spălăm merele

ALA2

Joc:"Cel mai rapid măr"- Joc distractiv

*** ACTIVITĂȚI PE DOMENII**

EXPERIENȚIALE:

Domeniul Științe: Activitate matematică-Joc didactic- "Ne jucăm cu mere mari și mici"

Domeniul Om și Societate:Activitate practică – Mototolire - Mere mari și mere mici

Mijloc de realizare: activitate integrată (de o zi)

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

Comportamente vizate	Obiective operaționale
B.1.3. Inițiază/participă la interacțiuni pozitive cu copii de vârstă apropiată;	01. . Preșcolarul va fi capabil să interacționeze cu colegii de grupă, prin tehnici de comunicare pe un subiect anume;
A.1.1. Își coordonează mușchii în desfășurarea unor activități diversificate, specifice vârstei; A.1.2. Participă la activități fizice variate, adecvate nivelului lor de dezvoltare; A.2.3. Își coordonează mișcările în funcție de ritm, cadență, pauză, semnale sonore, melodii.	02. Preșcolarul va fi capabil să execute corect exercițiile din cadrul momentului de mișcare asociind ritmul cu indicațiile educatoarei; 03. Preșcolarul va fi capabil să construiască din cuburi lădițe pentru mere;
B.1.2. Demonstrează abilități de solicitare și de primire a ajutorului în situații problematice specifice; D.2.2 Respectă reguli de exprimare, în diferite contexte de comunicare E.1.1. Identifică elementele caracteristice ale unor fenomene/relații din mediul apropiat; E.2.1. Efecutează operații de serie, grupare, clasificare, măsurare a obiectelor;	04. Preșcolarul va fi capabil să formeze mulțimi de mere după criteriul mărării, argumentând alegerile făcute;

<i>C.1.1. Manifestă curiozitate și interes pentru experimentarea și învățarea în situații noi;</i>	05. Preșcolarul va fi capabil să formuleze răspunsuri adecvate la întrebările adresate de educatoare, referitoare la fructele de toamnă;
<i>B.1.2. Demonstrează abilități de solicitare și de primire a ajutorului în situații problematice specifice; B.2.2. Își însușește și respectă reguli;; C.2.1. Realizează sarcinile de lucru cu consecvență; C.2.2. Integrează ajutorul primit, pentru realizarea sarcinilor de lucru la care întâmpină dificultăți.</i>	06. Preșcolarul va fi capabil să spele merele înainte de a fi folosite; 07. Preșcolarul va fi capabil să mototolească fâșii de hârtie în realizarea merelor mari și merelor mici.

Sarcină didactică: Consolidarea deprinderii de a clasifica obiectele după mărime.

Regulile jocului: Copii vor extrage din coș un măr specificând mărimea acestuia și îl așează în lădiță. În complicarea jocului educatoarea îi va ruga pe copii să închidă ochii și va pune în lădița cu mere mari un măr mic iar la semnalul său copiii vor deschide ochii și vor trebui să observe greșala și s-o corecteze.

Elemente de joc: aplauze, închiderea/deschiderea ochiilor.

Mijloace de învățământ: păpușa Sanda, coșul cu mere de diferite mărimi (mari-mici), jetoane, coșulețe, hârtie roșie, borcan, șervețele, piese de construcție, fișe de lucru, retroproiector.

Metode și procedee: conversația, surpriza, observarea, mâna oarbă, explicația, turul galeriei.

Forme de organizare a activității: frontală, individuală, pe grupe.

Durata: o zi (tura I)

Evaluare: Ținând cont de faptul că, proiectarea activității s-a axat pe comportamente, pe parcursul activității integrate, vor fi evaluate următoarele aspecte:

- acuratețea răspunsurilor verbal oferite de copii în cadrul jocului didactic;
- corectitudinea executării jocurilor în cadrul tranzițiilor;

Bibliografie:

- 1.****Curriculum pentru educația timpurie* (a copiilor de la naștere până la vârsta de 6 ani), M.E.N., București, 2019.
2. Tătaru, L., Glava., Chiș, O., *Piramida cunoașterii, repere metodice în aplicarea curriculumului preșcolar*, Editura Diamant, Pitești, 2014.

Scenariul activității integrate "Mere mari și mere"

1. Momentul organizatoric

Activitatea debutează cu *Întâlnirea de dimineață* Salutul: copiii sunt așezați în semicerc pe scăunele, educatoarea îi saluta, după care aceștia se salută între ei, de la stânga spre dreapta.

Prezența și calendarul naturii: fiecare copil își va lua poza apoi o va așeza pe panou la copiii prezenți. În continuare se completează calendarul naturii împreună cu educatoarea.

2. Captarea atenției

Se va realiza cu ajutorul păpușii „Sanda” care are un coș plin cu mere amestecate și le cere ajutor copiilor să pregătească compot de mere pentru bunica ei.

3. Anunțarea temei și a obiectivelor

Voi face referire la activitățile ce se vor desfășura în decursul zilei și voi anunța tema activității integrate: vor lucra la cele trei centre, construcții, artă, joc de rol, vor sorta merele după mărime ; vor găsi greșelile din lădițe iar apoi vor realiza borcane cu compot de mere și le vor așeza pe raft.

4. Dirijarea învățării

Le voi prezenta, împreună cu păpușa „Sanda”, activitățile care vor fi desfășurate la cele trei centre deschise: **Construcții: "Artă : Joc de rol.** După finalizarea activității de la centre, formăm un trenuleț și trecem pe la fiecare centru deschis.

La întoarcerea în sala de grupă educatoarea va ocupa poziția din fața semicercului, pentru a avea vizibilitatea asupra tuturor copiilor, aceasta le va spune copiilor că „Sanda” dorește să îi pregătească bunicii o surpriză iar pentru asta are nevoie de ajutorul nostru, vreți copii să o ajutăm? Educatoarea anunță tema activității: astăzi ne vom juca jocul *"Mere mari și mere mici"* iar mai apoi vom realiza prin tehnica mototolirii, mere pentru compot pe care le vom așeza în borcane mari și mici.

Introducerea în joc se va face prin descoperirea coșului cu mere. Se execută jocul demonstrativ pentru asigurarea înțelegerii sale.

Fixarea regulilor jocului. Se va realiza oral de către 1-2 copii.

Jocul de probă se va realiza cu ajutorul unui copil.

Desfășurarea jocului propriu-zis.

Varianta 1:

La semnalul educatoarei un copil va veni în fața clasei și va alege un măr, va spune cum este acel

măr (mic sau mare) și îl va așeza într-o lădiță, păpușa „Sanda” va alege un alt copil care va trebui să aleagă din coș un măr diferit de cel al colegului și îl va așeza într-o altă lădiță. Se va continua jocul, vor veni pe rând alți copii care vor alege și restul merelor și le așează în lădița potrivită..

Varianta 2: Găsește greșeala.

Varianta 3: „Mere amestecate”

5. Obținerea performanței și asigurarea transferului

Se intuiește materialul de pe măsuțele copiilor: fâșii de hârtie, borcane, șervetele.

Se explică și se demonstrează procedeul de lucru:

Se ia fâșia de hârtie mai mare se mototolește până ia aproape o formă rotundă iar apoi se așează în borcanul mare, la fel se procedează și cu fâșia de hârtie mai mică care apoi se așează în borcanul mic.

Modelul educatoarei va rămâne expus la vedere.

Se vor executa exercițiile de încălzire a mușchilor mici ai mâinii:

La final lucrările sunt așezate pe suport, borcanele mari jos/borcanele mici sus, și analizate prin metoda Turul galeriei. Pentru că au fost atenți și au lucrat frumos vor fi recompensați.

Asigurarea feedbackului și evaluarea

Pe parcursul desfășurării activității integrate educatoarea va evalua, următoarele aspecte: acuratețea răspunsurilor verbal oferite de copii în cadrul jocului didactic, calitatea și acuratețea produselor activității practice, corectitudinea executării mișcărilor în timpul rutinelor, tranzițiilor, jocului de mișcare, gradul de manifestare generală a comportamentelor și atitudinilor urmărite.

ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

”

Rolul lecturii în activitatea didactică

Profesor învățăământ primar **Ozana Drăgilă**
Școala Gimnazială „Marius Șandru” Reșița

*MOTO « Lectura este pentru spirit, ceea ce
exercițiul este pentru trup »*
(Mihai Beniuc)

***Cartea este un ospăț al gândurilor la care oricine
este poftit. De aceea, dragă cititorule, te poftim și
noi în lectura cărții de față pentru a ne însoți și
afla împreună ce este cartea pentru noi, pentru cei
ce o răsfoiesc și caută să se adape din slovele ei.***

Din totdeauna ființa umană caută să culeagă informații cât mai variate din cât mai multe domenii. Odată cu însușirea actului de citit copilul vine în contact cu cărțile, care îi oferă o sursă inimaginabilă de informație. Acesta descoperă că va putea să găsească informații din domenii variate, informații care de multe ori adultul omite să i le prezinte sau din cauza unei comunicări defectuoase nu i le prezintă. În acest moment este cazul să ne întrebăm: „Copilul va putea să își găsească informația necesară?”

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să realizăm „Ce se întâmplă când citim?”. Complicatul mecanism al lecturii începe cu ochii noștri care sunt obișnuiți să cuprindă dintr-o singură privire întreaga imagine ce intră în câmpul vizual. Ochii noștri sunt astfel alcătuiți încât să cuprindă dintr-o dată o imagine întreagă, globală. Când privim fila unei cărți ochii vor transmite creierului imaginea globală recepționată pe care centrul de pe creier o traduce în cuvintele „iată o imagine tipărită”,

dar în mintea noastră se va naște întrebarea „Ce este scris pe această foaie?”. Pentru aceasta ei vor cuprinde pe rând cuvintele și rândurile. Mișcările ritmice pe care trebuie să îi facă pentru a desluși textul la început pot fi obositoare dar în timp se vor transforma într-un automatism.

Ei cuprind numai câteva litere sau silabe după care se opresc făcând o pauză sau fixare, după părerea specialiștilor. Aceste salturi și fixări depind de vârsta și experiența cititorului.

Procesul de recunoaștere, de percepere nu este decât prima treaptă a procesului psihologic pe care îl trăim atunci când citim. Noi trebuie nu numai să recunoaștem semnele, dar mai ales să înțelegem ceea ce e scris.

Pentru a înțelege ideile dintr-un text citit sunt necesare foarte multe operații:

- Concentrarea atenției pentru a citi corect și de a prinde exact sensul enunțurilor
 - Întărirea voinței, pentru a nu ceda oboselii
 - Interes deosebit pentru descoperirea unor lucruri necunoscute anterior

Toate acestea reprezintă condiții obligatorii pentru ca înțelegerea unui text să fie deplină, dar nu sunt singurele. Totodată, pentru înțelegerea textului este necesar ca cititorul să aibă o serie de cunoștințe anterioare, să și le amintească imediat și să le raporteze la ceea ce lecturează.

În timpul lecturii cititorul gândește fără întrerupere, își amintește ceea ce a învățat până atunci, compară vechile cunoștințe cu cele asimilate acum, descoperă ceea ce le este comun și ceea ce este propriu textului nou lecturat. El sintetizează ceea ce citește, judecă valoarea lucrării parcurse. Cu alte cuvinte, el nu numai lecturează, ci face și aprecieri și ia o atitudine față de cartea pe care a citit-o, îi descoperă valoare și o judecă.

Școlarii mici sunt primii care se lovesc de ceea ce „negură” care învăluie mecanismul citirii, iar la „scoaterea din ceață” a primei lecturi sunt cuprinși de un sentiment de fericire, de superioritate, deoarece au realizat un lucru care îl vor avea cu ei tot timpul vieții, ajutându-i mereu „taina citirii”

Pentru a avea parte de o cultură literară cât mai vastă, nu este suficient cât de mult lecturează, pe cât ceea ce lecturează. Memoria școlarului mic este în plină asimilare, preia tot ce i se dă, de aceea este

foarte important a i se da o lectură potrivită care să îi ofere un conținut adecvat vârstei. Literatura pentru copii este foarte vastă, de aceea ea investighează universul propriu de cunoaștere al copilului, năzuințele, aspirațiile lui cele mai înalte, relevă eroismul oamenilor din totdeauna, printr-o ingenioasă transfigurare artistică.

Copiii pot fi îndrumați din clasele primare de către dascăl spre tainele lecturii, aceasta trebuie să-i fie insufletită, iar rolul bibliotecii este de a-i oferi suportul necesar pentru îndeplinirea acestei năzuințe. Copilului trebuie să i se ofere creații literare dedicate lor, dar și altele, care prin valoarea lor artistică și frumusețea limbii interesează deopotrivă și adulții.

Bibliotecarul poate oferi școlarului mic pe lângă lectura obligatorie data de către școală opere și genuri literare diferite care se integrează în sfera literaturii pentru copii, evidențiind receptivitatea copiilor față de frumos, cu condiția ca acesta să fie accesibil. I se pot recomanda producțiile populare în proză sau versuri (basmelor, poveștile, povestirile, snoavele, doinele, cântecele de leagăn, proverbele, zicătorile). Operele lui Creangă, Eminescu, Blaga, Arghezi, sunt întotdeauna o sursă de lectură care aduce ceva nou în sfera lor de cunoștințe.

Este de un real folos ca bibliotecarul să cunoască programa școală, pentru a adapta și a recomanda conținutul lecturilor. De asemenea, acesta poate face vizite periodice la școală pentru a prezenta ultimele achiziții ale bibliotecii sau pentru a recomanda anumite titluri de lecturi.

Cititorii „grăbiți” nu au timp să guste toată frumusețea unei lecturi, să-și imagineze minunatele momente din cărți, nu își lasă fantezia să zboare și nu au posibilitatea de a trăi acele momente palpitate împreună cu eroii poveștilor. De aceea,

acești cititori trebuie tratați cu mai mare atenție, canalizându-le atenția spre arta lecturii.

Pentru a se preîntâmpina astfel de „incidente” în special la clasele mici se poate propune ca fiecare pagină a caietului de lectură să fie însoțită de un desen al unui personaj îndrăgit, de unele momente ale povestirii. De un real folos este și povestirea orală a unui mic fragment al lecturii.

Copilul trebuie permanent îndrumat, orientat spre un evantai diversificat de cărți instructive de la basm la povestire, schiță sau nuvelă, de la legendă la poezia patriotică, de la fabulă la călătoriile extraordinare, la romanele științifico-fantastice sau literatura de informare. Copilului trebuie să i se recomande cărți diverse, deoarece este de reținut treptele sale de dezvoltare și principiul accesibilității. Este o mare diferență între cartea cu poze însoțită de versuri sau proză – din perioada preșcolară și clasele începătoare, la cărțile când primatul îl deține textul literar, când gândirea copilului începe să fie capabilă de generalizări și abstractizări.

Copiilor de orice vârstă trebuie să li se argumenteze faptul că mai presus de orice metodă folosită, de oricare mijloc de convingere pentru lectură, în biblioteci mii de cărți le stau la dispoziție și le oferă tot ce au în legătură cu ceea ce îi interesează sau îi pasionează. În plus de acestea, sala de lectură a unei biblioteci cu o dotare adecvată, întotdeauna va sta la dispoziție cu tot felul de materiale ajutătoare: dicționare, enciclopedii, ziare, atlase, albume.

Un rol deosebit în îndrumarea lecturii copiilor de orice vârstă îl va avea întotdeauna strânsa legătură dintre școală și bibliotecă cele două instituții putând realiza maximul de randament în vederea îndrumării și stimulării lecturilor.

Obișnuința de a citi nu se moștenește, ci se formează. Lectura constituie o redevabilă terapie, învinge inerția, teribilismul, superficialitatea. Chiar și foarte mici, copiii sunt sensibili la magia lecturii, a povestitorului - deși se aud tot mai rar, seara, la culcare, cuvintele „mama, mai citește-mi o carte”. Copilul trebuie lăsat să-și aleagă singur povestea pe care vrea s-o asculte. El trebuie obișnuit să se implice în lectură cu pași mici – mama citește o pagină, el următoarea. Abecedare, cărți ilustrate, benzi desenate- trebuie să-l ajute să descopere toate stilurile, fără a-l forța, totul având ca scop – practica lecturii, care înseamnă priceperi, deprinderi, tehnici, obișnuințe.

Lectura timpurie va asigura pregătirea intelectuală a copiilor, va asigura pregătirea corespunzătoare a acestora pentru celelalte discipline și integrarea lor în viața socială. Lectura îi va apropia de realitate.

Lectura este pentru spirit, ceea ce exercițiul este pentru trup. Copiii trebuie să conștientizeze ca exercițiul ușurează progresul. Cartea nu face zgomot, nu se supără dacă este ținută prea mult sub ochii noștri, nici nervi nu face dacă este părăsită; cartea ne face să vibrăm, lăsându-ne răgazul să gândim la ce ne-a plăcut și e dărnica pentru oricine (Mihai Beniuc).

Se citește din ce în ce mai puțin și cele mai severe critici sunt adresate școlii. Deși exigențele vieții față de om au crescut, în acest iureș trepidant al vieții moderne, educația prin și pentru carte a rămas undeva în urmă. Evoluția mijloacelor de comunicație și informare favorizează punerea și disponibilizarea informațiilor în rețeaua virtuală.

Cititul trebuie înțeles de elevi ca odihnă activă, de recreere, nu ca o povară. Cartea nu ne face să roșim de propria noastră ignoranță...”o, sfintele mele cărți...pe care soarta prielnică mi le-a scos înainte,

cât vă datorez că sunt om adevărat “(Nicolae Iorga).

Școala și părinții trebuie să-i ajute pe elevi să înțeleagă că nu este învățat cel ce citește cărți, ci cel ce știe ce citește, pentru că doar citind mintea lor va deveni nu laborator nesfârșit de idei și imaginație. Ca metode și procedee de educare a elevilor în acest spirit menționăm: organizarea bibliotecii clasei, frecventarea bibliotecii școlare/locale, portofoliul lecturilor prin fișele de lectură săptămânală/ zilnică, etc.

Copilul trebuie să prindă mai întâi gustul de a “devora” ceea ce îl atrage, înainte să-și selecteze centrele de interes. Dacă își va vedea părinții citind și-i va auzi vorbind despre lecturile lor, va fi provocat să procedeze la fel, acum și în viitor.

Biblioteca ca loc al tuturor descoperirilor, ca centru de cultură, lectură și educație, poate și trebuie să-și asume responsabilitatea de a răspunde solicitărilor informaționale ale utilizatorilor, indiferent de statutul social, ocupație, vârstă. O bibliotecă este ca un cabinet magic în care există multe spirite care se trezesc când la chemăm. Dacă nu deschidem o carte, ea rămâne un lucru printre alte lucruri. Dar când cartea întâlnește cititorul său, atunci are loc actul estetic. (cf. Ralph Waldo Emerson). Fiecare lectură a unei cărți, fiecare recitare, fiecare amintire despre această lectură reînnoiește textul. CĂRȚILE – acești prieteni reci, tăcuți, dar siguri și eficienți – ne oferă răspunsuri ori de câte ori avem răbdare până ce le învățăm.

În educația elevilor prin carte și pentru carte, ca strategie didactică, relația profesor –elevi se stabilește pe relații socio-afective, de comunicare și de cunoaștere. Un înțelept modern orb scria : « unii consideră că Paradisul ar fi o grădină, alții și-l pot imagina ca un palat. Eu l-am imaginat

întotdeauna ca o bibliotecă (Jorge Luis Borges – Cărțile și Noaptea).

*“Carte frumoasă, cinste cu-i te-a scris,
Încet gândită, gingaș cumpănită
Este ca o floare anume înflorită
Măinilor mele, care te-au deschis”
(Tudor Arghezi – Ex Libris)*

Interesul pentru lectură se trezește în mintea copilului încă din primii ani de școală, în clasa pregătitoare. Elevii de astăzi citesc mai puțin deoarece au la îndemână o multitudine de posturi TV, internet și publicații de tot felul.

În aceste condiții dascălul trebuie să-și asume rolul important de a găsi mijloace pentru lectură. La literatură pentru copii se poate dezvolta gustul pentru lectură, să formeze elevilor o exprimare orală, corectă.

În familie și la grădiniță copilul se formează ca ascultător de lectură, de aceea în primii ani de școală învățătorul trebuie să trezească interesul pentru citit și să îndrume elevul în așa fel încât lectura să devină o deprindere statornică, iar cu timpul, să conștientizeze că lectura este o activitate intelectuală cu caracter permanent.

La clasa I, în alegerea textelor pentru lectură, se ține cont de criteriul accesibilității: mărimea textului potrivit cu vârsta cititorului, număr corespunzător de personaje și acțiuni pentru a putea fi reținute, pondere mică acordată descrierilor. La începutul anului se pot planifica memorarea unor poezii cu conținut educativ: „Povestea găștelor”, „Jucăriile celui cuminte” de George Coșbuc, „Cățelușul șchiop”, „Puișorul moțat” de Elena Farago, „Alfabetul” și „Zdreanță” de Tudor Arghezi.

Textele narative sunt cele mai atractive și întotdeauna pot fi însoțite de prezentarea de planșe și diafilme. Elevii fiind mici, se pot alege pentru povestire, basme sau povești în care personajele sunt înfățișate viu, iar acțiunea este clară. (de exemplu „Punguța cu doi bani” de Ion Creangă) Captivați și stimulați de o astfel de povestire, copiii vor reciti în mod independent basmele sau povestirile a căror lectură s-a făcut în clasă sau care sunt recomandate pentru lectură acasă.

Stimulați de povestirile model, elevii încep ei înșiși să povestească în clasă cele citite. Cum se procedează? Fiecare copil povestește fragmente din cărțile care i-au plăcut mai mult. Ceilalți ascultă cu plăcere, fie datorită faptului că povestirea se face pe baza lecturii unei cărți necitite de ei, fie că participă la completarea ei sau la corectarea inexactităților sau a greșelilor făcute de povestitor.

Citirea expresivă a învățătorului se folosește atât în clasele mici, cât și în cele mari. Calitatea expresivității citirii constituie o condiție esențială. Alegerea cu grijă a tonului just, folosirea corectă a pauzelor logice, psihologice, gramaticale, constituie preocupări de seamă ale citirii efectuate de cadrul didactic.

Citirea expresivă a unei povestiri scurte formează o activitate de bază începând cu perioada

preabecedară. Tocmai aici se pun bazele dragostei pentru lectură, acum apare la copii dorința de a începe cât mai repede să citească.

Notațiile cu privire la cărțile citite constituie un important mijloc pentru dezvoltarea interesului elevilor față de lectură. În urma întâlnirilor la „Biblioteca școlii” cu d-na bibliotecar, elevii sunt îndrumați să noteze în caietul de lectură suplimentară data când au împrumutat cartea, când au terminat-o de citit, textul și autorul cărții. Fiind mici în clasa I, pot copia fragmente scurte care le-au plăcut mai mult.

În concluzie, lectura trebuie bine îndrumată pentru că dragostea de carte este asemenea temeliei unui templu a cărei frumusețe n-o vom ști niciodată, cât de mult va urca în sufletele celor mici.

Jocul didactic – mijloc de dezvoltare a psihomotricității la copilul cu cerințe educaționale speciale

Profesor învățământ primar **Iacob Oana Elena**
Școala Profesională Specială „Sfântul Stelian” Botoșani

După Piaget și Wallon „psihicul și motricul nu sunt două categorii distincte supuse, unul gândirii pure și celălalt mecanismelor fizice și fiziologic, ci dimpotrivă, sunt expresia bipolară a unui singur proces, acela al adaptării eficiente, suple la condițiile externe”. Motricitatea, oricât de rudimentară, participă treptat la constituirea inteligenței, prin structuri succesive. Între condițiile exterioare ale actului motric și condițiile subiective mișcarea nu este doar un mecanism de execuție, ci un circuit în care fiecare etapă, fiecare detaliu al operațiilor este expresia imediată a raporturilor stabilite între individ și mediu.

Psihomotricitatea apare astfel atât ca aptitudine, cât și ca funcție complexă de reglare a comportamentului individual, incluzând „participarea diferitelor procese și funcții psihice care asigură atât recepția informațiilor, cât și execuția adecvată a actului de răspuns”. Ea este definită ca rezultat al integrării funcțiilor motrice și mentale sub efectul maturizării sistemului nervos, ce vizează raportul subiectului cu corpul său.

Când vorbim despre „psihomotricitate” ne referim atât la motricitatea globală care cuprinde:

1. posturi de bază – culcat, sprijinit, șezând;
2. poziții și mișcări de bază – mișcări ale principalelor segmente ale corpului;
3. conduite motrice de bază – mersul, alergarea, urcare, coborâre, cățărare, săritura;

4. motricitate manuală grosieră – scuturare a mâinilor din încheieturi (rotire, balansare, tractare etc.) cât și la motricitatea fină a mâinilor – apucare, manipulare, rupere, presare, îndoire, modelare, bobinare.

Jocul didactic prin caracterul său formativ influențează dezvoltarea psihomotricității și implicit dezvoltarea personalității copilului cu cerințe educative speciale. Utilizat în cadrul activităților terapeutice, jocul obține funcții psihopedagogice semnificative asigurând participarea activă a copilului, sporind interesul pentru cunoaștere.

În procesele de interacțiune din cadrul jocului, au loc procese de învățare, importante pentru dezvoltarea socială, cognitivă și psihomotorie. Jocul pleacă de la ideea că are un scop, dar este deschis modificărilor, finalul său nefiind previzibil. Nivelul jocului exprimă nivelul dezvoltării psihice a copilului cu cerințe educative speciale, jocul fiind stimulatorul principal al dezvoltării sale psihice. Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și operații care, paralel cu destinderea, buna dispoziție și bucuria, urmărește obiective de pregătire intelectuală, morală și fizică a copilului cu cerințe educative speciale. Prin joc copilul învață cu plăcere, capătă mai multă încredere în capacitățile lor, mai multă siguranță și rapiditate în răspunsuri, activează întregul colectiv, dezvoltă spiritul de echipă.

Copilul explorează lumea și se adaptează activ împrejurărilor: fugind, sărind, cățărându-se,

adică realizând un câmp larg de experiențe motrice, învață să-și conducă propriul corp în funcție de mediu, de obstacole, de semenii săi, de instalațiile de joc, de jucării etc.

Calitatea răspunsurilor motrice ale copilului, este dependentă de bogăția experiențelor proprii, de diversitatea încercărilor lui de adaptare la variate situații, învățând practic să aibă o ținută corectă a corpului, care îi va asigura posibilitatea de reușită în acțiunile sale.

Printr-o serie de jocuri și exerciții propuse, în care copilul va fi pus în situația să-și controleze conștient starea corpului său în spațiu, acesta își va forma o bună schemă mentală, despre propriul corp și treptat învață să interacționeze cu obiectele ce-l înconjoară.

Pregătirea psiho-fizică a copiilor din școli speciale constituie un proces complex, conceput și realizat pe baza datelor furnizate de psihopedagogie, anatomie și fiziologie. Integrarea socială a acestor copii, implică organizarea unor acțiuni complexe de educare și recuperare. În învățământul special, organizarea procesului instructiv – educativ – terapeutic compensatoriu și recuperatoriu se face în funcție de natura, gradul și consecințele deficienței. Se pune așadar, problema adaptării modalităților de educație, după posibilitățile copilului, de a descoperii procedee și tehnici specifice, care să permită dezvoltarea normală a personalității copilului cu cerințe educative speciale.

Educația psihomotrică asigură premisele „dezvoltării armonioase a copilului și vizează în

ansamblu capacitatea copilului de a-și forma o imagine asupra corpului său, de a conștientiza echilibrul, spațiul și timpul, toate acestea fiind posibile prin punerea copilului în situații concrete, scopul final fiind de fapt integrarea copilului în mediul în care se dezvoltă”.

În activitatea terapeutică specialiștii consideră componentele care dețin ponderea cea mai mare ca fiind: schema corporală, lateralitatea, orientarea spațio-temporală și coordonarea. La copilul cu cerințe educative speciale dezvoltarea psihomotorie are în vedere evoluția motricității globale, a motricității fine, structurarea schemei corporale și fixarea lateralității, asimilarea structurilor perceptiv-motrice: culoare, formă, mărime, structurare spațială, orientare temporală, cu influență asupra achiziției deprinderilor de scris, citit și calcul.

Jocul didactic facilitează procesul de asimilare, verificare și consolidare a cunoștințelor, influențează dezvoltarea psihomotricității și implicit dezvoltarea personalității copiilor cu cerințe educative speciale. Educația psihomotrică este așadar considerată ca baza de temelie a procesul de recuperare a copiilor cu cerințe educative speciale, iar activitățile ludice desfășurate de cadrele didactice vor contribui la dezvoltarea psihică generală a copilului și implicit la dezvoltarea personalității acestuia.

Din punct de vedere ludic, rațiunea de a fi a jocului, este aceea de a permite, de a stimula actul și starea de joacă. Cu cât un joc oferă celor ce-l practică, menținerea stării de joacă într-o durată cât mai

îndelungată, permite să se acționeze mai mult în mod ludic, cu atât jocul este mai profund, place mai mult se practică mai des.

Bine concepute, jocurile didactice mobilizează toate forțele, mențin treaz interesul, atingându-se astfel maximul de eficiență dezvoltând colaborarea. Pentru aceasta trebuie să li se acorde un rol important în procesul instructiv-educativ terapeutic compensatoriu și recuperatoriu al elevilor cu cerințe educative speciale. Într-un joc colectiv fiecare copil are libertate de acțiune, singura lui grijă fiind să respecte regulile. Sunt și multe calități morale care se cultivă prin intermediul jocului: spiritul de sacrificiu, curajul, perseverența. Toate sunt scoase la iveală cu ajutorul jocului. Nu există calități fizice sau intelectuale care să nu poată fi dezvoltate prin jocuri. Acestea reprezintă un mijloc eficient de dezvoltare a fizicului și a spiritului.

Intervenția timpurie în sfera psihomotricității prin intermediul jocului didactic este o condiție esențială pentru sporirea eficienței procesului de procesului instructiv – educativ – terapeutic compensatoriu și recuperatoriu al acestor elevi.

Bibliografie:

1. Albu, A.; Albu, C., *Psihomotricitatea la vârsta de creștere și dezvoltare*, Editura Spiru Haret, Iași, 1999
2. Albu, C., Albu, A., Vlad, T.L., Iacob, I., *Psihomotricitatea. Metodologia educării și reeducării psihomotrice*, Institutul European, Iași, 2006

Educația prin intermediul proiectelor
 Profesor învățământ primar . **Munteanu Angela**
 Școala Gimnazială Nr. 117, București

Parteneriatul educațional urmărește transformarea reală a copiilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

Colaborarea dintre copiii diferitelor școli este o activitate organizată, susținută, conștientă, direcționată spre problemele educative ale tinerei generații. Aceste activități întregesc activitatea educativă, aducând un surplus informațional copiilor și completând condițiile concrete ale educației acestora. Astfel, experiența de învățare non-formală și informală întregeste și lărgeste experiența de învățare formală.

Copiii devin capabili să înțeleagă lumea în care trăiesc și să o transforme, să se cunoască pe sine și să se transforme, să recepteze și să transmit mesaje, exprimându-și gândurile și sentimentele fie prin comunicare verbală, utilizând un limbaj bogat și nuanțat. Ilustrând realitățile vieții lor cotidiene, activitățile specifice școlii, familiei și comunității din care fac parte, variatele forme de exprimare ale copiilor dobândesc atât rol formator, cât și informator.

Bazându-ne pe aceste coordonate, ne-am propus derularea unor proiecte educaționale centrate pe o varietate de teme atractive.

I. Proiectul educațional municipal „Pădurea – izvor de viață”, cu concursul de creații artistico – plastice și literare pe teme de educație ecologică și protecția mediului “Pădurea are suflet”, Ediția I, aprilie 2023, inclus în

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE MUNICIPALE – 2023, Domeniul A7 – Ecologie și protecția mediului, la poziția 2, a avut ca finalități:

- îmbunătățirea comportamentului elevilor vis-a vis de problematica mediului;
- ecologizarea unor spații verzi;

- refolosirea unor deșeuri colectate;
- creșterea numărului de elevi participanți la activități de ecologie;
- formarea coeziunii colectivelor de elevi;
- creșterea gradului de cooperare între unitățile de învățământ participante și comunitatea locală;
- formarea și dezvoltarea unei atitudini pozitive față de mediul înconjurător.

➤ **Participanți:** peste 500 de preșcolari și elevi din București și Ilfov și 62 de cadre didactice.

Desenele și creațiile literare realizate de către preșcolari și elevi au avut ca scop apropierea lor față de natură. Demersurile inițiate în acest proiect au avut impact asupra copiilor și comunității și vor fi continuate campaniile de igienizare, de protejare a mediului înconjurător și în viitor. Adevărata educație ecologică își va atinge scopul numai atunci când elevii – cetățenii de

mâine – vor fi convinși de necesitatea ocrotirii naturii și vor deveni factori activi în acțiunea de conciliere a omului cu natura. Conștientizând frumusețea mediului local, promovând pitorescul zonei în care locuiesc, copiii vor înțelege utilitatea acțiunilor ecologice.

II. Proiectul educațional municipal „**Antreprenorii viitorului**”, cuprinzând concursul de antreprenoriat „**Târgul Micilor Întreprinzători**”, Ediția I, desfășurat în data de 26 aprilie 2023, **inclus în CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE MUNICIPALE – 2023, DOMENIUL A10 - ȘTIINȚIFIC-TEHNIC-ECONOMIC**, a avut ca finalități:

- învățarea activă bazată pe practică într-un cadru atractiv, creativ și interactiv;
 - dezvoltarea spiritului antreprenorial al elevilor prin simularea proceselor dintr-o firmă reală;
 - participarea motivată și voluntară la propria formare.
- **Participanți:** 45 de elevi de clasa a III-a și a IV-a din București grupați în cadrul

- firmelor de exercițiu înființate și 15 cadre didactice.

Târgul Micilor Întreprinzători a reprezentat un cadru organizat de derulare a tranzacțiilor virtuale între companiile participante, de exersare a uzanțelor comerciale, a tehnicilor de negociere și a limbajului de afaceri, în vederea dezvoltării competențelor antreprenoriale într-un mediu de afaceri creat artificial, dar unde elevii și-au promovat în mod real imaginea de viitori întreprinzători, au testat piața și au avut oportunitatea de a identifica nevoile și preferințele consumatorilor reali pe grupe de vârstă.

Competențele antreprenoriale ale elevilor au fost evaluate prin participarea acestora la competițiile specifice: "Cel mai bun catalog", "Cele mai bune materiale promoționale", "Cel mai bun stand", "Cel mai reprezentativ slogan", "Cea mai bună prezentare a firmei" (PPT), "Cea mai reprezentativă mascotă", "Cele mai multe tranzacții încheiate", "Cel mai bun negociator", "Cea mai reprezentativă siglă".

Activitățile a avut un real succes, toți participanții fiind încântați de derularea acestora. În urma acestora elevii și cadrele didactice au avut de câștigat în ceea ce privește experiența, cunoștințele, metodele de aplicat în viitor, și nu numai.

*Când dragostea de scris e dăruită mai departe
și fiecare nouă generație se transformă într-o CARTE...*
Profesor învățământ primar **Iorga Anca**
Școala Gimnazială Nr. 3 – Piatra Neamț, Județul Neamț

Motto:

Copilăria este izvorul nesecat

Din care sufletul ni s-adapă neîncetat!

Un citat al lui Mark Twain ne spune că „*există două zile importante pentru om în lume: ziua în care s-a născut și ziua în care a aflat de ce?*”. Fac de peste două decenii ceea ce iubesc și iubesc ceea ce fac, în mijlocul copiilor: le dăruiesc iubire și lumină, încredere de sine și determinare, întru modelarea interiorului lor ca ființe solare, pozitive, cu iubire de sine, de semeni și de Frumos, sub toate formele lui... căci nu există un act de iubire mai mare, decât să-i oferi altuia darul Cunoașterii tale. Împreună conjugăm, zi de zi, la prezentul continuu verbele **a fi, a iubi și a dăru**i.

Pornesc la drum, cu orice nouă generație, cu fascinație și pe parcursul celor cinci ani ai claselor primare, dau frâu liber cu revelație, unui nou proces de creație.

Din drag de scris și pasiune pentru carte, le ofer harul condeiului copiilor și astfel „*flacăra vie*” merge mai departe. Păstrând tradiția, pe elevii din cele mai recente trei generații formate pe băncile Școlii Gimnaziale Nr. 3 - Piatra Neamț, cu mult drag i-am îndrumat în „*Micii scriitori*” să se erijeze și propria carte să realizeze. Din izvorul lor nesecat de inspirație, cu poezii, cugetări sau povești pentru copii, au conturat a lor creație. Cărțile „*Anotimpurile în poeziile copiilor*” (2013); „*Din cugetările copiilor*” (2018); „*Povești cu tâlc de pe-al copiilor tărâm*” (2023) lumina tiparului au văzut și multă împlinire copiilor au adus. Din lumea magică a copilăriei, cu entuziasm au

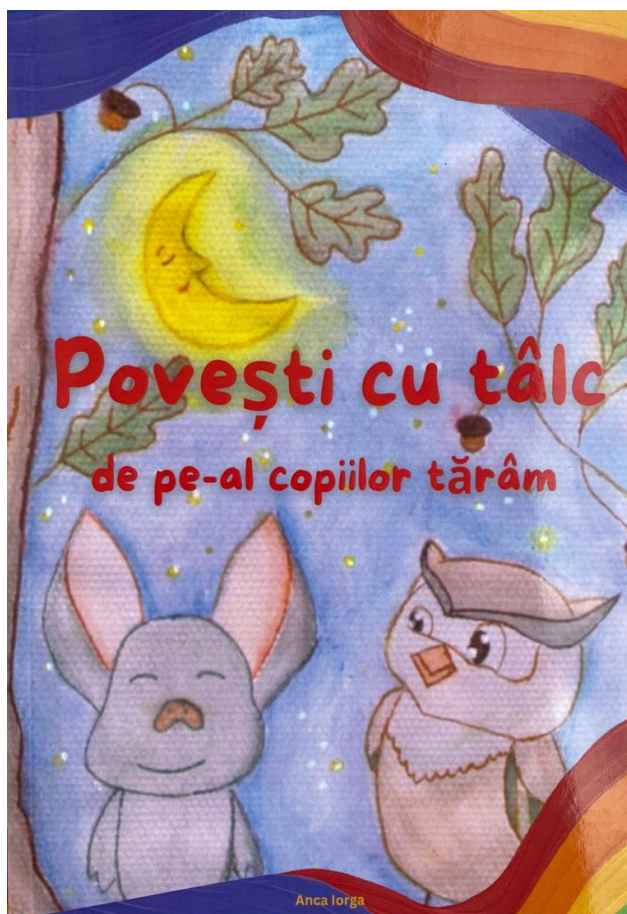
desprins rimele, au dat viață personajelor, povești cu morală au creionat și învățături cu ei, pentru viață, au luat. Prin joc și multă dăruire și-au îmbogățit „biblioteca interioară” cu o carte lăsată moștenire următoarelor generații, ca dulce amintire. Iar când cărțile în brațe ca autori „adevărați” și le-au cuprins, au câștigat încredere de sine și certitudinea că orice vis poate fi atins.

Proiectul acesta literar de suflet, constat cu anii ce trec, pe de o parte este un real imbold pentru copii spre a exersa starea de flux, de prezență autentică, pentru că aceștia se implică 100 % în procesul creativ și scot la lumină tot ce au mai bun, mai frumos, mai valoros. Pe de altă parte este o oportunitate de a arăta că în interiorul pur al lor, se regăsește un izvor perpetuu de iubire în toate versiunile sale. Este un mod de a câștiga în ei înșiși plus-valoare și încredere, de a îndepărta nesiguranța, fricile, convingerile limitative instalate, ca pe acele „straturi de lut” pe care legenda Marii Statui din aur a lui Buddha din Templul din Bangkok ne povestește că aceasta le-a lepădat atunci când i-a sunat ceasul să-și arate strălucirea și măreția, din nou întregii lumi.

Cărțile scrise de copii sunt, pentru noi, cei mari - dascăli, părinți, bunici, un prilej de introspecție și un îndemn de a ne da timp să-i vedem pe copii și nu doar să-i privim, să-i ascultăm cu adevărat și nu doar să-i auzim: *Când timp vom avea/ Pe copii a-i asculta,/ Lumea vom cuceri/ Și adevăruri vom descoperi./ Când în copii vom crede,/ Pe cale de lumină vom purcede.../ Valori eterne vom găsi,/ Mai înțelepți vom fi./ Când pe copii îi vom urma/*

Și de la ei vom învăța,/ Lecții de viață vom afla,/ IUBIREA la prezent vom conjuga!

Apreciindu-le creația micilor autori, încurajându-

le inspirația, le oferim cel mai mare dar, iubirea. Ei se simt validați, văzuți, acceptați. Își hrănesc astfel cea mai mare nevoie psiho-emoțională, nevoia de a fi iubiți, în timp ce subconștientul lor înregistrează: „Te văd! Te iubesc! Te prețuiesc!” alături de: „Da, și eu pot! Eu merit! Am încredere în mine! Viața mă iubește!”

Cred cu tărie că indiferent de timpuri și vremuri, dincolo de provocările inerente ale etapelor evoluției noastre ca oameni, noi, profesorii, alături de părinți, am avut și vom avea privilegiul de a crea o relație cu copiii specială, unică și cu putere

extraordinară de metamorfozare a puiului de om în acel OM mare. A fi co-creatori pentru ale copiilor destine este o misiune mare și plină de onoare, pe care Universul ne-o încredințează în continuare. Dându-le ancore în a lor holistică dezvoltare, creându-le contexte de creștere și autocunoaștere, dincolo de programa școlară, de informații, de cărți, caiete, manuale, cataloage și carnete de note

ne amintim că ai noștri copii au suflet... și acesta așteaptă să fie hrănit cu valori eterne și virtuți perene, cu drag de carte și lectură, de poezie, de frumosul din artă și literatură.

De la vârste fragede prin astfel de canale transformatoare influențându-le caracterul, fixându-le ca trăsături cardinale încrederea de sine, reziliența, empatia, compasiunea, determinarea în a-și împlini visurile, îi sprijinim să-și urmeze lin lecția zborului și să-și contruiască ei înșiși filonul unui Sine cât mai Autentic! Minte și sufletul copiilor cu dragul de carte și frumosul scris o îmbogățim, iar mulțumirea noastră, ca mentori, o sporim. Fiindcă „minte se îmbogățește prin ceea ce primește, iar inima cu ceea ce dăruiește.” (Victor Hugo)

*Copii harnici, muncitori,
deveniți „micii scriitori”,
Felicitări tuturor și fiecăruia în parte
pentru a voastră implicare și pentru plus-
valoare!
Timp, idei și suflet ați investit
Și-n carte le-ați împletit.
Ați muncit cu spor*

și ați extras idei din al creației izvor...

Personaje ați ales și de la ele învățături ați cules.

*

De la voi lucruri trainice învățăm,

Din pildele voastre lecții de viață luăm,

Frumosul în lume răsfirăm!

V-ați transformat cu toții într-o carte

Și-astfel POVESTEA va merge mai departe!

*

*Cu siguranță veți fi cu toții inspirație
pentru altă și altă generație!*

Pentru a voastră creație,

„Chapeau bas” și admirație!

Lecții interactive LIVRESQ: Zâna Sănătatea ne sfătuiește...

Profesor învățământ primar **Ungureanu Carmen Ionela**
Școala Gimnazială „Oprea Iorgulescu” Câmpulung

Link-ul resursei educaționale:

<https://view.livresq.com/view/5f43e94120cd7324af892524/>

ARIA CURRICULARĂ: Consiliere și orientare

DISCIPLINA: Dezvoltare personală

UNITATEA DE ÎNVĂȚARE: Autocunoaștere și stil de viață sănătos

TIPUL LECȚIEI: de consolidare și evaluare a cunoștințelor;

COMPETENȚE GENERALE:

- ✓ Manifestarea interesului pentru autocunoaștere și a atitudinii pozitive față de sine și față de ceilalți;
- ✓ Utilizarea abilităților și a atitudinilor specifice învățării în context școlar

Aceasta este o lecție interactivă pentru elevii de clasa I, realizată cu editorul de resurse educaționale LIVRESQ. Este gândită ca o recapitulare/ consolidare a noțiunilor studiate, referitoare la menținerea unui stil de viață sănătos.

Nivelul de accesibilitate este mediu spre ridicat!

DE CE LIVRESQ?

LIVRESQ este prima soluție românească de eLearning conectată la ClasaViitorului.ro, platformă recomandată de Ministerul Educației și Cercetării.

LIVRESQ (www.livresq.com) este un editor de resurse educaționale în format digital. Acesta facilitează **crearea de lecții interactive**, ce conțin texte, galerii de poze, animații, audio, video, quiz-uri și alte elemente, fără a fi necesare cunoștințe de programare.

În LIVRESQ se pot folosi Imagini, Galerii, Celule de Text, Chestionare, Clipuri video, Fișiere Audio, Ferestre pop-up, GIF-uri, Obiecte web încorporate (iFrames), Tabele, Șabloane. Toate aceste resurse pot fi utilizate pentru a construi un curs sau o lecție LIVRESQ.

Lecțiile rezultate din LIVRESQ pot fi descărcate pentru a fi folosite offline sau **pot fi partajate pe internet foarte ușor prin Biblioteca LIVRESQ**, copiii putând avea acces la ele de pe orice tip de dispozitiv smart (telefon, tabletă, PC). Cursurile/lecțiile făcute cu LIVRESQ sunt responsive, adică funcționează pe desktopuri, tablete, telefoane, indiferent de mărimea ecranului. Merg pe orice dispozitiv cu browser.

De asemenea, pachetele de lecții sunt compatibile cu soluțiile de tip Learning Management System, respectând SCORM, standardul consacrat în eLearning la nivel internațional.

Conținutul creat în LIVRESQ se poate distribui / exporta în 5 variante posibile:

- 1) Cea mai populară este să exporti un pachet HTML5, pachetul se poate pune apoi pe orice site. Mai mult, acest pachet funcționează și offline (fără internet).
- 2) Pentru cei care sunt din companii/sau lucrează pentru companii: există varianta SCORM 2004 3rd edition (pentru LMS-uri)
- 3) Pachet SCORM 1.2 (pentru LMS-uri)

- 4) Publicat privat în raftul personal din Librăria LIVRESQ – unde cei care vor accesa conținutul primesc un link secret
- 5) Publicat gratuit, pentru toată lumea (public) în Librăria LIVRESQ – unde toți utilizatorii vor putea să vadă conținutul

COMPETENȚE SPECIFICE

Comunicare în limba română

- 1.1. Sesizarea semnificației globale a unui mesaj scurt, pe teme familiare, rostit clar și rar;
- 2.3. Participarea la dialoguri scurte, în situații de comunicare uzuală;
- 2.4. Manifestarea interesului pentru exprimarea de idei în contexte cunoscute;
- 3.1. Recunoașterea unor cuvinte uzuale, din universul apropiat, scrise cu litere mari și mici de tipar.

Matematica și Explorarea mediului:

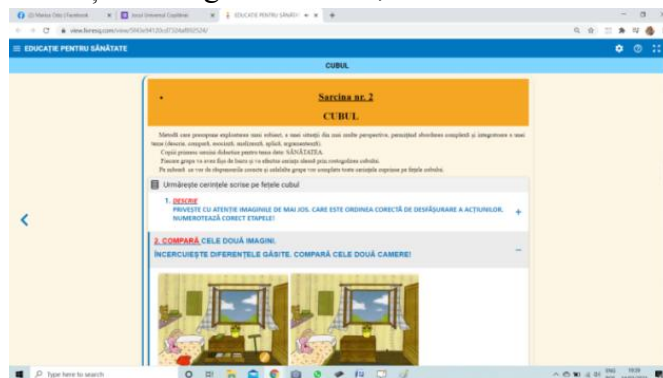
- 5.1. Sortarea/clasificarea pe baza unui criteriu dat;
- Educație pentru societate:
- 3.1. Relaționarea pozitivă cu alți membri ai grupului de apartenență, în rezolvarea unor sarcini simple de lucru;
 - 3.2. Participarea la acțiunile grupului de apartenență, dovedind disponibilitate;

Dezvoltare personală:

- 1.1. Prezentarea unor trăsături personale elementare, în contexte variate;
- 1.2. Identificarea unor reguli de igienă personală;
- 2.2. Transmiterea unor mesaje verbale și nonverbale simple despre propriile experiențe de viață;
- 3.1. Identificarea unor sarcini de lucru simple în contexte variate;
- 3.2. Evidențierea importanței învățării pentru propria persoană.

Muzică și mișcare:

- 2.1. Cântarea în colectiv a cântecelor, asociind mișcarea sugerată de text;

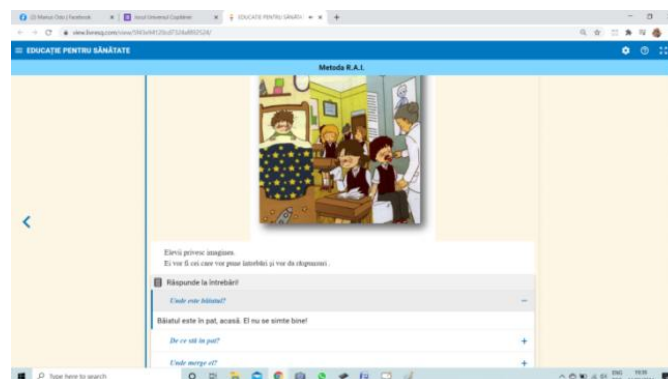

Arte vizuale și abilități practice:

- 1.1. Sesizarea semnificației unui mesaj vizual simplu, exprimat prin desen/colaj, care reflectă un context familiar;
- 2.3. Realizarea de aplicații, pe baza interesului direct.

ELEMENTE DE STRATEGIE DIDACTICĂ

I. Resurse procedurale: conversația, explicația, exercițiul, jocul didactic- rebus matematic, R. A. I., cubul, problematizarea, Metoda cadranelor, Copacul ideilor-

brainstorming, diagrama Venn- Euler;

II. Resurse materiale: Rebus matematic, videoproiector, prezentări Powerpoint, cub, minge ușoară, fișe de lucru, fișă de evaluare, planșe, insigne, flipchart, recompense- fructe;

III. Forme de organizare: sincron, asincron;

IV. Evaluare: observarea sistematică, probă scrisă, probă orală, autoevaluarea, evaluare de către colegi.

RESURSE METODICE

- Aurelia Șeulean, Mărioara Minculescu, *Dezvoltare personală, Auxiliar pentru clasa I*, Editura Kreativ, 2016;
- Olga Ștefănescu - *Cine sunt eu? Dezvoltare personală, Caiet pentru clasa I*, Editura Arthur la școală, 2016;
- Adina Grigore, *Dezvoltare personală, Caiet de lucru pentru clasa I*, Editura Ars Libri, 2016;
- Ioana Camelia Iovănaș- *Corpul omenesc, Plante și animale, Fișe interdisciplinare pentru matematică și explorarea mediului*, Editura Arthur la școală, 2016;
- *Metode activ- participative aplicate în învățământul primar*, Ed. Didactică Publishing House, București, 2009;
- *Strategii didactice interactive- exemple din practica didactica*, Ed. Didactică Publishing House, București, 2010;

- www.didactic.ro.
- Programă școlară pentru disciplina DEZVOLTARE PERSONALĂ, Clasa pregătitoare, clasa I și clasa a II-a, Aprobata prin ordin al ministrului Nr. 3418/19.03.2013

Alternative educaționale, învățarea experiențială
Profesor învățăământ primar **Golea Marieta Florentina**
Școala Gimnazială Dimitrie Sturdza Tecuci

Desfășurarea procesului instructiv-educativ constă în îmbinarea activităților școlare indoor cu demersuri școlare outdoor, combinarea activităților școlare cu activitățile extracurriculare, găsirea și implementarea unor alternative educaționale cu numeroase valențe formative, permițând manifestarea și implicarea activ creativă a elevilor în propria formare.

Excursia tematică este fi o alternativă educațională de învățare outdoor, de consolidare, aprofundare a noțiunilor, de formare de priceperi și deprinderi, de dezvoltare emoțională și relațională.

Excursiile tematice depășesc bariera orelor de curs care vizează observația, investigarea sau experimentele, ele fiind de departe demersuri inter și transdisciplinare, oferind elevilor prilejul de a efectua observații asupra obiectelor și fenomenelor așa cum se prezintă ele în stare naturală, asupra operelor de artă din muzee și case de creație artistică, asupra unor momente legate de trecutul istoric, de viață și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii naționale și universale, asupra relațiilor dintre oameni și a rezultatelor concrete ale muncii lor, implicând o gama variată din noile educații: ed financiară, ed rutieră, ed. pentru dezvoltare durabilă, ed.civică, ed. pentru mediu, ed. ecologică, ed. juridică, care permit o memorizare facilă, o înțelegere a procesele și fenomenele petrecute în natură, orientarea în spațiu, formarea de priceperi și deprinderi practice.

Proiectarea unei excursii tematice presupune o analiză amplă, de la stabilirea obiectivelor, la împărțirea echipelor de studiu, pregătirea materialelor necesare derulării activităților, până stabilirea conținutului didactic al excursiilor, care trebuie să fie mult mai flexibil, mai variat și complex decât al lecțiilor organizate în clasă, având de asemenea și un caracter mai atractiv și a formelor de evaluare de produs.O excursie tematică de învățare outdoor poate avea următoarele etape:

Etapa I : pre-excursie

- + -se stabilesc obiectivele operaționale și scopul excursiei tematice;
- + -se stabilesc destinațiile; obiectivele turistice vizate/itinerariul/perioada de derulare;
- + -activitatea organizatorică privind deplasarea, finanțarea etc;
- + -se prezintă grupului țintă principalele situații problematice care vor fi monitorizate pe parcursul excursiei;
- + -se realizează fișe de monitorizare a excursiei;
- + -se stabilesc grupelor de lucru și sarcinilor acestora (fotografii, geologii, desenatorii, jurnaliștii, botaniștii, zoologii, ecologii);
- + -se achiziționează/pregătesc materialele necesare desfășurării atelierelor propuse.

Etapa II Peri – excursie

- + Deplasarea către obiectivele stabilite;
- + organizarea workshopurilor;
- + derularea vizitelor, întâlnirilor propuse;
- + desfășurarea atelierelor de lucru, atelierelor de creație;

- ✚ organizarea experimentelor, activităților de ecologizare, plantare etc;
- ✚ completarea fișelor de observație, investigații, calendarelor naturii;
- ✚ monitorizarea activităților etc.

Etapă III Post-excursie

- ✚ Evaluarea activităților excursiei tematice (evaluare pe parcursul desfășurării excursiei – în anumite momente; la finalul excursiei și la câteva zile după, prin valorificare).
- ✚ Experiențele de învățare trăite de elevi s-au valorificat, în timpul excursiei prin completarea fișelor de aprofundare.
- ✚ Feedback-ul excursie se poate realiza prin interviu, jurnalul excursiei, compuneri, expoziții cu produsele realizate, expoziții de fotografii, desene, colaje, referate, gazete de perete, proiecte, prezentări electronice, completarea calendarului naturii etc

Formarea competențelor de cunoaștere științifică în context inter- și transdisciplinar devine o prioritate educațională în școala contemporană, iar excursia tematică de învățarea outdoor sprijină acest lucru pentru că permite analiza mai multor noțiuni ce au tangențe cu mai multe obiecte de studiu permițându-le profesorului și elevilor utilizarea unei game ample de metode și procedee, care facilitează învățarea: observarea, conversația, discuția, povestirea, lucrul în grup, problematizarea, lucrul independent, jurnalul dublu, experimentul, analiza complexă, jocul de rol, activități practice.

Excursia tematică de învățare outdoor este una dintre cele mai atractive activități prin care elevii trăiesc experiențe de învățare, aceasta permițând o

abordare interdisciplinară și transdisciplinară a cunoștințelor din mai multe domenii, iar rezultatele sale îmbogățesc/aprofundează / sistematizează cunoștințele elevilor, îi ajută în compararea ecosistemele naturale cu cele antropizate; sprijină aplicarea cu succes unii algoritmi de investigare, experimentare și rezolvare a situațiilor de problemă; prelucrează datele înregistrate și formulează concluzii; demonstrează un mod ecologic de gândire privind protecția mediului și a conservării biodiversității, observă frumusețile țării, intră în contact direct și nemijlocit, se orientează spre o abordare ecologică aplicativă, care motivează elevii și le formează convingeri și comportamente adecvate, de ocrotire și protecție a mediului înconjurător, contribuie la creșterea interesului pentru studiu, permite manifestarea personalității sub o formă mult mai variată și nu în ultimul rând excursia tematică este un prilej cu ajutorul căreia se cultivă relațiile de grup, se dezvoltă spiritul de prietenie, de disciplină, se creează legăturile care se pot transforma în prietenii de durată.

Participarea efectivă și totală în activitatea de învățare outdoor le permite elevilor manifestarea, angajându-i în acțiuni atât cei timizi, temperându-i pe cei impulsivi, stimulează curenții de influențe reciproce, dezvoltă spiritul de cooperare, contribuie la formarea unor relații armonioase în colectivului de elevi, prin faptul că în asemenea activități elevii se supun de bună voie unor reguli, asumându-și responsabilități, se autodisciplinează, iar învățarea se realizează într-un mediu favorabil, plăcut, îndrăgit și neîngrădit.

*Din suflet, pentru cei cu suflete alese
Profesor învățământ primar Neagu Victoria
Școala Gimnazială "G-ral Eremia Grigorescu"*

Sunt Victoria Neagu, profesor pentru învățământul primar, având o vechime de 25 de ani și gradul didactic I.

Am dorit să scriu acest articol pentru a-i încuraja pe toți cei care lucrează cu elevi ce au cerințe educaționale speciale. Îmi desfășor activitatea într-o școală cu învățământ de masă. Cu toate acestea, seria actuală de copii mi-a adus o multitudine de provocări deoarece, din cei 28 de elevi, unul are Sindromul Down, altul suferă de Autism, doi copii au ADHD, un elev a fost abuzat sexual, iar o elevă abuzată fizic. Pe lângă aceștia, sunt copii proveniți din familii monoparentale, copii lăsați în grija rudelor sau a vecinilor, copil orfan, copiii de etnie rromă.

Inițial, am fost extrem de îngrijorată, crezând că nu voi face față problemelor clasei, neavând încredere că voi reuși să îi ajut. Dar, după trei ani de muncă, la toamnă trecem clasa a III-a, vă spun sincer că această grupă a venit ca o binecuvântare pentru mine și încep să cred că acești copii nu m-au ales întâmplător. Este o clasă cu care am ajuns la performanțe deosebite, atât pe plan emoțional, cât și intelectual. Elevii mei au participat la concursuri în urma cărora au obținut premii la etape naționale, premii materiale, atât elevii obișnuiți, cât și cei speciali. În ultimul an, am fost tutore de practică în cadrul Facultății de Psihologie și Științele Educației, Universitatea București, iar studentele îmi mărturiseau faptul că nu se observă problemele pe care le întâmpină acești copii. Este un colectiv foarte unit, se ajută, colaborează, au grijă unii de alții. Acesta a fost primul meu scop: să formez comportamente empatic, sincere, joviale, curajoase și optimiste. Elevii cu cerințe speciale nu au fost doar spectatori, ci au fost în permanență solicitați să

răspundă la întrebări, să iasă la tablă, să facă parte din echipe de proiect. Le-am stârnit curiozitatea celorlalți și i-am învățat cum să-i învețe pe colegii lor. Astfel, în fiecare zi, câte 5 minute în cadrul a cel puțin două ore și în câte o pauză, fiecare elev, îndrumat de mine, devenea învățător pentru copiii cu CES. Aceștia colaborau cu mare plăcere deoarece luau totul ca pe un joc, deși ei chiar făceau lecții. Am fost întrebată de unde îmi procur fișele de lucru. Eu le realizez în funcție de particularitățile fiecăruia și de nivelul la care se află. De exemplu, copilul cu Sindromul Down a învățat să recunoască 13 litere mari de tipar, jucându-ne „Prinde litera și închid-o în cușcă!” Îi scriu mai multe litere pe o coală și îi spun care trebuie prinsă pentru că altfel fuge. O încercuiește și îi face un lăcățel. Adoră acest joc! La fel am procedat și cu cifrele. Ne mai jucăm și „Recunoaște personajul și povestea!” Fiecare copil le adresează întrebări precum: Cine și-a pierdut pantoful?, La cine mergea Scufița Roșie?, Cine a rămas fără coadă? Copiii cu CES recunosc povestea și personajul, apoi îi provoc să povestească pe scurt secvențe ale textelor amintite. După această activitate, le proiectez câteva minute fragmente din poveștile respective. Pe copilul cu autism l-am învățat destul de greu pozițiile unui obiect în spațiu. Toată învățarea s-a produs pe baza mînuirii practice a obiectelor. De exemplu: „Pune caietul roșu pe bancă!”, „Așează rigla în bancă!”, „Pune cartea mai groasă sub penar!”, „Așează ghiozdanul lângă bancă!” De asemenea, adunarea și scăderea numerelor cu două sau trei cifre a fost o provocare. Mai întâi a trebuit să îl învăț ce înseamnă prima și ultima cifră, apoi unește ultima cu ultima, pune rezultatul, a doua cu a doua cifră, iarăși pune rezultatul și prima cu prima cifră. Dacă nu unește cifrele, nu reușește să adune sau să scadă corect.

Operațiile cu trecere peste ordin se desfășoară astfel: la adunare, ținem în minte cifra mai mare și numărăm mai departe, pe degete, înca „x,, , la scădere, observă, pe degete, că din 3 nu îi ajunge să ia 5 și se împrumută mai departe. Dar totul se face cu multe exerciții de același fel până când învață mecanic procedeul de calcul. Când se împrumută la zero, îl pun imediat să scrie deasupra lui cifra 9. Când răspunde la întrebări pe baza unui text, îi indic eu fragmentul pe care trebuie să îl recitească pentru a găsi răspunsul corect.

În cazul ambilor copii este esențial exercițiul repetat. Chiar dacă astăzi vreau să îi învăț ceva nou, nu încep predarea până când nu recapitulez o mare parte a cunoștințelor anterior dobândite. Dar, rezultatele se văd: cel cu Sindromul Down nu ținea stiloul în mână; acum scrie singur; cel cu autism a învățat și tabla înmulțirii până la 5, știe să citească și să scrie de nivel mediu. Esențial este și sprijinul părinților. Aceștia exersează cu ei acasă după modelul meu, îi duc la diverse terapii care îi ajută să progreseze.

Mai sunt și copiii de etnie rromă care au o parte din părinți cu foarte puțină carte. Văzând că sunt în mod egal solicitați și apreciați, își dau silința să progreseze și chiar au înregistrat rezultate deosebite. Au voință, vin la școală zi de zi, își scriu temele și lucrurile acestea nu fac decât să îi ajute în dezvoltarea lor.

Îi implic în numeroase activități extrașcolare, desfășurăm diverse activități recreative și distractive astfel încât să vină cu drag la școală. S-au obișnuit să lucreze în echipă, să se ajute unii pe alții, să se joace împreună, fără a provoca mari conflicte.

Aș putea vorbi mult mai mult despre aceste minuni care mi-au schimbat viața și perspectiva asupra a ceea ce înseamnă învățământul și profesia de dascăl. Te umpli de energie pozitivă atunci când îi vezi dansând la orele de Muzică și mișcare sau când le auzi râsetele în timpul jocurilor din recreațiile binemeritate!

Efectele negative ale discriminării în mediul școlar
Profesor învățământ primar **Șerban Nicoleta - Mihaela**
Școala Gimnazială "Ioan Cîmpineanu", loc. Cîmpineanca, județul Vrancea

Discriminarea este o acțiune care presupune un tratament diferit, nedrept față de persoane din cauza apartenenței lor la un anumit grup social. Există mai multe forme de comportamente discriminatorii, dar toate au în comun faptul că implică o anumită formă de excludere sau de respingere.

În majoritatea țărilor democratice există legi împotriva discriminării, iar egalitatea de tratament este în general garantată de Constituție. Cu toate acestea, fenomenele de discriminare există.

Printre cele mai frecvente fenomene de discriminare se află: discriminarea pe criterii de vârstă, de avere, naționalitate, de rasă, etnică, de sex, de religie, discriminarea împotriva persoanelor cu handicap etc.

Din păcate, discriminarea se manifestă și în cadrul sistemului de învățământ. Practica permanentă de discriminare îl face pe copil să caute metode alternative de exprimare emoțională: de la refugiu, până la comportamentul antisocial, agresivitate orientată asupra sinelui sau a altor persoane.

Conform unui studiu, discriminarea ce se manifestă în cadrul sistemului de învățământ nu are loc în situații excepționale, ci reprezintă un fenomen sistemic înrădăcinat în modul de funcționare a sistemului și în valorile și normele culturale. Discriminarea cauzează adesea o reacție în lanț de dezavantaje pentru copil, școală și societate în general, ducând la disfuncționalități în sistemul de învățământ, la subminarea coeziunii sociale.

Pe termen lung, pentru comunitate, discriminarea are mai multe consecințe, printre care și psihologice: fluctuație crescută și creșterea costurilor de integrare a elevilor; pierderea talentelor; imagine negativă a școlii; accesul dificil la resurse de calitate; neintegrarea în școală a persoanelor cu dezabilități, a persoanelor de o altă etnie ; costuri mari pentru acoperirea serviciilor sociale de suport al persoanelor neintegrate; costuri mari pentru acoperirea serviciilor de sănătate; costuri mari ale proiectelor care promovează diversitatea; menținerea atitudinilor discriminatorii și a stigmatizării.

Cercetările ne arată că aceste urmări, din punct de vedere psihologic, se supun mai greu tratamentului. Tratamentul acestora, de regulă , este de durată, cu efecte relative. E nevoie de o activitate sistematică orientată spre reabilitarea lor psiho-socială.

Eticheta pusă asupra unei persoane sau asupra unui grup de persoane reprezintă o altă formă de discriminare.

Etichetarea în cadrul educațional reprezintă aplicarea unor tratamente diferențiate elevilor doar în baza unor stereotipuri la care se raportează colegii, uneori profesorii sau personalul administrativ al instituției din care aceștia fac parte. Acest fenomen creează disfuncționalități în cadrul educației, educație la care orice copil are dreptul și, deși acest tip de comportament încalcă dreptul la egalitate, este întâlnit foarte des în cadrul instituțiilor de învățământ.

O astfel de etichetare se poate observa prin prisma a două aspecte: etichetarea realizată de instituții

sociale prin aplicarea unor stereotipuri, chiar prejudecăți, persoanelor discriminate sau etichetarea realizată în cadru formal, prin instituirea unor norme ce îi deosebesc legal pe cei considerați devianți de persoanele ce se încadrează în mediul normativ.

Etichetarea în cadru formal are, la rândul ei, efecte negative asupra rezultatelor școlare ale elevilor ce provin , în general, din minorități etnice sau din categorii sociale diferite. Este cunoscută tendința de a crea clase separate numai cu elevi de etnie romă sau cu elevi de o condiție socială mai joasă pe baza unor motive neîntemeiate, precum studiul unor materii opționale doar de către elevi acestei etnii. Astfel de situații duc la creșterea gradului de conflict dintre instituție și membrii acestor grupuri discriminate, fapt ce influențează în mod negativ participarea elevilor la educație.

Dacă ar fi să ne raportăm dreptul la egalitate „Cetățenii sunt egali [...] fără privilegii și fără discriminări.” , am putea spune că fenomenul discriminării în educație s-ar minimaliza sau chiar ar dispărea, singurul factor de care aceasta ar depinde fiind timpul. Astfel, într-o perioadă mai mult sau mai puțin lungă, comportamentul personalului instituțiilor de învățământ față de elevii ce provin din etnii diferite sau din clase sociale diferite ar putea deveni același. Această ipoteză are însă anumite defecte, dacă privim nepăsarea autorităților față de discriminarea de tip formal sau

predispoziția continuă de a favoriza elevii care se încadrează în ceea ce unii profesorii numesc normativitate.

În concluzie, pot afirma că analiza realizată se aplică societății prezente într-un grad foarte ridicat, iar, deși în aparență discriminarea se va minimaliza în timp, diferențele de atitudine față de elevi vor exista mereu, prin prisma favorizării conștiente sau inconștiente a acestora.

Bibliografie:

- Angelica Silvia Badea, Etichetarea elevului – sursă a eșecului școlar(București, 2012), 196
- Constituția României , 2003, Art. 16, (1)
- Jigău et al.,Participarea la Educație a Copiilor Romi , 90-91
- Mihaela Jigău et al., Participarea la Educație a Copiilor Romi. Probleme, Soluții, Actori (București, 2002), 95.
- www.drepturi.md
- Introducere în Sociologie. New York: WW Norton & Company, 2009.

Proiect pentru excursia „Pe urmele geografice din Munții Retezat – Noii Cercetași Geologici ”

Săptămâna „Școala Altfel” – 27.02.2023 – 03.03.2023

*Profesor învățământ primar **Albon Patricia- Anamaria**
Liceul Teoretic „Nikolaus Lenau” Timișoara*

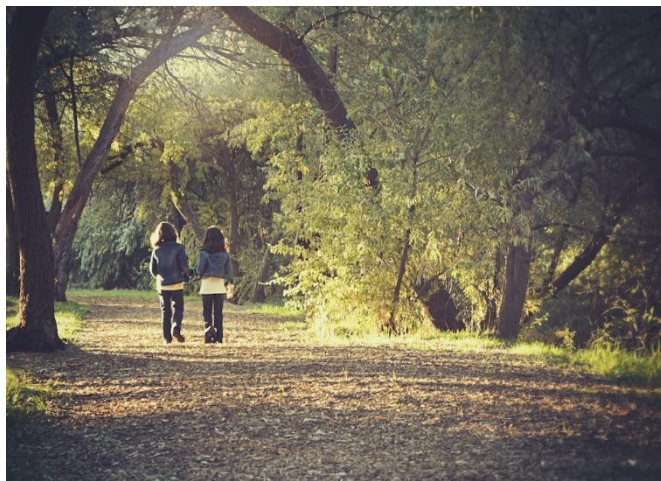
ARGUMENT

MOTTO:

“Cea mai eficientă educație pentru un copil constă în joaca lui cu lucruri frumoase.” Platon

Schimbările care au loc în plan social și educațional impun de la o zi la alta o regândire a demersului educativ, impusă de nevoia de a găsi noi strategii și resurse pentru a crea premisele personalității unui om pregătit, liber, capabil să se adapteze cu ușurință într-o societate aflată în schimbare.

Educației îi revine rolul de a forma personalități care să se integreze schimbările și să fie capabile de performanțe calitativ superioare. Când vorbim despre educație, nu trebuie să se piardă din vedere faptul că orice activitate umană este supusă unei legi suverane: adaptarea individului la mediul său, dar și a colectivului din care face parte. Scopul activităților desfășurate este de a dobândi deprinderi, capacități și abilități. Acestea pot fi realizate și prin activități de tip extrașcolar și extracurricular.

În învățământul primar, tipurile de activități din cadrul programului “Școala altfel” nu sunt o noutate, în schimb, noutatea constă în a gândi această săptămână altfel decât celelalte, din perspectiva intereselor și preocupărilor copiilor școlari, a evidențierii talentelor și a capacităților acestora în diferite domenii și, evident, din perspective stării de bine și a bunei dispoziții pe care vrem să le aducem în viața copiilor, a apropiaților acestora și a partenerilor noștri din comunitate.

Proiectul își propune să confrunte idei, metode, tehnici și modalități deosebite de lucru în echipă sau individual în cadrul unor activități extrașcolare atractive și diversificate. De asemenea, își propune o mai bună relaționare a copiilor între ei, cât și cu cadrele didactice.

SCOPUL PROIECTULUI vizează îmbunătățirea competențelor sociale, nivelul cooperării, nivelul comunicării verbale și nonverbale, nivelul creativității prin:

- ❖ Procesul de învățare prin joc;
- ❖ Participarea copilului la alegerea activităților și a jocurilor;
- ❖ Organizarea adecvată a ambientului educativ;
- ❖ Flexibilitatea strategiilor de predare-învățare;
- ❖ Stimularea și dezvoltarea stimei de sine, a comunicării interpersonale și a relaționării.

PROIECTUL ÎȘI PROPUNE:

- ❖ Activități de educație informală și nonformală care să amelioreze comportamentul de adaptare școlară;
- ❖ Crearea unei motivații optime pentru activitatea extrașcolară;
- ❖ Implicarea familiei în activitățile extrașcolare;
- ❖ Facilitarea integrării școlii în comunitate;
- ❖ Crearea unor activități compensatorii și recompensatorii stabilind astfel un nivel motivațional ridicat pentru participarea la activitățile extrașcolare;
- ❖ Activități de dobândire a deprinderilor de viață independentă și autonomie personală.

EXERCITIILE SUPORT de desfășurare a activităților vor urmări:

- ❖ Atitudinile copilului, spontaneitatea și inițiativa;

- ❖ Maniera de relaționare;
- ❖ Adaptarea la situațiile propuse, gradul de cooperare și de atenție.

GRUPUL ȚINTĂ

- ❖ Elevii clasei a III-a D și a IV-a C din cadrul liceului teoretic "Nikolaus Lenau" din Timișoara

PERSOANE IMPLICATE ÎN PROIECT

- Prof. inv. primar Albon Patricia Anmaria – responsabil proiect și prof. inv. primar Sfercoci Gabriela
- elevi,
- părinți,
- invitați și partenerii conform tabelului cu desfășurarea activităților anexat în acest proiect.

Rezultate așteptate :

- ☐ îmbogățirea cunoștințelor despre geografie, istorie și cultura regională
- ☐ promovarea valorilor umanitare
- ☐ responsabilitate socială
- ☐ participarea la activitățile de grup în calitate de vorbitor și de auditor
- ☐ îmbogățirea cunoștințelor legate de sănătate în vederea dezvoltării armonioase a organismului
- ☐ înțelegerea cauzalității schimbării unor fenomene și transformările din mediul înconjurător

Evaluarea :

- ☐ expoziție cu lucrările copiilor;
- ☐ album cu fotografii; CD – uri

Evaluarea asistată de calculator / evaluarea digitală
Profesor învățământ primar **Coman Luminița**
Școala Gimnazială „Iorgu Iordan”, Tecuci, jud. Galați

Evaluarea asistată de calculator sau evaluarea digitală se înscrie clar în perioada modernistă a tehnicilor de evaluare deși ea este clasificată ca și metodă tradițională. Se consideră, astfel, că ea ar trebui luată în considerare la orice nivel de educație ar fi vorba. Așadar, se identifică o adaptare a practicilor educaționale, a mijloacelor de învățământ, a mentalității individuale și colective la noua generație de elevi, la noile solicitări și expectanțe ale părinților, la oferta și cerința comunității.

Datorită implementării disciplinei Tehnologia Informațiilor și Comunicării ca obligatorie în programa școlară pentru clasa a V-a începând cu anul școlar 2017-2018, profesorii de la ciclul primar au ales acest domeniu ca disciplină opțională și au integrat această modalitate preferată de elevi în toate componentele procesului de instruire. Principalul avantaj al introducerii mijloacelor digitale în lecțiile de zi cu zi este acela de atragere a elevului deoarece lecția capătă o culoare deosebită, imaginile prind viață, textul lecției poate fi precedat de o secvență din ecranizare, viețuitoarele se mișcă în mediul lor de viață, informațiile sunt achiziționate de elevi cu o uimitoare ușurință dacă sunt însoțite de un film, prezentare PPT sau de sarcini de lucru de pe un soft educațional. Principiul aplicabil în acest caz este că “o imagine face cât o mie de cuvinte”.

Pedagogul Marin Manolescu este de acord că „în secolul 21, competențele și cunoașterea sofisticată nu pot fi evaluate printr-o abordare tradițională a testării, bazată pe răspunsuri la itemi care minimizează nevoia judecății și a creativității umane în alegerea răspunsului”.

Evaluarea digitală este concepută pentru împărtășirea informațiilor și ideilor cu mai multe persoane din toată lumea, pentru crearea de relații între elevi, profesori, părinți. Elevii învață să analizeze alte puncte de vedere asupra unui subiect, colaborează pentru rezolvarea unei sarcini printr-o comunicare imediată, învață mult mai ușor limbi străine, descoperă lumea datorită mulțimii de instrumente digitale la îndemâna oricui.

Pentru o evaluare asistată de calculator trebuie aplicată și o predare-învățare integrate prin folosirea instrumentelor digitale. Autorii Marin Manolescu și Mirela Frunzete concluzionează: “integrarea instrumentelor digitale în evaluare are loc în perspectiva transformării modului în care elevii învață și sunt învățați, a aplicării noilor teorii constructiviste, construcționiste și conectiviste ale învățării, dar și a modelelor de integrare a tehnologiei în educație”.

Avantajele folosirii evaluării asistate de calculator:

- abordare transdisciplinară a disciplinelor școlare;
- învățare bazată pe cooperare;
- sarcini de lucru ce vizează caracterul aplicativ al învățării;
- pot fi puse în practică parcursuri educaționale diferențiate;
- efortul depus de elev este stimulat;
- se respectă teoria inteligențelor multiple;
- transferul spre alte achiziții noi este ușurat;
- reduce stresul unei testări clasice;
- invitație la creativitate.

Dezavantajele sunt de ordin material și de mentenanță deoarece școlile nu sunt dotate cu calculatoare, laptopuri, rețele de internet cu viteză mare, retroproiectoare, etc. Dacă acestea există, ele sunt vechi, în număr insuficient, routerele nu acoperă toată aria pentru a avea internet în clasă. Unitățile școlare nu beneficiază de sume de bani pentru a încheia un contract de mentenanță cu o firmă specializată. Așadar, cadrele didactice trebuie să se descurce cu forțe proprii. Alt dezavantaj este rezistența la schimbare a cadrelor didactice la aplicarea unor metode de lucru integrate pentru a alunga monotonia orelor de curs și atragerea elevilor spre o învățare activă. Se impune nevoia unei atitudini flexibile atât a tuturor factorilor implicați în procesul de învățământ, inclusiv Ministerul Educației Naționale și societatea civilă.

Profesorul Mirela Frunzeanu clasifică instrumentele digitale după cum urmează:

- Instrumente care creează sau sprijină mediile virtuale de învățare:
 - platforme educaționale de învățare;
 - instrumente de construire a testelor digitale;
 - instrumente de editare.
- Instrumente care facilitează comunicarea și colaborarea:
 - rețele sociale;
 - bloguri;
 - wikiuri.
- Instrumente care sprijină predarea și învățarea:
 - resurse scrise, video și audio;
 - resurse multimedia;
 - jocuri și activități.
- Instrumente care facilitează producerea de artefacte/produse care demonstrează învățarea:
 - instrumente pentru producții video, audio;
 - instrumente pentru crearea de cărți și postere digitale;
 - instrumente pentru crearea de benzi desenate și animații;
 - instrumente pentru crearea de prezentări digitale;
 - instrumente pentru crearea de hărți conceptuale sau hărți digitale interactive;
 - instrumente pentru editare de fotografii;
 - instrumente pentru desen.

E-evaluarea în practica învățământului primar actual este limitată atât din punct de vedere tehnic, cât și metodic dar acest lucru nu înseamnă că nu poate fi considerat un început.

Egalitatea de șanse

*Profesor învățământ primar **Iliuță Luminița**,
Școala Gimnazială Nr.1 Dăbuleni, Jud. Dolj, România*

Egalizarea șanselor de reușită în învățământ a fost și este o problemă în toate momentele istorice, la fel și crearea tuturor condițiilor necesare atingerii acestor obiective.

Astfel, școlile trebuie să includă în procesul de învățământ toți copiii, fie ei cu handicap sau supradotați, copii ai străzii sau copii provenind din alte zone sau grupuri dezavantajate sau marginalizate. Rolul conducător al educației apare în intervenția acesteia în crearea unui climat educațional favorabil, cu valențe educative puternice asupra formării personalității umane. De aceea, nu este deloc greșită sau inoportună afirmația că „educația este o artă”.

În acest sens, în cadrul procesului instructiv-educativ, misiunea cea mai importantă revine educatorului, care trebuie să realizeze accesibilizarea cunoștințelor înainte de a fi transmise subiecților educației (elevii). Întreaga activitate din școală este orientată spre formarea personalității elevului în conformitate cu cerințele sociale ale vremii, scopul principal fiind integrarea socială.

Fiecare copil are un potențial educativ înăscut care trebuie doar descoperit și activizat. Aceasta este misiunea sfântă a școlii, a educatorilor, deoarece, după cum spunea Comenius: „E îndoielnic să existe o oglindă atât de murdărită, încât să nu reflecte totuși imagini într-un fel

oarecare; e îndoielnic să existe o tablă atât de zgrunțuroasă încât să nu putem scrie totuși ceva pe ea. Dacă se întâmplă însă ca oglinda să fie plină de praf sau pete, înainte de a ne folosi de ea trebuie să o ștergem, iar o tablă prea zgrunțuroasă trebuie s-o dăm la rindea.”

E atât de greu să ajungi la sufletul unui copil, însă este o aventură care merită într-adevăr trăită. Copiii sunt artificialitatea, minciuna și egoismul, oricât de mult ai încerca să-ți maschezi atitudinea. Dincolo de aparenta realitate există o lume a sentimentelor și trăirilor intense,, de unde ne extragem esența continuității, pentru a putea face față obstacolelor vieții. După o identificare a barierelor pe care le întâmpină anumite categorii sociale defavorizate în accesul la oportunitățile de educație, consider că asigurarea egalității de șanse trebuie să ne preocupe, indiferent de gen, etnie, de mediul de proveniență, oferind ajutor copiilor ai căror părinți sunt fără venit, familii monoparentale sau a căror părinți sunt plecați în străinătate. Implicit ne preocupă reducerea ratei de abandon școlar, stimularea dezvoltării personale individuale, crearea unei culturi sociale de tip european. Copiii sunt expuși marginalizării sociale de la vârste fragede. De la copii de câteva luni, purtați în brațe la cerșit de către părinți și până la cei de 15 - 16 ani care sunt angajați pentru muncă la negru, dar și copii a căror părinți sunt plecați în străinătate și rămași în grija bunicilor sau în grija unui frate mai mare, toți sunt expuși aceluiași risc al marginalizării sociale.

Integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă

Copiii cu CES înseamnă copii cu condiții legate de deficiențe fizice, cognitive, mentale, cognitive și educaționale.

Copiii cu anumite deficiențe sunt percepuți diferit, se integrează mai greu în mediul preșcolar, școlar, dar și în societate ca și adult. Rolul și menirea noastră în calitate de cadre didactice este de a facilita integrarea acestora cât mai eficient și ușor în mediul educațional pentru a le asigura o educație de calitate.

Din categoria copiilor cu CES fac parte atât copiii cu deficiențe propriu-zise, cât și copiii fără deficiențe, dar care prezintă manifestări stabile de inadaptare la exigențele mediului educațional.

Din această categorie fac parte:

- copii cu deficiențe senzoriale și fizice (tulburări vizuale, de auz, dizabilități mintale);
- copii cu deficiențe mintale, comportamentale (tulburări de conduită, hiperactivitate, cu deficit de atenție, tulburări de opoziție, rezistență);
- copii cu tulburări afective emoționale (anxietatea, depresia, mutism selectiv, atacul de panică, tulburări de alimentație, anorexia, bulimia);
- copii cu handicap asociat;
- copii cu dificultăți de cunoaștere și învățare (dificultăți de învățare, sindrom Down, dislexia);
- copii cu deficiențe de comunicare și interacțiune (tulburări de spectru autist).

Copiii cu CES pot prin diferite activități specifice vârstei lor, joc, să-și exprime propriile păreri, aptitudini, interese, capacități și înclinații.

Jocul este modul prin care ei primesc informații despre lumea în care trăiește, intră în contact direct și nemijlocit cu oamenii, cu mediul înconjurător. Acesta le asigură copiilor nevoia de socializare, mișcare, exprimare. Jocurile sociale sunt necesare persoanelor cu CES întrucât le oferă șansa de a se juca, comunica, colabora, interacționa cu alți copii.

Pentru a le răspunde în mod eficient nevoilor fiecărui copil, jocurile trebuie să fie adaptate în funcție de nevoia/deficiența acestuia.

Astfel copiii cu tulburări de comportament trebuie să fie ținuti mereu sub observație, iar cu cei cu ADHD trebuie să se folosească o gamă cât mai diversă și variată de metode.

Formele de integrare a copiilor cu CES pot fi următoarele:

- clase diferențiate integrate în structurile școlii obișnuite;
- grupuri de 2-3 copii integrați în clase obișnuite;
- integrarea individuală a acestor copii în clase obișnuite.

Copiii cu CES au nevoie de un curriculum planificat diferențiat, de programe speciale, de terapie, de programe specifice de predare-învățare. Aceștia au în permanență nevoie de ajutor suplimentar din partea cadrelor didactice și colegilor.

Unii copii au nevoie de o terapie a tulburărilor de vorbire și de limbaj. Cei cu tulburări vizuale, de auz sau dizabilități fizice necesită programe și modalități de predare adaptate cerințelor lor educative. Cei cu tulburări emoționale au nevoie de consiliere și implicare a tuturor factorilor educaționali: familie, cadre didactice.

Cadrul didactic poate apela în procesul de predare-învățare la o serie de măsuri pentru a facilita învățarea pentru elevii cu CES prin:

- crearea unui climat afectiv pozitiv;
- stimularea încrederii în sine și a motivației de învățare;
- încurajarea sprijinului și a cooperării între copii;
- încurajarea independenței și creșterea autonomiei personale;
- sprijin și apreciere;
- folosirea frecventă a sistemului de recompense, laude, încurajări astfel încât orice progres să fie evidențiat;
- folosirea învățării afective;
- sarcini împărțite în etape mici;
- sprijin emoțional;
- utilizarea unui limbaj simplu, dar adecvat și accesibil;

- stabilirea clară a regulilor;
- încurajarea exprimării libere;
- activitățile să fie bine planificate, organizate și structurate.

Abordarea incluzivă a copiilor are în vedere faptul că toți copiii sunt la fel de importanți, fiecare are anumite calități care pot fi valorificate și fiecare copil este capabil să realizeze ceva bun.

Bibliografie:

Cristea, S. – „Fundamentele pedagogice ale reformei învățământului”, EDP, București, 1994

Verza F. „Introducere în psihopedagogia specială și asistența socială.”Ed. Fundația Humanitas, 2000

PROFESORII VIITORULUI PREGĂTIȚI PRIN ERASMUS +
 Diseminare Proiect ERASMUS +
 Număr de referință 2021-1-RO01-KA121-SCH-000012451, coordonator CJRAE
 Dolj
 Larnaca, Cipru 23-31.10.2022, curs: "Inclusive classroom through ITC"
 Profesor învățământ primar **Micu Mihaela**
 Liceul Tehnologic "Alexandru Macedonski"-Melinesti

În perioada 23-31.10.2022 am participat , în Larnaca- Cyprus, la un curs de formare profesională ERASMUS+ , organizat de Centrul Județean de Resurse și Asistența Educațională Dolj și finanțat din fonduri europene.

Totul a început cu un anunț postat pe site-ul CJRAE Dolj, anunț care vestea începutul campaniei de selecție a cadrelor didactice pentru participarea la mobilitatea de formare Erasmus+. În anunț era făcută publică modalitatea de selecție pe bază de dosar și, respectiv, interviu precum și un rezumat de prezentare a cursurilor de formare: denumire, durată, locație, obiective, program zilnic.

După concursul de dosare și susținerea interviului, am fost admisă pentru a participa la curs. Am desfășurat cursuri online de limba engleză pentru a fi pregătită lingvistică la un nivel optim. Am încheiat un contract de învățare precum și un contract financiar cu organizatorul. Am achiziționat bilete de avion și m-am documentat asupra locației.

În prima zi de curs, după ce ne-am prezentat și am făcut cunoștință, am derulat o serie de activități nonformale împreună cu formatoarea noastră, doamna profesoară Ana Șerban, dar și cu doamna profesoara Ani Drăghici. Am avut ca invitată pe doamna profesoară de muzică Maria Demostenou de la Colegiul Agios Atanasios din Limassol, care ne-a învățat o

serie de jocuri muzicale ce se pot folosi la clasă pentru energizarea elevilor sau pentru trezirea interesului pentru conținutul predat. De asemenea doamna profesoară ne-a prezentat și o serie de mijloace neconvenționale de producere a sunetelor muzicale: tuburi de plastic, pietre, părți ale corpului.

A doua zi de curs am efectuat o vizită la Colegiul Agios Athanasios din Limassol, la invitația Mariei. Ne-a fost prezentată locația, am văzut cum se desfășoară o lecție de educație fizică și, mai ales, am asistat la o lecție de muzică a Mariei în sala specializată a școlii.

Am observat că spațiul curții și clădirea școlii oferă securitate maximă elevilor, că la fiecare oră de curs elevii schimbau sala de clasă deoarece sălile sunt specializate pe obiecte de studiu, că sala de muzică era perfect izolată fonic și situată la demisol, că profesorii acorda maximă atenție cursurilor și siguranței elevilor, că programa școlară este foarte lejerasă, că la clasa a VI-a, la care am asistat nu are manual de muzică, nu studiază notele sau teoria muzicală.

A treia zi am desfășurat, în sala de curs de la Hotel Flamingo, sub îndrumarea coordonatoarei noastre, Ana Șerban, o lecție de TIC în care am învățat să creăm site-uri prin care să ne promovăm școala, experiența profesională și cu ajutorul cărora să efectuăm o diseminare mai bună a proiectului ERASMUS+ la care am participat.

În următoarele trei zile am derulat cursuri TIC la care am învățat să utilizăm programul FilmoraGo pentru a crea un video interactiv,

apoi am învățat să creăm un padlet și cum să creăm o poveste ilustrată pentru elevi.

În cea de-a cincea seară am mers cu toții la un local tradițional pentru a gusta bucatele cu specific cipriot și pentru a asculta muzica tradițională a Ciprului.

În cea de-a șaptea zi am derulat activități non formale împreună cu colegii de la cursul de educație nonformală iar apoi ne-am deplasat la Nicosia pentru o excursie tematică.

Ultima zi a fost împărțită în două părți: prima parte a fost una de evaluare a cunoștințelor și de prezentare de exemple de bună practică, iar cea de-a doua parte a fost una de interculturalizare și de socializare cu colegii pentru că urma să ne despărțim. Am făcut schimb de impresii, de numere de telefon de adrese de mail sau de Facebook.

*Contribuția basmului la dezvoltarea personalității copilului școlar
(studiu de specialitate)*

*Profesor învățământ primar **Săbăreanu Simona Elena**
Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu” Pitești*

Basmul înfățișează o lume cu totul deosebită de cea reală, ba chiar, în foarte multe privințe, opusă realității. Deși pornește de la datele realității, basmul intră repede în supraréal – o lume imaginară în care vitejia, candoarea și calitățile umane sunt răsplătite, iar piedicile pot fi depășite. El oglindește acel principiu etern valabil: binele învinge răul. Personajele negative întotdeauna sunt pedepsite respectând astfel ordinea firească a naturii și a vieții umane, în timp ce eroii principali, exponenți ai idealurilor maselor populare, sunt răsplătiți prin obținerea a ceea ce și-au dorit.

Basmele și poveștile au un rol important în dezvoltarea limbajului sub aspect gramatical, fonetic și lexical. Ascultând basme, copiii descoperă cuvinte și expresii noi pe care și le însușesc. Pronunță, de asemenea, sunete, utilizează vorbirea dialogată, povestesc și repovestesc.

Basmele sunt puternice mijloace de dezvoltare a atenției și memoriei. Ascultându-le sau citindu-le, copiii își exercită atenția urmărind cu încordare peripețiile narate. Ele sunt valoroase atât pentru educația artistică a școlarilor, cât și pentru dezvoltarea limbajului. Copiii sesizează odată cu conținutul de idei și expresiile poetice, însușindu-și-le, îmbogățindu-și vocabularul cu expresii din limba vie a poporului, ajutându-i să-și însușească mai bine limba maternă, cu expresivitatea și bogăția ei, cu figuri de stil, cu zicători pline de înțelepciune, care aduc o însemnată contribuție la dezvoltarea personalității copilului. Ascultând basmele, copiii întâlnesc mereu expresiile care le sunt cunoscute și se bucură atunci când le

recunosc. Ei memorează cuvintele cu care încep și se încheie basmele, precum și acelea care se repetă, astfel expresiile proprii limbii poporului intră în limbajul lor.

Basmele mențin o adeziune afectivă față de tot ce e mai frumos, mai curat, mirific și inedit din această lume a copilăriei. Fantezia cunoașterii resimțită încă de la fragede vârste, se conturează treptat, pe măsură ce copilul dobândește noi și noi experiențe de învățare, le transfigurează în comportamente de înaltă ținută morală și estetică. Cultivarea gustului pentru frumos, pentru estetic, are loc la această vârstă printr-un amplu proces de inserție în lumea fabulosului.

Modul fantastic al poveștii sau basmului este modul în care copilul descoperă lumea, modul accesibil mentalității lui. Copilul începe să privească lumea cu ochii omului primitive, pentru care explicația fantastică a fenomenelor naturii, vieții și societății e cea mai accesibilă. Copilul moștenește setea de fantastic a primilor oameni, iar povestea îi oferă, încorporate, primele elemente cu ajutorul cărora își va face o imagine a ceea ce se cheamă lumea oamenilor.

Ascultând poveștile și basmele, copilul se transpune în acea lume frumoasă și fabuloasă, trăiește la maxim fiecare moment, identificându-se cu personajul. Pe de-o parte, copilul rămâne în universal său liliputan, pe de altă parte, datorită miraculosului din basm, se vede mare învingător într-un timp condensat, care nu mai ține de timpul diurn în care viețuiește.

Chiar dacă în curând copilul va depăși faza în care credea că povestea îi înfățișa adevărul, ea va rămâne mereu ca parte integrată a copilăriei. Copilul rămâne fidel poveștilor îndrăgite, iar când credința în miraculosul lor se destramă, se desparte de ele cu nostalgie.

Charles Perrault afirma în prefața volumului său de basme (1695) că cei aflați la o vârstă fragedă nu au limpezite noțiunile de bine și rău, de aceea este nevoie în copilărie de „haina plină de vrajă și de mister a poveștii și basmului”. Ele stârnesc dorința copiilor de a se asemui cu cei buni și totodată, teama de nenorocirile în care cad cei răi, datorită răutății lor.

În îndelungatul proces istoric, literatura a reflectat realitatea înconjurătoare, natura, societatea cu concepțiile oamenilor în diferite timpuri. Predarea basmelor în ciclul primar dezvoltă deprinderile de citire, cultivă citirea conștientă, încurajează creativitatea și libertatea de alegere a copilului. Basmele vor influența dezvoltarea integrală a capacităților de receptare a mesajului oral, dezvoltarea capacității orale, dezvoltarea capacității de receptare a mesajului scris. Se sugerează unele conținuturi în măsură să încurajeze creativitatea.

Prin tematica lor, basmele dezvoltă capacitatea de înțelegere și diferențiere a binelui de rău, gradul de înțelegere a mesajului operei literare, crearea unui limbaj dezvoltat, adaptarea unui vocabular adecvat. Basmele au drept concept prioritar învățarea creativă care presupune, la rândul ei, trecerea de la predarea - învățarea tradițională a informațiilor, menită să formeze (doar) structurile logice operaționale, la dezvoltarea strategiilor

euristice și constituirea comportamentului creator al elevilor.

Printre comportamentele sale semnificative menționăm: simularea curiozității intelectuale și a receptivității la nou, dezvoltarea spiritului de observație și a atitudinii interogative, promovarea gândirii divergente precum și a capacității de asociație și invenție, de a stabili raporturi noi între cunoștințe, fapte, obiecte, fenomene, evenimente, imagini și idei, de a le combina și restructura, de a le interpreta și redefini din perspective noi, ținând seama de virtualitatea unor noi finalități teoretice și pragmatice.

Vârsta școlară mică este cea mai propice pentru a obișnui copilul cu cărțile, a-i deschide apetitul pentru ele, a-i stimula și dezvolta imaginația, vocabularul, gândirea, spontaneitatea, creativitatea.

În concluzie, nu există o lume mai frumoasă și mai fascinantă ca lumea poveștilor și a basmelor!

BIBLIOGRAFIE

1. Andrei, Al. (1979). „Valori etice în basmul fantastic românesc”, București, Societatea Literară „Relief românesc”.
2. Bârlea, O. (1966), Antologie de proză populară epică”, Vol. I, București, Editura Minerva.
3. Bârlea, O. (1976). 1Mică enciclopedie a poveștilor românești!, București: Editura Științifică și Enciclopedică.

Creativitate și inovare în didactica modernă (studiu de specialitate)

Profesor învățământ primar **Săbăreanu Simona Elena**
 Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu” Pitești

Creativitatea poate fi definită ca trăsătură complexă a personalității umane, constând în capacitatea de a realiza ceva nou, original sau o activitate imaginativă adaptată astfel încât să producă rezultate care sunt atât originale cât și de valoare. Procesul de învățământ reprezintă un ansamblu de acțiuni exercitate în mod conștient și sistematic de către educatori asupra educaților, într-un cadru instituțional organizat, cu scopul formării personalității educaților, în legătură directă cu cerințele și obiectivele idealului educațional. Prin urmare, procesul de învățământ este o activitate complexă, intenționată, programată, organizată și conștientă de predare și învățare. Copiii dispun de un mare potențial de creativitate, iar noi suntem responsabili de valorificarea acestuia. Ei au o extraordinară capacitate de a se adapta ușor unor situații inedite, sunt talentați și creativi, iar un sistem educațional prea rigid nu face decât să înăbușe ceea ce ar trebui să scoatem la iveală. Strategiile de predare urmăresc folosirea celor mai adecvate metode și procedee de predare, corelate mijloacelor de învățământ moderne, în baza alternării, îmbinării formelor de organizare existente.

Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice și idealurilor educaționale. Calculatorul nu este utilizat pentru a înlocui activitatea de predare a cadrului didactic, ci pentru a veni tocmai în sprijinul predării, ajutându-l astfel să-și îndeplinească mai bine funcția sa didactică fundamentală.

O importanță deosebită în inovația și creația în activitatea didactică o au rolurile manageriale ale cadrului didactic:

- de planificare (planifică activitățile cu caracter instructiv - educativ) ;
- de organizare (organizează activitățile clasei);
- de comunicare (comunică idei, cunoștințe, ascultă efectiv, oferă feedback, stabilește canalele de comunicare);

- de conducere (conduce activitățile cu elevii, desfășurate în clasă și în afara ei) ;
- de coordonare (sincronizează obiectivele individuale cu cele comune clasei, contribuind la întărirea grupului și formării echipelor de lucru);
- de îndrumare (prin intervenții punctuale adaptate unor situații specifice, recomandări);
- de motivare (prin întăriri pozitive, prin utilizarea aprecierilor verbale și non-verbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive);
- de consiliere (de orice tip, în probleme personale sau legate de școală);
- de control (în scopul cunoașterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor și nivelul de performanță);
- de evaluare (măsura în care scopurile și obiectivele au fost atinse).

Didactica modernă schimbă optica asupra elevului, punându-l în centrul atenției, orientându-l, îndrumându-l în propria educație. Se aplică deseori învățarea interactivă, care presupune folosirea unor strategii focalizate pe cooperarea, colaborarea și comunicarea între elevi.

G. Leroy spune că procesul de învățământ începe când tu profesor, înveți de la elev, când tu, situându-te în locul lui, înțelegi ce a înțeles el, în felul în care a înțeles." Calitatea activității didactice în școala modernă este dată de capacitatea de a-și multiplica efectele formative asupra elevilor și de a evita acele situații în care învățarea devine un

proces de memorare a răspunsurilor date unor întrebări, pe care elevii înșiși nu și le-au propus.

De reținut este că profesorul nu urmărește dresarea elevului pentru o ascultare pasivă, ci urmărește să-l facă părtaș la propria formare.

În predarea modernă, constatăm o preocupare continuă de optimizare a relațiilor sale cu învățarea și evaluarea. Principiul după care se conduce procesul de predare-învățare este acela care presupune participarea activă și conștientă a elevului la asimilarea cunoștințelor și formarea personalității sale. Predarea eficientă implică decizii dificile și fundamentale, utilizarea unor judecăți minuțioase și respectarea naturii complexe a misiunii educative.

Într-o școală modernă, predarea se sprijină, în mare măsură, pe activitatea independentă și productiv-creativă a elevilor. Aceștia sunt îndrumați să întreprindă propriile căutări și să elaboreze idei, astfel de acțiuni constituind o sursă puternică de continuă dezvoltare a competențelor. Pentru a susține creativitatea, predarea declarativă, de tip clasic trebuie depășită și înlocuită cu metode care pun accent pe explorare, pe descoperire, pe încurajarea gândirii critice a elevului, pe participarea activă a acestuia la formarea și dezvoltarea sa intelectuală.

Învățarea prin cooperare reprezintă modul de organizare a activității didactice pe grupuri mici,

astfel încât, lucrând împreună, elevii își maximizează atât propria învățare, cât și a celorlalți colegi. Cercetările arată că elevii care realizează sarcini de învățare prin cooperare în grup au performanțe școlare mai bune. Totuși, profesorul trebuie să își păstreze rolul lui, adică să monitorizeze grupurile, să intervină acolo unde este nevoie și nu în ultimul rând, să evalueze învățarea. Pe parcursul activității, elevilor trebuie să li se ofere posibilitatea de a pune întrebări, de a-și manifesta curiozitatea, nedumerirea, interesul, urmând să fie conduși, în măsura posibilităților, să descopere singuri răspunsurile. Astfel, le sunt respectate ideile și li se dezvăluie valoarea lor.

Așadar, elevul trebuie pus în permanență în situația de a face, a judeca, a coopera, a da răspunsuri, a avea păreri, a analiza răspunsurile auzite, a ajunge la identificarea răspunsurilor corecte, din care apoi

descoperă cunoștințele noi. Interesul elevilor pentru lecții crește ori de câte ori sunt folosite aceste metode de predare.

Bibliografie:

Marinescu, M. – „Tendințe și orientări în didactica modernă”, Editura Didactică și Pedagogică, 2009;

Ionescu, M., Radu, I. - "Didactica moderna", Editura Dacia, 2004;

Ionescu, M. – „Instrucție și educație”, Editura Vasile Goldis, University Press, Arad, 2005;

Stan, E. – „Pedagogie postmodernă”, Editura Institutul European, Iași, 2004

Importanța dezvoltării comunicării în educație
Profesor învățământ primar **Săbăreanu Simona Elena**
Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu”, Pitești

În etapa actuală, etapă a marilor și profundelor schimbări, comunicarea ocupă un loc central în toate domeniile de activitate.

Actul creației din școală, indiferent de domeniul în care se realizează, este în strânsă legătură cu nivelul la care se realizează comunicarea, în toate formele de manifestare a acesteia. Atât actul creației, cât și cel al comunicării, implică capacități intelectuale la cel mai înalt nivel, precum și performanțe ale intelectului care să depășească limita a ceea ce este comun și obișnuit în procesul comunicării.

În zilele noastre, cultivarea spiritului creator la elevi constituie o necesitate obiectivă a școlii. Ca dascăli, noi trebuie să pregătim, încă din învățământul primar, dar și din învățământul preșcolar, pe cei care vor desfășura, în deceniile următoare, activități de orice natură pe care societatea li le va pune în față. Elevii trebuie formați în așa fel încât să se adapteze cu ușurință la realitatea extrem de complexă, să dispună de o mare mobilitate intelectuală și profesională. Al. Roșca (1972, p. 8) afirma, pe bună dreptate, că „Progresul omenirii nu este posibil fără activitatea creatoare, teoretică și practică a oamenilor. Din acest motiv este firesc ca activitatea creatoare să fie considerată ca forma cea mai înaltă a activității omenești”.

Mai mult ca oricând, asistăm astăzi la o adevărată explozie informațională în toate domeniile de activitate, căreia elevii trebuie să-i facă față printr-o pregătire temeinică, prin acumularea celor mai noi informații. Creativitatea elevilor formați pe

băncile școlii românești trebuie să devină un atribut fundamental al tuturor realizatorilor de valori materiale și spirituale.

Spiritul creator este favorizat în cel mai înalt grad de măsura în care este creată o atmosferă care să stimuleze comunicarea, acțiune care, la rândul ei, se interferează cu actul creației.

O comunicare implică transmiterea unui conținut informațional între un emițător, respectiv profesorul și un receptor, respectiv colectivul de elevi.

Așadar, procesul de comunicare nu trebuie privit unilateral, doar ca o activitate de transmitere, de emiterie a unor informații, ea nu este un scop în sine, nu se limitează la ceea ce se realizează în lecții speciale la disciplinele din aria curriculară „Limbă și comunicare” ci la toate domeniile de activitate. Practic, prin orice disciplină din planul de învățământ, noi comunicăm, transmitem elevilor cunoștințe pentru orice domeniu de activitate.

Elevii care dispun de capacitatea de a comunica au șanse sporite de a obține performanțe superioare în activitatea de învățare, au șanse de a deține informație mai necesară ca oricând în zilele noastre, având în vedere că trăim cu toții, ceea ce numim „explozia informațională”.

Sursele de comunicare sunt, practic, nelimitate. De la intrarea în grădiniță, la învățământul primar, gimnazial, liceal și universitar, noi, dascălii, comunicăm prin orice tip de mijloace.

Etapa actuală este una a marilor și a profundelor transformări, schimbări. Aceste schimbări sunt ilustrate prin ritmul fără precedent de acumulare a experienței umane, exprimată printr-o cantitate foarte mare de informații.

Educarea creativității gândirii elevilor, a devenit o preocupare esențială, primordială a școlii, în etapa actuală.

Școlii îi revine sarcina de a se mobiliza în așa fel, încât activitatea creatoare să fie considerată un factor fundamental în evoluția societății noastre.

Capacitatea de a comunica reprezintă o necesitate cu reale implicații în activitatea noastră atât a adulților, cât și a celor mici, de zi cu zi. Comunicarea este o manifestare a unor necesități vitale, pe care viața le impune în mod obligatoriu.

Ca să comunicăm trebuie să stăpânim limbajul necesar în cea mai mare parte a activităților umane, presupunând contacte, schimburi, înțelegere reciprocă.

Comunicarea este un excelent mijloc de socializare între oameni. Informația trebuie să circule, un om bine informat este un om puternic, un om care știe ce îl așteaptă și ce are de făcut în viitor.

În ceea ce privește sursele de comunicare, acestea, am putea spune, sunt nelimitate. Comunicăm la orice disciplină școlară din programa școlară, important fiind faptul cum comunicăm și cât comunicăm.

O comunicare eficientă presupune identificarea și depășirea blocajelor ce pot interveni în cadrul acesteia la un moment dat, prin asigurarea alternativelor de eficientizare.

Rolul comunicării este acela de a asigura o protecție față de comportamentele de risc, de a preveni stările de afectivitate negativă.

În practica școlară s-a dovedit că, pentru marea majoritate a elevilor, învățarea aparent neimpusă, desfășurată sub forma jocului didactic, este cu mult mai eficientă decât cea îngrădită de canoanele lecției tradiționale, copilul având posibilitatea să se exprime liber, degajat.

Având în vedere faptul că procesul de comunicare apare ca un circuit care se autoreglează permanent, este foarte important ca educatorul să cunoască caracteristicile psihofizice și de personalitate ale elevului, a mediului socio-familial și cultural în care trăiește și se dezvoltă acesta.

Lipsa unei comunicări eficiente în cadrul clasei de elevi este, de cele mai multe ori, o sursă de conflict. În astfel de situații, singura cale de soluționare a conflictului o reprezintă cooperarea, care permite fiecărei părți să afle poziția și argumentele celeilalte părți.

Cadrul didactic nu trebuie doar să informeze, el trebuie să comunice cu elevii din grupa sau din clasa respectivă, să îmbunătățească comunicarea în timpul activităților instructiv-educative. Informațiile transmise de către profesorul pentru învățământul școlar trebuie să fie clare exacte, de o acuratețe desăvârșită. Acest lucru presupune folosirea unui vocabular bogat, nuanțat pentru a exprima sensurile dorite. Cadrului didactic îi revine sarcina să coreleze activitatea de concepere și transmitere a mesajului informațional cu posibilitățile de valorificare a personalității elevilor și potențialului lor creativ individual, adăugând, astfel, un plus de originalitate actului educativ.

Obținerea unui maximum de eficiență, în actul de comunicare educațională, presupune valorificarea potențialului cognitiv și comunicațional al tuturor partenerilor implicați. Pe lângă o bună fundamentare teoretică a mesajului informațional, corespunzător unor scopuri și obiective bine precizate, pentru transmiterea și recepționarea corectă a acestuia, trebuie să folosim un limbaj mimico-gestual adecvat.

Procesul de comunicare nu trebuie privit unilateral, doar ca o activitate de transmitere, de emiterie a unor informații. Noi comunicăm, transmitem elevilor cunoștințe pentru orice domeniu de activitate.

Omul de astăzi, omul modern are nevoie să-l înțeleagă pe cel de lângă el, apoi să facă totul ca să-l convingă de ceea ce trebuie făcut. Totul se face prin comunicare. Comunicarea se învață încă de la grădiniță, noi fiind fiecare o sumă a tuturor interacțiunilor pe care le-am avut în trecut și pe care le vom avea în viitor.

Comunicarea are un rol fundamental în dezvoltarea individului, iar școala are ca scop pregătirea elevului pentru activitatea ulterioară, dezvoltarea competențelor acestuia. În cadrul

școlii, elevul este implicat în diferite activități educative care să îl ajute să devină o persoană capabilă de a descurca în viață prin comunicare eficientă, de a face față diferitelor situații, o persoană aptă să-și exprime atitudinea față de valorile etice și estetice – o personalitate cu un bagaj de cunoștințe, atitudini și competențe de comunicare formate în perioada școlarității, un individ capabil de a se integra în societate și a răspunde cerințelor de pe piața muncii.

BIBLIOGRAFIE

1. Abric, J., C., (2002), Psihologia comunicării, Iași, Editura Polirom.
2. Anghel, Petre, (2003), Comunicarea eficientă, Arad.
3. Ezechil, Liliana, (2002), Comunicarea educațională în context școlar, București, Editura Didactică și Pedagogică.

Proiect Erasmus + În sprijinul unui viitor verde
Profesor învățământ primar Vintilescu Liliana Monica
Asociația „ELOAH” Craiova/ Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Craiova

Planeta poate supraviețui fără oameni, însă noi nu putem supraviețui dacă ne distrugem singuri casa. Cei mai mulți sperăm ca generația noastră să nu fie martoră la schimbările climatice cauzate de om. Din păcate, acestea sunt evidente încă de acum. Cu toate acestea, se crede că nu e prea târziu pentru a îmbunătăți situația, atât pentru noi, cât și pentru generațiile viitoare și miliardele de animale care mai locuiesc aici. Dacă este important ca lumea noastră să rămână **verde**, atunci este necesar să ținem în viață mediul înconjurător!

Totul depinde însă de gradul de educație al unei comunități, de cum înțelege să acționeze și cât de mult conștientizează faptul că până la urmă tot ce alegem să facem se va întoarce la noi, ca un bumerang, fără îndoială. Mediul și societatea nu pot fi două entități separate, cu alte cuvinte, trebuie să recunoaștem faptul că orice acțiune a omului ce va afecta natura, la rândul ei natura va afecta omului orice acțiune și înapoi din nou! Pentru a ne schimba în bine natura percepției, înțelegerea și comportamentul nostru pentru tot ceea ce ne înconjoară trebuie să percepem noi înșine rezultatele directe ale acțiunilor noastre și modul în care acestea influențează lumea.

Stă în puterea noastră să facem ceva util pentru mediul înconjurător, iar cel mai important beneficiu pe care îl putem aduce în favoarea naturii și implicit în favoarea noastră este să nu rămânem doar la cuvinte. Chiar de azi ne putem implica în cât mai multe **activități verzi** prin care să economisim resursele limitate ale Pământului.

*Este esențial să devenim conștienți de angajamentul pe care îl avem, de a acționa împreună în fiecare zi pentru a ne proteja mediul. O mare parte din ceea ce putem face este foarte simplu și la îndemâna noastră, trebuie doar să ne amintim și transmitem un aspect cheie: **Toți suntem parte a problemei și împreună trebuie să fim parte a soluției.***

Pentru ca oamenii să fie pregătiți în această direcție, pentru orice instituție furnizoare de educație, programele Erasmus+ vin ca o soluție de conștientizare a populației și oferă modalități de combatere și stopare a efectelor negative produse de antropizarea excesivă a mediului.

În acest sens în cadrul Acreditării obținute de ASOCIAȚIA ELOAH CRAIOVA în anul I al Proiectului Erasmus+ - ID: 2022-1-RO01-KA121-ADU-000056826, în perioada 03-12 iulie 2023, am participat la **“GREEN COURSE: RAISING AWARENESS OF ENVIRONMENTAL ISSUES”**, desfășurat la Istanbul, furnizat de Organizația „Cappadocchia Education”. Programul acestui curs extrem de instructiv a fost următorul:
 ZIUA 1- Prezentare oficială; Prezentarea grupului; Importanța mediului pentru om; Probleme de mediu și soluții;
 ZIUA 2 - Conștientizarea problemelor de mediu; Promovarea comportamentului ecologic;
 ZIUA 3 - 17 obiective pentru a ne transforma lumea – oportunități, activități și resurse; Cum ne facem lumea mai verde?

ZIUA 4 - Gestionarea eficientă a deșeurilor atât în asociație, cât și în viața de zi cu zi;

ZIUA 5 - Sală de formare inteligentă – o sală de formare verde virtuală; 17 proiecte verzi – brainstorming; Cursuri în câmp experimental/grădina organică;

ZIUA 6 - Abilități ecologice la cursuri de formare – cum să faci un sondaj în legătură cu gunoiul;

Atelier – realizarea unei mici grădini bio (ierburi și flori); Atelier – Crește un copac!;

ZIUA 7 - Realizarea unei hărți mintale verde; Realizarea unei hărți mentale cu instrumente IT;

Cursuri în Grădina Botanică;

ZIUA 8 - Învățare în aer liber – cum să creezi un curs eficient; Atelier – realizarea unui poster verde și a unui logo; Cursuri în Grădina Botanică;

ZIUA 9 - Realizarea unui videoclip/vlog verde; Atelier – realizarea unui videoclip; Atelier – realizarea unui site web ecologic;

ZIUA 10 - Atelier – realizarea unui site web ecologic; Evaluarea cursului; Prezentarea certificatelor de participare

Până la sfârșitul cursului ;

- m-am sensibilizat cu privire la problemele de mediu;
- am devenit conștientă de problemele climatice cu care se confruntă lumea noastră;
- am devenit conștientă de conservarea oceanelor;
- am învățat să minimizez amprenta de mediu a activităților mele;
- am învățat să gândesc și să acționez verde;
- am înțeles conceptele de consum responsabil / durabil / verde / etic;
- am înțeles importanța utilizării eficiente a resurselor naturale și manufacturate și a reducerii la minimum a deșeurilor și a poluării;

- am învățat despre „Inovație verde și antreprenoriat”;

- am învățat cum să implementez principiile dezvoltării durabile în practica de predare;

- am realizat schimb de bune practici și experiențe educaționale legate de mediu cu trainerii și personalul educațional pentru adulți din Europa.

Am primit resurse cu ajutorul cărora pot realiza o educație verde de calitate. Cursul a fost extrem de instructiv și atractiv, desfășurându-se totul la nivel interactiv. Am cunoscut persoane din alte țări europene și am învățat despre cultura turcă și despre istoria Istanbulului. În acest fel ne-am putut dezvolta competențele digitale, lingvistice, pedagogice și interculturale.

Acest proiect este finanțat cu susținere din partea UE, prin Programul Erasmus+.

Această comunicare reflectă numai punctul de vedere al autorului, iar UE nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

Webografie:

<https://green-report.ro/>

<https://www.greenpeace.org/romania>

<https://clipetraite.wordpress.com/>

Managementul corului de copii
 Profesor Țâmpu **Nicoleta Emilia**
 Liceul Greco-Catolic "Iuliu Maniu"

Copiii care cântă sunt mai aproape de soare

George Enescu

Cea mai simplă și naturală formă de practicare a muzicii este cântarea vocală, vocea fiind cel mai la îndemână mijloc de exprimare muzicală. Acest instrument natural este în același timp și cel mai expresiv, având atât avantajul contactului direct cu sufletul omenesc, cât și pe cel al asocierii cu puterea emoțională a cuvântului în transmiterea mesajului artistic.

Muzica este arta prin excelență emoțională, care captivează interesul copiilor de la cea mai fragedă vârstă, datorită specificului său senzorial cu care se adresează vieții afective a copilului. Auzul este foarte important încă de la începutul vieții, de aceea copiii mici li se dau jucării care produc sunete, acestea atrăgându-le atenția în mod special. Copilul, încă înainte de școală, manifestă o deosebită plăcere senzorială de a asculta muzică, trăind pe această cale adevărate emoții artistice, precum și plăcerea activă de a cânta în jocurile lui, creînd de cele mai multe ori cântece legate de acțiunea jocurilor.

Cântatul în cor înseamnă mult mai mult decât studiul partiturilor, repetiții, concerte sau diverse apariții scenice. Atunci când cântă, singur sau în grup, vibrațiile care se produc influențează starea psihică și emoțională a coristului. A cânta în armonie cu alte voci este una dintre cele mai încântătoare și liniștitoare experiențe de care un copil poate să aibă parte.

Cercetătorii au descoperit că în timpul cântatului se eliberează endorfine, asociate sentimentului de plăcere, dar și oxitocine, responsabile pentru creșterea încrederii și scăderea anxietății și stresului.

Un studiu, inițiat în 2002 de Dr Kreutze, de la Departamentul de Muzică al Universității din Frankfurt, prin luarea de mostre de salivă înainte și după cântec, a dovedit că în timp ce cântă, un om secretă mai mulți anticorpi, așa că și imunitatea are de câștigat.

Chorus America's a făcut o altă cercetare, în 2009, pentru a arăta care este influența pe care cântatul în cor o are asupra evoluției școlare. S-a dovedit că acei copii care cântau în cor obțineau note mai bune și demonstau că au o memorie mai bună și un nivel de creativitate ridicat. În general, copiii

implicați într-o activitate muzicală reușesc să fie mai buni la algebră sau lectură și au un vocabular mai bine dezvoltat. Prin muzică un copil poate să-și îmbunătățească spiritul critic și autocritic, abilitățile pentru rezolvarea de probleme și, nu în ultimul rând, dezvoltă o tenacitate fizică și mentală deosebită.

Dincolo de toate acestea, e foarte important pentru un copil să facă parte dintr-un grup cu care să se conecteze atât de frumos cum doar prin muzică este posibil, iar șansa de a munci într-un grup, de a înregistra succese și a primi aplauze împreună, e unică pentru evoluția acestuia.

Seleționarea copiilor în vederea alcătuirii unui cor se va face pornind de la exerciții ritmice, melodice, ritmico-melodice, menite a verifica auzul muzical, memoria muzicală și acuratețea intonațională. Copilul poate fi rugat să cânte fie un cântec pe care el obișnuiește să îl cânte în mod frecvent și îi place, fie un cântec pe care l-a pregătit special pentru selecție.

De asemenea, se poate porni și de la intonarea unei piese știute, de pe un anumit sunet, apoi putem transpune piesa respectivă la anumite intervale, pentru a ne da seama de întinderea fiecărei voci. Transpunerea piesei depinde și de ambitusul pieselor. Dacă o piesă are un ambitus redus, ea poate suporta transpunerea cu o terță, cvartă sau cvintă mai sus. În schimb, dacă piesa are un

ambitus extins, ea nu suportă prea multe posibilități de transpunere.

Pentru verificarea simțului ritmic al copiilor, dirijorul le va propune câteva exerciții cu ritmuri diferite, executate cu băți din palme, cel examinat urmând a le reproduce cât mai fidel cu putință.

Pentru testarea memoriei muzicale, dirijorul va cânta scurte fragmente de melodii, cu text sau fără, sau motive muzicale din folclorul copiilor, iar cei examinați vor încerca să le reproducă cât mai exact.

Odată încheiat procesul de selecție a copiilor, corul va fi organizat pe 2-3 voci și vor începe repetițiile propriu-zise. Dirijorul pregătește din timp programul de lucru, selectează partituri, le studiază, își organizează munca pe partide/voci, își gândește vocalizele, le selectează în funcție de scopurile pe care le urmărește.

În calitate de coordonator al activității unui cor, un dirijor va trebui să aibă în vedere selectarea repertoriului în funcție de evenimentele ce urmează a fi pregătite, analiza în detaliu a partiturilor, gestionarea eficientă a timpului necesar pentru pregătirea fiecărei piese în parte, respectiv a întregului program artistic avut în vedere pentru aparițiile scenice.

În procesul de selecție a repertoriului unui cor, dirijorul trebuie să țină seama de câteva aspecte

importante: vârsta copiilor, mediul afectiv și social în care s-au format, întinderea vocală (ambitus), gradul de dezvoltare muzicală a copiilor, experiența muzicală anterioară a corului.

Învățarea propriu-zisă a pieselor trebuie să pornească de la o cântare model, care poate fi făcută de către dirijor, cu sau fără acompaniament instrumental sau prin mijloace audio-video. În cazul unui text mai dificil, învățarea piesei poate începe cu scandarea textului, citirea ritmică a acestuia fiind un mijloc facil de asimilare, inclusiv a frazării piesei. În timpul învățării, dirijorul va insista și asupra aspectelor legate de interpretare, precizând foarte clar respirațiile, modul de frazare, dinamica, tempo-ul și alte aspecte ce decurg din construcția acesteia. Piesa învățată va fi reluată, încercând pe cât posibil să se respecte toate elementele învățate și stabilite. Este esențial ca dirijorul să primească feed-back de la coriști la finalul repetiției.

Repetițiile unui cor trebuie să aibă conținut emoțional, să fie captivante, interesante, să aibă valoare artistică, iar pentru ca acest lucru să fie posibil, coordonatorul unui cor trebuie să îndeplinească multiple alte roluri, pe lângă cel de dirijor: prieten, coleg, confident, fin observator, psiholog, părinte etc.

Prin natura activității corale, copiii învață să fie buni colegi unii cu alții, să socializeze, să aprecieze ce e frumos și bun, să își creeze treptat un sistem de valori, să fie deschiși la alte idei decât ale lor, sugestii venite din partea altor persoane, cum sunt colegii de cor sau dirijorul.

Cu cât activitatea corului este mai bogată, cu atât el devine un mai valoros generator de cultură în mediul social din care face parte. În momentul în care corul participă la diverse concerte, manifestări culturale prilejuite de diverse evenimente, el devine un factor activ la viața societății din care face parte. Generațiile de copii care cântă în cor se respectă unii pe alții, învață să nu se discrimineze între ei și au șansa să împărtășească aceleași valori umane.

Bibliografie:

- Ban, Gabriel; Radu, Laura, *Muzica pentru toți*, București, 2021,
- Rusu, Ana-Maria, *Aritmetica sunetelor*, Corint Educațional, 2022,
- Ungureanu, Anna; Pantelimon, Emil, *Manualul Cantus Mundi Corul – de la idee la realizare*, București, 2016
- Vasile, Vasile, *Metodica educației muzicale*, Editura Muzicală, 2004

Cum dezvoltăm inteligența emoțională a copiilor prin intermediul activităților extracurriculare Rolul benefic al mandalelor și al dactilopicturii în starea de bine a elevilor

*Profesor Gavriluță Călina Diana
Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu” Arad*

Toți copiii sunt extrem de receptiv la tot ceea ce este nou și inovativ și se bucură de fiecare dată când, la școală, facem activități care îi scot din rutină, din amorteală. Au nevoie de astfel de activități pentru o mai bună socializare cu colegii, cu cadrele didactice.

Am constatat de-a lungul timpului că, toate activitățile de acest gen îi fac fericiți, îi animă, îi încântă și le dă un imbold, o stare de bine. Prin aceste activități putem să îi facem să perceapă școală ca pe un mediu distractiv. Pentru ei este încurajator și, în același timp, liniștitor să știe că, școală deși rigidă, în mare parte a timpului, cu reguli ce trebuie urmate, poate fi și un loc de distracție și amuzament, în care, noi, cadrele didactice vrem să le facem și pe plac și să îi antrenăm în activități diverse care să îi încânte.

Activitățile extracurriculare ar trebui valorificate mereu în practica educațională și ar trebui să se producă cât mai des posibil pentru că ajută și au ca rezultat final o dezvoltare armonioasă a elevilor.

Activitățile alese sunt următoarele: Terapia prin mandale, dactilopictura.

Am ales prima activitate deoarece este dovedit științific faptul că, prin desen putem afla multe lucruri interesante despre starea emoțională a unei persoane. În plus, această activitate poate fi una de descărcare a energiei negative, de eliberare a stresului și a emoțiilor coplesitoare.

Așadar la întrebarea: „De ce este important pentru copii să coloreze?,, putem menționa următoarele beneficii:

- ✚ îi ajută pe copii să se dezvolte cognitiv, psihologic și creativ
- ✚ îmbunătățirea abilităților motorii la copiii mici
- ✚ colorarea favorizează un spirit creativ și o apreciere pentru diferențele vizuale
- ✚ dezvoltă dexteritatea, rezistența mainilor și atenția la detalii
- ✚ colorarea regulată și finalizarea proiectelor sporește sentimentul de realizare a copilului și mândria în sine
- ✚ le dezvoltă abilitatea de auto-exprimare
- ✚ este terapie și ameliorează stresul, mai ales dacă nu știu să elibereze stresul sau furia

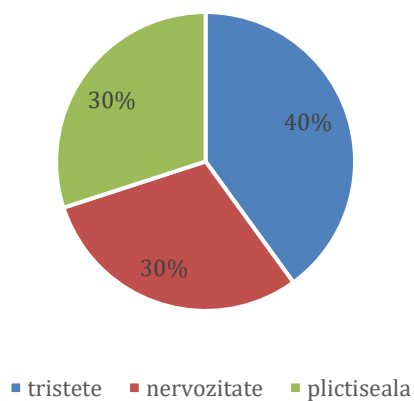
în altă manieră

Iată părerea lui Carl G. Jung (1989, p. 196) despre mandale: „Mandalele mele erau criptograme privitoare la starea sinelui care mi se prezenta mereu alta, zilnic. În ele am văzut sinele – adică, întreaga mea ființă – activând. Mai precis, la început abia întrezăream semnificația lor; dar mi se păreau în cel mai înalt grad importante și le-am păstrat ca pe niște perle prețioase. Aveam sentimentul clar că ele erau ceva central iar, cu timpul, am căpătat prin ele o concepție vie despre sine. M-am gândit că sinele este ca o monadă care

sunt eu – lumea mea. Mandala reprezintă această monadă, și corespunde naturii microscopice a psihicului."

Iată lucrările copiilor realizate prin această tehnică:

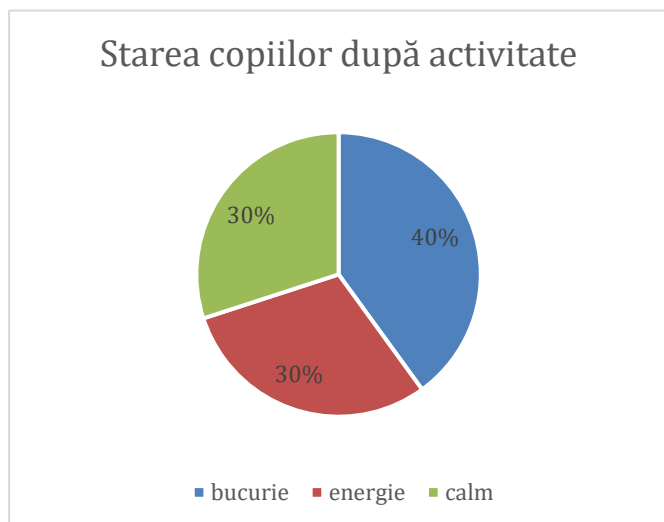
Starea copiilor înainte de activitate

Toate imaginile de mai sus sunt din arhivă personală.

Aici avem graficul care arată cum s-a schimbat starea copiilor după activitate.

A doua activitate propusă este: creație prin

dactilopictură.

De ce am ales-o? În ultimii ani au existat tot mai multe studii care atestă importanța jocului prin murdărie a copiilor. Copiii trebuie lăsați să creeze cu orice fel de resurse, chiar dacă, această formă de artă atrage multă mizerie, haine murdare și deranj.

Conform unui articol de pe www.academiadecreativitate.ro, explicația este următoarea:

❖ „buricele degetelor, buzele și limba au cea mai mare concentrație de terminații nervoase

care ne ajută să traducem mediul înconjurător în senzații.

❖ dacă simțurile sunt stimulate în procesul de învățare, creierul își amintește mai bine

informația acumulată.

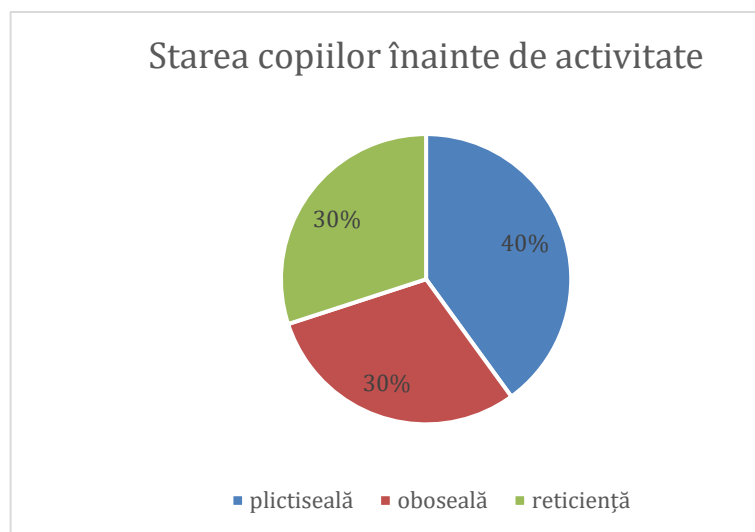
❖ pictura tactilă, colajul, modelarea plastilinei sau a lutului sunt doar câteva dintre activitățile care le dezvoltă copiilor mușchii degetelor, le îmbunătățesc coordonarea dintre ochi și mâini și îi introduc în universul diverselor texturi și forme

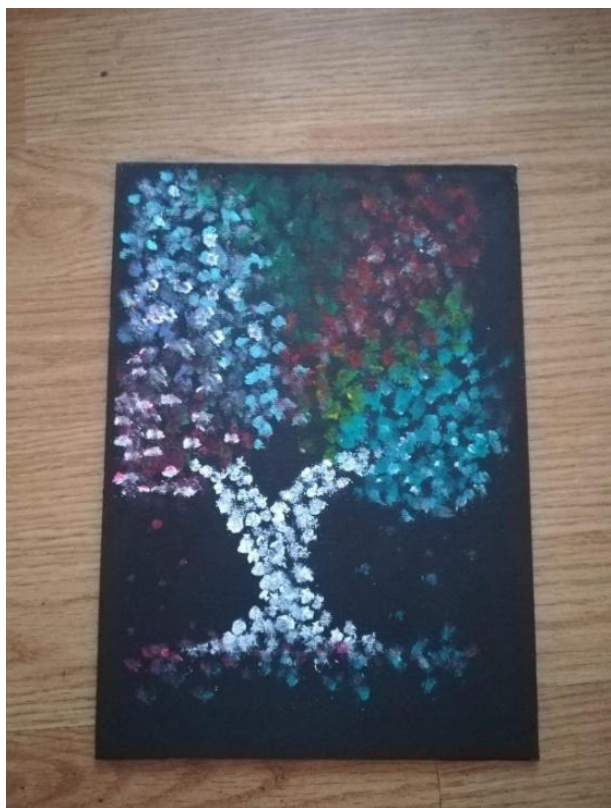
❖ experiențele senzoriale au un rol major în dezvoltarea sănătoasă a copiilor, atât din punct de vedere fizic, cât și psihic.,,

Așadar i-am invitat pe copii să realizeze fie un desen abstract, fie un desen prin care să reprezinte un simbol al primăverii, folosindu-se doar de degete. Le-am arătat câteva exemple și apoi i-am invitat la creație, iar desenele din pozele de mai jos, sunt de-a dreptul reușite. Drept urmare au fost trimise mai departe la un concurs de artă, iar unul dintre ele a obținut locul III.

Bineînțeles că la început au fost ezitanți și reticienți, dar la final, când și-au văzut creațiile, starea lor de spirit s-a schimbat în bine.

În diagramele de mai jos am să prezint starea copiilor înainte de activitate și după.

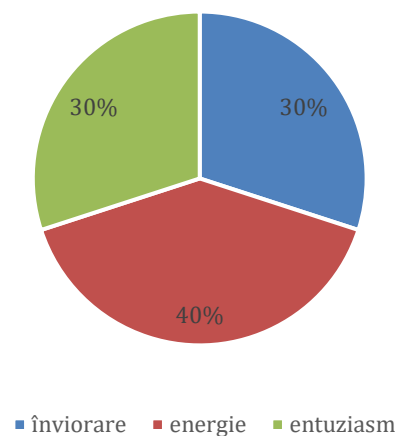

Imaginile cu lucrările copiilor sunt din arhiva personală.

Starea copiilor după activitate

Aceste activități s-au desfășurat cu elevii claselor a V-a, a VII-a, în timpul orelor de dirigenție. Elevii au avut nevoie de instrumente de colorat: carioca, acuarele și.....de multă imaginație.

Explorarea culturii și artei prin cercuri creative în contextual activităților școlare

Profesor învățământ primar **Suciu Olivia Florentina**
Școala Gimnazială „Mircea Sântimbreanu” Brad

În cadrul mediului școlar, cercurile de creație reprezintă un spațiu vital pentru a aduce în prim-plan aspectele culturale, artistice și recreative ale vieții elevilor. Aceste cercuri nu numai că încurajează dezvoltarea artistică, ci și promovează învățarea prin experiențe hands-on și explorarea creativă. Prin participarea la astfel de cercuri, elevii au oportunitatea să se dezvolte într-un mod holistic și să își descopere pasiunile într-un cadru educativ captivant.

1. Cercul de creație literară

Indiferent de numele sau de conținutul pe care îl vizează activitatea extrașcolară a grupului de elevi cu aptitudini literare, cu pasiunea cititului și a creației, modul de exprimare este specific literaturii și comunicării și de aceea poate fi întâlnit sub titulatura de : „ Cercul de literatură”, „ Cercul de poezie ”, „ Cercul de creație dramatică ”, „ Cercul micilor nuveliști ”, etc. .

Așa cum am subliniat mai sus participanții la cercul de creație literară sunt iubitori de literatură, sunt cititori împătimiți, sunt copii talentați la versificație, sunt copii cu o bogată imaginație și care prin exercițiul creației individuale sau colective crează poezii, scenete, eseuri, compuneri tematice, articole jurnalistice, articole pentru gazeta de perete, într-o sintagmă generală „ crează mici opere de artă literară ”.

De aceea considerăm că dezvoltarea mijloacelor de expresie literară, trebuie să constituie un proces de cizelare și nuanțare a mijloacelor de exprimare, în strânsă legătură cu autenticitatea și interesul celor ce urmează să fie comunicate. Fiecare poezie creată de elevi, fiecare compunere sau reportaj trebuie privit prin prisma autenticității.

Virtual, orice om evoluat, inteligent și sensibil, care a trăit o anumită experiență, socială, familială, de grup și a filtrat-o printr-o receptivitate estetică bogată, are ceva de comunicat și ar putea-o face în chip valoros. O societate constituită din asemenea individualități, capabile să recepteze dar și să comunice infinita varietate a existenței, fie pur și simplu prin memorii, jurnale intime, sau documente autobiografice (ca produse ale creativității) ar reprezenta un peisaj psihologic extrem de nuanțat și de pasionant. Omul dezvoltat sub raport estetic ar putea cuprinde deci, în mod firesc și fără „ să profeseze ” literatura, o sferă infinit lărgită a trăirilor umane și ar putea comunica infinit mai bine și mai profund cu semenii săi. Pe cea mai înaltă treaptă a unei asemenea educații estetice generalizate, oamenii ar fi feriți de neajunsurile plictiselii, ale singurătății, ale incomprehensiunii și ale incomunicabilității .

2. Cercul de ceramică

În cadrul activităților de cerc, participanții iau contact cu arta populară, ceramica arhaică și

modernă în diferitele ei forme și utilități casnice : ulcioare, farfurii, diferite oale gospodărești, strecurător, etc.

Este clar că, în fiecare cerc elevii vor analiza ceramica locală cu specificitățile ei de făurire, de prezentare artistică și estetică. Acolo unde există centre de olărit și mai există olari se organizează activități în colaborare cu aceștia.

Elevii cunosc modelajul încă din primii ani de viață, în familie modelând plastilina, apoi în clasele preșcolare lucrând cu plastilină, ghips sau lut, realizând tot felul de lucrări după modelul celor din natură, își dezvoltă capacități și competențe tehnice de modelaj, artistice și plastice – estetice.

Expozițiile organizate în clasă, în școală sau comunitate reflectă priceperea și talentul acelor care au îndrăgit și doresc să se perfecționeze.

3. *Cercul de textile*

Există multe variante practice de denumire a acestor cercuri care au în prim plan țesăturile, împletiturile, crearea de haine sau obiecte pentru expoziție, realizarea unor imitații de port național, etc.

Existând multe forme de activitate apreciez că este suficient să subliniez faptul că materialele de bază cu care se lucrează sunt : pânza, ața, sfoara, acul, foarfeca, modelele sunt cele tradiționale din etnografia populară, în croitorie sunt modelele, tiparele care țin de îmbrăcăminte obișnuită sau ocazională, apoi de adresabilitate (expoziții, modele de purtat, etc.).

Din gama de împletituri mai cunoscute sunt împletiturile din lână, împletiturile cu croșeta, împletiturile din pănuși, papură și nuiele.

4. *Cercul de sculptură*

Acesta poate fi axat pe sculptura în lemn, în lut, în gips, în piatră și are la bază structurile naturale, ca element compozițional. E adevărat că în activitățile de cerc se învață multă teorie legată de tehnica sculpturii, se învață multe lucruri despre evoluția sculpturii, în decursul veacurilor, elevii învață despre marii sculptori români și universali, analizează operele lor, stilul, formele compoziționale, anumite detalii artistice și bineînțeles că realizează propriile lucrări sculpturale pe care le valorifică personal sau școala în modalități diverse.

Magia muncii artistice se împletește cu bogăția intelectuală, se leagă de trăirile interioare și de frumusețile estetice pe care le etalează.

5. *Construcții de machete*

Începând din grădiniță și din clasele primare, copiii noștri sunt îndemnați în cadrul lecțiilor, dar mai ales în afara lor să realizeze machete de mobilier, de case, de blocuri și alte construcții arhitectonice cunoscute.

Că utilizează cartonul, hârtia colorată, lemnul, bețe de chibrit sau scobitori și multe alte materiale reușita finală este o rezultată a cunoștințelor intelectuale, a abilităților practice, a talentului tehnic, a bogăției estetice, a voinței, și mare parte a întregii personalități a copilului.

Cercurile enumerate mai sus le-am considerat ca având un puternic caracter artistic – plastic și estetic prin însăși conținutul lor și obiectivele generale sau operaționale pe care le vizează fiecare formă de activitate a cercului respectiv.

Activitatea cercurilor dintr-o școală presupune o stabilire prealabilă a numărului și specificul fiecărui cerc, orarul de desfășurare a activităților, locul de desfășurare, materialele necesare, sarcinile de lucru și activitățile specifice individuale sau colective, toate cuprinse în „Planul de activitate al cercurilor școlare ” inclus în „Proiectul de dezvoltare școlară ” (pe 5-3- un an) aflate în „Portofoliul directorului” sau „Comisia C.E.A.C.”. Aceste proiecte sunt verificate și

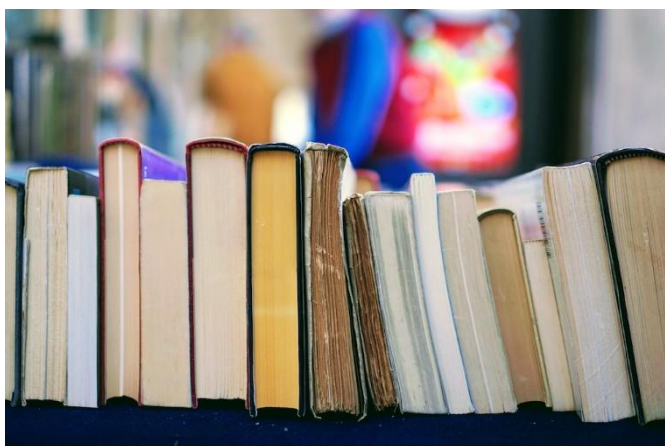
evaluate în cadrul inspecțiilor școlare ale I.S.J. Hunedoara sau ARACIP București.

Cercurile de creație oferă elevilor o platformă pentru a-și descoperi pasiunile și talentele ascunse. Prin intermediul acestor cercuri, un elev ar putea să descopere că are un talent pentru desen sau că se simte în largul său pe scenă. Aceste descoperiri pot avea un impact profund asupra încrederii în sine și a dezvoltării identității lor.

În concluzie, cercurile de creație în cadrul activităților școlare sunt o modalitate excelentă de a aduce lumea culturală, artistică și recreativă în viața elevilor. Aceste cercuri promovează învățarea prin experiență, dezvoltarea abilităților, diversitatea și dezvoltarea personală. Prin intermediul lor, elevii au ocazia să se conecteze cu patrimoniul cultural și artistic și să își dezvolte pasiunile într-un mediu educativ stimulat și captivant.

Promovarea lecturii în învățământul primar
Profesor învățământ primar Mihai Violeta
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Alexandria

Promovarea lecturii nu este un scop al școlii, ci o parte intrinsecă a sa. Lectura joacă un rol important în viața copiilor, un rol mai mare decât în viața celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viața și influențează dezvoltarea ulterioară a copiilor. Din cărțile pe care le citesc, copiii își formează o anumită concepție asupra lumii, cărțile formează la ei anumite norme de conduită.

Între competența de lectură și celelalte competențe de comunicare (ascultat, vorbit, scris) există o strânsă legătură ce se manifestă la nivelul a trei elemente esențiale: acțiune, conținut, situație de comunicare autentică. Astfel, lectura este concepută ca un act complex, un proces psiholingvistic care începe cu o reprezentare lingvistică de suprafață și se termină cu un sens construit de cititor. Lectura este eficientă în măsura în care cititorii reușesc să construiască un sens pe care îl pot asimila sau adapta și care păstrează un anumit grad de afiliere cu sensul gândit de autor. Cu cât efortul investit pentru construirea unui sens

este mai mic, cu atât procesul de lectură este mai eficient.

Procesul de transformare calitativă și cantitativă, care își pune amprenta asupra funcțiilor și structurilor psihice și comportamentale reprezintă dezvoltarea ființei umane. Limbajul își dezvoltă tot mai intens funcția de organizare a activității interioare pe măsură ce se dezvoltă comunicarea verbală. În momentul în care copilul își îmbogățește vocabularul, procesul vorbirii contextuale se dezvoltă și el. Astfel, copilul își poate exprima ideile și emoțiile într-un mod mai bine structurat, mai coerent, astfel dezvoltându-se procesele superioare ale cogniției. Experiența verbală îl ajută pe copil să-și transpună vorbirea și în alte situații și contexte în care nu a mai fost folosită și chiar îi dă posibilitatea să introducă cuvinte noi atunci când nu găsește un sinonim pentru ce își dorește să comunice.

Când există o conlucrare a actorilor din mediul școlar, cu familia și vocea comunității, lectura „întâmplătoare” devine obișnuită și, în cele din urmă, pasiune. Dar care sunt căile prin care profesorii pot promova lectura în rândul micilor cititori? În primul rând, prin textele citite copiilor, cu diferite ocazii, mai ales la clasele pregătitoare și întâi, când cititul se află încă în faza sa incipientă. Poveștile, basmele, poeziile trebuie alese astfel încât să trezească în mintea copilului dorința de a continua să asculte lectura, de a afla „și mai departe ce se întâmplă”, „cum se termină”, „cum ar trebui să fac astfel încât să evit un pericol” sau „mi-ar plăcea să fiu ca... pentru că....”.

Aici intervine personalitatea dascălului, propria sa structură afectivă, bagajul său de cititor, fiindcă nu poți fi un bun îndrumător, dacă tu însuși nu ai mers pe drumul cărții. În procesul cititului unui text literar profesorul nu doar că lecturează fluent și expresiv ceea ce citește, el trebuie să treacă la următorul nivel: cel al unei duble empatii- pe de o parte cu firul narativ, iar pe de altă parte cu auditorii săi. Pe măsură ce actul cititului nu mai constituie o piedică sau un efort pentru elev, acesta poate trece la nivelul unei lecturi făcute de plăcere, lectura-incursiune.

Folosirea metodelor și procedeele interactive în cadrul activităților de lectură sporește impactului acestuia în rândul copiilor, fiind foarte important ca prin metodele alese să oferim celor mici

cunoștințe și resurse care să îi pregătească pentru experiențele reale din viață. Salvatoare în aprofundarea textelor literare sunt, de cele mai multe ori, metodele de stimulare a creativității și lucrul în echipă.

Aceste metode de stimulare a creativității în grup facilitează nu numai învățarea, ci învățarea prin cooperare. Astfel, accentul cade pe pe libera exprimare a elevilor, pe interacțiunea directă și pe învățarea prin descoperire

O altă modalitate eficientă de stimulare a lecturii o constituie și implicarea elevilor în proiecte educative ce presupun lectura independentă, pe anumite teme date. Astfel, individual sau lucrând în grupuri mici, elevii pot fi obișnuiți cu lecturi urmărind anumite repere date, ei vor fi capabili să extragă din ceea ce citesc informații utile proiectelor primite.

„Colțul de lectură” poate fi, de asemenea o idee pentru menținerea interesului de a citi, acesta putând fi amenajat în clasă, într-un mod prietenos, atractiv, unde elevii pot citi în pauze, dar acest spațiu poate avea și spații destinate scrierii unor expresii sau citate care i-au impresionat pe copii în timpul lecturii.

Schimbările de cărți între copii pot „învia” actul cititului. La aceste schimburi pot participa și profesorii, participarea lor constituind un punct forte al activității. Implicarea elevilor în activități extracurriculare prin care să își exerseze abilitățile de literație este foarte importantă. În context nonformal, elevii capătă încredere să exploreze, să întrebe, să citească ceea ce doresc, să scrie proiecte ceea ce va duce la formarea unor competențe utile în viața de adult. Prin activitățile extracurriculare se formează o punte între cunoștințele predate și punerea lor în practică

O abordare modernă de promovarea lecturii poate fi și „Biblioteca online”. Școlile care sunt abonate la reviste și biblioteci virtuale pot amenaja spații adevcate în incintele lor, unde elevii pot accesa cărțile sau revistele pe care le consideră a fi de interes. Aceste activități pot fi conectate la cercurile literare unde se dezbate lunar anumite teme, stabilite conform unui calendar întocmit împreună cu copiii. Prezența bibliotecarului, care alături de profesor desfășoară întâlnirile literare, este binevenită, sporind impactul evenimentelor de acest fel, dar și gradul de interacțiune al copiilor cu universul cărții.

Astfel, școala va forma un lector competent, dar și un cititor care să își formeze gustul propriu pentru lectură, un cititor activ pe tot parcursul vieții. Este foarte important ca profesorii să ofere elevilor

modalități cât mai bogate în sprijinul descoperirii propriului stil de lectură. Exemplul personal, dublat de acțiuni consecvente în sensul unei activități consecvente de lectură vor asigura succesul acestui demers complex, cu beneficii majore și de durată pentru copil.

Lectura, indiferent că este vorba de opere de ficțiune sau de texte cu caracter non-ficțional, indiferent de suportul letric sau electronic, pune la îndemână concepte, informații, conexiuni valoroase pentru cultura generală a copilului, pentru evoluția sa pe tot parcursul școlar, dar și după aceea.

De aceea, doar citind, devenim ceea ce s-ar putea numi „perfect funcționali” pentru noi înșine și pentru lumea căreia îi aparținem.

Prevenirea abandonului școlar între obligație și atitudine
Profesor învățământ primar **Recea**
Diana-Mihaela
Școala Gimnazială Vișoara

Abandonul școlar și părăsirea timpurie a sistemului de educație reprezintă fenomene distincte; primul se referă la elevii care renunță să mai frecventeze școala într-un anumit nivel de învățământ, în timp ce al doilea se referă la tinerii dintr-o anumită grupă de vârstă (18-24 de ani), care au părăsit sistemul de educație înainte de a finaliza învățământul obligatoriu și care nu au urmat ulterior un program de formare profesională continuă sau calificare (*Institutul de Științe ale Educației*, 2011, *Copiii care nu merg la școală*) •

Din fericire, avem ocazia să observăm, că prin activitatea noastră, a cadrelor didactice, există posibilitatea, cât de minoră, dar există, de reducere a absenteismului. Această preocupare e permanent prezentă în activitatea cadrelor didactice și a unităților de învățământ, în speță a celor din mediul rural, deoarece părăsirea timpurie a școlii are consecințe negative care duc la o mai mare sărăcie și excluziune socială a copiilor.

Cauzele absenteismului sunt multiple, însă prin acțiuni susținute de către cadrele didactice se pot obține rezultate, aproximativ mulțumitoare, de reducere a abandonului școlar.

Factorii care contribuie la producerea absenteismului sunt cei de natură școlară, unii elevi având dificultăți de învățare, motiv pentru care eșecul școlar este iminent, ducând la corigență și chiar repetenție, motivația școlară, în acest caz,

fiind redusă. Dificultățile de adaptare ale elevilor la cerințele școlii, dificultățile de adaptare a școlii la nevoile elevilor precum și nivelul scăzut de atractivitate al școlii sunt aspecte care pot duce la reducerea prezenței școlare. Factorii familiali și cei socio-economici atât în mediul urban cât și în mediul rural, apartenența la o familie dezorganizată, lipsa de educație a părinților, neglijența acestora, lipsa unui loc de muncă sau consumul excesiv de alcool sunt dificultăți din familie cu impact important asupra parcursului școlar al unui copil. Copiii proveniți din astfel de medii tind să urmeze modelele oferite de părinți și concepțiile acestora, conform cărora educația nu este o prioritate, iar frecventarea școlii nu sporește șansele unui viitor mai bun. O altă cauză care provoacă absenteismul este plecarea părinților în străinătate și plasarea copiilor în grija unor persoane cu mai puțină autoritate (bunici sau vecini) sau influența negativă a anturajului tinerilor. Însă, categoria de factori cea mai puțin reprezentată este cea a factorilor individuali, care se referă, în mod special, la problemele medicale severe ale elevilor.

Se pot prezenta câteva exemple de bune practici, dintre cele mai eficiente și mai des propuse:

1. Atitudinea pozitivă și energică a cadrului didactic

Așa cum învățământul contemporan se îndreaptă spre o educație intelectuală, pentru reușită se

impune crearea unui mediu de învățare care să asigure condiții optime în care elevii să lucreze împreună, să învețe cum să învețe, să-și acorde sprijin, să-și dezvolte respectul de sine și față de ceilalți, mediu în care ei să se simtă confortabil. De altfel, se pune accent, tot mai mult, pe starea de bine a elevului, care trebuie asigurată înainte de începerea procesului de predare-învățare, iar atitudinea cadrului didactic și energia acestuia, care, inevitabil, se transmite elevilor, este de dorit să fie optimă confortului psihic al elevilor. Însă contează la fel de mult și relațiile dintre profesor și elev, bazate pe afectivitate, pe colaborare și aprecieri încurajatoare care creează o bună dispoziție la clasă, lecția caracterizându-se prin seninătate, voioșie, spontaneitate, cu efecte pozitive asupra randamentului școlarilor, pe când aprecierea negativă făcută de cadrul didactic este, uneori, însușită de elev, grație prestigiului de care acesta se bucură în ochii copilului. O asemenea notă de inferioritate se fixează în conștiința elevului, dând naștere la ceea ce unii psihologi numesc ”sindromul de descurajare”. Cadrul didactic devine astfel responsabil, adeseori fără să-și dea seama, de aplicarea unei etichete, a unui stigmat în măsură să determine un șir întreg de eșecuri.

2.Tratarea diferențiată prin elaborarea de planuri de intervenție personalizată, fapt care duce la atingerea unui progres susținut, la care elevii reacționează cu interes, căpătând încredere în ei, fiind motivați, ajungând chiar să-și dorească să realizeze cât mai multe progrese și să aibă cât mai multe succese, uneori fiind până și compensați verbal sau material (distincții, premii care pot consta în rechizite, cărți etc.)

Prin diferențierea activității, se înțelege cunoașterea și folosirea particularităților individuale, cu scopul de a-l ajuta pe elev să se

dezvolte la nivelul la care îi permit posibilitățile sale, prin eforturi progresive.

Lipsa diferențierii poate avea ca rezultat insuccesul sau eșecul școlar, pentru că nu s-a produs acea adaptare a actului instructiv-educativ la cerințele și posibilitățile diferite ale subiecților ce alcătuiesc colectivul școlar și, în cel mai rău caz, se ajunge la abandon școlar.

3.Programe de vară, școala de vară (Școala cu sclipici, diferite activități de literație și de recuperare realizate pentru copii), organizate în interesul elevilor cu dificultăți de învățare; acestea sunt programe atractive care determină și motivează elevii să frecventeze școala cu interes sporit, deoarece sunt ajutați să-și depășească aceste dificultăți, să obțină mai multă încredere în ei și mai multă dorință de a frecventa pentru progresul și reușita lor.

4. Activitățile de timp liber și/ sau after-school (Împreună pentru școală, împreună pentru viitor), sunt la fel de eficiente, elevii fiind antrenați în activități de sprijinire a lor, în efectuarea temelor, în susținerea formării și dezvoltării deprinderii de citit / scris, calculul aritmetic, propuse prin jocuri didactice și exerciții practice aplicative. Elevilor li se acordă suport în derularea deprinderilor de autonomie personala si sociala, educația fiind susținută prin metode diverse, formale și informale (vizite la muzee, monumente, întreprinderi, etc) . Pe lângă beneficiile cunoscute ale acestor activități, se poate adăuga faptul că pentru elevii aflați în proiect se asigură rechizite școlare și sprijin material.

5. Implicarea elevilor în activități extracurriculare

Creșterea atractivității școlii prin introducerea de programe extracurriculare (vizite tematice,

excursii, concursuri, cercuri, activități sportive, artistice etc.) este, la fel, una din metodele care dau rezultate, elevii simțindu-se complet integrați, iar dacă provin din medii dezavantajate, efortul suplimentar al cadrelor didactice, de a căuta mici sponsori este satisfăcut de cele mai multe ori.

6. Acțiuni specifice de consiliere părinților ("școala părinților")

Consilierea și formarea părinților pentru conștientizarea rolului de beneficiari indirecti ai educației precum și extinderea proiectelor educaționale de tip *Școala părinților* sunt acțiuni care responsabilizează părinții și-i face conștienți de rolul important pe care îl au în asigurarea dreptului la educație al copilului.

Astfel este necesară restructurarea convingerilor și atitudinilor negative față de școală ale părinților, conștientizarea importanței școlarizării copiilor și discutarea aspectelor referitoare la programul copiilor la școală, precum și a importanței educației și a motivației elevilor, oferindu-li-se instruire și îndrumare în procesul de educație a propriilor copii.

Abandonul școlar reprezintă o problemă gravă cu care se confruntă societatea actuală, deoarece există persoane, elevi, copii care nu mai consideră școala un viitor, ajungând astfel să înceteze frecventarea școlii înaintea obținerii unei calificări sau pregătiri profesionale. În cazuri, aproape fără excepție, aceștia sunt viitori șomeri și reprezintă, pe termen mediu și lung, o sursă de dificultăți sociale și de pierderi. Un aspect foarte important este și faptul că aceștia nu au nici formarea civică și morală necesară exercitării rolului de părinte și de cetățean al unei comunități, ceea ce duce la efecte negative pentru societate, ei fiind părinții viitoarelor generații

(Institutul de Științe ale Educației, 2011, Copiii care nu merg la școală

Metodologia Institutului Național de Statistică (INS)

Strategia Națională pentru Protecția, Integrarea și Incluziunea Socială a Persoanelor cu Dizabilități, 2014-2020 Strategia Națională pentru incluziunea socială a cetățenilor români de etnie romă, 2012-2020)

«Jocul care ne unește /
Jocul care ne unește / Unitate în diversitate »
Profesor pentru învățământ primar **Ivan Florentina Daniela**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Alexandria

„Dacă le predai elevilor de azi așa cum ai făcut-o ieri, le furi ziua de mâine”

John Dewey

În anul 2019 am fost unul dintre câștigătorii Concursului Național Creatori de educație, desfășurat în cadrul Proiectului C.R.E.D.al M.E.N. Aș vrea să vă împărtășesc astăzi despre strategia care m-a adus în Gala Laureatilor.

Am constatat la preluarea primei serii de clasă pregătitoare că am un colectiv heterogen: unii de 5 ani și jumătate, alții de 7 ani ;unii singuri la părinți (egocentrici), alții antisociali, unii cu deficit de atenție, alții cu dislexie, alții cu semne ușoare de autism, alții prea expansivi (vorbăreți/care cereau mereu atenție), unii plângăcioși, alții bolnăvicioși. Toți aveau un talent ascuns despre care nu știau sau nu erau conștienți încă.

Am căutat în literatura de specialitate o modalitate de a uni aceste personalități atât de diferite, de a le coagula în jurul aceluiași țel, de a le împrieteni și a le face să se accepte așa cum sunt, cu bune și cu rele. Având pregătire în psihologie, m-am gândit că acestea sunt problemele elevilor mei.

Am citit despre sistemul de învățământ din țările europene, Finlanda și UK, care au colective cosmopolite, copii de naționalități diferite, și care

au rezultate în pregătirea elevilor pentru viața de adult, pentru adaptarea la diferite contexte neprevăzute cu care se pot confrunta în viață, care se accepta unii pe alții așa cum sunt și se apreciază pentru ceea ce știu.

Apoi am adaptat sistemul lor de predare la curriculumul românesc în vigoare, pe unități de învățare. Pentru fiecare unitate de învățare am creat un concurs, un joc. Jocul se termină cu un proiect comun, realizat în echipă, iar punctele strânse determină premiul dorit.

Pentru alegerea echipelor am folosit tragerea la sorți, pentru ca de fiecare dată, elevii care compun grupul să fie într-o altă combinație. La clasa pregătitoare, echipele puteau fi formate din 2 elevi și, pe măsură ce au crescut, echipele au fost mai numeroase. În clasa a patra, toată clasa a format o singură echipă.

Fiecare grup și-a ales un nume stabilit în funcție de unitatea de învățare: un animal, o plantă, un fenomen al naturii, un personaj literar, etc. Împreună trebuiau să strângă « puncte » (boabe de fasole) pentru premiile puse în joc. Punctele se puteau câștiga prin lucru suplimentar, răspunsuri corecte, scris corect la dictări sau calcul corect la

numărul zilei, etc și, bineînțeles, pentru realizarea în echipă a proiectului. Echipa câștigătoare primea premiul stabilit.

Premiile le propuneau singuri: « dacă vom câștiga vrem ». Nu vă imaginați premii scumpe! Ele au fost: o oră în plus de joc și mișcare, o zi “pe roți”(role, biciclete...), picnic în parc, vizionarea

unui film la cinema, o oră într-un loc de joacă, etc. Proiectul a fost stabilit în funcție de tema unității de învățare: o carte cu alfabetul pentru clasele întâi, o prezentare a unei cărți citite, un album cu animale, o macheta, o revistă, o minimonografie a unui domnitor, etc.

În fiecare an școlar, am adăugat ceva nou jocului, o provocare nouă, o activitate nouă.

Copiii au fost receptivi la acest joc. Au lucrat cu drag și suplimentar, și la proiecte. S-au dezvoltat și au învățat prin joc. Nu a fost o vânătoare după calificative. Un FB nu valorează decât un bob de fasole! În schimb, trei exerciții suplimentare la matematică sunt trei boabe! O pagină citită dintr-o carte sunt 5 boabe! Dacă citim, ne documentăm,

decupăm, lipim, într-un cuvânt , creăm ceva (o carte, o machetă) câștigăm zeci de boabe în funcție de criteriile stabilite.

Scopul este să înveți, să exersezi, să te adaptezi, să lucrezi în echipă, să te împrietenești, nu să iei note în catalog !

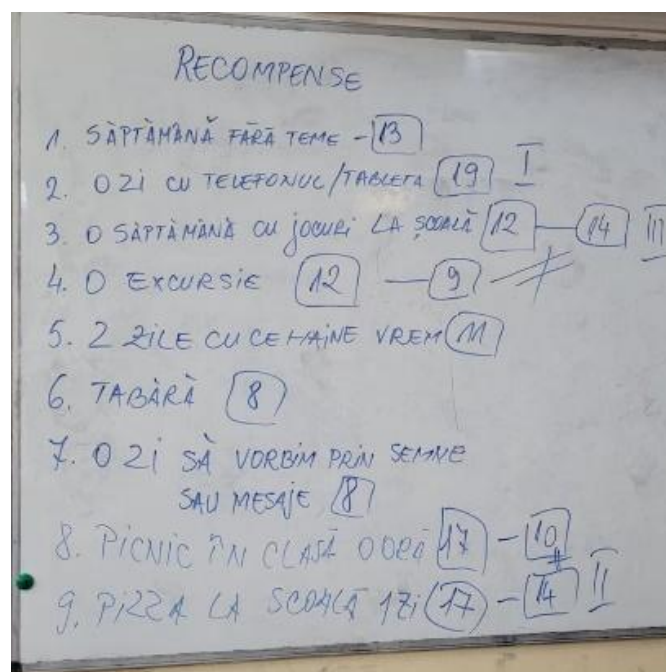
Impactul a fost foarte mare atât în rândul copiilor, cât și în rândul părinților. Deși la început au fost reticenți, părinții s-au relaxat, s-au împrietenit și ei și nu au mai certat copiii pentru note. Copiii sunt și astăzi diferiți , dar uniți, se acceptă și se apreciază așa cum sunt.

Toate competențele prevăzute de noul curriculum național au fost însușite. Toți elevii citesc corect, coerent, conștient. Știu să caute și să găsească informații în dicționare, sau pe internet. Știu să folosească un calculator și o imprimantă. Știu să își aleagă un lider, și să își îndeplinească partea lor de proiect. Lucrează în echipă și știu să se autoevalueze obiectiv. Sunt fair-play. Găsesc soluții neașteptate și originale la aceleași provocări. Au înțeles ce este proprietatea intelectuală și cum o respectăm.

Elevii aflați în situații de risc, au progresat, s-au integrat, au prieteni, nu sunt etichetați și nu sunt excluși. Pentru adaptarea lor și acceptarea lor în grup am conlucrat cu doamna consilier școlar al școlii și cu părinții.

Chiar dacă este o strategie integrativă care consumă mult timp (atât pentru pregătire cât și pentru evaluare) și presupune un algoritm strict și disciplină (din partea tuturor actorilor implicați :cadru didactic, elevi, părinți), are rezultate foarte bune. O recomand colegelor învățătoare pentru dezvoltarea unor personalități puternice, adaptabile și capabile să facă față vieții de adult.

Proiecte Recompense propuse

Studiu asupra conceptelor de creativitate și inovație în domeniul didactic
Profesor învățământ primar **Dafina-Oprică Elena-Daniela**
Școala Gimnazială "Gheorghe Țițeica" Craiova

Creativitatea, înseamnă însușirea de a fi creator, capacitatea de a crea și de a produce valori iar inovație înseamnă schimbare, înnoire, modificare, noutate, introducerea a ceva nou într-un sistem.

Creativitatea produce inovația, schimbarea; ea stă la baza dezvoltării. Tocmai acesta este motivul pentru care creativitatea este fundament al educației.

Creativitatea este acea caracteristică a gândirii care folosește inventiv experiența și cunoștințele acumulate, oferind soluții și idei originale.

Componenta principală a creativității o constituie imaginația, dar creația de valoare reală mai presupune și o motivație, dorința de a realiza ceva nou, ceva deosebit. Și cum noutatea nu se obține în mod facil, o altă componentă este voința, perseverența.

Pe lângă coeficientul de inteligență, un rol important în creativitate, îl au: ereditatea, capacitățile intelectuale, aptitudinile, caracterul, mediul socio-cultural, efortul susținut.

Termenul de creativitate a fost introdus în literatura psihologică și pedagogică în anul 1937 de către G. W. Allport.

Creativitatea pedagogică definește modelul calităților necesare cadrului didactic pentru proiectarea și realizarea unor activități eficiente prin valorificarea capacităților sale de înnoire.

Definiția considerată punctul de referință pentru toți cei care analizează tema inovației în

învățământ este cea a lui Huberman, publicată în 1973 – „o inovație este o ameliorare măsurabilă, deliberată, durabilă și puțin probabil să se producă frecvent”.

Inovația urmărește identificarea de soluții, oportunități, strategii. Cultivarea imaginației nu trebuie să fie un scop secundar, ci trebuie să apară alături de educarea imaginației, a gândirii, de formarea competențelor lingvistice.

Educarea creativității la copiii de toate vârstele, presupune atingerea următoarelor obiective cu caracter general:

- formarea unei atitudini pozitive față de progres, față de elementele de noutate;
- dinamizarea inițiativei și muncii independente, a spiritului critic științific;
- dinamizarea activității de documentare și experimentare independentă;
- pasiune pentru știință în concordanță cu aptitudinile fiecăruia;
- formarea și dezvoltarea capacităților creative, a capacităților de a realiza ceva nou.

Importantă este și atitudinea profesorului, mai ales relația sa cu elevii. Nu este indicată o poziție autoritară, despotică, deoarece se creează blocaje afective. Copiii nu îndrăznesc să pună întrebări, se tem de eșec, de ironii. Așadar este nevoie de un climat democratic, destins, prietenos. Autoritatea cadrului didactic nu se bazează pe constrângere, ci pe competența sa profesională.

De asemenea, este necesar ca profesorul să fie creativ, în următoarele direcții: proiectarea activităților instructiv-educative, organizarea și

conducerea activităților didactice, desfășurarea procesului de verificare și evaluare a randamentului școlar al elevilor, reglarea demersurilor didactice proprii pe baza informațiilor obținute prin feed-back, realizarea de cercetări științifice teoretice și practic-aplicative în domeniul specialității sale și în cel al psihopedagogiei, și valorificarea acestor cercetări în practica școlară.

Toți copii au un potențial creativ, însă acest lucru depinde de motivația și abilitățile lor. Rolul profesorului este să depisteze aceste potențialități creative ale copiilor, cărora să le asigure posibilități speciale de dezvoltare a capacităților lor.

Există teste speciale în vederea diagnosticării creativității, dar cei deosebiți oricum pot fi observați prin felul de a rezolva probleme neobișnuite sau prin întrebările neașteptate pe care le pun.

Profesorii vor trebui să cunoască, în primul rând, trăsăturile comportamentului creator, caracterizat prin nivelul de inteligență general, gândirea divergentă, fluența gândirii, receptivitate față de probleme, curiozitate științifică, spirit de observație dezvoltat, imaginația creatoare, originalitatea, ingeniozitatea, independența gândirii, capacitatea de a gândi abstract, de a efectua raționamente în lanț, perseverența, intuiția etc. Trebuie spus că randamentul școlar nu reflectă fidel nivelul de creativitate al unui elev.

Pentru ca stimularea creativității să aibă loc, este necesară cultivarea la elevi a unor capacități: valorificarea și dezvoltarea spiritului de observație, cultivarea flexibilității gândirii, a abilităților intelectuale, cultivarea curajului de a încerca și a perseverenței, precum și dezvoltarea

asumării riscului, dezvoltarea fluidității ideilor și asociațiilor realizate de elevi.

Creativitatea este împiedicată adesea de o serie de obstacole, cum ar fi: conformismul, algoritmi, obstacole emotive: teama de anumite greșeli, descurajarea rapidă.

Pe de altă parte, următoarele comportamente nu sunt indicate: corectarea elevilor în public, exprimarea autorității prin agresivitate, critica excesivă și compararea copilului cu alți colegi, pedepsirea copilului fără a da explicații, lipsa de răbdare și pierderea afectivității pentru elevi, încălcarea promisiunilor, distrugerea speranțelor și viselor copiilor.

Pentru educarea creativității elevilor se impun câteva condiții:

- trebuie realizată pe toată perioada școlarității;
- profesorii trebuie să fie la rândul lor creativi, bine pregătiți și devotați profesiei lor;
- existența unor relații de respect reciproc și cooperare între elevi și între profesori și elevi;
- recunoașterea și aprecierea realizărilor, a meritelor elevilor.

Pentru dezvoltarea creativității elevilor există mijloace nespecifice, care nu au legătură cu vreun obiect de învățământ și metode specifice pentru o anumită materie, în funcție de conținutul acesteia.

În prima categorie se includ probele de tip imaginativ-inventiv, exercițiile de tip problematic, exercițiile combinate.

Rolul acestor metode nespecifice este acela de a dezvolta atitudini creative și aptitudinea de a căuta și găsi probleme.

Progresul creativității se realizează și prin metode și procedee specifice, de care beneficiază procesul

instructiv-educativ: metodele active cum ar fi învățarea prin descoperire, descoperirea dirijată, brainstormingul, sinectica, metoda 6-3-5, metoda „Philips 6-6”, discuția panel. De asemenea, un rol important îl au metodele moderne de predare-învățare, centrate pe elev.

Problematizarea este una din aceste metode și constă în formularea și rezolvarea de probleme.

Jocul de rol este o metodă de integrare socială, care oferă posibilitatea elevului să se adapteze la un model dat dar și să fie creativ și să inventeze situații noi.

Asaltul de idei (brainstormingul) este o metodă de formare și descoperire a creativității în colectiv și conține tehnici care îndeplinesc două cerințe principale ale creativității: îndepărtarea blocajelor și stimularea ideilor originale.

Activitatea extrașcolară oferă prilejuri și pentru cultivarea imaginației și creativității. O altă prejudecată ar fi faptul că jocul trebuie să producă plăcere, iar munca trebuie să fie făcută fără plăcere, însă îmbinarea muncii cu jocul este imaginabilă și de dorit.

În concluzie, ca premise ale performanțelor în învățământ, creativitatea și capacitatea de inovare au un rol important. Apare însă necesitatea modificării modului de gândire și a stilului tradițional de lucru în clasă, care capătă în zilele noastre o valoare din ce în ce mai însemnată.

Bibliografie:

1. Cosmovici Andrei, Iacob Luminița, 1999, „Psihologie școlară”, Editura Polirom, București, pag. 158-162;
2. Cury Augusto, 2005, „Părinți străluciți, profesori fascinanți”, Editura For You, p. 53
3. Ionescu M., 2000, „Demersuri creative în predare și învățare”, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, p.129
4. Mehedinți Simion, 2004, „Creativitatea în învățământ”, Editura TERRA FOCȘANI, pag. XV, XII, 3, 5;
5. Țopa Leon, 1980, „Creativitatea”, Editura Științifică și Enciclopedică, pag. 87, 94-96

*Importanța jocului de rol în activitatea cu elevul cu CES*Profesor **Grecu Laura***Școala Gimnazială Specială Târgoviște*

Jocul este o activitate atractivă și modelatoare, caracteristică omului în diferite etape ale vieții, dar cu precădere, are menirea de a face copilăria mai frumoasă. Exersat și în mediul școlar, jocul face o punte de legătură între formal, nonformal și informal. Jocul didactic este un tip specific de activitate prin care se consolidează, precizează sau chiar verifică cunoștințele elevilor, se îmbogățește sfera de cunoștințe, se pune în valoare și se antrenează capacitățile creatoare ale acestora. Eficiența jocului didactic în lucrul cu elevul cu CES, depinde, de cele mai multe ori, de modul în care profesorul asigură o concordanță între tema jocului și materialul didactic existent, de modul în care îndrumă elevii prin întrebări, indicații, explicații, aprecieri.

Metoda jocurilor este prezentată pe două categorii: de o parte cea a jocurilor didactice sau educative, de alta parte categoria jocurilor simulative. Jocurile educative au, într-o măsură și într-o perioadă, caracter imitativ empiric, această specie fiind proprie vârstei și educației preșcolare. Jocurile simulative au alt registru și altă semnificație, ele

fiind veritabile ocazii de antrenament, pentru îndeplinirea unor roluri reale în viață. De aceea, ele capătă mai mare densitate la vârste școlare mai mari și se prezintă mai ales sub forma jocurilor de rol. Acțiunea ludică influențează și organizarea mentală a copiilor sau mai precis, jocul organizează mintea copiilor. Acest lucru începe cu apariția jocului simbolic. Se știe că activitatea simbolică – înlocuirea obiectului cu simbolul lui – este specifică funcției reprezentărilor și de aceea, copiii deficienți întâmpină mari dificultăți în înțelegerea acestor jocuri. O sarcină permanentă a cadrelor didactice din învățământul special este să ajute copiii să depășească acest prag întrucât acțiunea ludică are rolul de a contribui la organizarea psihismului infantil. Dar nu trebuie neglijat nici reversul acestui mecanism, organizarea mintală va determina nivelele de organizare ale jocului la copii.

Importanța jocului de rol este determinată faptul că, acțiunea, ca și rolul, presupune o situație competițională. Succesul presupune o performanță în condiții de competiție, de grup. Împlinirea cu succes a unui rol aduce după sine o prețuire a celorlalți sau o negare, acesta constituind calea către stabilirea unui sistem de valorificare socială. Competiția în joc dezvoltă acele resorturi ale personalității care pun în valoare valențele și ridică nivelul de aspirație, ducând împreună la motivația existenței sociale.

Socializarea prin joc a copilului presupune totodată și dezvoltarea funcțiilor de comunicare verbală.

În procesul didactic, elevul cu CES este și el un actor care participă la propria sa formare. Activitatea școlară este încununată de calitative care arată nivelul competențelor elevului. Copilul cu CES învață bine din experiența directă, dar și jucându-se. De aceea, nu rare trebuie să fie situațiile de joc în care trebuie să fie implicat în cadrul procesului de predare- învățare- evaluare. Jocul de rol se consumă ca activitate, creând bucuria și satisfacția acțiunii ce o cuprinde. Aceasta îi imprimă gustul performanței, precum și mijloacele de a le realiza. Jocul de rol formează deprinderi pentru lucrul în echipă, determinând sincronizarea acțiunilor proprii cu ale altora, în vederea atingerii scopului comun, provocând o stare de bună dispoziție.

Valoarea formativă a jocului de rol

Jocul de rol este o metodă interactivă care demonstrează că se poate învăța și din experiența simulată. Elevul cu CES este pus în ipostaze familiare acestuia, uneori mai puțin cunoscute și apoi este dirijat spre înțelegerea unor situații și persoane diferite sau descoperindu-se pe el într-o manieră mai plăcută, mai atrăgătoare, descoperindu-și laturi ce pot fi valorificate în timp.

Jocul de rol cunoaște mai multe variante: fiind funcțional, structural, de decizie, de competiție, cu inversări de roluri. El se poate realiza în prezența sau absența scenariilor și astfel poate fi :

- prescris- elevii primesc scenariul și interpretarea se face în consens cu descrierea rolurilor pe care elevii le vor interpreta;
- improvizat- pornindu-se de la o situație dată, participanții vor dezvolta rolul și-l vor interpreta cum cred ei de cuviință mai bine;

Jocul de rol are efecte formative la nivelul cognitiv al elevilor. Activându-i, le dezvoltă gândirea

divergentă, iar implicarea la maxim formează convingeri și atitudini, conferă flexibilitate și dezvoltă imaginația și creativitatea. Copilul își dezvoltă capacitățile de socializare, învață cel mai bine de la alții și cu alții, își dezvoltă relații de colaborare, de competiție.

Etapele și utilizarea jocului de rol în cadrul diferitelor obiecte de studiu.

În proiectarea și implementarea jocului de rol se parcurg mai multe etape:

- identificarea situației care se pretează la simulare prin joc de rol;
- proiectarea scenariului prin modelarea cazului;
- stabilirea actorilor;
- distribuirea fișelor cu scenariul;
- interpretarea rolurilor;
- analiza modului de interpretare;
- valorificarea elementelor educative reliefate de rol sau interpretare;

Jocul de rol se poate utiliza la majoritatea obiectelor de studiu în activitatea de la clasă, în învățământul special. Astfel, la formarea abilităților de comunicare, jocul „Dialogul” pune elevii în situații concrete și realizează convorbiri cu scopuri formulate în prealabil: la doctor, la telefon, la bibliotecă.

La fixarea unor elemente de matematică aplicată, jocul de rol se poate utiliza în familiarizarea elevilor cu unitatea de măsură a valorii, leul. În cadrul jocului „La magazin”, elevii sunt puși în situația de a interpreta atât rolul de vânzător cât și rolul de cumpărător, exersând adunarea și scăderea numerelor naturale prin însumarea costurilor cumpărăturilor, aproximarea sumei care trebuie dată vânzătorului și acordarea restului.

În cadrul lecțiilor de educație moral-civică, jocul de rol familiarizează elevii cu diferite aspecte cu conținut civic, care pot fi valorificate în comportamentul din viața de zi cu zi.

Concluzie

Acestea sunt doar câteva exemple de folosire a jocului de rol. Utilizat cu pricepere și în situații oportune, jocul de rol contribuie la realizarea unor obiective de referință specifice diferitelor discipline

școlare, la desăvârșirea personalității elevilor printr-o formă accesibilă și plăcută acestora.

Bibliografie:

1. Bădică T., *Jocuri didactice pentru dezvoltarea vorbirii*, Editura Didactică și Pedagogică, București 1974.
2. Buda A., Francu B.A., *Jocuri didactice și exerciții distractive- Culegere pentru clasa I*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1970.
3. Chateau J. *Copilul și jocul*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994.

Metodologii pentru integrarea în școală a copiilor cu tulburări de dezvoltare.

Managementul comportamental al clasei

Profesor **Grigore Antonela**

Școala Gimnazială „Sfinții Constantin și Elena”

În cadrul colectivului de elevi ai unei clase, gestionarea comportamentelor inadecvate ocupă un rol important pentru desfășurarea orelor și obținerea unor rezultate optime la învățătură, cât și în relaționarea cu colegii de clasă. Profesorii și părinții se confruntă cu probleme în găsirea metodelor și tehnicilor adecvate de gestionare a acestor comportamente.

Aceste comportamente transmit întotdeauna un mesaj. Atunci când identificăm care este funcția comportamentului, alegem cea mai bună metodă pentru abordarea acestuia. Grilele de observație sau fișele de monitorizare pot fi utilizate de către profesor în acest sens, iar intervențiile de natură comportamentală se realizează după stabilirea posibilelor cauze ce au condus la apariția problemelor.

Analiza funcțională a comportamentului este o metodă folosită pentru a identifica funcția comportamentelor inadecvate și pentru a obține informații privind variabilele legate de manifestarea acestor comportamente, acesta reprezentând și un prim avantaj al metodei.

În modelarea comportamentelor indezirabile un rol important îl au următorii factori: cadrul didactic, familia, ceilalți elevi. Ca în orice clasă, se poate observa apariția unor comportamente indezirabile ale elevilor. Este recomandat să se facă o prioritizare a acestor comportamente, propunând anumite target-uri. Se ține cont de clasificarea comportamentelor problematice (indezirabile): comportamente care pun în pericol sănătatea

fizică, psihică, emoțională și comportamente care sunt specifice vârstei sau influențate de mediul social.

Exemple de comportamente indezirabile apărute la clasă sunt: vorbitul neîntrebat, deficitul de atenție, nerespectarea regulilor clasei, lucrul în echipă deficitar și hiperactivitatea.

Funcțiile unui comportament pot fi următoarele:

- Atenția (obținerea unui obiect, obținerea reacțiilor din partea colegilor sau profesorului – reacțiile pot fi pozitive sau negative ele având același efect)
- Evitarea unei sarcini
- Scăparea din sarcină
- Autostimulare

Întărirea comportamentelor pozitive ale elevilor și recompensarea acestora este cea mai importantă strategie folosită pentru creșterea motivației de a participa la lecții, modelarea comportamentelor, creșterea performanțelor școlare, diminuarea comportamentelor inadecvate cu ajutorul implementării sistemului de tokeni, contractelor comportamentale și a orarelor vizuale.

Planificarea și structurarea mediului de învățare ajută la gestionarea comportamentelor inadecvate.

Sistemul de tokeni reprezintă o modalitate în care elevii câștigă întăritori (ex. ștampile, puncte, buline etc) ca o consecință imediată pentru anumite comportamente; elevii acumulează tokeni și îi schimbă cu obiecte sau activități preferate (ex. jocuri în aer liber, vizionarea filmului preferat,

pauză mai lungă, muzică, dezbateri pe o temă aleasă, etc).

Sistemul de tokeni este un sistem de modificare a comportamentului, care include trei elemente majore:

- O listă care specifică comportamentele target
- Tokenii sau punctele pe care elevii le primesc pentru manifestarea comportamentelor target
- Lista recompenselor, care constă în articole preferate, activități sau privilegii – pe care participanții le obțin prin schimbarea tokenilor pe care i-au câștigat.

Pașii necesari pentru proiectarea și pregătirea implementării unui sistem de tokeni sunt următorii:

- Selectarea tokenilor care vor fi utilizați (ex. puncte, cartonașe, jetoane, ștampile, steluțe etc.).
- Identificarea comportamentelor țintă și a regulilor pe care elevii trebuie să le urmeze pentru a primi tokenii
- Selectarea unei liste de recompense
- Stabilirea unei rate de schimb. Inițial, rata dintre numărul de tokeni câștigați și prețul recompenselor ar trebui să fie îndeajuns de mică cât să permită succesul imediat. Un prim

sistem de tokeni implică folosirea unui singur token.

De asemenea, scrierea procedurilor pentru specificarea modului și momentului în care tokenii vor fi oferți și schimbați este foarte importantă.

Contractul comportamental este un instrument pe care profesorii și părinții îl pot folosi cu mare succes pentru a manageria comportamentele inadecvate ale copiilor, fie la școală, fie acasă. Întăririle și consecințele sunt componentele esențiale ale contractelor comportamentale. De aceea, în cadrul ședințelor cu părinții, se pot prezenta părinților aceste instrumente pe care le pot folosi cu proprii copii și acasă, dovedindu-se foarte eficiente. Câteva dintre cerințele părinților se pot referi la o mai bună gestionare a timpului de rezolvare a temelor, păstrarea ordinii, ajutarea părinților în gospodărie.

Compunerea contractului comportamental se face împreună cu copilul, ținând cont de părerea și dorințele lui, dar având în vedere să fie subliniate comportamentele pe care dorim să le modificăm.

În momentul în care copilul a înțeles ideea de întărire (recompensare) a unui răspuns bun sau a unui comportament pozitiv, acesta va coopera, astfel încât să adune numărul de steluțe/ puncte stabilit pentru a primi întăritorul.

Importanța familiei în formarea personalității copilului

Profesor învățător primar **Biriescu Lelica**

Liceul Teoretic „Traian Vuia” Făget

Copilul este o ființă socială și trebuie crescut ca atare. Este necesar să trezim la copil, chiar de la început, sentimentul de toleranță, de solidaritate și generozitate. De asemenea, se impune să sădim în el atât spiritul echității, al loialității, de care el trebuie să fie animat în raporturile cu cei din jur, precum și sentimentul dreptății care să opereze nu doar în avantajul lui ci și în favoarea celorlalți.

Adecvarea și valorificarea conduitei sunt apreciate în funcție de calitatea integrării persoanei în viața socială reglată de normele sociale. Procesul însușirii normelor și regulilor comportării morale e deosebit de complex. Aceste norme și reguli sunt transmise generației tinere, copiilor, de către membrii familiei și ai societății în cadrul căreia se dezvoltă copilul. Pe lângă informațiile scrise și verbale privind atitudinea corectă și reprezentările corespunzătoare, modul de comportare al adulților, mai precis modelele, exemplele oferite, joacă un rol deosebit de important în formarea comportamentului generației tinere. Dar, personalitatea nu adoptă o poziție pasivă față de aceste influențe exterioare. Dimpotrivă, participă activ la preluarea acestor norme și reguli, dezvoltă propriile sale relații sociale, prin aceasta suferind ea însăși transformări.

Formarea personalității adulte implică și rezolvarea unor serii întregi de situații conflictuale și frustrante. Conflictul și frustrarea manifestate într-o formă ponderată sunt indispensabile maturizării personalității.

Atunci când carențele și conflictele afective din mediul familial, tulburările relațiilor familiale,

inegalitățile de atitudine manifestate de ambii părinți față de copil depășesc anumite limite de intensitate și de durată, transformându-se în adevărate situații traumatizante pentru copil, personalitatea în formare a acestuia se va înscrie pe căi greșite.

Cu toții trebuie să fim, fără tăgadă, împotriva severității exagerate, manifestată prin asprime gratuită, brutalitate, privațiuni de tot felul aplicate copiilor. Nu există însă produs al activității umane care să nu fie judecat prin prisma criteriului de calitate, iar realizarea calității presupune exigența. Educația se folosește de exigență ca o modalitate de a căli personalitatea copilului, de a crea sentimentul de responsabilitate.

Să dai copilului totul nu înseamnă să reversi asupra lui o ploaie de avantaje și libertăți care, oferite fără discernământ, nu fac altceva decât să-i deformeze creșterea.

Dragostea părintească, factor indispensabil pe care se sprijină dezvoltarea copilului, poate fi sursă de erori care dăunează prestației de educator. Educația cere dragoste dar cere și judecată limpede. Calitățile copilului trebuie cunoscute și apreciate dar la fel de limpede trebuie văzute și neîmplinirile și greșelile acestuia spre a ști cum poate fi ajutat. Părintele trebuie să descopere de asemenea, cu simțul răspunderii, propriile greșeli, ca om și ca educator, căci și aceste greșeli îl dezorientează pe copil. În educație, ca și în medicină e mai ușor să previi decât să îndrepti. Copilului nu trebuie să i se pretindă mai mult decât poate el da, dar nici mai puțin. Să dăm copilului și libertatea adecvată capacității sale de a se orienta

și de a acționa, de a se dezvolta ca personalitate autonomă.

Respectând drepturile lui, respectând posibilitățile lui să-i cerem să învețe, să ia parte activă la viața familiei, să respecte și să iubească oamenii, să fie dinamic, să fie generos.

Educatorul care se respectă pe sine, impune din dragoste, inerente restricții, îl învață pe copil regula jocului. Exigența poate pricinui copilului unele nemulțumiri vremelnice dar acestea îi pot asigura beneficii durabile.

De aceea, este important să întreprindem ceva concret pentru a le arăta copiilor noștri cât de mult îi iubim și că, de fapt, ei sunt cele mai importante ființe pentru noi, centrul lumii noastre.

Secrete mici dar cu efecte mari ne pot scoate de multe ori din impas:

- Să ne străduim să le arătăm copiilor că ei sunt eroii noștri.
- Să le răsplătim și să le laudăm orice efort, nu doar rezultatele. Să le amintim că un competitor nu încetează niciodată să încerce.
- Să facem din fiecare realizare o sărbătoare. Să-l felicităm pentru pierderea primului dinte, pentru intrarea în echipa de fotbal a școlii, pentru fiecare împlinire a lui.
- Să-l învățăm să gândească pozitiv, fiind chiar noi un exemplu. În loc de remarci critice la întoarcerea de la joacă să-i spunem: „Se vede că te-ai distrat de minune”.
- Să-i citim o poveste, chiar dacă e târziu și suntem obosiți. Putem să le citim și celor mai mari chiar dacă au învățat alfabetul. Este o ocazie minunată pentru a schimba impresii. Dacă plecăm de acasă înainte ca puștiul să se trezească, să-i lăsăm bilețele, desene, cu câteva cuvinte de rămas bun.

- Să-i lăsăm să-și aleagă singuri hainele. Acest lucru arată că le respectăm capacitatea de a lua decizii.
- Să ne jucăm alături de ei. Să săpăm în nisip și să ne murdărim împreună, amuzându-ne.
- Să ne petrecem timpul împreună cu ei. Chiar dacă nu facem ceva anume, simplul fapt că ne aflăm în aceeași cameră deschide căi de comunicare.
- Să-i învățăm diverse jocuri, să ne amintim ce ne plăcea nouă în copilărie.
- Să lăsăm deoparte ziarul sau televizorul și să-i privim în ochi. Să-i ascultăm cu atenție când ni se adresează.
- Tăiați marginile sandviciurilor pregătite pentru ei.
- Din când în când, laudați-i în fața altor persoane.
- Lucrurile mărunte făcute de ei pentru voi, expuneți-le într-un loc special, vizibil
- Încercați să nu faceți nimic din cele ce v-au făcut părinții voștri și nu v-a plăcut.
- Uitați ziua de ieri ! Începeți o nouă zi cu bucurie. Este un nou prilej de a avea o relație bună cu copilul și de a-i arăta, din nou și din nou, cât îl iubim.
- Copiii au nevoie de reafirmarea dragostei părintești. Pușculița lor sentimentală va fi astfel mereu plină.

„Întreaga civilizație reprezintă efortul, atât de asimilare, de transformare a naturii potrivit aspirațiilor și trebuințelor societății, ale umanității și ale individului, cât și grija de a asigura acomodarea individului, a personalității lui la exigențele societății.”

Vasile Pavelcu

Diseminare mobilitate în cadrul Proiectului Erasmus +
*Profesor logoped **Ciobanu Daniela***
CJRAE Dolj

Actul educațional trebuie privit fără constrângeri, astfel încât toți elevii să se simtă confortabil la clasă. Barierele din școli trebuie să dispară, iar resursele aplicate la clasă trebuie să fie flexibile, astfel încât toți elevii să înregistreze progrese.

Începând cu noiembrie 2021, în cadrul CJRAE DOLJ, se desfășoară pe o perioadă de 6 ani Consorțiul coordonat de CJRAE Dolj, în cadrul Proiectului Erasmus+ , cu numărul 2022-1-RO01-KA121-SCH-000067983, al cărui manager sunt. Acest Consorțiu cuprinde un număr de 13 unități din mediul rural, ca membre și 3 unități din mediu urban ca parteneri experți. Astfel, în fiecare an de acreditare au participat din fiecare unitate câte două cadre didactice la diferite cursuri de formare, în diferite țări europene: Cipru, Spania, Grecia, Turcia și Franța.

În perioada 22-29.07.2023 am participat la cursul QUALITY EU PROJECT MANAGEMENT-ERASMUS+, în Strasbourg, Franța, organizat de EDU2GROW, împreună încă un profesor consilier din cadrul CJRAE Dolj și alte 5 cadre didactice din unitățile membre ale consorțiului, au participat la cursul „Art for inclusion”.

Obiectivele cursului QUALITY EU PROJECT MANAGEMENT-ERASMUS+ au fost următoarele:

- strategii și metode de scriere a proiectelor europene
- ținte strategice utilizate în aplicarea proiectelor
- schimb de experiență între cadrele didactice
- multilingvismul

Pe lângă atingerea obiectivelor cursului, am participat alături de un număr de 25 de cadre didactice din alte zone ale țării la vizite tematice: Parlamentul European, Catedrala Notre-Dame din Strasbourg și o excursie în satele pitorești Ribeauville și orașul Colmar.

Prin activitățile desfășurate, materialele prezentate și prin discuțiile purtate, formatorul a transmis cunoștințe clare legate de managementul proiectelor europene.

În prima zi a cursului toți cursanții au prezentat școala de unde provin și au enumerat așteptările de la acest curs. Au aprofundat cunoștințele legate de modelele sociale și individuale.

Dintre toate obiectivele vizitate, orașul Strasbourg ne-a impresionat în mod deosebit, pentru arhitectura sa

Astfel, întorși de la curs, participanții se simt pregătiți să managerieze și să aplice pentru proiecte europene, care să vină în sprijinul educării și formării copiilor din zonele dezavantajate în care lucrează.

Prin implementarea acestui proiect ne dorim să creăm un impact consistent asupra profesorilor, copiilor, părinților, dar și la nivelul comunității locale, încurajând printre altele și scrierea și implementarea de proiecte calitative, cu finanțare prin programul Erasmus+, laa nivel de învățământ preșcolar și primar.

Astfel, participarea profesorilor la mobilități are un efect multiplicator în timp și un impact sustenabil la nivelul unităților școlare și al comunității.

*Importanța proiectării unei programe de opțional joc sportiv**Profesor Pantea Marinela,**Liceul Teoretic „Jean Monnet”, București, Sector 1*

Redarea jocurilor sportive presupune predarea unui joc sportiv pe durata a 2 ani școlari, acest aspect având multiple avantaje. Jocurile sportive ajută la consolidarea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor și integrarea acestora în activități practice complexe, independente, de timp liber, iar predarea acestora se poate face atât în cadrul activităților sportive cât și la opționale, totul în cadrul extracurricular sau în cadrul curricular la decizia școlii. În cadrul acestor lecții elevii beneficiază de un sistem de pregătire superior care poate aduce importante contribuții pentru îmbunătățirea capacității motrice generale și instruirea elevilor la ramurile de sport pe care aceștia le îndrăgesc, ei beneficiind de un număr de 34 -36 lecții pe an școlar .

Printre contribuțiile importante putem include: răspunde opțiunilor elevilor de a efectua o activitate fizică îndrăgită; valorificarea talentului și potențialului fizic; extinderea bagajului de cunoștințe și capacități motrice; transpunerea exercițiilor însușite în cadrul opționalului și în cadrul orelor din trunchiul comun; posibilitatea de aplicare mai extinsă și accentuată a tratării diferențiate și traseelor personalizate de pregătire și evaluare; formarea unei personalități complexe, a unui comportament ordonat și disciplinat; transmiterea de informații cu caracter competițional la nivelul școlii și interșcolar; aprofundarea unor cunoștințe legate de practicarea activităților fizice și de regulament.

Jocul sportiv, prin practicarea sa, oferă numeroase avantaje, ca de exemplu: se înregistrează influențe

pozitive asupra tuturor segmentelor corporale; se asigură o contribuție extinsă asupra dezvoltării fizice, armonioase a elevilor; se satisfac în mare măsură interesele și opțiunile elevilor; se crează posibilitatea de a organiza competiții interclase cu mai multe jocuri sportive; se crează posibilitatea de a sprijini – extinde practicarea jocurilor sportive în regim independent, în scop recreativ sau ca sport de performanță. Dacă ar fi să aleg un opțional care să corespundă nevoilor elevilor noștri, prima mea opțiune ar fi reprezentată de VOLEI. Datorită atribuțiilor sale de ordin instrucțional - educativ, jocul de volei se înscrie printre cele mai importante mijloace de educație fizică școlară, în cadrul predării sale ca opțional apărând dezvoltarea unor competențe specifice, altele decât la trunchiul comun.

Prin conținutul său complex în care sunt prezentate numeroase forme de alergare, de lovituri și pase, executate în situații schimbătoare, voleiul aduce o însemnată contribuție la rezolvarea sarcinilor educației fizice școlare. Cunoscând și aplicând cu măiestrie pedagogică această formă de predare, se poate reforma cu adevărat procesul de învățământ, crescându-i eficiența la cote considerabile. Trebuie, de asemenea să oferim variate modele de realizare a jocului sportiv, cuprinzând metode, mijloace, parametrii de efort, forme de exersare pentru menținerea stării optime de sănătate, ameliorarea dezvoltării fizice, menținerea sau/și dezvoltarea calităților motrice, perfecționarea procedeele tehnice și acțiunilor tactice în jocul sportiv utilizat în cadrul orelor C.D.Ș. (curriculum la decizia școlii). Utilizând modelele de joc simplificate, cunoștințele și procedeele tehnico-

tactice se vor îmbogăți treptat ajungând ca elevii să cunoască la sfârșitul ciclului de școlarizare tehnica și tactica jocului, mult mai concentrate și mai complex, decât în secvențele scurte de aplicare în cadrul lecției de educație fizică, unde reprezintă o simplă unitate de învățare, cu aplicare restrânsă. De asemenea și conținutul va fi mai extins și vor putea fi consolidate mai multe elemente, procedee tehnice, strategii tactice, pentru care vor avea inițiere în multe elemente de conținut, decât cele din cadrul unui sport ales în lecția simplă de educație fizică.

Dacă am pleca de la compararea unui model de proiectare al unei programe școlare pentru o disciplină opțională cu actualul model de proiectare utilizat în învățământul gimnazial, atunci am putea evidenția anumite aspecte convergente și divergente cu acesta. Un exemplu îl putem lua pentru VOLEI, ca disciplină de joc sportiv. Modelul de proiectare al unei programe școlare pentru o disciplină opțională cu actualul model de proiectare utilizat în învățământul gimnazial prezintă aspecte cu puncte comune, dar, totodată au și puncte separate, divergente.

Programa școlară anterioară (cea elaborată în anul 2009) făcea legătura între competențele specific și conținutul instruirii, pe când actuala programa (elaborată în anul 2017) face legătura între competențele specific și activitățile de învățare. În aceste domenii de instruire opțională, cadrul didactic, spre deosebire de varianta de lucru frontal cu întreaga grupă, va îndeplini rolul de organizator, mediator, consiliind alternativ fiecare grupa și pe componenții acestora, mult mai accentuat în cadrul opționalelor, pentru că unitatea de timp alocată instruirii este evident mai mare. După caz, în cadrul fiecărei grupe opționale, se pot constitui subgrupe de nivel valoric, periodice și deschise, pentru care se stabilesc trasee particulare de instruire, dar acest

aspect există în orice tip de activitate și în cadrul oricărei programe școlare. În cadrul orelor de educație fizică, de exemplu, cadrul didactic are posibilitatea să planifice jocul sportiv în perioade diverse în funcție de baza materială pe care o are la dispoziție. Când alege acest joc sportiv ca parte de activitate opțională, el beneficiază de teren în aer liber și de sală de sport și va planifica jocul sportiv pe toată perioada anului de învățământ. Atunci când are la dispoziție doar o anumită perioadă de timp, pentru că va trebui să planifice și alte teme, și uneori nu se pot suprapune cu jocul sportiv (spațiu, terenuri neexistente), atunci profesorul va planifica sezonier jocul sportiv. În această formă de organizare a instruirii opționale, spre deosebire de varianta de lucru cu clasa, în care jocul sportiv este o temă de 10-15 minute, profesorul va putea îndeplini rolul de coordonator, organizator oferind consiliere alternativă grupelor constituite și componenților acestora mult mai bine și mai comasat.

Puncte convergente:

- * contribuția la dezvoltarea profilului de formare a absolventului, "un profil european";
- * pentru elaborarea și acceptarea unui curs opțional, profesorul va realiza o programă care va respecta aceleași repere de proiectare ca și în cazul unei programe școlare pentru trunchi comun, conform Curriculum-ului național;
- * programa de opțional se elaborează după modelul de proiectare pe competențe al programelor de trunchi comun în vigoare pentru clasa respectivă și are aceeași structură cu respectivele programe de trunchi comun
- * structura care se utilizează pentru elaborarea programelor de opțional, dar și a programelor școlare generale include: Notă de prezentare, Competențe generale, Competențe specifice și exemple de activități de învățare, Conținuturi, Sugestii metodologice, Bibliografie

- * ambele programe sunt centrate pe competențe și obiective;
- * pentru realizarea competențelor specifice sunt propuse activități de învățare;
- * formularea competențelor generale, selectarea conținuturilor specifice, stabilirea finalității învățării, organizarea strategiilor de predare-învățare-evaluare;
- * organizarea elementelor de conținut și corelarea lor cu competențelor cheie
- * utilizarea preponderentă a evaluării continue și formative;
- * îmbinarea formei tradiționale cu cea alternativă;
- * în ambele programe, actual, domeniile de conținut sunt prezentate cu mai multe detalii (elementele de conținut).

Puncte divergente:

- * programa școlară anterioară avea componenta "Valori și atitudini", în structura realizării ei, actuală, pentru opțional NU;
- * în programa anterioară exista legătura Competențe specifice - Conținuturi, în programa

actuală avem legătura Competențe specifice - Activități de învățare, lucruri care apar și în cadrul programei de opțional;

- * în programa școlară veche: ca sugestii metodologice, exemplificarea activităților de învățare era centrată mai mult obiective, iar în programa de opțional, începând cu anul școlar 2020-2021 avem centrarea mai mult pe experiența de învățare, cantitatea informațională este mai mare și poate fi distribuită flexibil de către cadru didactic;

- * în modelul programei de opțional flexibilitatea cadrelor didactice este crescută, profesorul putând elabora activități de învățare, conținuturi și instrumente de evaluare, în funcție de valoare grupelor de lucru și de mini colectivele din cadrul acestora, el lucrând pe grupe valorice diferite;

- * competențele specifice prezintă reluări ale lor, în cadrul programei școlare, și sunt formulate progresiv, de la un an la altul, ascendent, pe când, în cadrul programelor de opțional nu există reluări ale competențelor specifice.

*Scrierea creativă în învățământul
primar*

*Profesor învățământ primar **Lazo***

Aurelia – Ioana

Liceul Internațional Agora, Oradea

Când spun scriere, la ce te gândești? Cu siguranță la un lucru ce ține de scris, indiferent de contextul acestuia. Dar când zic scriere creativă? Ei bine, scrierea creativă reprezintă libera exprimare a ideilor ce ne vin în minte. Aceste idei pot prinde contur și formă. Ele se pot desprinde din viața noastră cotidiană, dintr-o vacanță și nu numai.

V-ați gândit vreodată că un copil poate spune cele mai frumoase povești? Chiar și în experiența mea pedagogică am observat copii frumoși, isteți, deștepți care aveau povești interesante, de care cadrele didactice nu țineau cont. Chiar și o simplă joacă cu jucăriile preferate, în mintea unui copil se construiește un fir epic al întâmplărilor. Copilul va spune că un lucru trebuie să se întâmple pentru că așa îi este menit să se întâmple.

Această temă nu am ales-o oricum. Am ales-o pentru că a fost vorba de persoana mea. Mulți dintre prietenii mei știu că mie îmi place să scriu poezii, povești, citate. Toate aceste lucruri le scriu cu ajutorul tuturor ființelor, obiectelor prezente în jurul meu. Exact așa au procedat și elevii mei de-a lungul ciclului primar, începând chiar din clasa pregătitoare, ei spuneau povestea, iar teacher o scria. Lor li se părea foarte distractiv să scrii o poveste unde fiecare vine cu câte o idee! Asta s-a întâmplat până anul acesta când au finalizat clasa a IV-a, doar că pe măsură ce timpul trecerea și își însușeau abilitățile necesare pentru a scrie, asta au și făcut, scriau povești și poezii. Este o temă frumoasă care-i ajută pe elevi să-și exprime

gândurile, ideile și sentimentele, asemenea unui adevărat autor de cărți, liber, în scris.

Când m-am licențiat în Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar, mai exact în anul 2018, mi-am propus să măsoz atitudinea privind scrierea creativă la două clase de a III-a la o școală din Oradea. Am analizat Programa Școlară pentru Disciplina Limba și Literatura Română, clasa a III-a și a IV-a și am constatat că elevii acestor clase scriu și nu oricum, ci creativ. Această cercetare s-a desfășurat prin aplicarea unui chestionar pre-test ambelor clase (clasa a III-a D și clasa a III-a E), urmând apoi să desfășor 16 activități cu grupul experimental (a III-a E), iar după finele activităților să revin cu același chestionar aplicat post-test.

În urma comparării datelor s-a demonstrat că implementarea la clasă a unui set de activități care să se desfășoare prin scrierile creative de poezii, povești și texte dramatice, modifică atitudinea față de scris a elevilor. Așadar cele 16 activități desfășurate cu grupul experimental au un rol semnificativ. Acest lucru putem deduce și din următoarele rezultate:

- clasa a III-a E (grupul experimental): 83,05 media în pre-test și 89,27 media în post-test;
- clasa a III-a D (grupul de control): 77,86 media în pre-test și 77,55 media în post-test.

Am observat de-a lungul activităților la clasă, că elevilor nu le place să scrie. Încă de mici ei consideră că anumite lucruri sunt inutile. Însă, cu aceste activități le-am stârnit interesul copiilor de a scrie. Este foarte important să îi lăsăm să povestească, să-și exprime liber gândurile, ideile și sentimentele, pentru că fiecare din viața noastră avem o poveste și este una frumoasă, reală.

Consider că activitățile de scriere creativă pot fi introduse și la alte discipline, în afară de Limba și Literatura Română. Spre exemplu la Muzică se poate scrie creativ un cântec, sau la Științe ale naturii să scrie o poveste despre circuitul apei în natură și multe altele.

Indiferent de situație se pot scrie povești, poezii, iar textele dramatice sunt realizate zilnic de noi când dialogăm cu cineva. Dacă toate ideile pe care le-am colecta, le-am așterne pe hârtie și le-am îmbrăca frumos, ar fi într-adevăr cele mai frumoase opere realizate vreodată.

Pe perioada activităților, elevii s-au simțit bine. Le-au plăcut activitățile și de fiecare dată când mergeam la ei, abia așteptau să se sune de intrare și să începem. Pentru majoritatea elevilor din clasă a fost un moment de relaxare, iar pentru alții un moment în care învață ceva nou. Aceștia au participat activ pe tot parcursul activităților desfășurate. În momentul în care le-am aplicat chestionarul în post-test au oftat pentru că știau că este ultima întâlnire a noastră în care vom scrie.

Când am ajuns profesor în învățământul primar, am continuat să aplic aceleași idei pe care o aveam: să-i las pe elevi să scrie. Am observat de la un an la altul că ei înfloresc în imaginație și li se îmbogățește vocabularul. La unii dintre elevii mei le plăceau foarte mult poeziile, astfel că au și compus încă de prin clasa a III-a când programa prevede scrierea creativă. Cu siguranță voi proceda la fel și cu următoarele generații de copii.

Acum vă las să savurați două poezii scrise de elevii mei.

CĂPȘUNICA

Luis

*Căpșunică delicioasă
Tu faci dulceață de casă,
Prăjituri și înghețată
Ești de lume preferată.
Ești roșie, dulce și gustoasă
Și mai ești și savuroasă!
În luna mai tu ne răsfeți
Pe fete și pe băieți.
Căpșunică pretențioasă
Vrei lumină, apă, soare
Să te faci văzută oare?
Ești frumoasă și cochetă
Cu pete și siluetă
În grădină stai la soare
Te bronzezi și pe picioare!
Căpșunică generoasă
Te dai mare și fițoasă
Însă ai și tu rival
Zmeura vine pe val!
URSULEȚUL CEL PLINUȚ*

Radu

Ursulețul cel polar

S-a uitat la cântar

Și s-a gândit cât cântărește

Poate, poate reușește.

Dar cântarul plin de frică

A fugit într-o clipită.

Ursulețul panicat

Cu viteză l-a urmat.

Și așa mult a fugit

Încât el a slăbit

Și cântarul obosit

Pe ursuleț l-a cântărit.

Importanța cadrului didactic în facilitarea învățării
 Profesor **Cîrnu Laura Carmen**
 Liceul Teoretic „Paul Georgescu” Țăndărei, jud. Ialomița

*«Școala cea bună e aceea în care și școlarul
 învață pe profesor.»*

(Nicolae Iorga)

În zilele noastre, accesul la educația de calitate este esențial pentru funcționarea adecvată a unei societăți durabile. În general, educația este considerată, în mod greșit, doar un proces care precede intrarea pe piața forței de muncă. Educația ar trebui să fie tratată ca un proces care se derulează pe tot parcursul vieții, indiferent de vârstă.

În sistemul de învățământ preuniversitar, profesorul a avut și va avea în continuare un rol esențial în formarea elevului, în desăvârșirea personalității acestuia. Dacă în trecut, dascălul decidea totul cu privire la procesul instructiv-educativ, acum el trebuie să devină doar un liant în formarea elevului, un suport pentru dezvoltarea autonomiei și pentru formarea în spiritul responsabilității, demnității, integrității, socializării, individualității și culturii civice.

Se pune din ce în ce mai mult accentul pe caracterul formativ al educației. Cadrul didactic nu mai este transmițător, ci facilitator, folosind dialogul și cooperarea în relația cu elevii.

Dacă altădată metoda predominantă de desfășurare a lecției era expunerea, care oferea posibilitatea profesorului să-și etaleze bagajul de cunoștințe, astăzi se pune accent pe metode moderne, interactive, care să transforme profesorul în manager al învățării, iar elevului să i se creeze

cadrul unei manifestări proprii, pentru a-și putea forma puncte de vedere personale, experiențe și trăiri din care poate învăța lucruri noi și utile pentru viitor.

Dincolo de latura informativă a educației, trebuie să se pună accent pe formativ, astfel încât

elevii să poată face față unor situații noi, care necesită nu numai cunoștințe solide, ci și capacități și competențe. Însuși procesul de învățământ se îmbogățește cu o nouă latură, evaluarea, care vine să completeze predarea și învățarea, astfel încât cadrul didactic își sporește atribuțiile, dar, pe de altă parte, dă posibilitatea elevului să ia parte la instruirea proprie, profesorul coordonând acest proces.

Profesorul îndeplinește o profesie de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare.

Calitatea și eficiența educației și învățământului sunt dependente de competența profesorului și de pregătirea lui profesională. Cercetătorii în domeniul științelor educației au introdus un nou concept asociat profesiei de dascăl, acela de profesor facilitator.

Educatorul facilitator este mai deschis spre a-i asculta pe educabili și a cunoaște sentimentele lor, acordând o atenție deosebită atât relației cu aceștia, cât și conținuturilor predate, este mai puțin axat pe propriile cunoștințe și credințe decât alți profesori, acordând aceeași atenție relației cu educabilii, cât și conținuturilor predate.

Pentru a se realiza o învățare eficientă este nevoie de practicarea unei pedagogii constructiviste. Respectiv aceasta ar însemna diminuarea unor practici din pedagogia clasică și implementarea unor sisteme de acțiuni didactice în care elevul să participe efectiv la propria formare intelectuală și comportamentală. Cercetările psiho-pedagogice demonstrează necesitatea unui management complex: al atitudinilor, al motivației, al timpului, al tuturor forțelor psiho-educative ale elevului, pentru a avea rezultate scontate pentru o educație durabilă.

Bibliografie:

Suport de curs Educație pentru dezvoltare durabilă –CCD Ialomița
<https://formare.ccdialomita.ro/enrol/index.php?id=185>

Drăgulescu Andrei- *Cum să devenim profesori cât mai buni*, Editura Universitară, București, 2021

Pânișoară Ion-Ovidiu, *Profesorul de succes*, Editura POLIROM, București, 2015

*Educație verde prin Programul Erasmus+ în cadrul Asociației „ELOAH” Craiova*Profesor **Stancu-Melcea Cătălina***Asociația „ELOAH” Craiova/ Școala Gimnazială Leu*

Grija față de mediu trebuie să fie o componentă esențială a dezvoltării morale, spirituale, sociale și culturale a generațiilor actuale. Astăzi, mai mult ca oricând, se impune educarea tuturor cetățenilor în spirit ecologic, în special a tinerei generații, deoarece aceasta va fi, pe lângă beneficiarul de mâine, factorul de decizie.

Mediul înconjurător constituie un mecanism viu, cu o complexitate deosebită, de a cărui integritate și bună funcționare depinde întreaga activitate umană.

Menținerea echilibrului ecologic este esențială pentru desfășurarea normală a vieții. Orice om poate deveni un prieten al naturii, cu condiția să respecte natura. Natura are nevoie de prieteni.

Creșterea necontrolată a populației, emisiile de gaze cu efect de seră, pierderea biodiversității și exploatarea necontrolată a resurselor Pământului sunt doar câteva dintre problemele cu care se confruntă Planeta. Auzim aproape zilnic de schimbările climatice și de impactul lor asupra mediului și a comunităților, iar printre cele mai grave probleme care pun presiune pe mediul înconjurător se numără creșterea necontrolată a populației, emisiile de gaze cu efect de seră, pierderea biodiversității și exploatarea necontrolată a resurselor Pământului, toate având efecte devastatoare atât a planetei, cât și a oamenilor în viața de zi cu zi. Mulți cercetători consideră că ritmul în care planeta se modifică din cauza încălzirii globale nu mai are cale de întoarcere.

În prezent, o treime din populația Pământului nu are acces la surse de apă potabilă. Cercetătorii estimează că proporția va ajunge la 2/3 până în 2050. Conform celor mai pesimiste estimări, apa va ajunge să fie un bun de lux, precum aurul sau petrolul. Poluarea din marele orașe afectează calitatea vieții locuitorilor, dar și ecosisteme aflate la zeci de kilometri distanță. Substanțe toxice precum metale grele, nitrați și plastic ajung, inevitabil, în pământ și în ape. Poluarea ne afectează atât sănătatea, cât și bugetele.

De asemenea, conform Organizației Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO), pierdem anual 7,3 milioane de hectare de pădure. Începând cu 1990, jumătate dintre pădurile existente au fost distruse. În Amazon, în ultimii 50 de ani s-a defrișat deja 17% din teritoriu, pentru a face loc fermelor de vite. Pentru a stopa toată această activitate distructivă a oamenilor asupra mediului înconjurător este importanta demararea a câtor mai multe programe educaționale prin care oamenii să înceapă să își dezvolte așa-numitele competențe verzi.

Pentru ca oamenii să fie pregătiți în această direcție, pentru orice instituție furnizoare de educație, programul Erasmus+ vine ca o soluție pentru rezolvarea dacă nu totală, măcar parțială acestor probleme.

În acest sens, în cadrul Acreditării obținută de ASOCIAȚIA „ELOAH” CRAIOVA în anul I-ID:2022-1-RO01-KA121-ADU-000056826, am participat la “GREEN COURSE: RAISING AWARENESS OF ENVIRONMENTAL

ISSUES”, în perioada 03-12 iulie 2023. Acesta s-a desfășurat la Istanbul și a fost furnizat de Organizația „Cappadocchia Education”. Programul acestui curs, extrem de instructiv, a fost următorul:

- ZIUA 1: Prezentare oficială, prezentarea grupului, importanța mediului pentru om, probleme de mediu și soluții;
- ZIUA 2: Conștientizarea problemelor de mediu, promovarea comportamentului ecologic;
- ZIUA 3: 17 obiective pentru a ne transforma lumea- oportunități, activități și resurse; Cum ne facem lumea mai verde?;
- ZIUA 4: Gestionarea eficientă a deșeurilor atât în asociație, cât și în viața de zi cu zi;
- ZIUA 5: Sală de formare inteligentă – o sală de formare verde virtual, 17 proiecte verzi- brainstorming, cursuri în camp experimental/ grădina organic;
- ZIUA 5: Sală de formare inteligentă – o sală de formare verde virtual, 17 proiecte verzi – brainstorming, cursuri în câmp experimental/ grădina organic;
- ZIUA 6: Abilități ecologice la cursuri de formare- cum să faci un sondaj în legătura cu gunoi; atelier – realizarea unei mici grădini bio (ierburi și flori); atelier – crește un copac;
- ZIUA 7: Realizarea unei hărți mintale verde; realizarea unei hărți mentale cu instrumente IT; cursuri în Grădina Botanică;
- ZIUA 8: Învățare în aer liber – cum să reușiți să creați un curs eficient; Atelier – realizarea unui poster verdeși logo; cursuri în grădina botanică;
- ZIUA 9: Realizarea unui videoclip/ vlog verde; Atelier – realizarea unui videoclip, Atelier – realizarea unui site web ecologic;

- ZIUA 10: Atelier – realizarea unui site web ecologic; evaluarea cursului; prezentarea certificatelor de participare.

Până la sfârșitul cursului, am învățat să:

- mă sensibilizez cu privire la problemele de mediu
- devin conștientă de problemele climatice cu care se confruntă lumea noastră
- devin conștientă de conservarea oceanelor
- minimizez amprenta de mediu a activităților
- gândesc și să acționez verde
- înțeleg conceptele de consum responsabil/ durabil/ verde/ etic
- reflectez asupra importanței utilizării eficiente a resurselor natural și manufacturate și a reducerii la minimum a deșeurilor și a poluării
- învăț despre „Inovație verde și antreprenoriat”
- învăț cum să implementez principiile dezvoltării durabile în practica lor de predare
- realizez schimb de bune practici și schimb de experiențe legate de mediu cu trainerii și personalul educațional pentru adulți din toată Europa.

Am primit resurse cu ajutorul cărora pot realiza o educație verde de calitate. Cursul a fost extrem de instructiv și atractiv, desfășurându-se totul la nivel interactiv. Am cunoscut persoane din alte țări europene și am învățat despre cultura turcă și despre istoria orașului Istanbul. În acest fel ne-am putut dezvolta competențele digitale, lingvistice, pedagogice și interculturale.

Acest proiect este finanțat cu susținere din partea UE, prin Programul Erasmus+.

Această comunicare reflectă numai punctul de vedere al autorului, iar UE nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

*Rolul profesorului-lider în atingerea performanței școlare**Studiu de caz**Profesor învățământ primar **Sima Camelia-Zoica****Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu”, Pitești*

TIPUL: studiu de caz care afectează un număr mare de persoane

DESCRIEREA PROBLEMEI

a. Tipologia problemei: se subsumează ariei educaționale

Actori implicați:

-direcți: 25 elevi ai clasei pregătitoare A

-indirecți: părinții/frații mai mari ai acestora

Contextul apariției: la sfârșitul primului semestru al clasei pregătitoare se observă că elevii acestei clase înregistrează performanțe scăzute la lectură.

Care sunt motivele pentru care o considerăm o problemă(în devenire)?

Metodologie utilizată de profesorul-lider ar putea fi una neadecvată, prin urmare trebuie înlocuită cu o altă metodologie care să conducă la creșterea performanțelor elevilor.

Posibile riscuri: situația observată poate împiedica formarea competenței de comunicare în limba română.

INTERVENȚIE*Obiectivele propuse:*

O 1: descoperirea cauzelor care au condus la apariția problemei;

O 2: elaborarea unei strategii de lucru care vizează rezolvarea problemei;

O 3: aplicarea unor instrumente de evaluare pentru măsurarea rezultatelor obținute.

Prezentarea cazului:

La sfârșitul primului semestru, am observat faptul că elevii clasei pregătitoare nu rețin informații variate dintr-un text audiat(poveste, povestire, poezie). Mai mult, pe măsură ce se derula povestirea, aceștia își găseau diferite preocupări: ascuțeau creioane, se jucau cu diverse obiecte, vorbeau între ei, neacordând atenție prezentării. Precizez faptul că prezentam lectura sub forma

unui videoclip, considerând că acesta forma era una mai atractivă pentru copii.

Procurarea și sistematizarea informațiilor

Probele orale aplicate pe parcursul orei de lectură (răspunsuri la întrebări, repovestiri, recunoașterea personajelor/ replicilor acestora etc), precum și observațiile directe, scoteau în evidență faptul că elevii nu reușeau să rețină informații importante dintr-o poveste sau povestire.

Descoperirea cauzelor

În urma unui interviu de grup, am aflat următoarele:

- lecturile nu li se par interesante pentru că le-au mai ascultat la grădiniță/ acasă;
- li se pare plictisitor faptul că trebuie să le urmărească sub formă de videoprezentare/desene animate;
- și-ar dori să fie citite de cadrul didactic sau să le citească singuri (6 copii, care citeau foarte bine)

Găsirea soluțiilor

A.1. Mai întâi, am observat că elevii nu acordau interesul scontat pe parcursul desfășurării orei de lectură. Faptul că utilizam frecvent prezentarea video, poate și din comoditate, era o abordare cu mentalitate închisă. După ce, timp de doi ani, activitățile de învățare specifice învățământului preșcolar s-au desfășurat sub forma vizionării unor videoclipuri, comportamentul copiilor era unul la care trebuia să mă aștept. Acest mod de abordare era plictisitor. Chiar dacă elevii nu cunoșteau informații detaliate din poveștile audiate, nici nu mai erau interesați să le afle, dacă erau prezentate într-o formă în care ei erau doar receptori pasivi ai unor imagini sonore ce se derulau în fața lor.

A.2. Am discutat cu părinții și au fost de acord cu aspectele prezentate de mine. De asemenea, au fost de acord să mă ajute. Aceștia, uneori frații mai mari, le citesc/citească împreună/ celor mici, în

fiecare week-end o lectură recomandată de învățător, pe care o discutăm, apoi, în clasă. Unii dintre părinți s-au oferit să vină să citească și în sala de clasă (on line sau fizic, pe măsură ce restricțiile s-au ridicat). Cu sprijinul părinților, am achiziționat cărți scrise cu caractere mari, unele cuvinte fiind înlocuite de imagini, pe care elevii le citesc acasă și la școală, cu sprijinul adulților.

Întrucât frații mai mari au fost și foști elevi, i-am invitat să le citească în clasă, cu prilejul unor evenimente importante (Ziua Națională a Culturii Române, Ziua Internațională a Cititului Împreună, Ziua Națională a Lecturii).

A.3. A urmat apoi să construiesc relația cu elevii mei. În primul rând am renunțat la folosirea videoclipurilor, citindu-le fiecare lectură cu accente dramatice. Observând că le place să deseneze, i-am încurajat ca fiecare lectură audiată să fie ilustrată prin desene. Pentru a anima desenele create de ei, am folosit aplicația Chatter Pix Kid. În cadrul fiecărei lecții am folosit dramatizarea, fie integrală, fie a unor fragmente/dialoguri între personaje, fără ca elevii să memoreze fragmente din textul citit. Acest lucru i-a făcut foarte atenți pentru a reține replicile personajelor.

Începând cu luna februarie, am organizat în clasă „Colțul de lectură”.

Observând interesul pentru aplicațiile interactive, am pregătit sarcini pe baza aplicațiilor Wordwall sau Jigsawplanet.

I-am învățat pe elevi să-și exprime opinia la sfârșitul fiecărei lecții și să vină cu propuneri pentru lecțiile viitoare.

A.4. În parteneriat cu Biblioteca Județeană, am inițiat proiectul „Prima mea carte de lectură”. Prima întâlnire a fost online, după care reprezentanții bibliotecii ne-au făcut o vizită în clasă.

Rezultate și concluzii

Interes elevilor pentru orele de lectură a crescut foarte mult. Colțul de lectură” a devenit locul preferat de mulți copii care, în timpul pauzelor, răsfoiesc cărți, citesc fragmente, fie individual, fie în grupuri mai mari sau mai mici.

Momentele în care invitații, părinți sau frați mai mari, au devenit prilej de bucurie și de mândrie pentru copiii implicați direct.

La propunerea elevilor, în fiecare după-amiază, în cadrul programului After school, „voluntarii” citesc lecturi celorlalți colegi.

Performanțele elevilor au crescut, fapt dovedit de probele de evaluare aplicate, ceea ce dovedește dezvoltarea competenței de comunicare în limba română.

Profesorul, în calitatea sa de actor al schimbărilor educaționale inerente sistemului, este determinat să renunțe la rolul său tradițional și să devină un lider cu viziune și gândire strategică, un facilitator activ al interacțiunii dintre elevi, un mentor credibil pentru colegii săi, un partener cu drepturi egale al echipei administrative. De el depinde transformarea muncii din clasă într-o activitate agreabilă, desfășurată într-un mediu afectiv și securizat; transformarea colectivului profesoral într-o comunitate dinamică de învățare; transformarea școlii într-un spațiu favorabil pentru formarea continuă a cadrelor didactice.

Doar un profesor-lider cu viziune ce inspiră și creează rezonanță, promovează schimbări și induce entuziasm poate fi cu adevărat aliatul elevului în obținerea performanțelor școlare ale acestuia.

Metode si mijloace de predare a disciplinei "Muzică si mișcare"

în ciclul primar

Profesor Pip Cazacu Maria

Școala Gimnaziala Nr. 1 Mangalia

"Ascultă cu trupul!"

Muzica și mișcarea nu pot fi separate. Mișcarea este o modalitate primară de expresie a copilului. Mișcarea ca reacție la sunet și ritm este înăscută. Copiii mici, care cresc în jurul adulților cărora le place mișcarea, dansul și cântecul, sunt întotdeauna înconjurați de mișcare și de sunet, și este probabil ca ei să le considere ca mijloace naturale de exprimare a propriilor sentimente.

Ar trebui remarcat faptul că expresia prin mișcare, atunci când aceasta are loc într-un mediu care încurajează libertatea de exprimare prin mișcare ca un mod natural de învățare, creează o imagine corporal pozitivă. În plus, activitatea de mișcare la lecțiile de muzică nu este un scop în sine, ci mai degrabă, rolul său este acela de a contribui la realizarea obiectivelor muzicale ale lecțiilor de muzică: înțelegerea muzicii prin corp.

Modelul ar putea sugera modalități alternative de predare a muzicii în școlile primare, precum și de dezvoltare a unor concepte muzicale de bază. Metodele alternative de predare i-ar putea conduce pe elevi să înțeleagă, să iubească și să se bucure de muzică și, în același timp, să își dezvolte corpul și mișcarea, fiecare în funcție de abilitățile sau limitele sale.

Principalul mijloc pentru învățarea muzicii îl constituie însă și operele acestei arte, reprezentate prin cântece, coruri, solfegii artistice, studii sau exerciții muzicale.

Cântecul este mijlocul prin care se realizează cea mai mare parte dintre sarcinile educației. Datorită conținutului lor foarte variat, cântecele dezvoltă dragostea copiilor pentru familie, pentru ținutul natal, natură, patrie. În activitățile de cânt, copiii sunt deprinși de timpuriu să asculte muzică, să manifeste interes pentru ea; li se formează unele priceperi și deprinderi elementare de a cânta în colectiv și individual; li se dezvoltă vocea și auzul muzical, simțul melodic precum și cel ritmic.

Cântecele utilizate în ora de muzică trebuie alese după diverse criterii:

- Concordanța cu subiectul și scopul lecției;
- Valoarea estetică și educativă;
- Accesibilitatea lor pe grupa sau clasa respectivă.

Materialul muzical din ambele stadii ale școlarității, și nu numai, cuprinde piese muzicale cu un conținut foarte variat. Multe cântece oglindesc întâmplări și fapte din viața copiilor: "Eu de astăzi sunt școlar", "Cântec de seară",... . Cântecele din folclorul copiilor nu sunt de fel uitate, ba chiar o dată cu ele copiii familiarizându-se de timpuriu cu creația populară. Astfel de cântece sunt: "Mămăruța", "La moară", "Stai, ploaie!", "Melcul supărat"... .

În aceeași măsură, curriculum actual presupune și predarea diferitelor cântece ce se referă la diferite fenomene din natură: "Ploaia", "Ninge, ninge", "Toamna", cântece care, de altfel, au versuri foarte simple, dar cu o muzicalitate aparte.

Asemănătoare din punct de vedere al clarității și simplității versurilor sunt și cântecele referitoare la unele obiceiuri ale animalelor, păsărilor. De pildă, cântecul "Ursulețul", compus de El. Schmitzer, "Cocoșelul meu isteț"- din folclorul copiilor, "Căluțul"- compus de Ana Motora Ionescu, după versuri populare.

Pentru a putea fi executate de copii în cadrul activităților muzicale obligatorii, cântecele trebuie să fie ușoare, adecvate particularităților vocal-auditive ale acestora, posibilităților lor de interpretare. În aceeași măsură, cântecele trebuie să fie bine realizate artistic, să-i emoționeze pe elevi, să constituie un mijloc de a le forma sentimentele estetice puternice și durabile. De asemenea, trebuie avut în vedere ca piesa aleasă ca material suport să nu conțină mai multe elemente necunoscute de elevi, ci numai pe cea prevăzută în subiectul și în scopul lecției. Aici își face loc accesibilitatea care de multe ori este înțeleasă greșit. Se întâmplă acest lucru datorită faptului că ori se aleg mereu piese prea ușoare și scurte, care treptat duc la monotonie și lipsă de interes pentru muzică, ori se aleg cântece prea grele și lungi care nu fac altceva decât să instaureze oboseala și să descurajeze elevii. Ideea fundamentală este de a începe studiul muzical cu piese ușoare, ajungându-se treptat la piesele mai dificile, pe măsură ce pregătirea muzicală atinge o dezvoltare corespunzătoare.

Cântecul, în sens general, reprezintă arta muzicii în lecție, imprimându-i acesteia specificul ei muzical.

În educația muzicală un loc important îl ocupă și jocul muzical, acesta realizându-se în funcție de particularitățile de vârstă. El contribuie îndeosebi la dezvoltarea simțului ritmic și al celui melodic al elevilor, având un caracter foarte variat, fiind jocuri care constau în recitarea silabisită, ritmică a

unor versuri, adăugându-se jocurile sub formă de exerciții de omogenizare a vocii, așa-zisele vocalize.

În cadrul primelor jocuri muzicale, copiii sunt învățați să recite versuri printr-un ritm uniform, ca:
"Cea-sul ma-re ba-te ta-re
Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac."

Recitarea se face pe durate de pătrimi, apoi fiind însoțită cu bătăi de palme, de tobă sau în masă – o bătaie pentru fiecare silabă. Jocul se complică după ce acest procedeu a fost însușit, copiii fiind învățați să facă un pas o dată cu rostirea unei silabe, inițiindu-se mersul ritmic. Pasul următor este acela de a combina bătaia cu pasul pe durate mai scurte, pe optimi, pe versuri ca:

"Când am fost noi la pă-du-re,
Am cu-les la fragi și mu-re."

Anii de muncă la catedră ne permit să ne facem o idee despre preferințele copiilor și plăcerile lor. Jocul "De-a trenul", foarte mult prețuit de elevi prilejuiește, nu întâmplător, folosirea diferitelor combinații de durată. Pe durata acestui cântec copiii merg, sar în durate de pătrimi, apoi mai repede în valori de optimi, revenind în final la pătrimi. Mersul este asociat cu mișcarea brațelor și cu onomatopeea "ș, ș, ș,...".

Jocurile muzicale pot contribui și la deprinderea de a executa și improviza diferite mișcări după muzică. Mișcările în tactul muzicii sunt mai puțin obositoare, dau corpului suplețe și frumusețe. Ele contribuie la dezvoltarea simțului ritmic și la coordonarea mișcărilor, activează pe elevii mai puțin dinamici. O bună parte din jocurile muzicale ajută și la formarea unei pronunții corecte și clare a cuvintelor, ceea ce constituie o sarcină foarte importantă. Deprinderea unei pronunții corecte atrage după sine emisia naturală a sunetelor,

interpretarea cât mai frumoasă a cântecelor, dezvoltându-se și simțul melodic. Acesta din urmă se referă în primul rând la formarea priceperii de a diferenția înălțimea sunetelor, care se poate realiza fie cu ajutorul cântecelor, fie a jocurilor muzicale speciale în care se pornește de la diferențierea sunetelor joase sau înalte, ajungându-se treptat la perceperea unor sunete cu diferențe mici de înălțime.

Exemplu concret poate fi considerat trecerea de la jocul muzical "Cine a venit?" la jocul "Vino, când te chem!"

Alte jocuri muzicale cuprind diferite mișcări cum ar fi: ridicarea brațelor pentru sunetele înalte și coborârea lor pentru sunetele joase. Cert este că prin astfel de jocuri elevii deprind tehnica de diferențiere a înălțimii sunetelor.

Timbrul sunetelor poate fi, de asemenea, diferențiat cu ajutorul jocurilor muzicale, în special prin jocuri de genul "Ghicește cine a cântat!", "Deschide urechea bine!", "Ghicește în ce am lovit". În primele două sarcina elevilor este de a ghici practic persoana care a cântat, de a recunoaște vocea, timbrul vocal. În cel de-al treilea deprinderea urmărită este de a diferenția timbrele jucăriilor muzicale, fără a le vedea.

Jocurile muzicale au o mare importanță în ceea ce privește coordonarea mișcărilor elevilor, în dezvoltarea armonioasă a organismului lor. Ele își

aduc mai cu seamă contribuția la formarea deprinderilor tehnice muzicale: pronunțarea clară a cuvintelor, respectarea valorii sunetelor, a intensității lor. Acestea se realizează după niște prealabile exerciții de omogenizare a vocii – vocalize; acestea trebuie selectate cu grijă.

Pentru început vocalizele se realizează cu gura închisă, murmurând sunetul cu nota Do din octava centrală, până se va ajunge la nota Sol în urcare și coborâre. Ulterior se pot realiza vocalize pe aceleași note și alte durate cu vocalele: a, e, i, o, u, apoi utilizând silabe de genul: ma, me, mi, mo, mu, ta, te, ti, to, tu, ra, re, ri, ro, ru,... . Toate vocalizele se realizează cu gura rotunjită, ca atunci când se pronunță vocala "o".

În concluzie, jocurile muzicale exercită o puternică influență asupra elevilor. Ele contribuie la dezvoltarea simțului lor ritmic, la formarea capacității de a percepe ritmul și a-l respecta în cântece, în jocuri, în gimnastică.

Bibliografie :

1. Iamandescu, Ioan-Bradul – „Muzicoterapia receptivă”, Ed. Romcartexim, București, 1997
2. Palade, Laurențiu; Palade, Corina – „Ghid metodic pentru învățământ preșcolar și primar”, Editura Taida, Iași, 2008
3. Zavelea, Elena – Îndrumator metodic pentru activitatea de educație muzicală destinat educatoarelor, învățătorilor și institutorilor, Editura Ex Ponto, Constanța, 2003

*Opțional integrat- exemple de bună practică : Cum se fabrică...creioanele?**Profesor învățământ primar **Moldovan Georgiana-Laura****Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Zalău*

În urmă cu doi ani, am propus o programă de opțional integrat, intitulat „Cum se fabrică...?” Întreg parcursul opționalului se bazează pe învățare experiențială, întrucât, în cadrul acestuia, elevii învață despre procesul de fabricare a produselor din jurul lor, produse și materiale cu care ei interacționează zilnic. Ideea de bază a opționalului a fost vizitarea mai multor fabrici, pentru a vedea la fața locului cum se fabrică produsele, dar fiind o perioadă pandemică, structura lecțiilor a trebuit regândită, aceasta bazându-se pe ajutorul unor prezentări digitale, iar vizitele în fabrici s-au transformat în vizite virtuale. Majoritatea lecțiilor s-au desfășurat după modelul ERR, elevii amintindu-și și pentru început ce știu despre un anumit subiect, apoi luând contact cu noile informații, iar în final reflectând la cele descoperite.

La finalul fiecărei experiențe de învățare s-a realizat feedback-ul și reflecția în diferite moduri, cu precădere folosindu-se ciclul învățării prin experiență a lui David Kolb, adaptat în diferite moduri. În cadrul tuturor orelor de opțional s-a urmărit conștientizarea elevilor în ceea ce privește utilizarea bunurilor din jurul lor, dar și cunoașterea și aprecierea valorii acestora. Astfel, printre lecțiile care aproape că au format o rutină, am strecurat și activități de educație financiară, prin intermediul cărora să se îndeplinească obiectivele amintite anterior. În continuare, prezint un exemplu de astfel de activitate, dar și feedback-ul elevilor după desfășurarea acesteia.

O activitate experiențială desfășurată în luna noiembrie 2021 a fost despre fabricarea

creioanelor. Odată cu această activitate elevii s-au familiarizat cu structura lecțiilor din cadrul orelor de opțional. Cu toate acestea, ei au înțeles faptul că aceasta este și flexibilă întrucât discuțiile pot fi conduse în direcția intereselor lor. Lecția a debutat cu întrebări generale despre creioane, în scopul evocării cunoștințelor despre acest subiect. Elevii au spus la ce se folosesc, ce culori au, din ce materie primă sunt fabricate etc. După acest moment, lecția s-a bazat pe următoarea prezentare interactivă, care cuprinde atât informații legate de fabricarea creioanelor, cât și istoria acestora, videoclipuri din cadrul fabricilor, curiozități și idei de reciclare.

https://www.canva.com/design/DAEsJoSPDE/68oFjC6Q2dt1mDuBgzbZqg/edit?utm_content=DAEsJo-SPDE&utm_campaign=designshare&utm_medium=link2&utm_source=sharebutton

În cadrul acestei activități, elevii au primit ca provocare, colectarea creioanelor care nu mai pot fi folosite într-un loc comun în sala de clasă pentru a realiza, cu ajutorul lor, o activitate colectivă practică. Astfel, de câte ori un elev a adus creioane neutilizabile, s-a amintit de lecția aceasta, iar lucrarea colectivă expusă în clasă a avut același rol. Este foarte important, în cadrul învățării prin experiență, ca produsele muncii elevilor să fie valorizate prin expunerea acestora pentru a putea fi privite și admirate de către ei înșiși și de către colegi. În continuare, câteva slide-uri din cadrul prezentării:

Ghiciți care e!?

Nicolas Jacques Conte inventează în 1795 primul creion asemănător cu cel din zilele noastre.

Grafitul

(carbon negru)

graphein (greacă)= a scrie

un mineral lucios foarte fărâmicos
foarte moale
lasă urme negre pe
suprafețe poate fi găsit în:
România, China,
se găsește în natură Coreea, India, Cehia
etc.

Lemnul

O altă componentă importantă în fabricarea creioanelor este lemnul. Nu orice lemn este potrivit. În trecut se folosea lemn de **cedru**, dar, acum se folosește și lemn de arin sau tei.

CEDRU

Duritatea creioanelor:

*tare: T (rusă)
H (latină)

*moale: M (rusă)

*negru: B (latină)

DURITATE MEDIE: TM sau HB

Ce duritate are creionul tău??

ȘTIAȚI CĂ..?

Creioanele sunt folosite în misiunile spațiale, deoarece sunt singurele instrumente de scris care pot fi folosite dacă gravitatea este 0?

Cu ajutorul unui creion se poate trasa o linie lungă de 50 de kilometri?

Faber-Castell este una dintre cele mai mari companii de creioane din lume, cu 14 fabrici și este o afacere de familie, pornită în anul 1761 în Germania?

În final, mai mulți elevi au afirmat că vor avea mai mare grijă de creioanele lor, deoarece nu și-au imaginat că un obiect atât de ieftin trece prin atâtea etape până la a fi fabricat. Mai mult decât

atât, după ce s-au realizat două rame foto din creioanele care nu mai puteau fi folosite, elevii s-au arătat deosebit de încântați de rezultat și au

dorit să afișeze ramele într-un loc cât mai vizibil
din sala de clasă.

Comunicarea cooperantă între elevi la ora de limba engleză

Profesor **Avram Paula – Roxana**
Școala Gimnazială Nr. 22 Galați

Învățarea prin cooperare presupune folosirea unui set de strategii care plasează elevul în centrul procesului de învățare. Prin strategiile folosite, profesorul echipează elevul cu tot ce are nevoie pentru a funcționa ca membru într-un grup și trasează sarcini care încurajează implicarea și care sunt relevante pentru toți cei implicați în procesul de învățare.

În vederea predării eficiente și relevante a unei limbi străine, elevul trebuie constant pus în situații de comunicare în limba străină pe care o studiază. Pentru a da posibilitatea fiecăruia să folosească limbă studiată, cele mai eficiente activități sunt acelea în care cât mai mulți elevi comunică în limba străină cât mai des și pentru un timp cât mai îndelungat.

Prezint în cele ce urmează un tip de activitate pe care am folosit-o la clasă, având la bază în principal lucrul pe grupe formate din patru elevi. De-a lungul anilor de experiență la catedră, am

observat că cele mai bune rezultate le-am obținut atunci când elevii au fost grupați pe abilități diferite. Un elev foarte bun poate lucra foarte bine cu un elev mai slab și cu doi de nivel mediu. Mi s-a dovedit că gruparea în acest fel încurajează comunicarea și stimulează interacțiunea.

O activitate clasică de comunicare cooperantă este aceea care le cere grupurilor de elevi să coopereze în vederea soluționării unei probleme sau în atingerea unui scop comun. În metodică limbii engleze acestea se numesc activități „jigsaw”. Iată un exemplu: fiecare grup de elevi primește o foaie cu instrucțiuni. În grup, elevii trebuie să conlucreze pentru a soluționa problema și să dea soluția finală.

Pe foaia cu instrucțiuni apare următorul text: „Ați găsit harta unei comori. Cu ani în urmă, un pirat a îngropat o sumă imensă de bani și o mare cantitate de aur, ascunse într-o ladă, pe o insulă îndepărtată. Grupul vostru de patru persoane plănuiește să cumpere un vapor și să meargă în căutarea comorii. Dar mai întâi, trebuie să alegeți șase persoane pentru echipaj. Aveți C.V.-urile a zece persoane care sunt interesate să vi se alăture. Ați plătit și un detectiv particular să aducă informații adiționale despre fiecare candidat. Detectivul a notat informațiile descoperite pe aplicațiile candidaților. În grupuri, citiți cu atenție fiecare aplicație. Veți găsi atât lucruri pozitive, cât și negative despre fiecare candidat. După ce studiați aplicațiile, decideți, împreună cu ceilalți membri ai grupului, care sunt cele șase persoane potrivite pentru echipajul cu care o să plecați în căutarea comorii. După ce le-ați ales, faceți o listă care să conțină numele celor șase și cum vă vor ajuta aceștia să

găsiți comoara. Fiți pregătiți să discutați, cu celelalte grupuri, care au fost argumentele care v-au determinat să alegeți anumiți candidați în detrimentul altora.”

În timpul acestei activități, elevii comunică pentru a decide care dintre cei zece candidați sunt cei potriviți pentru a face parte din echipaj. Scopul activității nu este acela de a ajunge la un singur răspuns valabil de către toate grupurile. Importantă este comunicarea și luarea unei decizii comune pentru grup.

Comunicând cooperant elevii au posibilitatea de a învăța unul de la altul și de a se învăța unul pe celălalt. Astfel îi putem pregăti pe elevi pentru perioada în care vor avea o slujbă oferindu-le aceste posibilități de a lucra împreună pentru a crea produse sau a rezolva probleme.

Cheia succesului constă în menținerea unor așteptări înalte, răspunderea individuală și de grup a elevilor și crearea unui mediu în sala de clasă în care cooperarea să fie încurajată.

*Importanța utilizării platformelor de învățare în dezvoltarea
formatului blended- learning, în procesul educațional*

Profesor **Glăvan Miruța**

Școala Gimnazială „Constantin Gheorghiuță” Podari

Studiile de specialitate din străinătate au arătat că **Blended Learning** a apărut în contextul în care funcționau deja două modele educaționale diametral opuse, și anume, *învățarea de tip tradițional (față în față)* și *cea electronică ('e-learning')*, fiecare dintre acestea dovedindu-și lipsurile și operând ca demersuri extreme. Cea mai pertinentă și semnificativă paralelă care să reliefeze prăpastia existentă dintre cele două modele constă în ingenioasa sintagma „brick and click” (în traducere „cărămidă” și „click” – „cărămida” simbolizând învățarea tradițională, iar „click” pe cea ‘e-learning’).

Această falie a determinat producerea unei noi schimbări în tehnologia educațională, cu rol mediator între cele două paradigme educaționale anterioare, prin maximizarea potențialului electronic dat de abordarea de tip ‘e-learning’ și necesitatea relaționării față-în-față oferită de învățarea de tip clasic. Această convergență istorică a două medii arhetipale de învățare care se numește ‘*blended learning*’, a amortizat punctele slabe cu puncte tari, creând un model educațional de tip hibrid sau mixt, așa cum sugerează și compunerea termenului. Semnificațiile conceptuale au materializat aceea că Blended Learning reprezintă mai mult decât o simplă definiție de genul „‘*blended learning*’ combină instruirea față-în-față cu aceea mediată de calculator” (Bonk&Graham, 2004, p. 3). Blended Learning implică evoluție, soluție, integrare. Pe de o parte, cel dintâi aspect menționat sugerează faptul că BL este o metamorfozare inerentă, fiind

o inovație de vârf care a avut loc în domeniul învățării. Pe de altă parte, apariția acestui concept este văzută ca un demers natural, ca o soluție reconciliatoare față de expansiunea sistemelor de învățare anterioare. Nu în ultimul rând, Blended Learning apare ca o necesitate de integrare a paradigmelor tradiționale în cele moderne și vice versa. Mai mult decât atât, Blended Learning presupune varietate și flexibilitate:

- varietate prin oscilare între formal și informal sau nonformal, tehnologie și uman, individual și grup, cunoaștere controlată și cunoaștere prin descoperire;
- flexibilitate prin ritm și informație alese de acela care învață.

Educația Mixtă sau **Blended Learning** este mult mai eficientă decât oricare dintre cele două formate luate exclusiv: educația în sălile de clasă (față în față) sau educația online.

Blended Learning sau educația mixtă online și offline, este metodă care combină tehnologiile și

oportunitățile de învățare online cu metodele clasice derulate față în față, în sălile de curs. Educația mixtă va deveni noul format adoptat în toate mediile. În mediul formal: școlar, universitar și învățământul profesional, dar și în mediul nonformal.

Așadar noua abordare este inevitabilă. Rezistența la nou, fixarea exclusivă în metodele clasice, încăpățânarea de a nu accepta noile tehnologii și metode, incapacitatea de a învăța și de a se adapta, ne îndepărtează pe toți, profesori, traineri, mentori, lectori, de țelul nostru primordial, educația.

Ca de obicei educația nonformală a spart gheața. Aici și eu am putut experimenta din plin și am putut observa imediat efectele pozitive ale Blended Learning. Oportunitățile oferite de mediul online sunt absolut binevenite.

Așadar viitorul în educație va fi Blended Learning. În curând toate clasele vor dispune de tehnică pentru realitate virtuală. Elevii, studenții, cursanții vor putea călători virtual în orice colț al lumii. Vor putea dialoga cu replicile virtuale ale marilor savanți. Vor face schimb de experiență cu colegii aflați la distanțe de mii de kilometri, vor vizita muzeele și site-urile arheologice, vor călători pe orice planetă a sistemului solar.

Blended Learning integrează avantajele învățământului prezențial și al celui la distanță și permite de a complementa metodele de predare/învățare prezențiale cu cele la distanță.

Dintre alte **avantaje** ale Blended Learning menționăm:

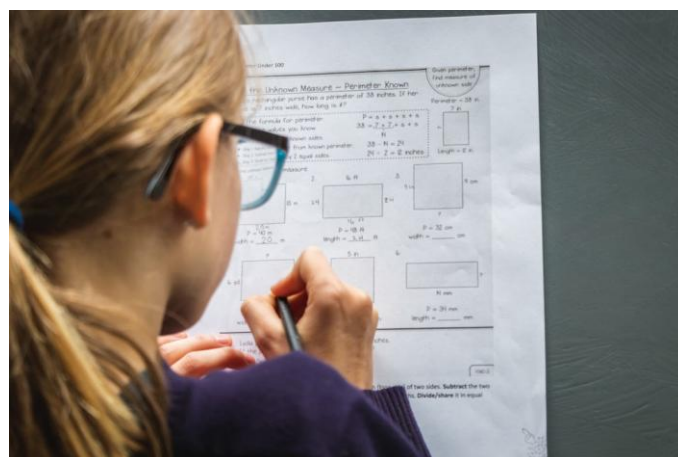
- a) *diminuarea părții prezențiale a instruirii;*
- b) *posibilitatea de monitorizare a activității de învățare independentă;*

c) *adaptarea mai suplă a procesului de formare la necesitățile și nevoile de învățare ale elevilor;*

d) *posibilitatea de a motiva elevii;*

e) *posibilitatea de a realiza formarea practică și forma/dezvolta competențe.*

Din conținutul expus mai sus se vede deosebirea dintre noțiunile „învățământul la distanță” și „Blended Learning”: învățământul la distanță este o parte a Blended Learning.

Rezultatele învățării elevilor în formatul învățământului Blended Learning vor fi semnificativ mai înalte decât rezultatele elevilor care beneficiază de o formare numai prezențială. Elevii au posibilitatea să parcurgă trasee de învățare proprii, dar toate traseele sunt orientate spre aceeași direcție (formarea competențelor profesionale). Un modul e-learning poate fi la distanță, asincron și informal, dacă el servește pentru autoinstruire; modulul poate fi realizat la distanță, sincron și formal, dacă el reprezintă un element obligatoriu al unui program de formare; modulul poate fi prezențial, sincron și formal, dacă el este utilizat de formator în sala de curs. Există un șir de stereotipuri referitoare la învățământul Blended Learning:

1. Rolul profesorului scade în învățământul Blended Learning. Deși tehnologia reprezintă o parte esențială a învățământului de acest tip, profesorul are încă un rol central în dirijarea procesului de învățare. La fel ca și în învățământul tradițional, profesorul facilitează activitățile de învățare și motivează aceste activități. În același timp, profesorul poate utiliza tehnologia pentru a monitoriza și evalua activitatea elevilor.

2. Nativii digitali sunt motivați să lucreze online. Nativii digitali sunt persoanele care s-au născut în era Internetului, pentru care tehnologiile informaționale și mediile digitale reprezintă niște lucruri obișnuite. Profesorul trebuie să conștientizeze faptul că, de fiecare dată, când el solicită elevilor să studieze online, el intră în competiție cu celelalte activități pe care elevii le realizează online. Specialiștii recomandă de a personaliza mediul online (plasare de foto, video, texte relevante pentru studenți). Profesorul trebuie să ofere frecvent elevilor feedback. Aceasta îi motivează pe elevi, deoarece prin feedback profesorul demonstrează că activitatea lor este luată în vedere, că această activitate valorează.

3. Învățarea online semnifică izolarea elevilor. Aceștia sunt, într-adevăr, singuri când învață online, dar acest lucru nu înseamnă că ei ar trebui să se simtă izolați. Una din responsabilitățile majore ale profesorului/tutorei constă în prevenirea factorilor care generează insatisfacția elevilor în cadrul învățării online:

- problemele tehnice;
- dificultăți în înțelegerea materiei de studiu;
- izolarea.

Elevii trebuie învățați să comunice și să interacționeze cu colegii în procesul de formare. Pentru a fi eficient, învățământul Blended Learning trebuie conceput și realizat în termeni

restrânși. În acest scop trebuie revizuit modul de realizare a unui șir de procese:

a) Procesul de analiză a nevoilor de învățare a elevilor trebuie realizat nu numai la conceperea orelor, dar și pe parcursul realizării lor, adică în momentele de apariție a nevoilor în baza datelor disponibile.

b) Procesul de concepere a orei trebuie să se sprijine pe diversele modele de organizare a învățământului Blended Learning (modelul de învățare în rotație, modelul de învățare flexibil și modelul de învățare virtual).

c) Procesul de producere a orelor, ca și procesul de concepere, consumă cea mai mare parte a timpului. Pentru a face acest proces mai rapid, pot fi folosite mai multe variante:

- utilizarea metodei proiectării rapide (rapid e-learning);
- integrarea modalităților de formare, care sunt ele înseși mai rapide în concepere și producție (de ex., clasa virtuală, jocurile și a.).
- d) Procesul de livrare a informațiilor este asigurat de platforma de învățare. Autorii conținuturilor trebuie să cunoască posibilitățile tehnice ale platformelor și să evite cazurile de utilizare a resurselor, care pot afecta buna derulare a cursului.

Implementarea tehnologiei informației și a comunicațiilor implică, în orice program școlar, o restructurare fundamentală a procesului de instruire:

- schimbarea rolurilor actorilor implicați în procesul de instruire; apariția unor roluri noi (tutore);
- modificarea curriculumului (în învățământul tradițional tabla și creta constituie „filtrul” prin care este selectat conținutul în curriculum: este reținut conținutul ce poate fi predat la tablă cu creta);
- schimbarea spațiului/timpului în sala de studii.

BIBLIOGRAFIE

➤ www.learningcircuits.org/2003/jul2003/rossett.htm ISTRATE, O. Educația la distanță. Proiectarea materialelor. Botoșani: Ed. Agata, 2003.

➤ THORNE, K. Blended Learning. How to Integrate Online and Traditional Learning. United Kingdom: Kogan Page, 2003.
TRAPP, S. Blended Learning Concepts – A Short Overview, 2006. at [http://ftp.informatik.rwth-](http://ftp.informatik.rwth-aachen.de/Publications/CEUR-WS/Vol-213/paper7.pdf)

[aachen.de/Publications/CEUR-WS/Vol-213/paper7.pdf](http://ftp.informatik.rwth-aachen.de/Publications/CEUR-WS/Vol-213/paper7.pdf)

➤ Resurse online:
<http://www.elearning-forum.ro/resurse/a1-elearning.html>
<http://www.nwlink.com/~donclark/hrd/elearning/blended.html> <http://training.ise.ro>
<http://www.academiadeafaceri.ro>
<http://www.comunicareonline.ro/user/>
<http://www.crystallmind.ro/?ad=IO>
<http://www.online-school.ro>
<http://www.elearning.ro>

Cum mi-au influențat activitățile de tip outdoor practica didactică?

Profesor **Voiculescu Simona Elena**

Școala Gimnazială „Oprea Iorgulescu” Câmpulung

Activitățile outdoor vizează explorarea posibilităților de utilizare a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar. Activitățile outdoor pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri etc.

Am organizat excursii, drumeții, diverse proiecte în toate anotimpurile, prilej minunat de a admira natura în ipostaze diferite, de a cunoaște transformările suferite, impactul omului asupra sa, dar și ocazie de a participa la acțiuni de ecologizare. De fiecare dată, aceste activități au fost minuțios pregătite, copiii întorcându-se mai bogați sufletește.

Prin toate activitățile desfășurate am constatat multe beneficii directe: acest tip de educație o completează pe cea formal; socializare; educare pentru o viață sănătoasă; participanții sunt puși în situația de a-și cunoaște și chiar de a-și depăși propriile limite; trăirea de experiențe inedite în mijlocul naturii; creșterea stimei de sine; creșterea disponibilității spre comunicarea cu părinții; dezvoltarea personală și la creșterea șanselor de integrare socială a acestora; gestionarea fricii de vorbit și acționat în public; înțelegerea, acceptarea și respectarea regulilor

prezente în familie și societate; îmbunătățirea performanțelor școlare, descoperirea aptitudinilor și talentelor; creșterea încrederii în sine, capacitatea de a se integra rapid într-un grup de copii de aceeași vârstă, dezvoltarea aptitudinilor de leader; trezesc interesul de a participa la sarcini noi și complexe; îi încurajează să nu se sperie de situații imprevizibile și să găsească cea mai bună soluție; dezvoltă abilitățile de comunicare fiind orientați către cooperare și colaborare, fără de care nu poate fi atins obiectivul comun al echipei; copiii învață să recunoască meritele celorlalți, să le respecte ideile, sentimentele și nevoile, îi ajută să învețe din greșeli; nu exista eșec ci doar feed-back la sfârșitul unei activități outdoor.

Exemplu activitate de tip outdoor desfășurată cu profesori:

TITLUL ACTIVITĂȚII: Cerc pedagogic

OBIECTIVELE: Prezentarea activităților desfășurate în SĂPTĂMÂNAVERDE, schimb de bune practici

LOCUL DE DESFĂȘURARE: Parcul dendrologic din Mihăești

BENEFICIARI: învățătorii Cercului pedagogic nr. 1

RESURSE NECESARE: videoproiector, ecran, prezentare PPT, expoziție obiecte realizate în săptămâna verde.

ETAPE DE DESFĂȘURARE:

Primirea colegilor și vizitarea Parcul dendrologic din Mihăești (Parcul dendrologic Mihăești, amenajare peisagistică de excepție, operă a ilustrului inițiator de rezervații naturale naționale, inginer Iuliu Moldovan, al cărui bust este amplasat în zona centrală a parcului. Lucrările de amenajare au început în perioada 1895-1901, iar în 1935 s-a creat partea dendrologică. De planul peisagistic s-a ocupat arhitectul Rech Brun. Parcul are o suprafață de 65 de hectare. Aici se găsesc specii de arbori și arbuști de mare valoare științifică. Parcul cuprinde exemplare de brad caucazian, stejar roșu, pin, gorun, arborele pagodelor, ienupăr de virginia etc. Iuliu Moldovan este considerat întemeietorul silviculturii experimentale românești. Parcurile dendrologice pe care le-a creat la Mihăești și Dofteana au constituit cele mai importante „laboratoare in situ” pentru multe generații de studenți ai școlilor superioare de silvicultură din România. Este considerat inițiatorul culturii arborilor exotici în România.

Parcul dendrologic de la Mihăești a fost singura stațiune experimentală din România până în 1942, folosită deopotrivă de specialiști și de studenți. În parcul dendrologic Mihăești, Iuliu Moldovan a făcut experimente, direct în pădure, arătând silvicultorilor români care sunt speciile exotice care pot forma cultura în masiv pentru subzona pădurilor de gorun cu alte foioase: nucul negru, stejarul roșu american, frasinul american, etc. De asemenea, a demonstrat șansele mici de succes ale culturii pinului scoțian în această zonă. Cercetătorul silvic Iuliu Moldovan, întemeietorul acestui monumental parc dendrologic din Mihăești, a devenit arhetip, model demn pentru urmași. Important de precizat este și faptul că Iuliu Moldovan a creat în 1895, la Mihăești, primul ocol silvic de nivelul celor din Europa, decretat de Carol I ca ocol silvic model.

Prezentarea activităților desfășurate în săptămâna verde.

Vizitarea expoziției cu obiecte realizate în săptămâna verde

REZULTATE OBTINUTE:

Schimb de experiență, vizitarea parcului de către 50 cadre didactice.

Stimularea gândirii creative a școlarului mic
Profesor învățământ primar **Simona Ghenea**,
Colegiul Național „Elena Cuza” Craiova

Cartografiind dimensiunile personalității umane, cea care se evidențiază ca extrem de utilă pentru adaptarea individului la provocările societății moderne, este *creativitatea*.

Acest concept trebuie să devină un atribut definitoriu al omului modern, de aceea rolul profesorului este de a crea încă din școală premisele dezvoltării potențialului creativ al elevilor săi.

Cadrul didactic știe că fiecare copil dispune de un potențial creativ, dar acesta nu se va dezvolta de la sine, cu timpul, ci va regresa, dacă nu se vor aplica cele mai bune metode și tehnici prin care să se stimuleze gândirea creativă.

J.P. Guilford a identificat cinci factori ai creativității: fluiditatea, flexibilitatea, originalitatea, elaborarea, sensibilitatea față de probleme și redefinirea. Dar harta dispunerii acestor factori în constelația personalității fiecărui individ, intensitatea acestora, depinde și de modul în care elevul a beneficiat la timp de condiții și

situații specifice care au deschis drumul către formarea gândirii divergente.

Încă din clasa pregătitoare, de la primele activități bazate pe jocul didactic, profesorul trebuie să creeze premise care vor contribui la dezvoltarea spiritului investigativ, a atitudinii creative și active în școală, ca de exemplu :

- ✚ Nu opriți copiii să întrebe, întrebarea este semnul curiozității, iar aceasta va duce la descoperire;
- ✚ Încercați să nu limitați, să nu constrângeți, deoarece creați un teren fertil pentru apariția frustrărilor și se va ajunge la blocarea creativității;
- ✚ Stimulați comunicarea de la noutățile zilei până la dezbateri despre jocul preferat, muzica preferată, toate vor contribui la emergența factorilor creativității;
- ✚ Încurajați copiii să fie spontani, să nu se teamă de greșeli, să devină autonomi în învățare;
- ✚ Puneți-i în ipostaze inedite care să conducă la simularea spiritului critic constructiv ;
- ✚ Nu le oferiți informațiile ”pe tavă”, provocați-i să le descopere folosind o gamă diversificată de metode și tehnici; ele vor alunga

plictiseala și vor favoriza accesul la cunoaștere prin efort propriu;

Torrance a relevat necesitatea promovării în rândul elevilor a modului variat de abordare a problemelor, de manipulare a obiectelor și a idelor, trebuie îndrumați să dobândească o gândire divergentă.

Școlarul mic are potențial creativ în plină dezvoltare, chiar dacă în ciclul achizițiilor fundamentale putem vorbi mai mult despre un fenomen de acumulare de structuri ce îi vor permite să își lărgască orizontul și vor facilita recombinații necesare procesului creativ.

Există o pleiadă de metode, tehnici și procedee prin care poate fi stimulată creativitatea, de la metode tradiționale la cele moderne, dar nu putem considera o metodă ca fiind miraculoasă. Aceasta deoarece creativitatea este de asemenea un proces, necesitând evoluție în timp.

Fiind conștientă că un profesor creativ va oferi drept model elevilor săi, am urmărit mereu ca la toate disciplinele să asigur un climat democratic, am creat oportunități de manifestare a spiritului creativ, dar mai ales, am încercat să adaptez ansamblul de metode și procedee didactice pe care le-am utilizat în procesul de predare-învățare-

evaluare particularităților psiho-cognitive ale elevilor mei.

Creativitatea la clasă nu apare în mod natural, ci este un proces care se poate învăța.

În cele ce urmează, nu vreau să fac o prezentare plictisitoare a unor metode precum brainstorming, sinectica, metoda frisco, etc, acestea ar trebui să fie cunoscute de toate cadrele didactice. Doresc să precizez însă că există anumite tehnici de gândire care pot genera idei și soluții creative pentru problemele clasei.

În cele ce urmează vă voi prezenta trei tehnici pentru stimularea gândirii creative pe care le-am aplicat la clasă și care m-au ajutat la mai multe discipline.

1. Brainstormingul negativ

Am folosit mult metoda brainstormingului clasic și am sesizat că elevii nu o mai considerau interesantă, așa că am aplicat o variantă a metodei, pentru a genera soluții incorecte la o problemă/

situație/întrebare și apoi am provocat elevii să descopere cum ar putea fi transformate în soluții bune.

Scopul acestei tehnici este să încurajeze elevii să exploreze soluții noi prin gândire negativă. Acest lucru le oferă unghiuri noi pe baza soluțiilor plauzibile, de a folosi lucrurile pe care le-au gândit acolo unde nu s-au gândit inițial.

Rolul meu a fost de a da instrucțiuni de grup pentru sesiunea de brainstorming negativ, m-am asigurat că munca se desfășoară în conformitate cu regulile și cadrele stabilite de grup.

La textul "Vizită" de I. L. Caragiale, prima oră în care am abordat textul, am aplicat această metodă la captarea atenției, cerându-le elevilor să găsească răspunsuri negative la întrebarea: "Cum vă purtați când părinții voștri au musfiri?".

Provocând elevii să caute ceva neașteptat, moduri de a fi nepoliticos, i-am pus în situația de a reliefa ulterior trăsăturile lui Ionel și au ajuns să înțeleagă mai ușor mesajul textului: Ionel era un copil răsfățat, impolitețea sa fiind doar o formă de manifestare a lipsei de educație.

2. Ciocanul lui Thor sau *Spargeți presupunerile sau prejudecățile*

Copiii iubesc personajele și Thor am descoperit că este îndrăgit de elevii mei. Am considerat oportun

să utilizez acest personaj pentru aplicarea unei alte tehnici de stimulare a gândirii creative.

Le-am explicat că atunci când suntem puși în fața unei sarcini sau provocări, facem foarte des presupuneri de care nici măcar nu suntem conștienți. Această presupunere blochează uneori găsirea unei soluții creative, de aceea ne vom folosi de ciocanul lui Thor, un ciocan gonflabil, pentru a distruge aceste prejudecăți sau presupuneri. Făcând aceasta, elevii vor aborda pe viitor o nouă sarcină cu mintea deschisă, neîncorsetată de eventuale prejudecăți.

Modul de aplicare presupune scrierea pe tablă a întrebării/ afirmației/provocării și li se cere elevilor să scrie ce știu referitor la aceasta. Apoi, alternativ, sunt întrebați elevii și se notează fiecare răspuns pe tablă. După ce toate presupunerile au fost făcute, se abordează pe rând, întrebând: "De ce s-ar putea să nu fie adevărat acest lucru?" Elevii au dat răspunsuri care au dus în mod inevitabil la noi modalități și moduri de a privi lucrurile.

3. Dorința magică

Uneori, imaginându-ne că nu există limitări, apar idei noi care oferă soluții inovatoare.

Am procedat la fel ca la tehnica anterioară, am scris pe tablă la ora de Științe, lecția despre poluare, o afirmație : ”La această oră totul este posibil. Trebuie doar să vă puneți o dorință în legătură cu factorii poluării despre care ați învățat, iar acea dorință va fi îndeplinită. Trebuie să credeți în puterea voastră și a dorinței voastre.”

Prin acest exercițiu de imaginație am urmărit să obțin o conștientizare a importanței găsirii unor soluții pentru a face să înceteze poluarea. Pentru fiecare răspuns obținut, am analizat cum poate fi modificată fiecare idee pentru a o face funcțională în lumea reală. Soluțiile creative sunt mai mult decât idei - trebuie să lucreze în

lumea reală. Soluțiile creative sunt mai mult decât idei - trebuie să lucreze în lumea reală.

În concluzie, la vârsta școlară mică, profesorul trebuie să dea dovadă el însuși de multă creativitate în aplicarea metodelor și tehnicilor, deoarece prin cultivarea capacităților creatoare ale elevilor încă de la clasele mici, se realizează cunoașterea prin inovație, invenție, creație.

BIBLIOGRAFIE

1. Amabile, T., (1997), Creativitatea ca mod de viață. Ghid pentru părinți și profesori, traducere de Tureanu Anca, Editura Științifică și Tehnică, București, 1997.
2. Bocoș, M.D., (2013), Instruirea interactivă, Editura Polirom, Iași

*Activitățile extracurriculare – Un mijloc de stimulare a potențialului elevilor
comunicațional al elevilor*

*Profesor învățământ primar **Gavrilă Costela Renata**
Școala Gimnazială „Sfântul Nicolae” Vânători, jud. Galați*

Din experiența la clasă am realizat că, în ciuda nevoii de diversificare a metodelor pedagogice activitatea de învățare în clasă - ca modalitate de stimulare a potențialului comunicațional al elevilor și principala formă de organizare a procesului instructiv – educativ – impune o relativă uniformizare.

Pentru a putea exista într-o lume în schimbare, elevii noștri au nevoie de capacitatea de a cern informațiile și de a comunica cu ele în relațiile cu cei din jur. Trebuie ca ei să înțeleagă cum să coreleze anumite informații, să le descopere sensul, să le respingă pe cele irelevante sau false. Ei trebuie să dea sens creativ și productiv informațiilor, să gândească și să învețe în mod critic.

Gândirea și învățarea critică se realizează atunci când cadrul didactic apreciază diversitatea de idei și experiențe, când nu există mentalitatea „unicului răspuns corect.”

De aici necesitatea de a se promova diferite forme de activitate extracurriculară care să întregască procesul instructiv – educativ, să-l completeze. În cadrul acestor activități elevii au posibilitatea de a-și lărgi orizontul de preocupări, de a-și manifesta inițiativa și creativitatea, de a-și dezvolta spiritul de observație, imaginația, gândirea, de a-și valorifica cunoștințele și abilitățile formate, de a-și spori potențialul comunicațional.

Am organizat o gamă variată de activități extracurriculare cu elevii clasei ținând cont de resursele disponibile, dar și de capacitatea fizică și intelectuală a școlarilor, pentru ca activitățile să-și poată realiza obiectivele. Prin intermediul activităților desfășurate am urmărit formarea la elevi a capacității de a elabora răspunsuri complete, originale, de a avea inițiativă în comunicare.

Activitățile extracurriculare prezintă avantajul că produc în primul rând o plăcere estetică, îi fac pe elevi să se bucure, să sufere, să râdă, să plângă, să iubească sau să se revolte, să ia atitudine, le înaripează gândirea, le înflăcărează inima pentru tot ce este bun și nobil, toate acestea contribuind la formarea elevului capabil să comunice, să interrelaționeze cu cei din jur. Nu au reprezentat o obligație, ele au fost activități în care ponderea remarcabilă a avut-o spontaneitatea născută din interes, o motivație de ordin efectiv și recreativ. Acest tip de activitate îi antrenează pe copii în

activitatea de învățare, îi apropie de școală, îi determină să o îndrăgească. Chiar ei propun, cer, așteaptă și se implică în realizarea acestui gen de activitate.

Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv educative să primeze dar să fie prezente în mod echilibrat și momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi deosebite.

Prin solicitarea elevilor la dialog constructiv și exersarea limbajului dobândit și mereu îmbogățit, activitățile extracurriculare oferă un prilej de afirmare și valorificare maximă pe multiple planuri a potențialului de cunoaștere și de creație al elevilor.

Prin tot ceea ce întreprinde și prin exemplul sau personal, cadrul didactic este un modelator al structurii personalității umane, într-o perioadă hotărâtoare a devenirii sale. Abilitatea empatică constituie cea mai importantă componentă a profesiei de educator.

„Empatia este o însușire proprie omului. Dacă toți oamenii ar dispune de această capacitate, s-ar evita stările conflictuale și s-ar crea condițiile necesare comunicării fără de care societatea nu poate evolua.

Anatole France spunea: „dibăcia învățătorului nu este decât aceea de a trezi curiozitatea minților tinere, ca să le potolească apoi această curiozitate, pe care numai ființele fericite o au vie și sănătoasă. Cunoștințele vârâte cu de-a sila în minte o astupă și o înăbușă. Ca să mistui știința trebuie s-o fi înghițit cu poftă.”

Activitățile extracurriculare bine pregătite sunt atractive la orice vârstă. Acționând individual sau în cadrul grupului elevilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Prin faptul că în astfel de activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități elevii se disciplinează. Cadrul didactic are posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să-i pregătească pentru viață. Astfel în proiectarea activităților extracurriculare trebuie să se țină seama de următoarele aspect:

✚ Învățătorul nu trebuie să fie preocupat numai de însușirea de cunoștințe, ci să urmărească și dezvoltarea capacității de comunicare a elevilor prin îmbogățirea vocabularului și asigurarea

fluidității, creativității și originalității în exprimarea elevilor.

✚ Atmosfera generală în care trebuie desfășurate activitățile extracurriculare trebuie să fie caldă, apropiată, străină de orice stare conflictuală, bazată pe respect și bunăvoință. Numai atunci încrederea copilului în forțele proprii crește, dobândind inițiativă în comunicare, fiind capabil să se angajeze în dialoguri creative.

✚ Pentru a obține o creștere eficientă a comunicării didactice în cadrul activităților extracurriculare și nu numai trebuie proiectate activități care să creeze condiții pentru afirmarea originalității, spontaneității, diversității de opinii și forme de exprimare a elevilor, punând accent pe formarea capacității de reflecție, sinteză, evaluare critică, de creație. Se solicită astfel cu deosebire gândirea divergentă, imaginația creatoare.

✚ Efectele formativ-educative ale comunicării sunt în raport direct cu nivelul de angajare și participare individuală și colectivă a elevilor în activitățile școlare și extrașcolare. Desfășurarea activităților într-o manieră nouă stimulează interesul și curiozitatea elevilor angajându-i să se implice în activități de descoperire, de cercetare și să-și asume riscul încercării și al erorii în cadrul actului educațional.

✚ În cadrul relațiilor învățător-elev și elevi-elevi un rol deosebit de important îl va juca

cooperarea care înseamnă, înainte de toate, un câștig în planul interacțiunii între elevi, generând sisteme de acceptare și simpatie. Departe de a declanșa conflicte ea instaurează buna înțelegere, armonie și stimulează comportamentele de facilitare a succesului celorlalți, determinând totodată creșterea respectului de sine, încrederea în forțele proprii, diminuarea anxietății la contactul cu școala. Cooperarea contribuie la intensificarea atitudinilor pozitive față de învățător și școală.

Cunoașterea potențialului comunicațional al elevilor implicați în procesul educațional, urmărirea și realizarea progresului școlar, stabilirea unor relații democratice în colectivul de elevi și desfășurarea unor activități extrașcolare captivante utilizând cu tact pedagogic, măiestrie și virtuozitate strategii didactice potrivite vor conduce la realizarea unei educații nonformale de calitate.

BIBLIOGRAFIE:

- * Ionescu, M. - „Educația și dinamica ei”, Ed. Tribuna învățământului, București, 1998
- * Ionescu, M., Radu, I. - „Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1995
- * Păun Emil - „Școala - abordare sociopedagogică” Ed. Polirom, Iași, 1999

*Educația copilului o binecuvântare pentru lume**Profesor învățământ primar **Bartha Eva****Școala Primară Iștihaza***Motto:**

“ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

(din Child's Appeal)

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este stringentă.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor.

Parteneriatul între școală și familie și-a demonstrat eficiența pretutindeni unde a fost aplicat, dacă s-au respectat anumite condiții de realizare a acestuia:

- *părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor;*
- *părinții să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activitățile extrașcolare, la modificarea orarului, la stabilirea disciplinelor opționale;*
- *responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și familie.*

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este

foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui, pentru cunoașterea lui din toate punctele de vedere. Cadrele didactice organizează și conduc activitatea instructiv-educativă din școală, prelucrează și transmit cunoștințele prevăzute de programele școlare, modelează personalitatea copilului, desfășoară activități extracurriculare și extrașcolare. Ele sunt responsabile de aspectele organizării școlare, de atmosfera generală. În funcție de personalitatea acestora și de stilul didactic și pedagogic se instalează un anumit climat în grupul celor pe care îi educă.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Familia și școala sunt instituții ce au un rol esențial în crearea spiritului social al copilului. Acestea îl pregătesc pentru o integrare optimă în viața socială. O bună colaborare între școală și familie este posibilă numai atunci când familia înțelege menirea școlii: aceea de a fi principalul izvor de cultură și factor de civilizației ar școala vede în familie un aliat, un colaborator sincer, permanent și direct interesat de întregul proces instructiv-educativ. Ca orice relație partenerială, relația școală-familie trebuie construită cu migală și cu măiestrie. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om

apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

Sub îndrumarea școlii, familia stabilește regimul de viață al copilului și veghează la respectarea lui. Ținând seama de condițiile concrete, fiecare familie stabilește orarul de muncă și de odihnă al elevului, timpul când să înceapă pregătirea temelor, cel destinat pentru joc și ocupații recreative alese în mod liber de către copii, timpul când să presteze anumite servicii pentru familie. Atunci când prin repetare un asemenea regim devine obișnuință pentru școlar, controlul părinților va fi din ce în ce mai redus. De o mare importanță pentru ca elevul să obțină succese la școală este modul cum părinții își ajută copiii la învățătură. Ei îi vor sprijini să învingă primele dificultăți și îi vor încuraja pentru primele succese.

Parteneriatele dintre școală și familii pot:

- a. ajuta profesorii în munca lor;
- b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- f. conecta familiile cu membrii școlii;

Cu părere de rău trebuie să spun că se constată în ultima vreme o depărtare a familiei de școală, o scădere a interesului părinților pentru rezultatele școlare. Părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor dar, în același timp nu mai au răbdare să le acorde atenție. Acest lucru se constituie într-un semnal de alarmă care m-a determinat să aflu care sunt adevăratele cauze ale acestui fenomen încât să pot remedia măcar o parte dintre ele la simpla informare a părinților asupra rezultatelor la învățătură. Școala trebuie să convingă familia ca ea să devină un participant activ în procesul de instruire-educare. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură

dezvoltarea personalității acestuia. Este bine ca elevii să învețe încă de mici, că „În căminul familiei, copiii trebuie să-i respecte pe părinți, în afara căminului pe toată lumea, iar în singurătate pe ei înșiși”, după cum spunea regele grec Demetrius.

1. Baran Pescaru A.-, „Parteneriat în educație familie-școală-comunitate”-Editura Aramis-București, 2004;
2. Kulcsar T.-, „Factorii psihologici ai reușitei școlare”-Editura Didactică și Pedagogică-București, 1978;
3. Nica, I, Țopa, L.-, „Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;

Bibliografie:

Jurnalul reflexiv
Profesor **Pascal Daniela**
Școala Gimnazială Singidava, Cugir

Jurnalul reflexiv este o metodă complementară și alternativă de evaluare a elevilor, dar și a propriei activități. Acesta cuprinde însemnările elevului asupra aspectelor trăite în procesul cunoașterii și reprezintă, în același timp, un dialog al elevului purtat cu sine însuși, din care învață despre propriile procese mentale. Este recomandat a fi folosit în cadrul orelor de religie întrucât, pe lângă dezvoltarea abilităților metacognitive, se are în vedere și exprimarea sentimentelor și a atitudinilor experimentate ale elevilor. Astfel, profesorul de religie poate să cunoască și alte aspecte care influențează procesul învățării și astfel să-l ajute pe elev. Simțindu-se ascultat și înțeles de către profesor, elevul va avea o atitudine deschisă spre tot ceea ce înseamnă procesul învățării. Dezavantajul jurnalului reflexiv constă în elaborarea sa de către elevi întrucât aceștia nu sunt obișnuiți să reflecteze asupra muncii lor. Aici intervine măiestria profesorului, a cărui rol este acela de a-i ghida pe elevi, cu răbdare și dragoste, pe acest drum al analizei proprii, pentru a înțelege de ce este necesară și cum trebuie făcută reflecția.

Jurnalul reflexiv- aplicare la clasă

Manualul utilizat: Religie Cultul Ortodox, Editura Didactică și Pedagogică S.A,

Clasa a VI-a

Autori: Cristina Benga, Aurora Ciachir, Niculina Filat, Mihaela Ghițiu, Ioana Niculae

Unitatea de învățare: ***Dumnezeu se face cunoscut omului***

Cele 2 lecții din cadrul unității de învățare sunt:

Țara Sfântă în vremea Mântuitorului Iisus Hristos
Nașterea și copilăria lui Iisus Hristos

Competențele specifice urmărite a fi atinse în cadrul acestor lecții au fost:

1.1. Prezentarea cronologică a principalelor evenimente din viața și activitatea Mântuitorului Iisus Hristos, pe baza textelor biblice

1.2 Integrarea unor concepte specifice în prezentarea de evenimente religioase, istorice și culturale

1.3. Selectarea de informații adecvate din surse și cu mijloace variate, pe teme cu relevanță moral religioasă.

Ce am intenționat?

Am avut în vedere să descopăr interesele elevilor în materie de lectură biblică și de cultură religioasă, de cunoaștere a patrimoniului cultural-religios, să identificăm împreună însemnătatea pe care o are, pentru creștinul de astăzi, pelerinajul la Locurile Sfinte și cum putem contribui la păstrarea patrimoniului creștin din Țara Sfântă dar și din țara noastră. În cea de-a doua oră, elevii au fost îndemnați ca, pe baza cunoștințelor obținute în urma activităților desfășurate în cadrul orei de religie, dar și a activității individuale, să răspundă la întrebări precum: *Ce ai învățat nou din această lecție? Cum ai învățat? Ce sentimente ți-a trezit procesul de învățare? Care din ideile discutate ți s-au părut mai interesante sau care dintre ele necesită o clarificare? Ce dificultăți ai întâmpinat? Cum te simți când descoperi lucruri noi la religie? Cum poți utiliza în viitor această experiență de învățare?*

În ce măsură ceea ce ai descoperit a răspuns așteptărilor tale? Ți-a plăcut experiența (de

învățare)? Dacă da, de ce? Dacă ai putea schimba ceva, ce ai face?

Prin intermediul acestor întrebări, elevul este invitat să stea de vorbă cu sine însuși și astfel să se descopere, să înțeleagă propriile mecanisme ale învățării, să-și exprime propriile nemulțumiri dar și așteptările în ceea ce privește procesul instructiv-educativ.

Ce am obținut?

Elevii au participat activ la ore, au prezentat lucrările realizate (hartă conceptuală pornind de la *cuvântul cheie* ”pelerinajul religios”; miniproiectul pe tema ”Pelerin în Țara Sfântă”; realizarea unui eseu cu titlu ” Bucuria Nașterii Domnului”) și au reușit să identifice tematica abordată în acestea. De asemenea, au reușit să răspundă la întrebările puse pe marginea textelor-suport (Textele biblice: Isaia 9,5-6; Ieremia 23,5; Luca 1, 31-32; Matei 2, 13-15) și-au exprimat opinia referitoare la mesajul desprins din acestea, dovedind că au înțeles textul scripturistic și că pot formula răspunsuri creative și adecvate.

Ce reacții au avut elevii?

Elevilor le-a făcut plăcere oportunitatea de a deține ei controlul asupra activității desfășurate, chiar dacă a fost pentru o scurtă perioadă de timp, și s-au străduit să prezinte într-o manieră atractivă lucrările realizate. Au fost surprinși, în mod plăcut, când au constatat că și colegii au interese relativ

asemănătoare în ceea ce privește lectura religioasă.

Ce feed-back am oferit elevilor?

Consider că am oferit un feedback pozitiv elevilor, apreciind răspunsurile lor și oferindu-le ca recompensă un punct la următoarea notă sau chiar o notă de 10 celor a căror activitate a fost deosebită.

Ce aș fi putut face mai bine?

Aș fi putut să folosesc mai multe metode didactice inovative sau alte forme de organizare.

Ce îmi propun pentru data următoare?

Pentru activitatea următoare, îmi propun să implic toți elevii în actul cunoașterii prezentarea textelor în format audio și să invit o personalitate religioasă (sau din altă sferă de activitate) care să le împărtășească propriile interese în materie de lectură biblică și de patrimoniu cultural-religios local și național.

Bibliografie:

- Suport de curs CRED- MODUL 2. Aplicarea noului Curriculum național pentru învățământul gimnazial. Instrumente de evaluare.
- Mușata Bocoș, *Instruirea interactivă – Ghidul profesorului*, Editura: Polirom, 2013

Mișcare, distracție, învățare
Profesor **Boghici Mioara**
Școala Gimnazială Nr. 18, Galați

În era digitalizării, folosirea noilor tehnologii, mai ales în rândul copiilor, aduce cu sine o serie de efecte negative atât la nivel psihic, cât și fizic. În ceea ce privește dezvoltarea psihică, copiii pot suferi tulburări de comportament, dificultăți de adaptare socială, scăderea capacității de concentrare și chiar întârziere mintală. La nivel fizic, s-au observat: afectarea vederii, scăderea calității somnului și apariția obezității și a sedentarismului.

Pentru a contracara toate aceste neajunsuri și în special ultimele două aspecte negative menționate mai sus, e imperios necesar să se facă mișcare cu orice ocazie și în orice împrejurare. De aceea considerăm că orele de curs sunt propice desfășurării unor activități fizice care, în același timp, ne pot menține în sfera disciplinei predate.

În calitate de profesor de limba engleză, am elevi cu vârste cuprinse între 7 și 15 ani și pot spune că aceștia sunt foarte încântați ori de câte ori desfășurăm astfel de activități. Sigur, fiecare vârstă se manifestă diferit, dar niciodată nu lipsește distracția într-un astfel de moment. Chiar mai mult, atmosfera generală se reîmprospătează, elevii se concentrează mai bine, iar motivația de a se implica în activitate crește.

Strategie

Ori de câte ori observ că elevii au ajuns într-un punct în care li se pare greu să se concentreze și să coopereze, brusc, le dau anumite comenzi în limba engleză, care presupun mișcare. Astfel, încep cu *Ridicați-vă în picioare!*, comandă care îi surprinde

la început, dar care apoi îi face să zâmbească, deoarece își dau seama că i-am surprins într-un moment de apatie. După aceea, le dau alte comenzi care implică mișcare, cum ar fi: *Atinge-ți capul/genunchii/degetele de la picioare!*, *Ridică brațul stâng/drept!*, *Pune mâna pe umărul stâng/drept al colegului de bancă!* etc. Astfel de exerciții pot fi efectuate cu câte un elev, cu grupuri de elevi sau cu întreaga clasă. Când avem doar un elev care nu mai este conectat la activitatea didactică, acesta este invitat să se deplaseze în diferite puncte ale sălii în care ne aflăm și să facă diverse lucruri: să stingă/aprindă lumina, să deschidă/închidă fereastra, să ștergă tabla etc.

Cu cât elevul este mai mare, cu atât și mesajul transmis va avea un grad de dificultate sporit. Activitatea poate fi foarte scurtă sau poate dura aproximativ 3 minute. Atunci când ora de curs se desfășoară după-amiaza, iar elevii sunt copleșiți de oboseală, pot exista și două reprize de câte trei minute de mișcare în cadrul aceleiași ore.

Astfel de activități prezintă mai multe avantaje. Pe de o parte, se reactivează vocabularul însușit, dar și anumite structuri și funcții ale limbii. Pe de altă parte, elevii devin mai activi, reușesc să se concentreze mai bine asupra sarcinilor de lucru și chiar sunt dornici de implicare în activitate. Nu în ultimul rând, atmosfera devine mai relaxată și, în acest fel, activitatea este una generatoare de stare de bine și de veselie. Singurul impediment în desfășurarea unei astfel de activități rămâne lipsa timpului, dar această problemă se poate rezolva printr-o gestionare atentă.

Cred că mișcarea își poate găsi locul în predarea mai multor discipline, în funcție de activitatea didactică propusă, dar și de imaginația, de creativitatea și de starea de spirit a cadrului

didactic. În ceea ce privește elevii, această activitate are un impact pozitiv asupra lor, atingându-se astfel rezultatele așteptate.

Eficientizarea procesului de predare-învățare-evaluare în învățământul primar prin utilizarea instrumentelor digitale

*Profesor Zisu Anișoara-Ionela
Școala Gimnazială „Sfântul Gheorghe” Giurgiu*

Am folosit diverse instrumente digitale în procesul de predare-învățare-evaluare pentru ca însușirea cunoștințelor să fie atractivă pentru elevi.

Odată cu tranziția recentă a multor domenii spre mediul online, educația a fost, la rândul ei, nevoită să se adapteze noilor cerințe pentru a continua să satisfacă nevoile elevilor, ale studenților și ale profesorilor. Predarea online presupune mult mai mult decât folosirea unui dispozitiv conectat la internet în locul unei săli de clasă. Este nevoie, de asemenea, de adaptarea modului de predare și de interacțiune cu elevii la noile cerințe.

Deși această tranziție vine cu anumite dificultăți, eu mi-am propus să transform aceste provocări în oportunități de învățare și dezvoltare. Pentru a capta și menține atenția generației „digitalilor nativi”, a copiilor „născuți cu telefonul în mână”, am apelat la resurse și instrumente online pe care le-am utilizat atât la cursurile online, cât și la cele fizice.

De ce am nevoie de aceste instrumente digitale?

Amintesc faptul că predarea online nu presupune doar o schimbare de mediu fizic – de la clasă, la propriul dormitor. Elevilor le lipsește interacțiunea directă cu profesorul și cu prietenii, nu mai există pauzele în care se pot juca, discuta sau relaxa cu ceilalți elevi. Din acest motiv, este nevoie să le ofer un alt tip de stimulare în timpul cursurilor. Știu deja că scrisul după dictare (ca formă de predare) și redarea unor informații cuvânt cu cuvânt (ca formă de evaluare) nu se regăsesc printre cele mai eficiente și atractive metode folosite la clasă. În mediul online, acestea au și mai puțină utilitate.

Vă voi prezenta exemple de instrumente digitale care pot face predarea mai dinamică și interactivă, care le

permit elevilor să răspundă la întrebări altfel decât prin clasică ridicare a mâinii și care pot transforma evaluarea cunoștințelor într-o activitate distractivă. Fiecare dintre aceste instrumente digitale este descris succint, prin exemple, pentru a vă oferi o imagine de ansamblu asupra modului în care poate fi folosit la cursuri.

Ce tipuri de instrumente digitale există?

Aplicații pentru chestionare/sondaje de opinie

Aceste aplicații pot fi utile atunci când doriți să aflați opinia elevilor despre un anumit subiect, dar și atunci când doriți să testați nivelul de cunoștințe. Exemple de aplicații: Mentimeter și PollEverywhere. Acest tip de aplicații poate fi folosit în diferite momente ale lecției.

De exemplu, la începutul lecției, pot fi utile pentru a afla care sunt așteptările elevilor, care este nivelul actual de cunoștințe despre o anumită temă, ce concepte asociază cu un anumit cuvânt sau în ce măsură sunt de acord cu o afirmație, pe o scală de la 0 la 10, de exemplu.

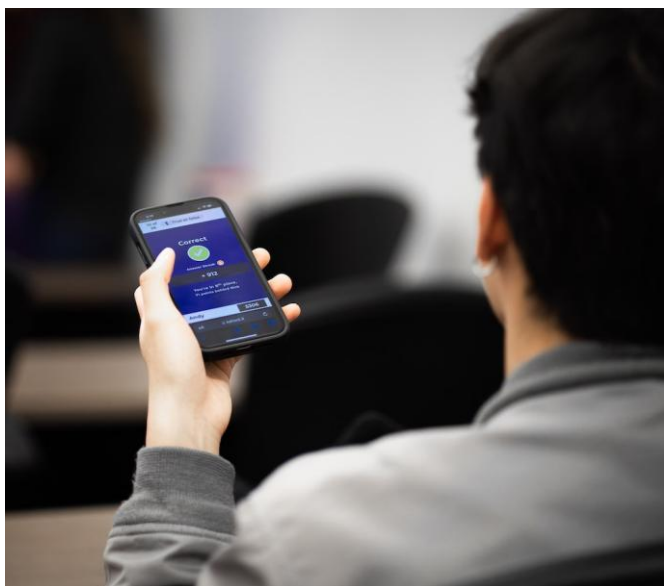
În timpul activității, aplicațiile pot fi utilizate pentru a testa nivelul de cunoștințe al elevilor (prin adresarea de întrebări cu răspunsuri multiple). Totuși, în acest caz, cele două platforme sunt adecvate pentru un număr redus de întrebări (1-3); pentru a crea teste cu un număr ridicat de întrebări, sunt mai potrivite aplicațiile pentru evaluarea cunoștințelor.

La finalul lecției, aceste instrumente digitale pot fi folosite pentru a obține feedback cu privire la activitatea desfășurată (prin răspunsuri deschise sau prin acordarea de note) sau pentru a le permite elevilor să adreseze întrebări.

Aplicații pentru evaluarea cunoștințelor

Utilizarea unor instrumente digitale poate transforma testarea cunoștințelor într-o activitate distractivă și interactivă, reducând anxietatea pe care mulți elevi o resimt atunci când aud cuvântul „test”. Aceste aplicații sunt folosite mai ales pentru recapitulări sau învățarea prin joc. Se recomandă precauție în cazul în care doriți să le utilizați pentru teste oficiale, la care elevii vor fi evaluați printr-un calificativ în catalogul școlar, deoarece pot apărea dificultăți tehnice.

Kahoot! este un instrument foarte bun pentru testarea cunoștințelor tuturor elevilor, în timp real, la oră. Este nevoie de prezența profesorului pentru ca elevii să vadă întrebările. Alte aplicații, precum Educaplay, Quizizz sau LearningApps, pot fi utilizate atât la curs, cât și în afara lui (de exemplu, ca temă pentru acasă), deoarece pot fi accesate oricând printr-un link oferit de profesor. Quizlet permite crearea de flashcards, niște cartonașe foarte utile pentru procesul de învățare, deoarece elevii se pot autoevalua și pot decide ce informații necesită aprofundare.

Aplicații pentru gândire creativă/exerciții de imaginație

Scopul școlii nu este numai acela de a dobândi informații din diferite domenii, ci și acela de a le

permite elevilor să gândească critic, să își exprime opiniile sau sentimentele într-un cadru sigur și să formeze relații. Exemple de instrumente digitale care pot facilita atingerea acestor scopuri: Padlet și Checkin.

Padlet le oferă elevilor posibilitatea de a lucra în echipă și de a aduna idei în timp real, eliminând unele probleme care apar, de obicei, în mediul fizic (inhibiția sau frica de a fi judecat, nevoia de a aștepta să ne vină rândul să vorbim). Fiind o aplicație pentru gândire creativă, poate fi utilizată în diferite moduri, scopul depinzând doar de creativitatea profesorului. Checkin este un instrument care generează întrebări ce pot fi folosite pentru a destinde atmosfera sau pentru a-i ajuta pe elevi să se cunoască mai bine între ei.

Aplicații pentru organizare / prezentarea informațiilor

Mediul online a eliminat creta și buretele, dar folosirea de instrumente digitale le permite profesorilor să își prezinte informațiile pe o tablă mult mai interactivă și captivantă. Clasicele prezentări PowerPoint au devenit deja un lucru obișnuit pentru mulți elevi. Din acest motiv, vă prezint câteva alternative mai dinamice și care oferă mai multe opțiuni.

Instrumentul cel mai apropiat de o tablă obișnuită este Classroomscreen – o tablă digitală care vă permite, pe lângă adăugarea de texte, să faceți lecțiile mai interactive. O alternativă la prezentările PowerPoint este platforma Prezi. Cu ajutorul instrumentului MindMup puteți crea mind maps (hărți mentale care ilustrează modul în care sunt relaționate diferite concepte), iar platforma Textfixer poate fi utilizată (și) pentru a genera liste aleatorii – utile, de exemplu, când vrem să împărțim elevii pe echipe.

Acestea sunt doar câteva dintre multele instrumente digitale și metodele pe care le-am implementat la orele mele. Deoarece această tranziție poate crea dificultăți, este important de reținut că nu este nevoie să utilizați toate aceste platforme. Fiecare instrument oferă o varietate de opțiuni care pot fi folosite în diferite scopuri.

V-am prezentat un punct de pornire și am făcut referire la câteva instrumente digitale de bază. Vă încurajez să explorați și alte platforme online – eforturile dumneavoastră de a face orele cât mai interactive vor fi apreciate de elevi! Mult succes!

Bibliografie

<https://gutenberg.ro>

Studiu experimental privind rolul, locul și metodologia organizării jocului didactic matematic

***Profesor Apostol Ecaterina,
Școala Gimnazială Nr 22, Galați***

Ipoteza și obiectivele cercetării

Am considerat că dacă voi aplica jocul didactic în activitatea de învățare a matematicii, atunci impactul asupra elevilor se va reflecta la nivelul motivației pentru învățare, în dezvoltarea proceselor psihice și asupra randamentului școlar. Integrarea organică a jocului didactic în activitatea de învățare a școlarilor mici este de natură să contribuie la realizarea unor importante obiective ale formării personalității copilului.

În acest scop, am formulat următoarea **ipoteză**:
Dacă se folosește sistematic jocul didactic în lecțiile de matematică, atunci se favorizează dezvoltarea și stimularea proceselor și fenomenelor psihice implicate-gândire, atenție, memorie, imaginație, motivație pentru învățare, ducând la creșterea randamentului școlar.

Pornind de la această ipoteză de lucru, am desfășurat o *cercetare experimentală, practic - aplicativă, ameliorativă*, urmărind următoarele **obiective**:

- cunoașterea nivelului de pregătire intelectuală a elevilor;
- proiectarea și desfășurarea unui modul de activități la disciplina *Matematică*, bazat pe utilizarea jocului didactic;
- diversificarea gamei de jocuri didactice în vederea stimulării motivației elevilor și a dezvoltării lor psihice;

- măsurarea și înregistrarea performanțelor elevilor atât sub raportul evoluției psihice cât și al randamentului școlar la finele experimentului;
- stabilirea corelației dintre ponderea jocului didactic și randamentul școlar al elevilor la disciplina matematică.

Subiecții cercetării

Populația asupra căreia s-a desfășurat cercetarea a fost formată din 22 elevi ai clasei a-IV-a (12 băieți și 10 fete), cu vârsta de 9-10 ani. Eșantionul experimental este în același timp și eterogen, neselectat, cuprinzând membri de diferite sexe, din medii sociale diferite, cu trăsături diverse de personalitate.

Metode și tehnici utilizate în cercetare

Din complexul de metode recomandate de lucrările de specialitate am folosit pe acelea care au permis strângerea unei cantități suficiente de date și informații concrete, obiective și complete, a căror analiză și interpretare ulterioară au condus la răspunsuri și concluzii viabile:

a) **Experimentul** a fost metoda de bază. Acesta s-a desfășurat în formă naturală, în condiții obișnuite, astfel încât elevii să nu simtă acest lucru. Faze ale experimentului:

- ♦ *Faza prealabilă intervenției factorului experimental*: analizarea condițiilor, stabilirea variabilelor experimentului (variabila

independentă - folosirea sistematică a jocului didactic în procesul de predare / învățare / evaluare; variabila dependentă - randamentul școlar), selectarea eșantioanelor, stabilirea strategiei de desfășurare a experimentului, culegerea datelor de start prin aplicarea pretestului;

♦ *Faza administrării factorului experimental*: introducerea modificărilor prevăzute în variabila independentă, colectarea datelor experimentale în eșantionul experimental;

♦ *Faza finală, de înregistrare și prelucrare a datelor*: aplicarea posttestului, înregistrarea datelor finale, compararea datelor finale cu cele de start, formularea concluziilor.

b) **Metoda observației** a constat în înregistrarea datelor și constatărilor. Am folosit-o în toate etapele cercetării, alături de celelalte metode și mi-a oferit date suplimentare privind diversele aspecte ale fenomenului investigat. Am utilizat această metodă în mod sistematic sau spontan, ocazional, urmărind gradul de reușită al fiecărui moment al lecției, eficiența metodelor și procedeele folosite, progresul sau regresul individual, încadrarea în timp, calitatea aprecierii și autoaprecierii, reacția copiilor la succese și insuccese.

c) **Convorbirile** cu elevii s-au bazat pe un dialog în vederea stabilirii unor opinii, interese, dorințe, aspirații ale lor. Am urmărit valențele afective ale folosirii jocului didactic și motivația pentru învățare.

d) **Metoda testelor**. La începutul cercetării am dat teste diagnostice în scopul stabilirii nivelului inițial de pregătire a elevilor. În faza derulării experimentului am aplicat teste de evaluare formativă și sumativă, axate pe obiective care au

devenit ele însele instrumente de instruire prin suscitarea interesului elevilor. Am antrenat elevii în corectarea lucrărilor, conștientizând greșelile și făcând cunoscută grila de corectare.

e) **Analiza produselor activității** (lucrări scrise, caiete de teme, obiecte confecționate) reprezintă căi de cunoaștere. Am verificat cu atenție *lucrările de control, activitățile independente* (comentate împreună cu elevii, eventual notate). Pentru familiarizarea elevilor cu tehnica autocontrolului și a autonotării am organizat lecții speciale de analiză a lucrărilor de control și am intervenit explicit atunci când elevul a greșit în raționament sau în formulări și calcule.

f) **Tehnici statistice în prelucrarea datelor**: s-au întocmit *tabele sintetice de rezultate*, făcând abstracție de numele subiecților; datele înregistrate au fost reprezentate grafic prin *histograme, diagrame areolare și poligoane de frecvență*

Etapele cercetării

Cercetarea a avut un caracter experimental, practic aplicativ și ameliorativ.

În prima etapă a cercetării a fost testat nivelul de cunoștințe al elevilor la disciplina matematică, conform probei de evaluare inițială. Testarea inițială a fost aplicată în luna octombrie.

În a doua etapă a cercetării s-au aplicat strategii de învățare prin joc didactic, forme de lucru și mijloace de învățământ adecvate acestora. *S-au exersat*, pe parcursul a șapte luni, *strategiile de învățare prin joc didactic* prezentate pe larg în subcapitolele următoare. În luna februarie am aplicat testarea intermediară.

A treia etapă: s-a recurs la *posttestare*. Pentru motivația învățării s-au aplicat testul pentru stabilirea setului direcțional, alcătuit din

concordanța funcțională a intereselor cu aptitudinile și chestionarul în legătură cu obiectele preferate, pentru randamentul școlar-proba de evaluare finală la disciplina matematică (sfârșitul lunii mai).

Rezultatele cercetării, rezultate obținute – prelucrare și interpretări

Rezultatele obținute în fața inițială, intermediară și cea finală le-am centralizat în tabelul următor:

DISCIPLINA PROBA	TOTAL ELEVI	CALIFICATIVE OBȚINUTE / PROCENTE							
		FB	%	B	%	S	%	I	%
Matematică- Probă inițială	22	7	32 %	8	36 %	7	32 %	0	0 %
Matematică- Probă intermediară	22	9	41 %	9	41 %	4	18 %	0	0 %
Matematică- Probă finală	22	16	73 %	4	18 %	2	9 %	0	0%

Observarea comparativă a rezultatelor arată o superioritate a ultimilor dintre ele, cele obținute în faza finală, ca urmare a îmbunătățirilor aduse actului educativ prin aplicarea modului de activități, bazat pe utilizarea jocului didactic la disciplina *Matematică*.

Comparând rezultatele obținute la testarea inițial și cea finală, am constatat o creștere a rezultatelor elevilor, creștere ce s-a datorat folosirii unei strategii didactice adecvate particularităților individuale și de vârstă ale elevilor, a unui climat favorabil manifestării spontane și originale.

În concluzie, se poate spune ca la testarea finală 73 % din numărul elevilor au atins nivelul performanței maxime.

Rezultatele cercetării demonstrează că prin utilizarea sistematică a jocului didactic în activitatea instructiv-educativă matematică se favorizează dezvoltarea și stimularea fenomenelor, proceselor și stărilor psihice implicate (gândire, atenție, memorie, imaginație, motivație pentru învățare), ducând la creșterea randamentului școlar.

Consider, deci ipoteza total validată.

Cea mai mare problemă cu care se confruntă sistemul românesc de învățământ actual

Profesor **Crăciun Roxana Mihaela**
CSEI NR.2 Comănești

- originile și vechimea problemei ;
- felul în care ați perceput-o în calitate de beneficiar al școlii (elev/ student/părinte);
- încercările (ne)reșite de rezolvare derulate de-a lungul timpului;
- partenerii (ne)implicați în rezolvarea ei (persoane sau instituții);
- implementarea unor măsuri pe termen scurt, mediu și lung;
- costurile provocate de existența problemei;
- beneficiarii și beneficiile aduse de rezolvarea ei;
- sugestii și recomandări personale oferite factorilor decidenți din România pentru grabirea rezolvării problemei semnalate.

Suntem în momentele când trebuie să ne reinventăm, poate să devenim oameni „noi”. Pandemia și tehnologia sunt „mână în mână” și ne pun la încercare competențele, abilitățile, valorile, dar și tot ce este legat de psihicul uman. Vom învăța să trăim altfel, să adoptăm un alt mod de viață, în era tehnologiei și a vitezei, când omul face un pas în spate pentru a da loc automatizării. Dar să privim și partea pozitivă, când suntem puși să găsim soluții pentru toate aceste transformări, să regândim traiul uman în alte condiții decât cele cunoscute, să nu ne ferim de nou și să dăm naștere unor acțiuni ce ne vor ajuta să găsim drumul pe

care este bine să îl urmăm. În această perioadă suntem implicați toți, fără numărul ce indică vârsta, unii cu mai multă experiență de viață, alții cu mai puțină.

Problema actuală a educației este infrastructura necesară desfășurării activităților în mediul online. Începând de la școală și predare, profesorii ar trebui să încerce să ghideze învățarea elevilor în moduri alternative și să structureze activitățile la distanță folosind punctele forte ale tehnologiilor. În viitorul imediat, ar putea fi propuse activități și exerciții care să consolideze cunoștințele deja dobândite.

Exerciții de revizuire, dar care necesită ca elevii să se implice cu instrumentele tehnologice care le plac și cu care sunt foarte familiarizați.

De exemplu, elevilor mai mari (școlile gimnaziale de clasa I și a II-a) li s-ar putea solicita să aprofundeze un subiect deja acoperit în timpul lecțiilor față în față și să pregătească documente scrise pe calculator sau prezentări power-point care pot fi apoi puse la dispoziția tuturor.

Pentru a evita ca elevii și familiile să se simtă dezorientați, este recomandabil să gândim să

oferim o listă de resurse online sau site-uri web de pe care este posibil să descărcăm și să vedem videoclipuri aprofundate, dar selectate și aprobate de profesori.

Pentru cei mici (școala primară) am putea construi activități ad-hoc și / sau de a face o listă de resurse online cu jocuri în scopuri educaționale (de exemplu, platforma eduboom oferă o serie de lecții; site-ul baby-flash.com oferă în schimb exerciții și jocuri online pentru diferite discipline). O valoare adăugată importantă care ar ajuta la reducerea disconfortului cauzat de situație, constă în a ne pune la dispoziție pentru întâlniri telefonice sau prin skype sau WhatsApp cu familiile sau cu cei care urmăresc copilul în sarcinile de a oferi indicații personalizate.

Dacă situația va continua, profesorii vor trebui în mod clar să propună activități alternative și pentru a explica subiecte noi.

Audio sau video care explică noi subiecte ar putea fi diseminate în gospodării prin intermediul platformelor disponibile sau al sistemelor de stocare cunoscute, în special pentru primar.

Pentru elevii cu nevoi educaționale speciale, ar putea fi întocmită și o listă de cărți audio calibrate în funcție de abilitățile lor.

Pentru gimnaziu, pe de altă parte, elevii ar putea fi rugați să studieze în mod independent mici părți ale programului și să le facă videoclipuri sau puncte de alimentare care să fie puse la dispoziția altor elevi. Fiecare subiect ar putea fi atribuit la doi / trei elevi cu sarcina de a interfața între ele, chiar și la distanță, astfel încât să mențină forme de cooperare.

De asemenea, ar putea exista modalități de a ne asigura că elevii văd și studiază videoclipurile colegilor lor, cu sisteme de recompensare pentru videoclipurile care primesc mai multe aprecieri și vizionări sau de a atribui exerciții care trebuie făcute în videoclipurile colegilor de clasă.

Pentru a gestiona caracterul de indeterminare în ceea ce privește reluarea școlii, în cele din urmă, sugerăm să nu creăm așteptări false, ci și să nu creștem alarmismul care a fost deja creat în ceea ce privește răspândirea virusului. Așa cum am anticipat deja, ar fi bine să trăim această perioadă ca pe o șansă de a experimenta noi modalități de gestionare a relațiilor cu ceilalți și resurse educaționale alternative pe care tehnologia ni le-a pus deja la dispoziție, dar din care nu am exploatat încă pe deplin potențialul.

Tradițiile populare românești - Mijloc de educație a elevilor din ciclul primar

*Profesor învățământ primar **Nicula Gabriela-Margareta**
Liceul Teoretic „Ana Ipătescu” Gherla*

Tradițiile populare românești constituie una dintre valorile culturale incontestabile ale poporului nostru, acestea trebuie valorificate în rândul copiilor încă de la o vârstă fragedă pentru a nu le lăsa ca timpul și evenimentele lumii moderne să ne facă uitate.

Alături de literatură, care constituie un factor cu eficiență deosebită în educație, arta populară are și ea o contribuție importantă în promovarea valorilor culturale.

Prin literatură, încă de mici, elevii încep să înțeleagă specificul poporului din care fac parte, aspirațiile lui, idealurile de ieri și de azi oglindite în obiceiurile locurilor și creațiile meșteșugarilor. Creația populară insuflă considerația și respectul pentru tradițiile românești ce trebuie cunoscute și transmise din generație în generație, aceasta reprezentându-ne ca națiune.

Elevul simte admirația față de creațiile populare din basmele bunicii în care eroii sunt înzestrați cu calitățile țăranului roman: harnic, curajos, isteț, învingător al răului, îl simte din cântecul duios de leagăn al mamei care îi face somnul mai lin, din proverbe și zicători, ghicitori, din doinele cântate îndelung de moșii și strămoșii noștri.

Exprimată în cele mai diverse forme, creația populară românească este caracterizată de autenticitate și ingeniozitate, o trăsătură aparte fiind puternica ei unitate care nu exclude, însă, o mare varietate de manifestări în arhitectura popular: port, țesut, olărit, prelucrarea lemnului, a

metalului și, nu în ultimul rând, pictura icoanelor pe sticlă.

Costumul popular românesc reflectă influențe date de tradițiile locale, așezare geografică, posibilități economice zonale, starea socială sau ocazia cu care este purtat.

Aceste valori culturale ale poporului românesc, păstrate peste veacuri, ne obligă să le facem cunoscute elevilor din ciclul primar în cadrul activităților curriculare și extracurriculare desfășurate împreună cu ei.

Școala noastră se evidențiază prin familiarizarea copiilor cu tradițiile populare românești, cu valorile noastre culturale în cadrul activităților curriculare: costume populare, obiecte de artă, prezentarea unor legende istorice pe înțelesul lor, poezii patriotice, proverbe, zicători, realizarea unor obiecte de artă popular, pictură pe sticlă, farfurii, vase, etc, observare a costumului popular, prin dansuri, șezători, serbări, colinde, realizarea unor obiecte de artă populară, proverbe, ghicitori, dansuri populare românești, și a activităților extracurriculare: șezători, serbări, vizite la muzeu, etc.

În activitatea de observare a costumului popular românesc am identificat zona din care provine, elementele ce îl compun, măiestria femeilor care

au pus suflet, muncă și pricepere în realizarea lui. Ca finalitate, elevii poartă costume populare românești în fiecare an cu ocazia serbărilor desfășurate în cinstea zilei de 1 decembrie, a sărbătorilor de iarnă sau unor evenimente locale. În cadrul vizitelor la muzeu, copiii au observat obiecte de artizanat care le-au fost prezentate atât ca valoare intrinsecă cât și ca rod al muncii migăloase, al priceperii și îndemnării de care au dat dovadă meșteșugarii ce le-au realizat.

Aceste obiecte au fost realizate, după priceperea lor, în cadrul activităților practice și artistico-plastice din școală. Împodobirea bradului este un prilej de mare bucurie pentru elevi mai ales dacă sunt utilizate podoabe realizate de ei. Cu acest prilej elevii află că bradul simbolizează viața lungă, veșnic tânără, iar podoabele lui - dorința omului pentru bunăstare și frumusețe.

Prin textele colindelor, copiii transmit urările de bine în legătură cu unele străvechi îndeletniciri ale poporului nostru legate de muncile agricole ca: aratul, semănatul și pășoritul.

O ocazie în care se valorifică tradițiile populare cu care elevii au făcut cunoștință în diverse situații este șezătoarea. Într-un decor specific, elevii lucrează și petrec degajați spunând povești, glume, proverbe, ghicitori, cântă și dansează.

Zicătorile și proverbele au fost întotdeauna prețuite de poporul nostru pentru conținutul valoros și pentru realizarea lor artistică. Ele au fost păstrate ca tradiții populare și sunt o dovadă a înțelepciunii poporului, având o latură morală, satirizând lenea, lăcomia, urâtenia și laudând

frumusețea, hărnicia, și bunătatea omului.

Exemple:

„Lenea e cucoană mare care cere de mâncare”/ „Munca este brătară de aur”/ „Bună dimineța căciulă, Că stăpânul n-are gură”/ „La plăcinte înainte, la război, înapoi”. Ghicitorile spuse la șezătoare au un caracter instructiv-educativ, acestea îmbogățesc cunoștințele elevilor, le dezvoltă gândirea logică.

Jocurile populare românești, tradițiile la secerat, însoțite de melodii și strigături adecvate tematicii, integrate în raport cu conținutul dansului, sunt relevante prin frumusețea costumelor și a melodiei, prin suplețea și expresivitatea mișcărilor, prin vioiciunea pe care o dă copiilor și starea de bine.

Tradițiile populare, folclorul sunt o carte a vieții, un îndrumător pentru demnitate, muncă, cinste, omenie. Educând elevii în spiritul valorilor morale ale poporului nostru aducem tradițiile populare și folclorul ca izvor nesecat de valori culturale și naționale.

BIBLIOGRAFIE

1. Curriculum pentru educație timpurie, 2019
2. MECT, Institutul de Științe al educației „Managementul Educațional pentru Instituțiile de Învățământ”, „Managementul educațional”, București 2001.

ÎNVĂȚĂMÂNT GIMNAZIAL

*Manager sau lider?***Prof. Miron Cristina***Clubul Copiilor, Săbăoani, Jud. Neamț*

Un bun manager este cel care posedă certe calități de lider. Din acest motiv și pentru a crește calitatea învățământului, voi face o pledoarie în favoarea leadershipului în cazul unei unități școlare. Un lider bun nu conduce singur ci pune fiecare persoană din colectiv pe crenguța pe care acesta se simte bine, construind suficientă capabilitate în jurul lui astfel încât individul va face bine munca pentru care a optat și o va face cu plăcere.

Managerul

În general, managerii pot fi caracterizați prin faptul că au subordonați, au stil autoritar, tranzacțional, iar atenția lor este concentrată pe muncă și pe organizarea acesteia. Aceștia au un stil prioritar autoritar acordat, prin definiție, de către unitatea școlară, iar subordonații acestora acționează aproape tot timpul după cerințele lor, ceea ce definește și stilul tranzacțional. Astfel de situații nu se explică prin robotizarea subordonaților ci mai degrabă prin faptul că li s-au promis recompense în schimbul muncii impuse. În general, managerii sunt plătiți pentru munca pe care o depun corect și eficient la indicațiile superiorilor lor, fiind constrânși de resurse financiare și de timp. (Joița, 2000) Managerul preferă și dorește acțiunea, respectarea regulilor și evitarea conflictelor. Ca direcție merge pe viziunea deja existentă iar adevărul este deja stabilit.

Liderul

În general liderii nu au subordonați, cel puțin atunci când practică leadership-ul. Ei vor renunța în acest caz la controlul formal autoritar pentru că dorința lor este să aibă oameni care să-i urmeze, iar realizarea acestui lucru se face tot timpul voluntar și nu impus. Caracteristicile unui veritabil lider sunt, în general, un stil carismatic, focalizat pe oameni, de transformare și explorare a riscului. Nu este suficient să le spui angajaților ce trebuie să facă pentru ca aceștia să execute pe măsură. Un lider carismatic, știe cum să abordeze și să atragă, să ghideze și să realizeze o concordanță între munca ce trebuie făcută și dorințele proprii. Echipa va fi capabilă astfel să îl urmeze e lider indiferent de riscurile pe care acea sarcină le implică. Liderul carismatic poate prin persuasiune, să atragă mai ușor angajații de partea lui. În tehnica lor de convingere liderii nu folosesc promisiuni atât de extrinseci, cum de altfel folosesc managerii ci se folosesc de promisiuni intrinseci, inducând oamenilor cu care lucrează starea necesară în vederea demarării acțiunii. (Eppler, 2007) Cercetările demonstrează că un număr mare de astfel de lideri au avut probleme în viața privată și anume dislexie, copilărie cu traume, pierderea cuiva drag, etc., fiind nevoiți să le depășească. Experiențe de acest gen au condus probabil la o asumare a riscurilor și o acționare în ciuda unor păreri dezaprobatore ale celor din jur. (Bennis, 2000) Pe fond, liderul preferă maleabilitatea concentrându-se pe viziunea către oameni. Liderul cu carismă nu deține neapărat, o personalitate dominatoare sau puternică. El acționează mereu

într-un mod calm față de oameni, știind să îi asculte, sunt de încredere și de obicei iau greșelile grupului asupra lor. Astfel reușesc să câștige încrederea și stima echipei sale. Nu trebuie însă înțeles greșit acest aspect. Liderul nu este prietenul tuturor, el știe să păstreze o anumită distanță, însă nu deranjantă. De asemeni, ei rămân concentrați asupra sarcinilor, reușind să insufle și celorlalți entuziasmul de a efectua o muncă conform viziunii lor. (Câdea, 1998) Așa cum afirma și Ken Robinson, sunt de părere că la ora actuală există „o criză a resurselor umane”, o serie de persoane nefolosindu-și talentele, mulți dintre ei chiar neștiind că le au. Așa cum există oameni care nu iubesc ceea ce fac așteptând cu nerăbdare sfârșitul de săptămână, există și oameni care nu își doresc să facă decât ceea ce fac.

Managerul cu calități de lider

Am analizat mai sus calitățile unui manager și apoi ale unui lider. Voi încerca în cele ce urmează să îmbin cele două aspecte ale persoanei care conduce o instituție școlară. Pentru a fi puternic și convingător, managerul trebuie să asculte în mod eficient, fiindcă atunci ajută la sporirea respectului de sine al vorbitorului, la adoptarea deciziilor care aduc succesul, la cimentarea relației dintre vorbitor și ascultător și la evitarea erorilor care se strecoară atunci când comunicarea se desfășoară cu capcane. Orice contact între manager și cei aflați în subordinea lui rezultă în comunicarea unui sentiment sau a unei atitudini. Expresia feței, mersul, cum și unde ne așezăm, hainele pe care le purtăm, modul în care salutăm, toate acestea ajută la definirea mesajului pe care dorim să îl transmitem. Cu atât mai mult, managerul trebuie să conștientizeze și să fie atent la impactul nonverbal pe care îl produce asupra gândurilor și opiniilor colaboratorilor și angajaților. (Nica, 2001) Managerul poate fi competent, preocupat

de buna desfășurare a activității de zi cu zi, dar dacă nu înțelege prea mult despre comunicarea fără cuvinte, dacă nu conștientizează importanța acesteia, poate demoraliza angajații, le poate răpi din satisfacția muncii de zi cu zi. Știu toți managerii cât de mult face o laudă, o mică laudă, sinceră și spusă atunci când trebuie? Managerul este dator să modeleze comportamentul și atitudinea angajaților, să practice „managementul expresiilor feței”, după cum spune un expert american, pentru a obține ceea ce își dorește. Un zâmbet sincer, o vorbă spusă din inimă și cu o atitudine pozitivă, mici gesturi de înțelegere, vor reduce negativismul, indiferența și teama din organizație, vor facilita comunicarea verbală și nonverbală la toate palierele. Să nu uităm că politețea adevărată este arma regilor și că Ludovic al XIV-lea o saluta pe femeia de serviciu din palat cu: „Bună ziua, doamnă!” (Iosifescu, 2000) Un manager care este deja lider, știe că „e-mailul e rapid, dar mai rapidă e secretara șefului”, de aceea nu subestimează puterea „radio șanțului” și nevoia de comunicare din interiorul organizației pe care o conduce. Un lider știe că dacă nu comunică cu angajații, aceștia își vor lua informațiile din altă parte, mai mult, își vor crea altele, proprii. De aceea, se va asigura că fiecare înțelege faptul că este, în cele din urmă, responsabil pentru

informațiile pe care le introduce în sistem. (Gherguț, 2007)

Concluzii

Pentru a avea un învățământ de calitate conducerea în plan profesional (cu aspectele sale specifice de lider trebuie să prezinte o serie de trăsături caracteristice și anume: abordare participativă, mediu atractiv pentru muncă, eficiență în organizare, dezvoltarea permanentă a personalului în interiorul unității școlare și un manager cu calități de lider. Din această perspectivă se poate considera un manager eficient dacă are o viziune clară, este capabil să determine personalul să îi împărtășească viziunea și își organizează timpul în așa fel încât să ducă la bun sfârșit misiunea ce decurge din această viziune.

Bibliografie

1. Bennis, W., Naus, B, 2000, *Liderii: strategii pentru preluarea conducerii*, Bussines Tech International Press, București
2. Căndea, D., Căndea, R., 1998, *Comunicarea managerială aplicată*, Editura Expert, București
3. Gherguț, A., 2007, *Managementul general și strategic în educație*, Editura Polirom, București
4. Joița, E., 2000, *Management educațional*, Editura Polirom, Iași
5. Kirkpatrick, P., 1985, *How to Manage Change Effectively*, Jossey Bass, San Francisco
6. Iosifescu, Ș., 2000, *Elemente de management strategic și proiectare*, Editura Corint, București
7. <https://www.traininguri.ro/leadership-autentic-24-de-actiuni-care-te-transforma-din-manager-in-lider/>

11 pași pentru reconstrucția încrederii de sine – exerciții practice

Prof. Agafiței Daniela

Când am întrebat oamenii din jurul meu despre viața lor și despre ceea ce îi împiedică să îndeplinească ceea ce și-au propus, mi-au expus o serie de motive, ceea ce este normal, deoarece toți suntem în diferite perioade ale propriei noastre creșteri și cu toții ne dorim o viață mai bună.

De la a nu avea suficienți bani, timp, abilități, talente mulți dintre oameni au ceva în comun: LIPSA DE ÎNCREDERE ÎN EI ÎNȘIȘI. Nu termină ceea ce au început, rămân blocați în zona de confort, se judecă aspru pentru fiecare eșec, cred că sunt o dezamăgire.

De fapt, de multe ori nu există nici măcar un motiv evident pentru care nu reușim să creăm viața propriilor visuri, dar suntem atât de înfricoșați să ieșim din zona noastră de confort, încât doar un sentiment de vină ne mai poate face să depășim lipsa aceasta de încredere în forțele proprii. Putem vedea ușor cum diferitele motive și scuze dispar cât ai clipi din ochi. DE CE PROCEDĂM AȘA? De ce nu avem încredere în noi și de ce nu trecem la acțiune?

NEÎNCREDEREA ÎN TINE ÎNSUȚI / ÎNSĂȚI reprezintă una dintre cele mai mari bariere pe care oamenii, în călătoria vieții lor o întâlnesc și îți voi spune totul despre DE CE și CUM o poți depăși în paginile următoare.

Lipsa de încredere are efecte reale asupra gândurilor și emoțiilor noastre, așa că începem să ne simțim slabi, neputincioși, nedemni chiar. Apoi avem tendința să facem cu totul altceva decât ceea ce ar trebui. Știm cu toții povara emoțională pe care ne-o dă neîncrederea, stresul, confuzia. Așadar, faptul că nu facem ceea ce știm că putem face, fără a ne

asuma că alegem acest lucru, poate duce la situații grave.

Poate că unii oameni nici nu își dau seama că sunt lipsiți de încredere în ei înșiși. Partea bună este că tu nu ești unul dintre acei oameni. Presupun că, din moment ce citești ceea ce am scris, îți dorești cu adevărat să depășești această stare de fapt.

Deci, te-ai putea întreba: * CUM POT DEPĂȘI ACEASTĂ PRĂPASTIE DE SINE?*

Am descoperit 11 lucruri pe care le poți face. Știu, ai putea spune că 11 lucruri sunt deja prea multe și că nu ai timp, dar... nu trebuie să le faci pe toate deodată... sau poate că o să preferi să le faci zilnic, sau la două săptămâni.

Nu suntem aici să judecăm... nimic nu este greșit... pur și simplu poți încerca să vezi ceea ce funcționează bine pentru tine!

1. O BUNĂ MODALITATE DE A AFLA DACĂ TE POȚI FOLOSI DE ACEST PRIM PAS ESTE EXERCITIUL

Ia-ți timp 11 minute. Acesta înseamnă ca, în fiecare zi, sau la un interval regulat de zile, să îți ofer timp ție cu tine și să reflectezi asupra zilei care a trecut, dar și a orelor care vor veni. Sunt cele 11 minute ale pauzei DOAR CU TINE!

Sugestie: Notează-ți zilele și intervalele de timp când ți-ai luat pauza, dar și gândurile care v-au venit în

mente. Aceste însemnări datate vor reprezenta un bun instrument de măsură a calității propriei vieți!

2. FII INDULGENT / INDULGENTĂ CU TINE

În loc să îți spui: „Nu sunt bun/ă de nimic, te poți întreba: „Cum aș putea să găsesc o soluție?” Încearcă să îți fii prieten, nu dușman. Nu te mai judeca, încearcă să te ajuti!

3. FĂ O LISTĂ CU LUCRURILE PE CARE AI VREA SĂ LE FACI, DAR NU AI CURAJ SĂ LE ÎNCEPI, APOI ORGANIZEAZĂ-LE ÎN 4 CATEGORII

Tabel 1

URGENT De făcut Ex. De ținut un seminar	NU ESTE URGENT De programat Ex. Un curs online
De dat la altcineva Ex. Să răspundă la emailuri	De eliminat Ex. Timpul în care mă ocup de lucruri inutile

4. FĂ EXERCITIUL PROGRAMUL ZILNIC

Având o listă cu lucruri zilnice pe care trebuie să le faci, vei începe să fii mai liniștit, mai organizat și vei căpăta control asupra timpului.

Îți vei stabili 5 lucruri pe care trebuie să le faci, le numești, apoi le vei face exact în ordinea în care le-ai scris. Nu vei începe să faci al treilea lucru fără să le faci pe cele de la punctul 1 și 2.

Atenție: Nu trebuie să faci mai multe lucruri deodată. Concentrează-te asupra celui început și du-l la bun sfârșit!

Fă un singur lucru, dar fă-l bine, apoi vei trece la al doilea. Vor fi unele zile când vei putea face doar sau trei lucruri, zile când vei face mai mult decât ți-ai propus.

5. ELIMINĂ FACTORII CARE TE POT DISTRAGE

Telefonul, notificările, televizorul ar trebui să fie eliminate din camera de lucru, deoarece te pot distra. Este important să te poți concentra bine atunci când ai ceva important de lucru!

6. OFERĂ-ȚI TIMP

Oferă-ți timp pentru a realiza ceea ce ți-ai propus...Poți lucra în etape, îți poți propune 4 zile pentru a parcurge un modul, de exemplu sau pentru a termina de scris un capitol la o carte.

Concentrându-te asupra unui singur obiectiv, poți obține rezultate de calitate.

7. NU RENUNȚA LA VISUL VIEȚII TALE!

Încearcă să scrii o hartă a viitorului tău:

- Cum vei arăta ?
- Cum vei vorbi?

- Cu ce fel de oameni îți vei petrece timpul?
- Unde vei călători?
- Ce fel de mașină vei avea?
- Unde vei locui?
- Pe unde te vei plimba dimineața?
- Ce miros se va simți în aer?
- Ce activități vei face ca să te relaxezi?

Completează cu sinceritate, citește-o în fiecare zi și completează-o, dacă simți nevoia.

Citind-o în fiecare zi, ea se va întipări în subconștientul tău până când totul se va realiza.

Nu uita să notezi micile bucurii, micile succese. Acestea te vor ajuta, în plus, să crezi mai mult în tine!

8. GÂNDEȘTE-TE LA EȘEC nu ca la un factor distructiv, separat de succes. Acceptă-l ca făcând parte din el, în acest fel va deveni o treaptă motivantă pentru propria devenire și pentru a-ți mări încrederea în tine.

9. NU ÎNCETA NICIODATĂ SĂ ÎNVEȚI, să te pregătești. Formarea nu s-a terminat pe băncile școlii, ea trebuie să continue permanent. În acest fel îți vei putea domina fricile și vei acționa, deoarece tot ceea ce înveți trebuie să și aplici. Nu te opri și bucură-te pentru fiecare pas pe care reușești să îl faci!

10. IDENTIFICĂ RESURSELE NECESARE

Este timpul să-ți stabilești resursele de care ai nevoie în atingerea scopului tău. Deții toate cunoștințele și abilitățile necesare, ai suficient timp și bani pentru ceea ce ai stabilit că vrei să faci?

Dacă la aceste întrebări răspunsurile sunt NU, atunci ce vei face în continuare? Spre exemplu: te întorci în faza 0, când te visai un tânăr antreprenor sau poate un tânăr ce lucrează într-o societate renumită și rămâi cu gustul amar al visului neîmplinit? Sau vei încerca să-ți atingi scopul, începând să schimbi ceva: poate sunt necesare noi abilități, poate este timpul să înveți o limbă străină sau poate chiar să începi o nouă Facultate...sau un nou job...

11. CE NE MAI RĂMÂNE...

Dacă astăzi ești exact ca ieri, poți spune că ai identitate și atât. Pentru a te dezvolta, pentru a fi mai luminos, mai bun, mai fericit decât ai fost cu o zi în urmă, mergi în direcția pe care ți-o dorești.

Întreabă-te: cine ești acum, cine ai fost în urmă cu un an, cine vei fi? Nu-ți fie teamă să începi...primul pas este mai greu, apoi vor urma firesc și ceilalți!

Bibliografie

Nastas, D. (2003), "Stereotipuri, prejudecăți și discriminare social în manualul de psihologie", Neculau, A.(coord), Polirom, Iași

Pieron, H. (2001), "Vocabularul psihologiei", Univers Enciclopedic, București

Yzerbet V. & Schadron G. (2002), "Cunoașterea și judecarea celuilalt", Polirom, Iași

*Cum predăm gramatica unei limbi străine prin jocuri didactice?**Oprean Alexandru Florin**Școala Gimnazială Horea, Cloșca și Crișan Brad*

Indiferent de modul în care este interpretată gramatica, cert este faptul că ocupă un loc central în procesul de predare și profesorii ar trebui să găsească cele mai utile instrumente pentru a o face cât mai interesantă și interactivă pentru elevii lor. Rinvolucri afirmă în cartea sa Grammar Games că „gramatica este, poate, atât de serioasă și centrală în învățarea unei alte limbi, încât ar trebui căutate toate căile care să concentreze energia elevului pe sarcina de a o stăpâni și de a o interioriza. O modalitate de a concentra această energie este prin destinderea oferită de jocuri.”

Cercetările actuale privind însușirea limbii a doua au arătat importanța unor aspecte precum: natura organică a limbajului, dezvoltarea competențelor de comunicare prin cooperare, experimentarea limbajului și corectarea erorilor în timpul lecțiilor. O privire mai atentă asupra modului în care aceste aspecte influențează predarea unei limbi străine poate oferi o perspectivă asupra modului în care gramatica poate fi predată eficient.

În ceea ce privește natura organică a limbajului, aceasta se referă la ideea că elevii nu învață niciodată perfect un lucru sau doar un singur element la un moment dat, ci de fapt învață numeroase lucruri în același timp și imperfect. În ceea ce privește dezvoltarea competențelor comunicative prin colaborare, profesorii ar trebui să aibă în vedere faptul că un număr mare de jocuri se concentrează pe decalajul informațional. În consecință, ele creează contextul ideal pentru ca cursanții să folosească limba în mod comunicativ. Aceasta arată că predarea gramaticii nu poate fi neglijată și că jocurile sunt, fără îndoială, cel mai firesc mod de a dobândi noi cunoștințe, întrucât jocul este cel mai simplu mod de a intra în contact cu mediul și de a înțelege principiile acestuia prin procesul natural de încercare și eroare.

Aspectul de rezolvare a problemelor generate de jocurile competitive întărește scopul comunicativ al unor astfel de activități. Cel de-al treilea aspect, reprezentat de experimentarea limbajului, presupune încercarea diverselor lucruri cu scopul de a vedea dacă funcționează. În acest fel, prejudecățile elevilor cu privire la modul în care funcțiile limbajului sunt contestate sau confirmate. Nu în ultimul rând, ideea de corectare a erorilor este strâns legată de aspectul menționat anterior, deoarece elevii greșesc atunci când experimentează limbajul.

Există oameni care susțin că gramatica nu este foarte importantă, dar nu ar putea greși mai mult. După cum subliniază Scrivener, este desigur posibil să se vorbească fără a respecta nicio regulă gramaticală, bazându-se doar pe vocabular. În plus, învățarea gramaticii este la fel de importantă pentru a avea acces la nivelurile superioare ale limbii. În schimb, cuvântul gramatică este perceput în mod negativ de către elevi. Ar putea fi o sarcină ușoară pentru profesor să convingă elevii că învățarea gramaticii se poate dovedi a fi o experiență distractivă. Este la latitudinea profesorului să rezolve această problemă, deoarece nu este obligatoriu să urmeze metode tradiționale în predarea gramaticii, cum ar fi stabilirea regulilor, efectuarea exercițiilor gramaticale sau testarea, dar poate fi creativ și poate adopta abordarea care implică jocuri, ca un mod organic de a învăța limba.

După cum am menționat anterior, jocurile sunt o parte vitală a echipamentului profesorului, deoarece oferă nu numai practică, ci și distracție și provocări în timpul unei activități. Când predăm gramatica prin jocuri trebuie să ținem cont de câteva aspecte în momentul alegerii unui joc. În

primul rând, profesorii trebuie să ia în considerare vârsta elevilor. Acest lucru este foarte important deoarece nu putem folosi același joc pentru a preda prezentul perfect elevilor de clasa a 6-a și de clasa a 10-a. (în cazul limbii engleze)
În plus, profesorii trebuie să ia în considerare următoarele aspecte înainte de a folosi jocuri pentru a preda gramatica în clasă.

- **Pregătire** – Jumătate din succesul unei lecții se rezumă la cât de bine pregătit este profesorul. Profesorii ar trebui să se gândească în avans la activitățile pe care intenționează să le folosească și să se întrebe: Este bine pentru elevii

- **Așteptări** – profesorii trebuie să fie bine pregătiți pentru orice situații imprevizibile. Orice se poate întâmpla în orice moment. Elevii pot întâmpina diverse dificultăți și profesorul trebuie să fie pregătit să le rezolve.

În același timp, când predă gramatica, Scott Thornbury îi sfătuiește pe profesori să se gândească întotdeauna la următorul set de reguli:

mei? Este adaptat la nivelul lor gramatical? Este nevoie de resurse speciale? Activitatea implică lucru în grup, în pereche sau individual? Cât de mari vor fi grupurile?

- **Organizare** – Înainte ca elevii să facă activitatea, profesorul trebuie să îi instruiască cu privire la ceea ce se așteaptă să facă. Dacă activitatea o cere, elevii trebuie să facă schimbări

de locuri pentru a forma grupurile necesare. În timpul activității, profesorul trebuie să monitorizeze elevii, să ofere ajutor dacă este solicitat și să se asigure că jocul nu durează mai mult decât era planificat inițial.

- Regula contextului: gramatica trebuie predată întotdeauna în context.
- Regula de utilizare: gramatica trebuie predată întotdeauna pentru a facilita înțelegerea și producerea de către cursanți a limbajului real (activități de comunicare)
- Regula economiei: Profesorii ar trebui să maximizeze întotdeauna timpul pe care îl petrec

exersării elementului de gramatică și să minimizeze timpul petrecut cu prezentarea lui.

- Regula relevanței: Profesorii ar trebui să acorde întotdeauna prioritate predării gramaticii cu care elevii au probleme, mai degrabă decât a ceea ce studenții știu deja.

- Regula de educare: Profesorii ar trebui să fie întotdeauna conștienți de faptul că predarea nu provoacă neapărat învățare. În loc să predea gramatica, profesorii trebuie să se concentreze pe asigurarea condițiilor potrivite pentru învățarea gramaticii.

- Regula de adecvare: Profesorii trebuie să adapteze întotdeauna conținutul pe care îl prezintă la nivelul, nevoile, interesele, așteptările și stilurile de învățare ale elevilor.

Odată ce aceste aspecte și reguli au fost luate în considerare, profesorii sunt gata să implementeze jocul ca metodă de predare a gramaticii. Printre cele mai instructive jocuri de învățare a limbilor se numără cele care se ocupă de structuri specifice. Ei nu doar exersează tiparul de bază, dar o fac și într-un mod plăcut și ușor, care oferă studenților contextul pentru a face exerciții de gramatică cu plăcere, concentrându-se pe distracție. Aceste jocuri gramaticale se referă la noțiuni precum folosirea timpurilor verbale, substantivelor (numărabile sau nenumărabile), articole, întrebări Da/Nu, întrebări Wh, întrebări etichetă, comparativ și superlativ, adverbe, modale, demonstrative etc.

Implementarea jocurilor bazate pe aceste subiecte gramaticale necesită adesea o anumită pregătire înainte de lecție. În multe cazuri, profesorul trebuie să pregătească materialele, să facă fișe pentru fiecare elev sau echipă în timp ce se gândește la diferitele aspecte și situații neașteptate care ar putea apărea în timpul lecției.

Acesta este de departe cel mai important aspect al planificării lecției, deoarece implică procesul profesorului de interiorizare și vizualizare a desfășurării lecției în toate etapele ei imaginate.

În consecință, abordarea care implică utilizarea jocurilor în predarea și învățarea gramaticii bate cu siguranță orice abordare tradițională în care gramatica este prezentată ca un set de reguli care trebuie să fie memorate de către elevi și consolidate cu exerciții nesfârșite, plictisitoare, care nu reușesc să implice cursanții.

BIBLIOGRAFIE

Thornbury S. *How to Teach Grammar*, Pearson Educational, 1999

Scrivener J *Teaching Grammar*, Oxford, 2003

Rinvolucri M. *Grammar Games*, Cambridge University Press, 1984

The actuality of using CLIL through History

Teacher: **Vișan Violeta – Cornelia**,

Școala Gimnazială Nr. 1, Dumbrava Roșie, Jud. Neamț

Since the end of the 20th century, the *European Centre for Modern Languages of the Council of Europe* has been constantly and ever more implicated in studying how the language-learning process functions and trying to theorize the need of lifelong, quality language education. Their vision is: "A Europe committed to linguistic and cultural diversity, where the key role of quality language education in achieving intercultural dialogue, democratic citizenship and social cohesion is recognized and supported." (<https://www.ecml.at>). This interest in the linguistic and cultural diversity has led to a new vision on education, meant to combine both language items and cultural aspects, and gave birth to the Content and Language Integrated Learning (CLIL).

The idea itself is not completely new, since various school strategies dealing with language and culture have been already functioning under different names and many attempts were done long before the existence of the term CLIL. This may be the case of the countries that have two or more national languages, or the immersion bilingual education that started in Canada in 1965, or the trend of studying abroad, or the bilingual schools in the border areas. But all these had a highly limited character given by the specific cultural or local conditions. None of them could be generalized and taken to an international level since those specific conditions were not met elsewhere and thus, those teaching models couldn't be adapted in other areas.

Throughout the centuries, the ability to communicate with people from other parts of the world, either for cultural or economic reasons has

become an ever growing necessity. The importance of knowing various cultural aspects along with a wide world spoken language has proven its benefits in all fields, from daily life to academic circumstances. Nevertheless, it is important to notice that those who wanted to achieve language acquisition had at their disposal methods and techniques meant to ease the process and to make it enjoyable and durable at the same time.

Taking all these into consideration, the necessity of an educational system able to blend language and culture learning becomes obvious. The term CLIL (Content and Language Integrated Learning) is attributed to Professor David Marsh from the Jyväskylä University, Finland. One aspect of the implementation of this method offers students an educational environment that supports learning of the English language through history and multiple aspects related to national and international civilization topics with the clear purpose of improving their communicative skills.

In our contemporary society, **history and the civilisation themes along with the English language are among the school subjects that belong to the national curricula**. The knowledge and the understanding of history, of civilisation items, of English language represent an integrated part of the general individual standard of education and skills. History teaches us who we are, it shows us our true identity, it gives us models to follow, it helps us make adequate decisions, and above all, it supports us in understanding the differences among eras, peoples, and races. The most important aim of the educational system is managing to keep a fair

balance among the main school subjects of the national curricula and this will contribute to a harmonious development of a child's personality.

Studying history enables students not only to acquire new information and new vocabulary, but also to acquire fundamental criteria of thinking and understanding the multitude of historical and cultural elements that have influenced us and led to what we are nowadays. Teaching a child how to use language correctly in a real-life context represents a great advantage for the individual and for the society as well. These skills will ensure access to various educational and cultural communicative situations, both orally and in written form.

The ability of knowing and accepting these differences without judging, along with the possibility to communicate to people belonging to other cultures represent the main ingredients of the contemporary citizens, human beings that need to understand both themselves and others. Because these are concrete realities of our contemporary society where individuals migrate a lot due to educational or working reasons.

The main purpose of this research paper is to prove that a solid knowledge of the English language can definitely be accomplished through history and civilization themes that foster students' real-life situations and, at the same time, give them the opportunity to become full citizens of our internationalized and multi-racial society.

This **integrated method** implies a new approach of grammar and vocabulary items starting from topics related to historical characters or events that students are slightly familiar with, in order to attract the interest of a generation that has numerous extra-curricular concerns and lots of information sources at their disposal. The working methods, the activities and the class management have to be modern, making use of the new technologies and new assessment ways so as the classes should step out of the ordinary educational routine of the teaching – learning process of both English and historical notions. The students need to have a major role in choosing the themes and the working clusters (pair work, group work, project work, portfolio) giving thus every single child the opportunity to participate, to express him/herself, to collaborate, to help and to be helped without the fear of failing or being judged or getting low marks.

The Romanian national curricula considers teaching of the English language as a major objective at all levels of education. The methods and the techniques

have substantially changed over the last decades, ever more in favour of the interactive and student-centered ones. Still the reduced number of classes per week limits the opportunities of learning situations. Nevertheless, this does not diminish the importance of studying English and the integration of the historical and civilization topics will definitely be reflected into their future social and working life.

The methodological course will include the most important aspects of teaching and learning English through history and civilization themes. The main premise upholds the possibility of improving students' performance in the field of knowledge and correct usage of the English language if a systematic way is implemented and if it is based on appropriate and effective methodology.

The basic purpose of studying English is cultivating language and by language we understand the process of expressing ideas and feelings through words. Even if it is obvious that by doing so the students operate with abstract notions, it is also

obvious that this school subject has a remarkable practicality. The activities based on historical and civilization themes provide an excellent opportunity to enrich language knowledge.

Modern didactics are student-centred, not teacher-centred, since the learning process is not the only aim, but it includes all the formative changes that can be noticed within every single student. The hypothesis demands creating cognitive conflicts that can be solved by selecting appropriate didactic means and strategies in order to stimulate motivated and systematic learning that will eventually lead to personal satisfaction. The last but not the least important aim is creating the ability of self-evaluation so as students can record their progress by themselves. Faced with such a big challenge, our responsibility as teachers is to provide good models and appropriate knowledge both concerning the English language and the historical and civilization themes.

Pledoarie ca să (mai) citim!

Profesor bibliotecar **Popescu Ana-Luiza**
Colegiul Național „Al. I. Cuza”, Focșani, Vrancea

A trecut și acest an școlar, cu module, cu evaluări, cu noi provocări! Pentru noi, bibliotecarii școlari, situația a fost cumva mai așezată, fiind păstrate activitățile – pilon (achiziție de cărți, gestionare manuale școlare, interacțiune cu elevi și cadre didactice pentru împrumutarea și returnarea volumelor etc.), pe lângă multiplele proiecte educaționale unde luăm parte cu drag (fie că promovează lectura sau cultura în general, fie că sunt destinate dezvoltării laturilor sociale și emoționale ale copiilor și adolescenților).

Suntem, așadar, în vacanța de vară! Biblioteca e și astăzi un spațiu atrăgător: oferă liniște, poate chiar sentimentul plăcut de izolare, răcoare, încurajează la visare, trezește nostalgii sau pune la cale planuri viitoare. De aceea, adresez aici câteva gânduri tinerilor cititori, rupți temporar de spațiul acesta drag. E vacanță! Să (mai) și citim, că e de plăcere, din curiozitate, din ambiția ori dorința dezvoltării personale, știind că astfel lectura contribuie la obținerea notelor foarte bune la examenele naționale! În continuare propun elevilor de gimnaziu câteva titluri ca recomandări de lectură pe timpul vacanței de vară .

Ai trecut în clasa a V-a? Ce-ar fi să continui cu poveștile îndrăgitului Ion Creangă? Însă de data aceasta interesant de citit ar fi scriitorul contemporan Matei Vișniec. Acesta a imaginat o piesă de teatru ca o continuare a poveștii „Capra cu trei iezi”. Volumul se intitulează „Capra, Iedul cel

mic și Cumătra Lupoaică”, cu ilustrații de Andra Bădulescu, editura Arthur, 2021. Nu vă spun mai multe, vă las pe voi să descoperiți cum a dus Vișniec opera lui Creangă mai departe și cum își fac apariția personajele noi precum văduva lupului, Cumătra Lupoaică.

Elevii de clasa a VI-a s-ar bucura de „Plictisitoarea vacanță de vară a fraților Rățoi” scrisă de prozatorul contemporan Dan Coman, ilustrată de Andrei Damian, editura Arthur, 2020. Aceasta însă

nu este nicicum o carte despre experiența neinteresantă a unor frați într-o vară, ci din contră despre aventura fraților Ucu și Dan, alături de alți copii din sat, fără televizor sau jucării, dar cu multe jocuri și povești de inventat!

Dacă ai trecut într-a VII-a, ce-ar fi să te familiarizezi cu poezia? Nu te neliniști, lectura unei cărți de poezie se face fără grabă, poate stând la umbra unui copac sau pe malul mării! Îți propun „Cartea plantelor și animalelor” de Simona Popescu. Volumul a apărut la editura Nemira, 2021, în colecția Vorpă. Sigur, textul liric e conceput să exprime emoție, dar cum ar fi să arate că poezia e parte din noi? Orice îți este familiar, poate deveni poezie, ca de exemplu: „Unde e acel ierbar de la 10 ani?/Nu mai e! Dar n-are nimic, îl refaci aici / pe hârtie/ cu aceeași răbdare și bucurie.” (strofă din poezia ”Ierbar”).

În VIII-a pot avea în vedere cărți de mare ajutor și pentru viitorul examen de Evaluare Națională. Nu ar fi rău să te preocupe volume care tratează tema familiei, a educației sau a călătoriei. Ce-ar fi să-o

citești pe autoarea Ioana Pârvulescu? Romanul „Inocenții” pare o continuare a ”Cireșarilor” lui Constantin Chiriță, dar e mai mult decât aventură, joc și dorință de cunoaștere, este și despre familie. În plus, nu ar fi rău să descoperi Brașovul prin ochii unei tinere naratoare!

Liste și bibliografii – des întâlnite, puțin cunoscute. De aceea, ofer acest încurajator sfat de a nu lăsa vara să treacă fără a fi citit măcar o carte bună. Gusturile sunt desigur diferite, aparte, speciale, dar valorile promovate de literatură sunt o constantă. Am avut în vedere ce ați putea câștiga citind cartea recomandată și să existe acea doză de relaxare, de univers ficțional deschis. Cartea e mereu o altă lume, să fiți curioși să-i aflați ungherele ascunse, luminile și umbra, ca să (re)veniți în realitate cu mai mult, către bine și frumos, cu gânduri bune, ca de vacanță!

Consiliere și dezvoltare personală – disciplină școlară
 Prof. **Stan Roxana**
Școala Gimnazială "I.G.DUCA" Petroșani, jud. Hunedoara

Dezvoltarea personală este o cale argumentată științific prin care indivizii, indiferent de vârstă, ajung la o mai bună cunoaștere de sine și acceptare a propriei persoane, dar și a celor din jur, la o maturizare emoțională care este elementul cheie al succesului în toate provocările vieții cotidiene. În urma dezvoltării personale, va crește calitatea vieții noastre și de aceea consider că este oportun să se asigure ore de dezvoltare personală începând de la elevii aflați la vârsta școlarității mici și până la cei mai mari, preadolescenți, adolescenți și tineri.

Aș începe prin câteva date „tehnice” pentru a ne poziționa în timp și a avea câteva noțiuni introductive despre această materie. La începutul anului 2016, Ministerul Educației Naționale a aprobat, prin OM 3590/05.04.2016, noile planuri-cadru pentru învățământul gimnazial, clasele V–VIII. Disciplina „Consiliere și dezvoltare personală” poate fi regăsită în noile planuri-cadru pentru învățământul gimnazial, ca disciplină de trunchi comun în aria curriculară „Consiliere și orientare”, având alocată 1 oră pe săptămână în fiecare dintre clasele V–VIII. Programele școlare de Consiliere și dezvoltare personală pentru gimnaziu au fost elaborate pe parcursul anilor 2016–2017, astfel ca, începând cu anul școlar 2017–2018, primele generații de elevi de clasa a V-a să poată beneficia de acestea. În România demersurile actuale sunt o continuare a unui proces care a început la finalul anilor 1990, așa că, în acest moment, va fi nevoie de un efort considerabil pentru a evidenția diferențele dintre

abordările unei ore de dirigenție versus ora de dezvoltare personală, adică a-l sprijini pe profesor să facă pasul spre dezvoltarea de competențe. De data aceasta competențele la care ne referim sunt cele noncognitive/socio-emoționale. Această denumire în măsura în care este agreată, este și amplu criticată. Mie mi s-a părut adecvată denumirea pentru că se poate face astfel o distincție clară între competențele strict cognitive și cele non-cognitive; primele referindu-se strict la memorare, dezvoltarea atenției, raționament, iar cele din categoria non-cognitive, referindu-se la competențe care pot să fie măsurabile prin teste de inteligență sau de performanță. Din punctul meu de vedere aceste competențe se suprapun și se influențează una pe cealaltă.

Viziunea asupra școlii ar trebui înțeleasă ca o comunitate ce are grijă de nevoile și de starea de bine a elevilor. Viziunea acestei discipline este crearea unui climat educațional de calitate astfel încât beneficiarii-elevi să aibă parte de un act didactic de calitate.

”Ce nu este început azi, nu va fi niciodată terminat mâine” (Johann Wolfgang von Goethe). Acest citat poate fi un punct de plecare în definirea misiunii disciplinei „Consiliere și dezvoltare personală”.

Misiunea acestei discipline este ridicarea umbrei și a vălului, care s-a așezat pe preocuparea față de o singură fațetă a dezvoltării umane, adică accentul pus de școală pe conținutul disciplinelor de studiu, în care dezvoltarea socio-morală și afectivă ale

elevilor au fost ignorate sau tratate cu superficialitate. Din păcate, acestea și-au pus amprenta și pe dezvoltarea intelectuală. Este foarte important ca balanța dintre achizițiile academice și cele emoționale să se afle într-un echilibru, dacă nu perfect, cât mai aproape de perfecțiune. Există studii care demonstrează aceste lucruri și care merită să fie luate în seamă. Sunt sigură că fiecare dintre noi își dă seama cât de important este, în rolul de profesor, pentru elev, în alegerea educațională și a unei viitoare cariere. Câți nu suntem modele pentru elevii noștri? Câți nu suntem consilieri, psihologi, etc. , atât pentru elevi cât și pentru părinții acestora? Această balanță poate fi o provocare pentru profesor, deoarece cuprinde întregul mediu școlar, nu numai disciplina dezvoltare personală.

Pe lângă ce am menționat mai sus, misiunea acestei discipline este și asigurarea unei educații de calitate, care să ducă la egalizarea șanselor, la pregătirea pe cât posibil a elevilor, pentru o lume într-o continuă schimbare, în care fiecare să își găsească locul în societate și să își descopere talentele și aptitudinile pentru a le putea folosi în scopul performanței. Vorbeam în cadrul întâlnirilor față în față despre părinți, care doresc să pună în cârca copiilor ceea ce ei nu au fost capabili să facă, fără să aloce răbdarea necesară pentru a-l descoperi pe copil, a-i descoperi calitățile și a-l îndruma în funcție de ele, și nu de nereușitele personale.

Dezvoltarea personală ca disciplină de studiu include activități și experiențe care au scopul să susțină elevii în procesul de autocunoaștere, relaționare corectă cu familia, colegii și mediul din care face parte elevul, să dezvolte abilitățile de comunicare eficientă și management eficient al emoțiilor, să îmbunătățească starea de conștientizare a propriului potențial, să dezvolte

talentele și abilitățile personale, orientate spre îmbunătățirea calității vieții prin aderarea la valorile societății contemporane, prin contribuirea la realizarea aspirațiilor și visurilor personale într-un mediu de viață sănătos și sigur. Această disciplină vizează formarea comportamentelor care permit elevului să-și exploreze trăsăturile de personalitate și abilitățile sale specifice, să-și asume responsabilitatea pentru comportamentul personal, pentru dezvoltarea atitudinii pozitive față de sine și a modului de interacțiune eficientă cu ceilalți pe tot parcursul vieții.

Documentându-mă pentru această temă, am citit printre altele, despre curriculumul spiralat, cel care stă la baza disciplinei "Dezvoltare personală" și care urmează paradigma lui Jerome Bruner, precum că „orice subiect poate fi predat în mod eficient, într-o formă corectă din punct de vedere intelectual, oricărui copil, la orice etapă a dezvoltării.” Obiectivele acestei discipline sunt aceleași pentru toate clasele, însă mesajele și activitățile cu ajutorul cărora se urmărește atingerea obiectivelor sunt adaptate vârstei.

Legea Educației Naționale (LEN, 2011) promovează „un învățământ orientat pe valori, creativitate, capacități cognitive, capacități volitive și capacități acționale, cunoștințe fundamentale și cunoștințe, competențe și abilități de utilitate directă, în profesie și în societate“, iar idealul educațional al școlii românești constă în „dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și în asumarea unui sistem de valori care sunt necesare pentru împlinirea și dezvoltarea personală, pentru dezvoltarea spiritului antreprenorial, pentru participarea cetățenească activă în societate, pentru incluziune socială și pentru angajare pe piața muncii“. Conform legii educației, curriculumul național pentru

învățământul gimnazial Institutul de Științe ale Educației 70 se axează pe formarea celor 8 competențe-cheie, care reprezintă un ansamblu de cunoștințe, abilități și atitudini necesare oricărei persoane pe parcursul întregii vieți.

Conform noului plan-cadru pentru învățământul gimnazial (MENCS, 2016), Consilierea și orientarea elevilor este o arie curriculară distinctă și o disciplină de trunchi comun (disciplină obligatorie) denumită Consiliere și dezvoltare personală căreia îi este alocată o oră/săptămână pentru fiecare an de studiu (clasele V–VIII). De asemenea, la nivelul învățământului gimnazial, Consilierii și orientării îi poate fi alocată o oră suplimentară ca disciplină opțională. Disciplina Consiliere și dezvoltare personală își propune să contribuie la dezvoltarea emoțională, socială și pentru carieră a elevului, asigurând un suport funcțional și atractiv copiilor pentru a-și explora obiectivele de viață, pentru a deveni încrezători în propriile forțe, persoane active și responsabile care

participă motivat la inițierea și la derularea propriului traseu de învățare (ISE, 2016).

Aș încheia cu o notă a lui Confucius, care cu înțelepciune spunea: ”Nu contează cât de încet avansezi atât timp cât continui să avansezi!” Sistemul de învățământ românesc avansează, încet și cu multe poticneli, dar avansează. Dacă vom reuși să trecem peste toate aceste piedici, și să ne ridicăm de fiecare dată când cădem, și o dată cu noi să îi ajutăm să se ridice și pe elevii noștri, va fi cea mai mare realizare a noastră și o lecție pentru viață a lor, pentru că, după afirmația lui Nelson Mandela, ”curajul nu înseamnă absența fricii. Curajul înseamnă triumful asupra fricii!” Noi am trăit cu frică atâția ani, am trăit în ceața unui sistem bolnav, acum avem ocazia să creștem și să educăm generații sănătoase. Cine ne oprește să o facem?

Bibliografie :

Legea Educației Naționale (LEN, 2011)
OM 3590/05.04.2016

Proiect Educațional „Tradiții de sărbători – primăvara”

Profesor **Roșca Cristina**
Școala Gimnazială Nr.21 Sibiu

Argument :

Tradițiile, obiceiurile, ritualurile alcătuiesc identitatea unui popor, de aceea trebuie păstrate nealterate și transmise cu mândrie din generație în generație. Cu siguranță multe s-au pierdut în negura timpului, altele sunt doar în pericol de a dispărea....

Să ne aplecăm cu grijă asupra celor existente încă și să-i determinăm pe cei tineri și nu numai, să le cunoască, să le respecte și să le păstreze parfumul de scrin vechi pe care îl descoperă doar dacă pot înlătura de pe ele, cu răbdare, colbul vremii. Cunoșcând tradițiile, obiceiurile și ritualurile, cunoști o parte însemnată din istoria neamului. Numai așa vom putea prețui cu adevărat realitatea.

Scopul proiectului:

Conștientizarea necesității cunoașterii și transmiterii credinței, tradițiilor și obiceiurilor legate de sărbătorile de primăvară, implicând profesori de diferite specialități, elevi din clase diferite, părinți.

Obiectivele proiectului:

- cunoașterea tradițiilor, obiceiurilor, ritualurilor specifice zonei natale și nu numai.
- stimularea expresivității și creativității elevilor
- cunoașterea tradițiilor, obiceiurilor și ritualurilor altor popoare
- dezvoltarea relațiilor între partenerii implicați în procesul educațional școală-familie- comunitate.

GRUP ȚINTĂ: elevii clasei a I-a, a II-a, A III-a, a IV-a, a V-a, a VI-a de la

LOCUL DE DESFĂȘURARE: amfiteatru corp B parter, sala de clasă

PERIOADA DE DESFĂȘURARE: martie-aprilie 2018

RESURSE MATERIALE:

- internet;
- cărți de istorie și literatură;
- imagini;
- aparat foto; - poezii, cântece;

PROGRAM ACTIVITĂȚI

1. Realizarea de afise pe teme propuse
2. Prezentarea materialului ppt „Tradiții de primăvară- Mărțisorul - simbolul soarelui, al primăverii și al bucuriei „
3. Prezentarea materialului „Legenda Babei Dochia, tradiții și obiceiuri”
4. Prezentarea materialului „Ziua Internațională a Femeii, cunoscută ca Ziua MAMEI”- concurs – cele mai frumoase urări, cele mai frumoase portrete
5. Prezentarea materialului ppt „Paștele- sărbătoarea înnoirii sufletești”
6. Prezentarea materialului „Credințe, ritualuri, obiceiuri postpascale „
7. Diverse

Evaluarea activității – numărul mare de elevi și profesori care au dorit să participe la proiect

- realizarea materialelor și prezentarea lor într-o expoziție
- realizarea fotografiilor din timpul proiectului
- înregistrarea impresiilor și formularea urărilor pentru toți

Activitatea 1

Titlul activității- Realizarea de afise pe teme propuse

Perioada de desfășurare- 1 martie-20 aprilie 2021

Responsabil de activitate-prof. ...

Cadrele didactice care doresc să participe ca parteneri în cadrul acestei activități vor coordona realizarea de afise pe teme stabilite în proiect la nivelul unei clase. Lucrările cele mai reușite vor fi expuse într-o expoziție.

Se va realiza o bază de date a participanților la activitate, elevii cu rezultate vor primi premii și diplome.

Activitatea 2

Concurs - **Mărțisorul** - **simbolul soarelui și al primăverii**

Perioada de desfășurare- 1 – 15 martie 2021

Responsabil de activitate – prof.

1. Elevii vor confecționa mărțișoare și felicitări în orice tehnică -expoziție.

Fiecare clasă participantă va realiza o prezentare în Power Point cu fotografii din timpul desfășurării activității.

2. Se va prezenta materialul ppt „Tradiții de primăvară- **Mărțisorul** - **simbolul soarelui** , **al primăverii și al bucuriei** „Legenda Babei Dochia, tradiții și obiceiuri”.

3. Prezentarea materialului „Ziua Internațională a Femeii, cunoscută ca Ziua MAMEI”- concurs – cele mai frumoase urări, cele mai frumoase portrete

4. Spectacol de ziua mamei cu participarea elevilor de ciclu primar

Activitatea 3

Paștele- sărbătoarea înnoirii sufletești

Perioada de desfășurare- 1 aprilie-15 aprilie 2021

Responsabil de activitate- prof. ...

Elevii vor confecționa desene, colaje, afișe, legate de evenimentele pascale format A4, creații literare și prezentări în Power Point în care să reflecte tradițiile, ritualurile din săptămâna deniilor și săptămâna luminată, specifice zonei. Se va prezenta materialul ppt „**Paștele- sărbătoarea înnoirii sufletești**”

Activitatea 4

Credinte, ritualuri, obiceiuri postpascale.

Perioada de desfășurare- 15 aprilie -20 mai 2021

Responsabili de activitate- prof.

Se va realiza o prezentare în Power Point maxim 15 slide-uri în care se vor prezenta credințele, tradițiile, obiceiurile postpascale din zonă, susținute de imagini.

Activitatea 5

Diseminarea rezultatelor proiectului

Perioada de desfășurare- mai 2021

Responsabili de activitate- **Prof.**

O prezentare a rezultatelor obținute în cadrul proiectului care va cuprinde materialele , poze din timpul activităților realizate . Publicarea acestora în revista școlii.

Investigația științifică – o abordare metodologică modernă

Profesor **Pană Marcela**

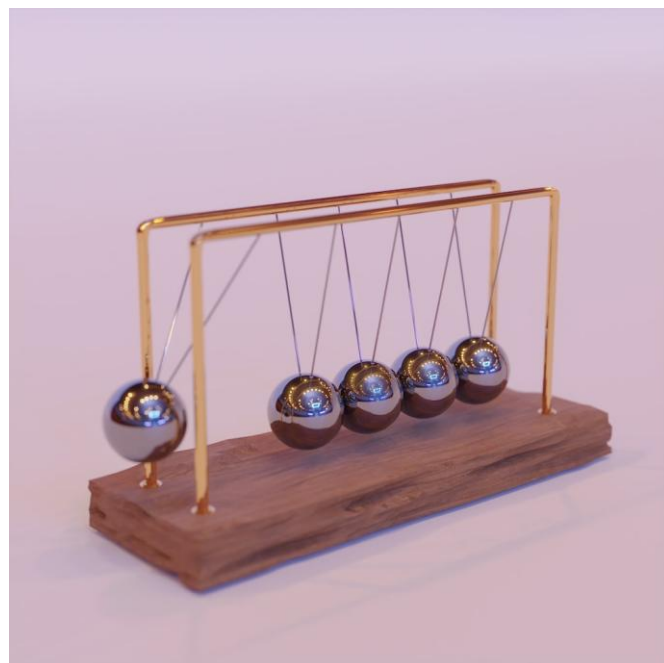
Liceul Teoretic „Alexandru Ioan Cuza”, Corabia, Olt

Disciplina pe care o predau – Fizica – a necesitat în ultimii ani o schimbare în studiul acesteia, o dată cu evoluția tehnologiei și, implicit, adaptarea materiei la generațiile actuale de elevi. Sistemul de învățământ românesc a rămas ancorat în trecut, înăbușit de hârtii, cu resurse materiale limitate, cu laboratoare desființate, cu o dezvoltare profesională îngustă, cu programe de studiu rigide și metode învechite. Cu alte cuvinte, o sărăcie a resurselor educaționale.

De-a lungul anilor, am simțit că trebuie să fac ceva, să caut căi inovatoare de predare, să stimulez inițiativa elevilor, să dezvolt creativitatea prin experimente simple, trezind astfel entuziasmul și pasiunea pentru învățarea acestei științe mai greu de înțeles. Cea mai bună cale de a preda este de a determina elevul să întrebe, să facă. Cu ajutorul acestei metode, a investigației științifice, putem aduce elevii mai aproape de realitate, să studieze pe viu, să învețe prin descoperire. Astfel, pot realiza singuri proiecte de cercetare, dispozitive, cu ajutorul cărora pot înțelege mai ușor fenomenele fizice studiate. Spre exemplu, reflexia și refracția luminii, reflexia totală, ce aplicații în practică descoperim la clasa a IX-a; construcția unei clepsidre la clasa a VI-a, a unui braț hidraulic la clasa a VII-a; realizarea unor dispozitive pentru studiul undelor mecanice, unde seismice la clasa a XI-a și dispozitiv pentru studiul efectului fotoelectric extern la clasa a XII-a.

În cadrul acestor ore rolul meu este acela de facilitator, învățarea fiind centrată pe elev. Recurg

la strategii didactice pe care le adaptez creativ la specificul fiecărui elev și, astfel, fiecare copil este pus în valoare și poate deveni în realitate actor al propriei formări.

Mai mult de atât, din dorința de a atrage copiii în studiul fizicii, fapt care a suferit o diminuare în ultima perioadă, și luând în considerare pasiunea lor pentru tehnologie, am reușit să achiziționez prin mijloace proprii kit-uri electronice, roboți, învățând împreună să le folosim, utilizând programarea cu ajutorul microbiților, informându-ne de pe site-uri de specialitate. A rezultat astfel o bază materială, un mic laborator de fizică, util și în desfășurarea activității didactice la clasă și în cadrul unor ateliere de lucru în echipă pentru inițierea elevilor în programare și în realizarea unor circuite electrice de la simplu la complex, a

unor proiecte electronice. În acest context, am reușit să aduc plus valoare disciplinei pe care o predau iar elevii și-au îmbunătățit abilitățile de a lucra în echipă, de a comunica eficient și a descoperi principii și legi în domeniul fizicii, de a crea conexiuni între teorie și practică.

Pentru o navigare mai fructuoasă în acest domeniu, am considerat oportun să împrumut elevilor, timp de o săptămână, câte un kit sau robot pentru a realiza acasă, singuri sau în colaborare cu un alt coleg, diverse proiecte, punând în practică cunoștințele dobândite în clasă. Aduș că vârsta elevilor este cuprinsă între 12 și 16 ani. Printre creațiile lor pot menționa: funcționarea unei benzi led, a unui ventilator, a unui senzor de temperatură, redarea unui fragment muzical, programarea roboților în diferite situații etc. La sfârșitul perioadei de cercetare și experimentare fiecare elev/echipă își prezintă proiectul, menționând totodată problemele întâmpinate și modul în care au fost rezolvate. Feed-back-ul este extrem de pozitiv, elevii împărtășind idei, efectul experiențelor realizate, postându-le pe rețelele de socializare și exprimându-și dorința de a continua să învețe fizica prin investigație.

Mi s-a părut un pas extraordinar, o strategie de vindecare a traumei lipsei de încredere care a erodat sistemul de învățământ, o cale de inspirație de a construi, la alegere, un proiect din care elevul va avea cu siguranță ceva de câștigat.

În urma acestei abordări, am simțit că îmi pot folosi potențialul educațional mai mult contribuind la înfăptuirea unor legături mai puternice și constructive între elevi, părinți și profesori, la încurajarea unei comunicări autentice, esențială în călătoria spre cunoaștere și extindere a orizontului, fără a se concentra doar pe destinația finală: notă,

medie sau examen. Aceste conexiuni umane (profesori-elevi-părinți) încurajează învățarea, competiția bazată pe efort și studiu, libertatea (profesor+elevi), explorarea de metode noi, impulsivitatea exersării spiritului inovator și pasiunii pentru cunoaștere.

În concluzie, investigația științifică este o metodă prin care elevii învață mult mai ușor, ajung să descopere singuri adevărul științific, sunt motivați să învețe, dezvoltându-și creativitatea și abilitățile practice.

Utilizarea aplicațiilor și platformelor de E-learning în demersul didactic

Profesor **Fănică Daniel**

Școala Gimnazială Cândești, Loc. Cândești, jud. Buzău

Profunde transformări înnoitoare pe care le-a presupus desfășurarea online a activității didactice pe perioada pandemiei vor avea efecte considerabile asupra științelor educației, asupra statutului și a rolului cadrelor didactice și a procesului educativ ai cărui agenți sunt, și, implicit asupra subiecților săi, elevii.

Discuțiile privind desfășurarea procesului educativ instituționalizat în cadrul orelor virtuale, în România, s-au axat mai ales pe partea tehnică a problemei: ce mijloace tehnice au la dispoziție profesorii, dar și elevii, pentru a face saltul necesar obținerii rezultatelor scontate, de data aceasta, în condiții cu totul noi și necunoscute. Aceasta a fost, însă, problema cea mai mică din întreaga ecuație. Marea provocare a însemnat schimbarea întregii paradigme de predare care a căzut în sarcina cadrelor didactice, fără ca acestea să fi avut o pregătire prealabilă, și care, în mare parte, au realizat-o prin eforturile personale.

Pe mulți dintre profesorii români, această perioadă de restricții din pandemie i-a prins puțin pregătiți în cunoașterea mediului virtual și mai puțin, în

utilizarea mijloacelor, aplicațiilor sau a platformelor educaționale virtuale în desfășurarea cursurilor școlare. Legislația din România care ar fi trebuit să reglementeze noul context de învățare nu a intervenit la timp și concret pentru buna organizare a învățământului la distanță. Ar fi trebuit, dincolo de asigurarea infrastructurii tehnice și inițierea cadrelor didactice în folosirea acesteia, definite clar conceptul de învățare flexibilă și ce presupune aceasta, sub toate aspectele sale. Fiind vorba despre diferite perspective de abordare a procesului de educație ar fi trebuit, la nivel național, stabilite modul cum poate fi structurată o lecție/ activitate didactică sau extrașcolară în mediul online, aspecte privind centralizarea soluțiilor, (aplicații, tehnologii etc.), pentru învățarea online, modalitățile de participare ale elevilor și profesorilor, ce obligații au și ce se întâmplă dacă nu și le respectă, conducând la identificarea de soluții, oportunități, strategii, prin care direcțiile scopului lecției (pe termen scurt)/ idealului educațional (pe termen lung), să fie atinse pentru împlinirea acestuia.

Condiția profesorului/ elevului „reali” care activează într-o clasă „virtuală”, de care ar fi trebuit să se țină cont, a reclamat, cel puțin din partea cadrelor didactice, care au fost nevoite să se adapteze din mers, un proces de învățare, de achiziționare de noi cunoștințe, de noi moduri de a lucra, ceea ce se înscrie în sfera conceptuală a termenilor formare/ dezvoltare profesională și inovație.

Pentru mine oportunitatea de a-mi îmbogăți cunoștințele și a-mi dezvolta abilitățile digitale pentru a-i sprijini pe copii să folosească

dispozitivele digitale într-un mod inteligent și echilibrat, a fost prilejul ideal de a jongla, în funcție de lecție, de tipul și conținutul ei, cu diversele aplicații care pot îmbunătăți nivelul competențelor specifice ale elevilor, fără a ignora componenta psiho-emoțională care însoțește permanent acest proces laborios și de a cărui reușită depinde. Implicată în acest proces de perfecționare/ inovație, care pune în discuție „pedagogia tradițională” și observând că „noul mediu de lucru”, clasa virtuală, are o influență asupra modului de a preda, iar elevul îmi devine din receptor al cunoștințelor un partener de „dialog”, uneori mai bine cunoscător al utilizării *device*-urilor, rolul meu de coordonator al întregului proces virtual de concretizare a scenariului didactic a fost pe cât de important, pe atât de motivant, pentru ceea ce înseamnă perfecționarea mea în tehnologizarea activităților didactice.

Ritmul accelerat de dezvoltare atât al tehnologiei

cât și al aplicațiilor care o folosesc este un factor determinant pentru persoanele implicate în educație.

Pentru susținerea elevilor noștri și punerea bazelor solide pentru viitorul lor este esențial să creăm contexte de învățare care iau în considerare și pun în valoare caracteristicile nativilor digitali pentru a îi pregăti pentru viața secolului XXI, conștient și responsabil, inventiv și captivant.

Cadrul didactic trebuie să aibă „mână de fier” în dirijarea orei „live”, căci elevul, având la dispoziție atâtea „tentații” sub forma aplicațiilor online, pe care le poate accesa independent de profesor, poate înainta singur în lecție și poate omite/ pierde anumite momente/ informații, chiar fără să vrea. Nu se poate, însă, întâmpla același lucru la finalul lecției, (etapa Obținerii performanței), când elevii, pentru a ajunge la finalul Chestionarului online, trebuie să aleagă răspunsul corect din grilă. Un răspuns greșit îi „ține pe loc”, astfel că le ofer șansa să fixeze mai bine cunoștințele și să treacă la întrebarea următoare, numai dacă au răspuns corect, (învață mai bine din propriile greșeli!).

Pentru cadrul didactic un astfel de demers presupune o muncă laborioasă, dar satisfacțiile sunt pe măsură, mai ales când elevii abia așteaptă o nouă lecție de acest gen.

Lectura – sursă de dezvoltare a limbajului și a abilităților de comunicare

Profesor **Ștefan Simona – Luminița**

Școala Gimnazială Nr1/Structura Școala Gimnazială „Dimitrie Romanescu”

Liceul „Regina Maria” Dorohoi

Instrument important care dezvoltă posibilitatea de comunicare între semeni, lectura este considerată o metodă de bază în predarea literaturii române, îmbogățește vocabularul și formează personalitatea.

„Domeniu al însușirii limbii materne, care începe cu învățarea cititului și continuă cu inițierea și perfecționarea cunoștințelor de istoria literaturii”¹, lectura nu se limitează numai la tehnica descifrării textului. Ea presupune analiza operelor literare cu scopul dezvoltării capacității de înțelegere și interpretare a celor citite, precum și a posibilităților emiterii judecăților de valoare. Prin lectură se urmărește stimularea interesului pentru carte și pentru citit, educarea exprimării frumoase. Formarea celorlalte aspecte ale citirii - corectă, coerentă și conștientă - sunt o condiție principală pentru înlăturarea pericolului apariției unor deficiențe.

Etimologic, termenul de lectură are rădăcini indo-europene: „leg” - *împreunare, reunire*, sens păstrat în greaca veche, latină și albaneză. În limbile moderne, cuvântul vine din latinescul „lectura”, derivat din supinul verbului „legere” – lectum, care a trecut începând cu secolul al XIV-lea sub forma de „lecture” în franceză și alte limbi moderne. Critica de specialitate observa câteva sensuri ale verbului latinesc „lego”, sensuri menținute până

azi. Primul ar fi cel de „a strânge, a aduna a reuni”, al doilea „a alege, a cern”, iar al treilea „a enumera, a socoti”. Pornind de la etimologie, ajungem la sensul general acceptat, cel de descifrare a sistemului de semne scrise care constituie un text și înțelegerea (decodarea) ansamblului de elemente comunicate în acest fel.

Paul Cornea are în vedere două accepții majore ale conceptului de lectură: prima restrânsă la comunicarea scriptică, a doua, extinsă la orice tip de comunicare. Cel mai cunoscut sens este acela că lectura reprezintă „ansamblul de activități perceptive și cognitive care vizează identificarea și înțelegerea mesajelor transmise scriptic”², celălalt sens se referă la „identificarea și comprehensiunea mesajelor transmise cu ajutorul altor sisteme semnificante decât grafismul”³. În acest caz, orice sistem de semne, fie naturale, fie artificiale poate fi citit și astfel există lecturi ale codului genetic, al liniilor palmei (chiromanție), caracterelor scrisului (grafologie), viselor (psihanaliză), trăsăturilor feței (fizionomie), îmbrăcăminții, peisajelor, lecturi tactile (alfabetul Braille) și lecturi optice (descifrarea caracterelor înscrise de un ordinator). Împletire de real și imaginar, literatura ne introduce într-un univers complex în care tronează, ca un domn atotstăpânitor, personajul.

¹*** - *Dicționarul de pedagogie*, Editura didactică și pedagogică, București, 1979, p. 246.

² Paul Cornea, *Introducere în teoria lecturii*, Editura Minerva, București, 1988, p.1.

³ Ibidem.

Adaptată scopului urmărit, naturii textului, circumstanțelor, lectura este un act complex care depinde de posibilitățile, aptitudinile și tendințele fiecărui om. Ținând cont de fiecare individ în parte și de nivelul de cultură al acestuia, recunoaștem, în concepția lui Escarpit, regăsită în lucrarea lui Paul Cornea, două modalități de abordare a unui text: hipologografică și hiperlogografică.

Lectura hipologografică este specifică primilor ani de studiu (clasele I - IV), fiind oprită înainte de terminarea școlii din diverse motive (întreruperea învățaturii, inaptitudine, deficiențele sistemului pedagogic). Ea este stângace, dependentă, cu randament slab și tinde să devină un impediment pentru că cititorul nu are exercițiu, este începător, nu are inițiativă și se chinuie să citească tot ce îi cade în mână indiferent dacă înțelege sau nu. Această modalitate de lectură se caracterizează printr-o mecanică ce angajează treptat identificarea literelor, a silabelor, apoi a cuvintelor și a frazelor. Sensul celor citite se formează greoi, liniar în ordinea strictă a derulării textuale. Nestăpânind codul, cititorul neexperimentat silabiseste, avansează lent și anevoios, iar neînțelegerea textului duce la plictiseală și renunțare.

Lectura hiperlogografică este întâlnită la cititorul-elevul de gimnaziu și liceu care citește fluent și expresiv un text literar ori nonliterar, care înțelege și simte ceea ce citește. Sensul celor citite este perceput direct, datorită simbiozei între stimulii optici și centri cerebrali. Lectura devine silențioasă, capătă autonomie și funcționalitate, pentru că cititorul își controlează ritmul de înaintare, în raport cu scopul urmărit, parcurge integral sau selectiv textul, accelerând, încetinind, hotărând unde să se oprească spre a aprofunda și la ce nivel să o facă. Această lectură permite prin flexibilitatea și caracterul ei de simbolism vizual, dominarea efectivă a universului scrierii.

Între cele două modalități de lectură nu există incompatibilitate. Toți începem prin descifrarea și recunoaștere, numai că unii rămân la citirea hipologografică, iar alții ajung să o depășească. Trecerea „normală” de la citirea hipo la cea hiper poate fi descrisă în patru faze, potrivit cercetătorului danez Jansen:

1. După perioada de inițiere, lectura începe de pe la 9-10 ani să se configureze ca o activitate plăcută, fără a avea un scop bine definit (e rareori intenționat selectivă); caracterul ei emoțional e foarte evident; înțelegerea nu constituie o preocupare capitală.

2. Pe la 11-12 ani elevul dispune de o capacitate sporită de înțelegere: e în stare să răspundă unor întrebări despre cele citite, își poate controla în oarecare măsură ritmul performării și apare o tendință de smulgere din tirania „cuvântului de cuvânt”. Elevul se află la trecerea de la copilărie la adolescență și este consolidată gândirea logică, posibilitățile sale de înțelegere se multiplică, experiența lui se îmbogățește, căpătând cunoștințele variate.

3. Pe la 13-14 ani se schițează o abordare critică; textul e supus interogațiilor, sunt sesizate unele contradicții, puncte vulnerabile și elevul se descoperă că sursă de valorizare. Este vârsta marilor contradicții, a veseliei nebunatice, a melancoliei neexplicate, a îndrăzneții dusă până la obraznicie sau a timidității exagerate.

4. Pe la 15-16 ani, lectura devine fiabilă, adaptându-se scopurilor urmărite: e liniară, dar și selectivă (exploratorie ori global informativă), uzează de viteze și modalități variate; cititorul e capabil să esențializeze, să compare ceea ce are sub ochi cu ceea ce s-a mai scris înainte pe aceeași temă, să poarte un dialog critic cu autorul și cu sine însuși. La această vârstă lectura poate fi hotărâtoare la formarea caracterului.

Dacă avem în vedere pe cei implicați în actul lecturii, Émile Faguet considera că lectura implică trei personaje: autorul, cititorul și mediatorul (criticul). Cititorul este cel mai important și îndeplinește trei funcții: performarea, evaluarea și cooperarea. În primul rând, are sarcina de a înțelege, „de a afla ce vor să spună semnificații, ceea ce se traduce prin decodificarea semnelor și interpretarea lor”, apoi el evaluează, ia atitudine față de textul propus din punct de vedere afectiv și axiologic. Prin lectură se înfiripă o punte de legătură invizibilă între cititor și autor, întrucât există comunicare între cei doi.

De aceea lectura este un act de reciprocitate și orice activitate intelectuală trebuie să se bazeze în mod obiectiv pe informații obținute făcând apel la lectură, la elemente ale culturii scrise. Prin lectură, omul încearcă să capteze și să descifreze un mesaj care, ca în orice sistem de comunicare, înseamnă determinarea unui sens, a unei semnificații. Această receptare nu se reduce numai la perceperea exactă a unui text; ea declanșează multiple procese psihice. În primul rând, un proces de actualizare a vechilor cunoștințe, dar și de noi asocieri, datorate ideilor cuprinse într-un text. În al doilea rând, lectura determină judecăți și raționamente care consolidează sau duc la descoperirea de noi adevăruri. În al treilea rând, descifrarea semnificației unui text înseamnă tot atâtea răspunsuri afective care se traduc prin sentimentul de mulțumire sau o stare de desfătare ori nemulțumire, insatisfacție, plictiseală.

⁴ Mircea Eliade, *Oceanografie*, Editura Cultura Poporului, 1934, p. 275-276 apud Vistian Goia, *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu*, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2002.

⁵ Mircea Herivan, *Tipuri de cititori*, în *Luceafărul*, 1973, nr. 25, p. 9 apud Vistian Goia, *Didactica limbii și*

Privit din punctul de vedere al categoriei de cititori, Mircea Eliade recunoaște patru tipuri de lectori mai mult sau mai puțin experimentați:

1. cititori care asimilează atât de personal conținutul cărții încât păstrează mult timp starea sufletească ivită la prima citire;
2. cititori care rețin aspectele în jurul cărora pot reflecta;
3. cititori prolifici, dar care nu pot vorbi decât vag despre cartea citită;
4. cititori care pot memora și comenta amănunte dintr-o carte fără a reține ansamblul.⁴

Tot din perspectiva lectorilor – elevi, Mircea Herivan descoperă patru tipuri de lectori:

1. cititori cu disponibilități de transpunere totală sau parțială în lumea cărții, care se pot identifica cu eroul principal;
2. cititori care proiectează în operă propriile stări de spirit și pentru care eroul literar reprezintă o modalitate de cunoaștere a propriei naturi;
3. cititorul superior în a cărui proiecție în operă literară sau erou intervine judecata de valoare pe plan estetic și etic;
4. cititorul estetic care privește dincolo de personaje și acțiune, căutând elemente de natură estetică.⁵

Didactica modernă a lecturii⁶ își mută accentul dinspre supremația textului înspre cititor și actul lecturii. Pe parcursul școlarizării, dezvoltarea

literaturii române pentru gimnaziu și liceu, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2002.

⁶ Alina Pamfil, *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Editura Paralela 45, Pitești, 2003, p.131.

competenței de lectură trebuie să se realizeze gradual, cadrul didactic fiind cel care îl orientează și având ca ajutor bibliografia obligatorie și cea facultativă, strategii de lectură. Aceasta nu privește lectura ca pe o activitate independentă, ci în relație cu alte momente de escortă – prelectura, relectura și postlectura⁷, realizând împreună un proces complex care stă la baza caracterului formativ al literaturii.

Prelectura – este esențială pentru stimularea interesului elevului și reprezintă prima întâlnire cu textul. Se poate realiza un orizont de așteptare prin explicația sumară a titlului, prezentarea copertii, explicarea imaginilor, introducerea unei scurte biografii a autorului și încadrarea în gen literar.

Lectură propriu-zisă – este întâlnirea cititorului cu textul și poate fi o lectură model realizată de profesor sau una individuală.

Relectura – e destinată aprofundării textului și este de regulă dirijată de profesor. De cele mai multe ori se asociază cu interpretarea textului, prin sarcini de lucru organizate gradual vizând înțelegerea, analiza și comentarea.

Postlectura – vizează ideea de deschidere și apelează la imaginația elevului.

Fără a se limita doar la tehnica descifrării textului, lectura presupune analiza operelor literare cu scopul dezvoltării capacității de înțelegere și interpretare a celor citite, precum și a posibilităților emiterii judecăților de valoare. Dezvoltarea

gustului pentru citit, stimularea interesului pentru cunoașterea realității, sporirea volumului de informații, îmbogățirea vieții sufletești, cultivarea unor trăsături morale pozitive, iată câteva din scopurile lecturii.

Bibliografie:

1. *** - *Formarea continuă a profesorilor de limba română în societatea cunoașterii*, 2013
2. Corneliu Crăciun – *Metodica predării limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu*, Editura Ermia, Deva, 2004
3. Ioan Nicolae – *Pedagogie*, Editura Didactică și pedagogică, București, 1994
4. Mihaela Secrieru – *Didactica limbii române*, Editura Ovi – Art, Iași, 2004
5. Vistian Goia – *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu*, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2002
6. Vistian Goia, Ion Drăgotoiu – *Metodica predării limbii și literaturii române*, Editura Didactică și pedagogică, București, 1995
7. Constanța Bărboi, Cristina Ionescu, Gheorghe Lăzărescu, Ion Negreț - *Metodica predării limbii și literaturii române în liceu*, București, 1983
8. Ioan Cerghit – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006
9. Alina Pamfil – *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Editura Paralela 45, Pitești, 2003
10. Paul Cornea – *Introducere în teoria lecturii*, Editura Minerva, București, 1988

⁷ Ibidem, p. 129-181.

Telefoanele între utilitate și interdicție
Profesor **Lobază Marius**
Colegiul Național Bănățean Timișoara

Dezvoltarea tehnologică extrem de rapidă din ultimii ani a condus la răspândirea masivă a telefoanelor mobile, din ce în ce mai puternice, cu mai multe softuri și cu facilități din ce în ce mai diverse. Telefoanele au posibilități multiple de conectare: internet, căști audio, ceasuri smart, televizoare etc.

Școala nu poate ignora aceste evoluții tehnologice și trebuie să își asume educarea tinerei generații în utilizarea corectă și utilă a noilor tehnologii. Interzicerea posesiei de telefoane în cadrul școlii, depozitarea telefoanelor pe perioada cursurilor sau alte măsuri de acest gen sunt măsuri prin care școala încearcă să se izoleze de acest fenomen, să conserve metode și instrumente didactice; de fapt, este o problemă de inadaptabilitate la evoluția socială. Ritmul de dezvoltare a tehnologiilor de comunicare conduce spre o concluzie privind rolul tot mai mare în evoluțiile forței de muncă și a impactului asupra modalităților de comunicare și activitate pentru viitori specialiști de pe piața muncii. Școala trebuie să vadă aceste evoluții și să reacționeze pro activ, pregătind de astăzi angajații de mâine. Având în vedere cele prezentate, considerăm utilă demararea unui proces de conștientizare, de adaptare a corpului profesoral la tehnici de predare – învățare – evaluare care să utilizeze smartphone-urile sub diverse forme.

În cele ce urmează vom prezenta sugestii de a utiliza a telefoanelor în sala de clasă, reguli și aplicații pe care

le-am folosit în activitatea didactică și despre care credem că pot îmbunătăți demersul didactic.

Câteva **modalități de a utiliza telefoanele** în sala de clasă pentru sprijinirea procesului de predare – învățare – evaluare:

a) Ca instrument de cercetare

Elevii pot folosi telefoanele pentru a căuta informații pe internet, pentru a citi articole, pentru a urmări videoclipuri și pentru a asculta podcasturi. Acest lucru le poate oferi acces la o cantitate vastă de informații care pot fi utilizate pentru a-și realiza temele și a-și extinde cunoștințele.

Considerăm util ca elevii să aibă acces la dicționarele online, cum ar fi *DOOM 3* (<https://dexonline.ro/sursa/doom3>) sau *Dicționarul român explicativ online* (<https://www.dictionarroman.ro/>). Resursele utilizate în clasă pot utiliza și alte limbi și în acest sens utilizarea *Google translate* (<https://translate.google.ro/?hl=ro>) poate înlesni accesul elevului la asemenea aplicații.

Există o multitudine de aplicații care pot ajuta elevul în înțelegerea termenilor științifici utilizați în clasă sau în materialele propuse, cum ar fi cele pentru disciplina matematică

<https://formuleonline.blogspot.com/2015/07/histograma.html>.

b) Ca instrument de colaborare

Elevii pot folosi telefoanele pentru a comunica între ei, pentru a lucra la proiecte împreună și pentru a-și partaja ideile. Acest lucru îi poate ajuta să se implice mai mult în învățare și să creeze relații mai strânse cu colegii lor. Aplicații de tipul *whatsapp* sau *google classroom* pot facilita transferul de materiale între membrii unui grup

de lucru sau în a transmite rezultatul activității lor profesorului / clasei.

c) Ca instrument de evaluare

Profesorii pot folosi telefoanele pentru a evalua cunoștințele elevilor, pentru a urmări progresul lor și pentru a oferi feedback. Acest lucru le poate permite să ofere elevilor un feedback mai personalizat și să se asigure că toți elevii învață la un nivel adecvat. Aplicații precum *vboard.ro* (<https://vboard.ro/>), *asq.ro* (<https://asq.ro/>), *Khan Academy* (<https://ro.khanacademy.org/teacher/dashboard>) sunt aplicații ce pot facilita evaluarea formativă prin utilizarea unor itemi obiectivi sau semiobiectivi care nu necesită redactarea unui text relativ amplu pe telefon sau desene complicate. Aceste aplicații permit și personalizarea demersului didactic prin accesarea de către elevi a unor resurse adecvate nivelului lor de pregătire. De asemenea, aceste aplicații utilizează limba română.

Un alt grup de aplicații utile în evaluările formative sunt *Kahoot* (<https://kahoot.com/>), *Quizizz* (<https://quizizz.com/?lng=null>) sau *Formative* (<https://www.formative.com/>). Aceste aplicații sunt destinate evaluărilor. Dacă primele două realizează evaluarea prin joc și sistem competițional, *Formative* este o aplicație extrem de utilă în evaluare, având un caracter mult mai adecvat unui demers didactic lipsit de competiție, cu diversitate mare de itemi.

Evaluarea formativă poate lua și forme de gamification prin aplicații precum *wordwall* (<https://wordwall.net/myactivities>), *liveworksheets* (<https://www.liveworksheets.com/worksheets>) sau *learningapps* (<https://learningapps.org/>).

d) Ca instrument de personalizare a învățării

Profesorii pot folosi telefoanele pentru a personaliza învățarea elevilor, pentru a oferi conținut adaptat nevoilor individuale ale fiecărui elev și pentru a se asigura că toți elevii sunt implicați în învățare. Transmiterea unor sarcini de lucru adecvate nivelului de pregătire al elevului este extrem de necesară în condițiile extinderii unui învățământ incluziv. Aplicațiile prin care putem realiza acest demers pot fi *whatsapp*, *vboard*, *google classroom* etc.

e) Ca instrument de divertisment

Elevii pot folosi telefoanele pentru a se relaxa și a se distra în pauzele dintre ore. Acest lucru îi poate ajuta să se relaxeze și să se concentreze mai bine atunci când este timpul să învețe.

Nu pot nega că telefoanele mobile pot fi o cale de distragere a atenției în sala de clasă, dacă nu sunt utilizate în mod corespunzător. Profesorii trebuie să stabilească reguli clare pentru utilizarea telefoanelor mobile în sala de clasă și să se asigure că elevii le înțeleg și le respectă.

Pentru un demers eficient este necesar să instituim și **un set de reguli** în sala de clasă. Astfel, câteva din regulile pe care le propunem sunt următoarele:

- Telefoanele trebuie să fie oprite sau puse în modul silențios în timpul orelor de curs, atunci când ele nu sunt utilizate în procesul didactic. Profesorul trebuie să delimiteze clar momentele când telefoanele pot fi utilizate sau când elevii nu au voie să le utilizeze.

- Elevii nu trebuie să folosească telefoanele pentru a comunica între ei, pentru a se juca sau pentru a accesa site-uri web care nu sunt relevante pentru învățare.

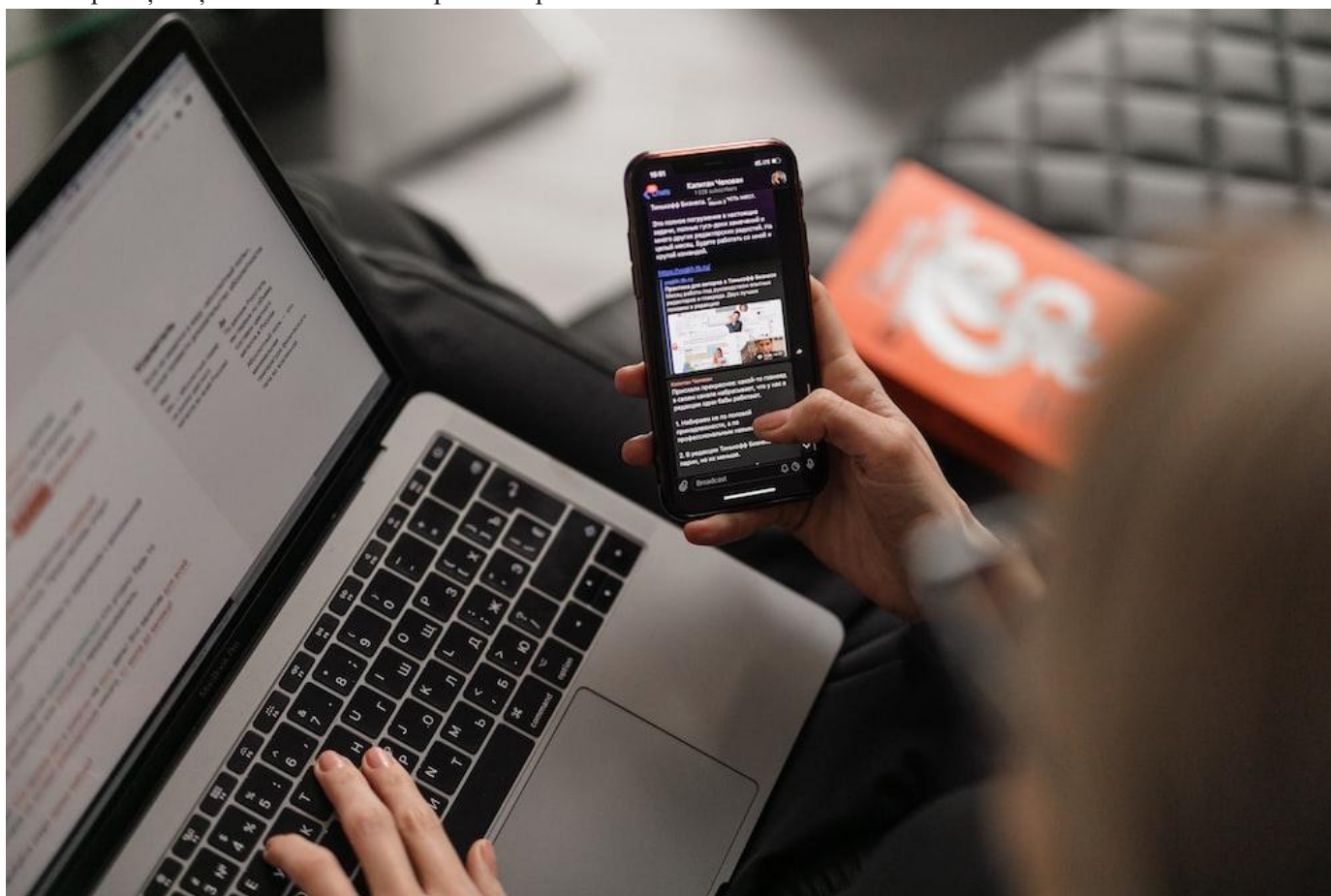
- Elevii nu trebuie să folosească telefoanele pentru a face fotografii sau videoclipuri fără permisiunea profesorului.

- Elevii care nu respectă regulile privind utilizarea telefoanelor mobile pot fi sancționați, de exemplu cu confiscarea telefonului pe durata activității.

De asemenea, este important să se țină cont de faptul că nu toate aplicațiile și site-urile web sunt potrivite pentru

școală. Profesorii trebuie să selecteze cu atenție conținutul pentru care dau permisiunea de a fi accesat de către elevi pe telefoanele lor mobile. Este important să reținem că, pentru a utiliza tehnologia la clasă cu bune rezultate, este necesar să verificăm materialele înaintea orelor, atât din punct de vedere al funcționalității, cât și al conținutului lor.

Cu o planificare și implementare atentă, telefoanele mobile pot fi un instrument valoros pentru învățare. Ele pot oferi elevilor acces la o cantitate vastă de informații, le pot permite să colaboreze cu colegii lor, să fie evaluați mai eficient și să personalizeze învățarea.

*Educația muzicală – sursa de armonie din viața noastră*Profesor **Inovan Bertok Renata***Școala Gimnazială Bălcescu-Petofi*

Conform dicționarului explicativ al limbii române, muzica este arta combinării notelor în succesiune și simultan într-o formă plăcută estetic, arta de a exprima sentimente, idei și atitudini cu ajutorul sunetelor combinate într-o manieră specifică, știință a sunetelor considerate sub raportul melodiei, al ritmului și al armoniei.

Educația muzicală își are punctul de plecare undeva în univers, ea izvorând întotdeauna din spiritualitatea artistului, din lumea asimilată de acesta, așa cum a înțeles-o și a trăit-o. Pentru ca mesajul să fie receptat cum se cuvine, transferul trebuie asigurat la cele mai înalte cote. Pentru ca educația muzicală să fie receptată de către copii și tineri, sarcina de a intermedia receptarea mesajului îi revine profesorului, care este dator să „conducă”, pas cu pas căutarea și descoperirea sensurilor potrivite fiecărui omuleț mic sau mare în parte. Cu ajutorul acestor oameni minunați, ce îi reprezintă profesorii de muzică, (sau cadrul didactic în mai mica măsură), ne putem asigura că tinerii câștigă cheia care deschide drumul spre înțelesul artistic adevărat, că vor deveni stăpânii unei lumi pe care o vor îmbogăți și înfrumuseța după propriul ideal. Astfel, profesorul are harul, de a-i antrena pe elevi, într-o activitate vie ai căror conducători pot deveni ei înșiși în orice moment, stimulându-le fantezia, imaginația, îndemnându-i să creeze, învățându-i astfel, să iubească și să trăiască muzica.

Educația muzicală este o disciplină care se ocupă, în primul rând, de predarea și învățarea muzicii (academice, populare și lumea) și, pe de altă parte, aspectele sociale de educație și coduri culturale de sunet și zgomot în lumea noastră de astăzi. Deci educația muzicală este cheia comunicării cu societatea și cu natura înconjurătoare, este cheia către armonia perfectă.

Diversitatea etnică presupune instantaneu o diversitate culturală. Un element important al conviețuirii în țara noastră, unde există o diversitate etnică pronunțată este comunicarea interculturală. Muzica este cheia spre armonie. Prin cântece și dansuri unim oamenii din diferite culturi, etnii sau religii, se leagă conexiuni între persoane cu dizabilități, sau chiar cu retard.

Am avut plăcerea să colaborez prin muzică și dans cu persoane din toate categoriile, acestea dorind să colaborăm și să armonizăm și pe viitor. Prin jocuri muzicale gândite bine, toți participanții se vor simți bine, indiferent de unde provin, ce cerințe educaționale are. Muzica te învață să fi mai sensibil, mai sociabil, mai bun.

Oamenii de știință și profesorii dezvoltă noi metode și tehnici de lucru muzical și estetic cu copiii, până la crearea de tehnologii muzicale netradiționale. Tehnologiile muzicale progresive contribuie la dezvoltarea creativă a copiilor, la inițiativa și independența acestora.

Ca urmare a dezvoltării activității de joc, până la sfârșitul copilăriei preșcolare, copilul dezvoltă dorința de activitate evaluată social, care este principala condiție a activității educaționale. Scopul principal al jocurilor și dramatizărilor este dezvoltarea gândirii muzicale și lingvistice a elevilor mai tineri, asimilarea cunoștințelor cheie despre muzică în activitatea muzicală creativă și pătrunderea în esența artei muzicale.

A te abate de la modelul tradițional poate reprezenta un risc. Atunci când acest risc este asumat, el implică impregnarea procesului de predare-învățare cu jocul, educația devine o provocare -ea schimbă „plictisitorul” tradițional în ceva modern, ”chic”.

O problemă a lumii contemporane, a societății în general este interacțiunea umană sau lipsa acesteia –din cauza telefoanelor și a lumii virtuale, discriminările, sărăcia sau formele de rasism, naționalism. Aceasta nu se rezolvă cu sau prin muzică, dar cu siguranță ea poate deveni liant de legătură între generații, între oameni din rase diferite, deoarece muzica este aceeași, iar sentimentele pe care le trezește sunt esențiale în conexiunile armonioase.

Bibliografie

Ioan Cerghit-Metode de învățământ, 2006

Inovan Bertok Renata- Lucrarea de gradul I- Jocul muzical și cântecul-elemente esențiale în educația muzicală, 2023

Metode pedagogice inovative și creative la disciplina Informatică

Profesor **Asandului Roxana-Andreea**
 Colegiul Național "A. T. Laurian", Botoșani

În era tehnologică actuală, predarea informaticii a devenit esențială pentru pregătirea elevilor în fața provocărilor digitale. Metodele tradiționale de predare nu mai sunt suficiente pentru a stârni interesul și entuziasmul elevilor față de acest domeniu în continuă evoluție. Acest articol propune diverse abordări inovative și creative care pot îmbunătăți procesul de învățare a informaticii.

1. **Învățarea bazată pe proiecte:**

Această metodă implică realizarea unor proiecte practice și provocatoare în care elevii să aplice cunoștințele teoretice în soluționarea unor probleme concrete. De exemplu, elevii pot fi implicați în dezvoltarea unei aplicații mobile sau a unui site web, învățând astfel programare, design și managementul proiectelor într-un mod interactiv și captivant.

2. **Flipped Classroom (Clasa inversată):**

Această metodă presupune ca elevii să își facă singuri cunoștințele teoretice acasă prin intermediul materialelor online (video-uri, lecturi etc.), iar timpul petrecut în clasă să fie axat pe discuții interactive, exerciții practice și rezolvarea de probleme. Acest lucru permite profesorului să ofere mai multă atenție nevoilor individuale ale elevilor.

3. **Gamificarea:**

Utilizarea elementelor de joc în procesul de predare poate fi extrem de motivantă. Profesorii

pot crea jocuri sau activități interactive care să îi provoace pe elevi să rezolve probleme sau să își dezvolte abilități într-un mod competitiv și distractiv. Sarcinile interactive, competițiile amuzante și recompensele pot transforma învățarea într-o experiență distractivă și captivantă.

4. **Învățarea colaborativă:**

Colaborarea între elevi poate îmbunătăți înțelegerea și retenția conținutului. Prin organizarea de activități de grup, precum dezvoltarea în comun a unor proiecte sau rezolvarea de probleme complexe, elevii își pot dezvolta abilitățile de comunicare și colaborare, abordând subiectele din mai multe perspective.

5. **Realizarea de prezentări și tutoriale:**

Elevii pot fi implicați în crearea de prezentări sau tutoriale video pe diverse subiecte din informatică. Aceasta nu numai că îi ajută să își consolideze cunoștințele, dar le dezvoltă și abilități de comunicare și prezentare în public.

6. **Învățarea online și resurse digitale:**

Platformele online și resursele digitale pot oferi oportunități nelimitate pentru învățare. De la tutoriale video până la platforme de programare

interactivă, elevii pot explora în profunzime subiectele care îi interesează.

7. Realitatea virtuală și augmentată:

Utilizarea realității virtuale sau augmentate în predarea informaticii poate aduce conceptele abstracte la viață. Elevii pot interacționa cu modele tridimensionale, simulări și medii virtuale pentru a înțelege mai bine conceptele tehnice.

Predarea informaticii prin metode pedagogice inovative și creative poate contribui semnificativ la pregătirea viitoarelor generații de profesioniști în domeniul tehnologic. Abordările menționate în acest articol sunt doar câteva exemple despre modul în care pedagogia modernă poate fi adaptată pentru a răspunde nevoilor elevilor, pentru a-i inspira să devină pasionați de informatică și tehnologie.

Educația timpurie – etapă esențială în dezvoltarea elevilor
*Profesor de Psihopedagogie Specială **Budihală Ramona***
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă „Sf. Vasile” – Craiova

Educația timpurie este cea mai importantă și mai complexă etapă în dezvoltarea copiilor, ea acoperă intervalul de la naștere până în jurul vârstei de intrare a copilului în învățământul obligatoriu (de regulă, 6 ani) și reprezintă perioada în care au loc cele mai profunde transformări și achiziții fundamentale. Drept urmare, acest interval de vârstă trebuie abordat cu toată atenția, dăruirea și profesionalismul celor implicați în oferirea de servicii integrate de calitate. Acestea vizează corelarea optimă a domeniilor sănătății, nutriției și igienei, al protecției sociale cu sfera educației, o educație bazată pe conceptul de dezvoltare cognitivă, afectivă și socială a copilului, fără a se pierde din vedere, în toate demersurile întreprinse, cele trei concepte integrate și multidimensionale: *interesul superior al copilului, starea de bine a acestuia, bucuria și plăcerea de a învăța.*

Lumea grădiniței, reprezintă un mediu complex și stimulativ pentru copilul mic. În cadrul grădiniței, copiii cresc, învață și se educă, beneficiind, deopotrivă, de atenție pentru îngrijire și educație armonioasă, precum și de stimulare socială, emoțională și cognitivă.

Așadar, plasate în afara mediului familial, instituțiile de educație timpurie oferă un mediu predictibil și securizant, echilibru emoțional, ocazii diverse pentru învățare și participare. Cercetările în domeniul educației timpurii au reliefat legături directe între frecventarea creșei și a grădiniței de către copii și comportamentele

copiilor deveniți elevi. Mai concret, competențele elevilor din ciclurile primar și gimnazial își au premisele în educația de calitate a copiilor mici și foarte mici.

În acest sens, în aceste instituții, copilul trebuie să fie plasat în centrul procesului educațional și al tuturor demersurilor întreprinse și toți actorii implicați direct (personalul didactic și nedidactic, autoritățile publice locale, părinții) să se dedice construirii, încă din prima zi a întâlnirii copilului cu mediul instituției de educație timpurie, *bucuriei de a învăța* – „un joc” cu mai mulți câștigători. Domeniile de dezvoltare devin, pe parcursul primilor ani de viață organizată în mediul formal din creșă și din grădiniță, instrumente pedagogice esențiale pentru a realiza individualizarea educației și a învățării, dând posibilitatea de a identifica atât predispozițiile, cât și înclinațiile cu care copilul a venit pe lume, „interesele” sale sau, mai bine spus, domeniile, secvențele, aspectele sau elementele mediului social și natural de care este atras și față de care își manifestă curiozitatea, precum și dificultățile pe care la întâmpină fiecare în parte, pe parcursul dezvoltării timpurii.

Cele cinci **domenii de dezvoltare** sunt:

Dezvoltarea fizică, a sănătății și igienei personale, Dezvoltarea socio-emoțională, Capacități și atitudini în învățare, Dezvoltarea limbajului, a comunicării și premisele citirii și scrierii și Dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii

Note distinctive ale educației timpurii:

- copilul este unic și abordarea lui trebuie să fie holistă (comprehensivă sub toate aspectele dezvoltării sale);
- vârstele mici recomandă o abordare integrată a serviciilor de educație timpurie (îngrijire, nutriție, educație);
- activitățile desfășurate în cadrul procesului educațional sunt adevărate ocazii de învățare situațională;
- părintele este partenerul-cheie în educația copilului, iar relația familie – grădiniță – comunitate este hotărâtoare

Bibliografie:

1. Cristiana Boca (coord.), Mihaela Bucinschi, Anița Dulman, Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar, București, Educația 2000+, 2009
2. MEC, Programa activităților instructiv-educative din grădiniță, 1993, 2000, 2003, 2005
3. Păun E., Iucu R., Educația preșcolară în România, Iași, Polirom, 2002
4. UNICEF, IOMC, CEDP, Educația timpurie în România, București, Editura Vanemonde, 2002

*Evaluarea în Educație fizică*Profesor **Socea Daniela***Școala Gimnazială Poienari, comuna Poienari, județul Neamț*

Evaluarea este un proces prin care se măsoară și se apreciază valoarea rezultatelor unui sistem de educație sau a unei părți a acestuia. eficacitatea resurselor, a condițiilor și operațiilor folosite în desfășurarea unei activități. Evaluarea permite compararea rezultatelor cu obiectivele propuse în vederea luării unor decizii privind ameliorarea activității în etapele următoare sau pentru a ierarhiza membrii unui grup în funcție de valoarea performanțelor obținute în activitatea desfășurată.

Evaluarea constituie un moment necesar și central al procesului instructiv-educativ. Ea face ca acest proces să devină “un demers în spirală”, în sensul că se realizează o reglare continuă, o ameliorare permanentă a funcționalității sistemului.

Funcțiile evaluării

1. Funcția de constatare – precizează rezultatele obținute și modul în care s-a desfășurat activitatea.
2. Funcția de diagnosticare – scoate în evidență elementele care au favorizat sau din contră au împiedicat îndeplinirea obiectivelor.
3. Funcția de prognosticare – permite definirea direcției de evoluție ulterioare a unui proces, plecând de la situația concretă la care acel proces a fost evaluat.
4. Funcția de informare – prin care se confirmă sau se infirmă nivelul de pregătire al unor categorii de subiecți.
5. Funcția de decizie – prin care se conferă o anumită poziție unui element într-o ierarhie, sau se acceptă încadrarea lui într-o anumită categorie.

6. Funcția pedagogică – prin care este stabilită atât calitatea procesului didactic, cât și nivelul de realizare a obiectivelor propuse.

Tipurile de evaluare în educație fizică

- Evaluarea inițială – predictivă – diagnostică – prin care la fiecare unitate de învățare profesorul obține informațiile necesare despre nivelul de însușire a acestora ce îl ajută în proiectarea realistă a activității viitoare. Se efectuează la începutul fiecărui ciclu de învățământ, an școlar sau chiar la abordarea fiecărei unități de învățare.
- Evaluarea continuă – formativă – are menirea de a oferi profesorului informații obiective asupra eficienței metodelor și mijloacelor folosite. Elevului îi oferă posibilitatea raportării nivelului de însușire a conținutului predat, la un moment precis de timp, față de modelul planificat și pretins de activitatea de educație fizică.
- Evaluarea finală – sumativă – se realizează la încheierea ciclurilor tematice ale fiecărei unități de învățare proiectate pentru fiecare semestru și clasă. Este principalul mijloc prin care se acordă notele ce sunt trecute în catalogul clasei, pentru fiecare elev în parte și are un caracter OBLIGATORIU.

Pentru aceasta elevii trebuie să cunoască din timp:

- unitățile de învățare care vor fi notate;
- criteriile și baremurile de scalare a performanțelor pentru transformarea lor în note.

Criteriile de evaluare în educație fizică

Evaluarea în educație fizică trebuie să fie realizată în baza unui sistem de cerințe, care să permită o apreciere de ansamblu a pregătirii și a rezultatelor obținute de elevi.

1. Progresul realizat de elevi în raport cu nivelul inițial.
2. Performanța motrică obținută raportată la anumite norme.
3. Nivelul dezvoltării fizice
4. Cantitatea și calitatea elementelor însușite, raportate la prevederile programei școlare:
5. Capacitatea de generalizare a elevilor prin posibilitatea aplicării deprinderilor însușite în condiții de întrecere, etc.
6. Capacitatea de practicare independentă a exercițiilor fizice.
7. Nivelul cunoștințelor teoretice.

8. Atitudinea elevilor față de activitatea de educație fizică.

Metode de evaluare

• Metode de verificare:

- Probele din Sistemul Național Școlar de Evaluare.
- Probe stabilite de fiecare profesor.
- Probe care vizează cunoștințe de specialitate.
- Măsurarea indicilor de dezvoltare fizică generală.
- Probe cu efectuarea deprinderilor motrice în condiții de concurs regulamentar desfășurate.
- Îndeplinirea unor sarcini de natură organizatorică și metodică.
- Observarea curentă a activității elevilor (efort, comportament).

• Metode de apreciere:

- absolută - raportarea rezultatelor la unele baremuri și norme;
- relativă – compararea rezultatelor la nivel de grup;
- a progresului individual;
- a modului de îndeplinire a sarcinilor organizatorice sau metodice.

• Metode de notare:

- prin calificativ;
- prin notă;
- prin punctaj, care ulterior se transformă în notă.

Notarea corectă prezintă anumite caracteristici pe care le pun în evidență majoritatea autorilor:

- a. obiectivitatea,
- b. validitatea,
- c. fidelitatea.

Obiectivitatea notării se referă la corectitudinea, responsabilitatea, exigența și competența docimologică care se concretizează în :

- raportarea cantității și calității cunoștințelor dobândite la cantitatea și calitatea cunoștințelor

prevăzute în documentele școlare și universitare, în bibliografia și recomandările profesorului;

- evaluarea greșelilor și a gravităților raportate la volumul și performanțele obținute de subiecții educaționali;
- evaluarea frecvenței educațiilor la disciplinele unde aceasta este obligatorie;

Validitatea sau valabilitatea notei se referă la faptul dacă nota reflecta ceea ce arată că măsoară, dacă aceasta este corespunzătoare treptei ierarhice din sistemul de notare respectiv. Fidelitatea sau constanta notarii consta în faptul că nota acordată de un examinator să se mențină la oricare alt examinator sau la același profesor în alta etapă de evaluare a acelorași cunoștințe.

BIBLIOGRAFIE:

- ♦ CÂRSTEA, GH., (1997) - Educație fizică - teoria și bazele metodicii, Editura, ANEFS, București.
- ♦ DRAGNEA, A., (1984) - Măsurarea și evaluarea în educație fizică și sport Editura Sport – Turism, București.
- ♦ LINDERMAN, R., (1979) - Evaluarea în procesul de instruire, în Psihologia procesului educațional, (de Davitz J., Ball S.), Editura Didactică și Pedagogică, București.
- ♦ LISIEVICI, P., (2002) – Evaluarea în învățământ, - teorie, practică, instrumente, S.C. Aramis Print, București

„Îmbracă-te mereu în hainele educației, vei fi mereu elegant” (Relu Popescu)

Promovarea imaginii organizației școlare presupune definirea instituției școlare, în variantele sale (grădiniță, școală primară, școală gimnazială, școală profesională, liceu, facultate etc), ca unitate de bază a sistemului de învățământ. Imaginea unității noastre reprezintă o prioritate pentru o bună colaborare între partenerii educaționali, care se fundamentează pe o serie de principii generale: eficiență, motivare, participare, corelarea posibilităților și cerințelor care dobândesc particularități specifice procesului de învățământ.

Relațiile de colaborare dintre profesori și părinți întăresc identitatea școlii și sporesc prestigiul instituțional și personal al celor implicați, dau un sens de utilitate timpului petrecut împreună și deschid perspectiva unor preocupări informale cu valoare formativă. Acestea coroborate cu sarcinile caracteristice procesului educațional, capătă specificul domeniului: previziunea, organizarea, motivarea-antrenarea, coordonarea, controlul și evaluarea.

Documentele manageriale specifice sunt structurate la nivelul conducerii de învățământ, la nivelul secretariatului și la nivelul ariilor curriculare, catedrelor sau ale diferitelor comisii. Documentele în care se precizează responsabilitățile și competențele fiecărui membru al organizației școlare sunt R.O.I.U.F, organigrama și fișa postului.

Modalitatea eficientă și viabilă prin care comunitatea poate să răspundă solicitărilor din sistemul educațional este practicarea în parteneriat a proiectelor, acest lucru rămânând un instrument valoros al școlii, în general și un mare câștig pentru educația copiilor în special.

Pentru realizarea acestui deziderat, educatorul, respectiv profesorul trebuie să aibă calitatea de manager care derivă din responsabilitățile pe carea acesta și le asumă atunci când conduce procesul de învățământ la nivelul clasei de elevi. Deci, luarea deciziilor și aplicarea lor de către profesor nu se limitează numai la activitatea didactică, ci se extinde și în forme ale conducerii activităților nonformale (drumeții, excursii, vizite, organizarea concursurilor, serbărilor, proiecte ERASMUS desfășurate pe perioade de câțiva ani etc). Aceste noi roluri în activități de implicare și colaborare cu părinții în managementul școlar, reprezintă o deschidere spre acceptarea schimbării, înțelegerea ei ca o șansă, o normalitate și o provocare.

Copilul vine astfel în contact cu diferite persoane, crește și se dezvoltă într-un mediu comunitar variat. Parteneriatul educațional este un concept care devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între unitățile de învățământ și diferitele segmente ale societății. Necesitatea și importanța parteneriatelor regidă în două aspecte: nevoia deschiderii școlii către comunitate și sensibilizarea comunității la nevoile școlii.

Orice popor își asigură continuitatea în istorie prin modul în care se preocupă de formarea tinerei

generații, căreia îi sunt transmise valori pe care ea urmează să le dezvolte, să le îmbogățească pentru a asigura progresul continuu al poporului căruia îi aparține. Factorii implicați direct în realizarea acestui obiectiv sunt familia, școala și societatea, fiecare dintre ei acționând cu mijloace specifice din a căror interacțiune rezultând o rețea de influențe ce se răsfrâng permanent asupra tinerei generații, constituind cadrul educațional în care ea se formează.

Factorii principali care contribuie la promovarea imaginii școlii, în accepțiunea mea sunt:

- definește problema. Stabilește obiectivele campaniei într-un cadru organizațional;
- evaluează impactul problemei asupra publicurilor și asupra organizației și definește clar elementele acelei probleme;
- dezvoltă o strategie organizațională în consonanță cu misiunea organizației;

- determină o strategie de comunicare pentru a atinge obiectivele propuse;
- planifică acțiuni, teme și apeluri către publicuri. Pentru a elabora o strategie funcțională și planificată, unde va fi pus accentual pe: reclame, pe informare publică și/sau promovare;
- dezvoltă un plan de responsabilități organizaționale, cu bugete și orare;
- decide care sunt cele mai potrivite tactici pentru strategia aleasă și cum vei monitoriza fiecare aspect;
- evaluează rezultatele campaniei de promovare a imaginii unității școlare;

Prin oferta educațională școala dă posibilitatea părinților să aleagă activitățile opționale și extracurriculare la care doresc să participe copiii. De asemenea avem în vedere următoarele aspecte:

- promovarea imaginii școlii la nivelul comunității locale, în rândul unităților de nivel școlar, la nivel județean, național și internațional;
- promovarea școlii printr-un marketing educațional în care respectarea principiilor educației inclusive să fie prioritară;
- formarea și dezvoltarea personalului didactic este un aspect major care influențează decisiv calitatea activității în școală, astfel am valorificat numeroase oportunități de formare: cursuri, seminarii, workshop-uri, etc.;
- menținerea legăturii permanente cu familia și colaborarea cu aceasta a dus la asigurarea succesului școlar;
- dezvoltarea unei relații de parteneriat cu școala a fost realizată prin activități deschise, vizite, spectacole comune sau excursii;
- derularea de parteneriate și proiecte locale sau județene a făcut să se lărgască viziunea școlii în viața comunității.

Am participat cu copiii la diferite concursuri locale, județene, naționale unde au obținut rezultate bune și foarte bune:

Pe viitor, îmi doresc să ating și următoarele obiective:

- dacă situația lor materială și socială nu este favorabilă, o mai mare implicare a părinților în actul educațional și administrativ;
- participarea la olimpiade și concursuri și obținerea premiilor atât la nivel județean cât și național, așa cum reiese din toate diplomele obținute de elevi în școala noastră
- participarea cu proiecte în parteneriatele Erasmus care se desfășoară de câțiva ani în școala noastră

Bibliografie:

- „Pedagogie”, Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu
- Coman, Cristina, *Relatii publice si mass-media*, Iasi, Editura Polirom, 20
- Dragan, I., *Paradigme ale comunicarii de masa*, Editura Sansa, Bucuresti, 1999
- Rus, Flavius Catalin, *Introducere in stiinta comu,,*
- Pricopie, *Relatii publice, Curs suport*

*Dezvoltarea creativității elevilor în cadrul orelor de limba română*Profesor **Pîrvănescu Mirela***Liceul Tehnologic „Ion Popescu-Cilieni”*

Creativitatea reprezintă un fenomen deosebit de complex, fiind expresia organizării optime a unor factori de personalitate deferiți. Cultivarea capacității creatoare a devenit o sarcină importantă a școlilor contemporane, chiar dacă există și poziții sceptice care susțin că învățământul actual nu contribuie la dezvoltarea creativității.

Sarcina de bază a educației este dezvoltarea și structurarea forțelor creative existente în fiecare individ, în așa fel încât activitatea individuală să devină și o activitate creativă.

Profesorii pot face foarte mult pentru stimularea creativității elevilor, deoarece copiii dispun de un mare potențial de creativitate, iar noi suntem responsabili de valorificarea acestuia. Ei au o extraordinară capacitate de a se adapta unor situații inedite, sunt talentați și creativi, iar un sistem educațional prea rigid nu face decât să înăbușe ceea ce ar trebui să scoatem la iveală.

Pedagogia modernă cere ca educația și învățământul să țină seama de individualitatea fiecărui elev, de structura sa sufletească specifică, de aptitudinile și capacitatea sa mintală.

Dezvoltarea capacităților creatoare este un proces continuu ce trebuie realizat pe tot parcursul școlii.

Modernizarea și perfecționarea procesului instructiv-educativ impun îmbinarea activității școlare cu activități extracurriculare, ce au numeroase valențe formative. Activitățile extracurriculare sunt activități complementare activității de învățare de la clasă, urmăresc lărgirea și adâncirea informației, cultivă interesul pentru

diferite ramuri ale științei, atrag elevul spre viața socială, îl orientează către activități utile care să întregască educația școlară, contribuind la formarea personalității lui. Pot fi activități extrașcolare de masă, cum ar fi excursii, concursuri, spectacole, serbări sau activități extrașcolare în cercuri de elevi: proiecte educative desfășurate în parteneriat, în cadrul școlii sau cu alte școli și instituții publice.

Creativitatea profesorului și atitudinea acestuia față de fenomenul creativ devin evidente în activitatea de predare la clasă, mai ales în cadrul orelor de limba română. Predarea, ca proces creativ presupune ca profesorul să medieze între elev și lumea care îl înconjoară și nu doar să fie sursa directă a furnizării de informație.

Nivelul de creativitate al unui copil nu este o constantă absolută și aceasta poate să crească printr-o stimulare adecvată sau poate să scadă dacă nu este folosită. De aceea, creativitatea trebuie să fie cultivată prin activități preșcolare, școlare, dar și extrașcolare.

În activitatea de predare-învățare trebuie să folosim strategii menite să cultive flexibilitatea intelectuală, iar elevul să fie pus să abordeze o problemă din unghiuri diferite, să o interpreteze, să caute o soluție.

Condițiile și situațiile specifice care pot duce la dezvoltarea spiritului investigativ, a atitudinii creative și active în cadrul orelor de limba și literatura română, pot fi considerate următoarele:

1. Încurajarea elevilor să pună cât mai multe întrebări;
2. Limitarea constrângerilor și a factorilor care produc frustrare;
3. Stimularea comunicării prin organizarea de discuții și dezbateri între elevi, între profesor și elev;
4. Cultivarea independenței creative, a spontaneității;
5. Stimularea spiritului critic constructiv, a capacității de argumentare și de căutarea a alternativelor;
6. Favorizarea accesului la cunoaștere prin forțele proprii

Orientând activitatea elevilor, profesorul de limba română îi încurajează să descopere cunoștințe, să rezolve probleme, iar învățarea pe bază de probleme reprezintă forme ale unei învățări de tip

euristic prin care profesorul stimulează creativitatea elevilor. Elevii trebuie îndrumați să gândească independent, să fie toleranți față de ideile noi, să utilizeze o critică de tip constructiv. Acest tip de învățare duce la formarea unui stil creativ, dar ajută foarte mult și la dezvoltarea personalității elevilor. Elevul este stimulat să devină curios și deschis, să îndeplinească cu plăcere sarcinile.

Creativitatea îl ajută pe elev să-și cunoască propriile capacități și să le compare cu ale celorlalți colegi, capătă încredere în forțele proprii, comunică mai ușor cu ceilalți și își exprimă opiniile cu mai mult curaj.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cosmovici, Andrei; Iacob, Luminița coord. - Psihologie școlară, Ed.Polirom, Iași, 2008
2. Joița, Elena - Didactica aplicata, Editura „Gheorghe Alexandru”, Craiova, 1994
4. Revista învățământ primar nr. 4 din 1998, Contribuția activităților extrașcolare în optimizarea procesului de învățământ
3. www.didactic.ro

Importanța studierii disciplinelor socio-umane în context contemporan

Profesor **Niculae Alina-Florina**
 Colegiul Național "Avram Iancu"

Prin intermediul disciplinelor socio-umane, valorizând potențialul lor interdisciplinar și integrator, elevii își pot forma o imagine comprehensivă despre ei înșiși, despre ceilalți și despre societate. Elevii pot să înțeleagă condiționările acționale și instituționale, legăturile dintre gândire și acțiune în diferite domenii. Elevii se pot pregăti ca viitori cetățeni informați, capabili să se integreze creativ dialogului și acțiunii sociale și să-și asume responsabilități în viața personală și publică.

Activitatea elevilor este concentrată, în mod principal, spre asimilarea conștient-participativă a valorilor culturii și civilizației, precum și spre formarea unor abilități și atitudini pe care școala le considera necesare pregătirii viitorilor cetățeni în conformitate cu cerințele sociale. Învățământul este un instrument de politică socială cu rol în a asigura pregătire profesională, incluziune socială și un anumit standard cultural al indivizilor. Sub acest aspect, el se prezintă ca un proces complex de dezvoltare complexă, liberă, și armonioasă a personalității umane conform unui ideal educațional care, ca proiecție, sintetizează dimensiuni socio-culturale și psiho-pedagogice cuprinse în conținutul disciplinele socio-umane care aparțin ariei curriculare Om și societate, fiecare având o importanță aparte.

De ce să studiem Logică, argumentare și comunicare?

Studierea logicii implică învățarea abilităților gândirii critice. Pe măsură ce elevii analizează raționamentul solid prin studierea argumentelor, silogismelor și erorilor ei își vor construi capacitatea de a aplica aceste abilități de raționament pentru a recunoaște adevărul din fals, fie că este într-o reclamă, o campanie politică, un discurs persuasiv, un articol de știri sau o postare pe rețelele sociale.

Scopul învățării logicii este de a deveni mai buni gânditori, de a folosi gândirea critică pentru a face judecăți solide și a ajunge la adevăr în alte domenii ale vieții.

De ce să studiem Psihologia?

Psihologia ajută elevii să înțeleagă mai bine ceea ce se află în interiorul oamenilor din jur și cel al

propriului eu, ceea ce poate duce la creșterea și dezvoltarea personală. În momentul în care sunt familiarizați cu psihologia, ei vor învăța să înțeleagă defectele propriei gândiri, cum ar fi cele care provin din prejudecăți cognitive. Studiarea unor subiecte precum emoția, limbajul și limbajul corpului îi poate ajuta pe elevi să-și îmbunătățească abilitățile de comunicare interpersonală. Aflând mai multe despre aceste lucruri, ei pot obține o mai bună înțelegere a oamenilor și a ceea ce încearcă ei să comunice atât verbal, cât și non-verbal.

De ce să studiem Educație antreprenorială?

Educația antreprenorială este necesară deoarece aceasta contribuie la formarea și consolidarea unui set de competențe (cunostinte, abilitati, atitudini) care conduc la: cunoașterea și aprecierea corectă a posibilităților personale; orientarea activă în mediul economic și social de-a lungul întregii vieți; luare unor decizii potrivite în raport cu informațiile disponibile în momentul respectiv; manifestarea unui comportament orientat spre realizarea personală, valorificarea propriului

potențial și construirea unei cariere de succes; conștientizarea dinamicii mediului economico-social și a responsabilității față de calitatea acestuia.

De ce să studiem Economie?

Importanța studierii științei economice, rezultă, pe de o parte, din importanța vieții economice în societatea contemporană, iar pe de

alta parte, din valentele intrinseci ale științei despre acest domeniu complex și dinamic al activității practice. Însușirea științei economice are o semnificație cognitivă deosebită atât pentru individ, cât și pentru societate ca întreg. Iar apoi, știința economică reprezintă un element de amplificare a eficienței acțiunii practice.

De ce să studiem Sociologia?

Sociologia constă în studiul vieții sociale umane, a grupurilor și societăților. Este un demers îndrăzneț și de mare responsabilitate, întrucât subiectul ei este rezultatul propriului nostru comportament ca ființe sociale. Utilitatea sociologiei generale este vizibilă și sub aspect metodologic în sensul că sociologia generală este cea care elaborează bazele teoretice ale cercetării teoretice care pune la punct metode de cercetare sociologică aplicabile în orice investigație a socialului.

De ce să studiem Filosofia?

Studiarea filosofiei îmbunătățește capacitățile unei persoane de rezolvare a problemelor. Îi ajută pe elevi să analizeze concepte, definiții, argumente și probleme. Contribuie la capacitatea acestora de a organiza idei și probleme, de a aborda aspecte de valoare și de a extrage ceea ce este esențial din cantități mari de informații.

Bibliografie:

Cadrul general la modelul curricular pentru disciplinele socio-umane, Notificarea MEN 45669 discipline socio-umane;

Tehnologiile multimedia- "Fata Morgana" a anului 2020- privire retrospectivă asupra momentului pandemic

Profesor **Mihai Cornel**

Școala Gimnazială Poroschia

Într-o ediție cu o grafică de excepție a prestigioasei reviste Tribuna învățământului de acum câțiva ani buni, am întâlnit opinii extrem de valoroase ale unor specialiști români consacrați în domeniul educației românești, oameni care vorbesc despre proiecte în tehnologii de e –Learning începute încă din 2003, și chiar despre anul 2001, când ministerul de resort a început un complex program de predare-învățare în sistemul preuniversitar cu tehnologii de ultimă oră - www.elearning.ro/resurse sau advancedelearning.com.

Vă puteți întreba ce legătură are acest fapt cu subiectul abandonului școlar în mediul online? Sigur, însăși ideea unui spațiu de învățare virtuală în care apare abandonul școlar este una aproape de neimaginat până în 2020, după cum rezultatele implementării proiectelor de digitalizare a învățământului românesc sunt aproape inexistente până la începutul aceluiași 2020. Ceea ce vreau să evidențiez este faptul că, deși au existat încercări de modernizare prin tehnologia informației în școala românească, deși avem specialiști în tehnologii de e-Learning, nimeni nu a luat în serios pregătirea procesului de formare a profesorilor și elevilor altfel decât urmând modelele clasice, cu profesorul – „donator de informație”, iar elevii, de multe ori, „receptori” pasivi la propria formare.

După cum afirmă profesorii Marin Vlăda și Radu Jugureanu „Educația, Cultura și Tehnologia transformă gândirea și atitudinea oamenilor.

Neînțelegerea conceptelor și termenilor conduce la o învățare superficială:

- Calculatorul- mijloc de formare a unei noi viziuni asupra educației, cercetării și inovării.
- Tehnologia- mediator al unei educații de calitate.
- Elevii și studenții- participanți activi la propriul lor proces de învățare.”

O viziune integratoare a instruirii și strategiei didactice pot fi sintetizate astfel: „Educația asistată de computer permite abordarea sistemică a instruirii, o nouă viziune pe care psiho-pedagogia modernă o teoretizează în ultimii ani, dar care devine operativă în momentul în care strategia didactică se împletește cu tehnologiile multimedia.” (sursa:

<http://c3.cniv.ro/?q=2010/tic>)

Ceea ce este clar că nu s-a întâmplat în ultimii ani în școala românească, este că nu s-a dorit construirea unei fundații trainice în acest domeniu, prin pregătirea completă a profesorilor în ceea ce privește folosirea uneltelor digitale. Nevoile de înnoire în domeniul instruirii asistate de calculator au fost ignorate în mare măsură de multele cabinete de miniștri și multele guverne ale societății noastre.

Nu am simțit cu adevărat în cariera mea de dascăl (lucrez de peste 25 de ani în învățământ) că s-a vrut o creștere a performanțelor noastre pe baza valorificării imenselor cuceriri tehnologice în domeniul e-Learningului. Nu am simțit că a existat vreo linie directoare în privința instruirii elevilor în ceea ce privește accesarea platformelor de învățare

on-line sau de folosire a unor resurse digitale care să vină în completarea informațiilor obținute în mediul școlar fizic.

A trebuit să apară o situație de pandemie globală pentru a demonstra tuturor - deși...cine mai are timp acum să se gândească la asta?...- că școala românească este clar într-o situație de corigență la disciplina „Tehnologia informației”. Într-un timp foarte scurt, profesorii au fost nevoiți să improvizeze noi forme de predare, iar elevii au trebuit să „ghicească” noile forme de învățare. Cele mai multe cadre didactice au resimțit din plin stresul noii realități, deoarece niciodată nu folosiseră platforme de învățare, nu accesaseră resurse educaționale deschise, iar profesorii care aveau habar de crearea unor softuri educaționale pe diverse platforme erau foarte puțini.

Așadar, într-un context cu o presiune emoțională extremă, cu restricții nicicând întâlnite, fără cunoștințe bine puse la punct și prea puțin exersate, dascălii români au fost primii care au trecut examenul pandemiei la limita inferioară.

În acest tumult sanitar și afectiv, elevii români au fost expuși complet dezarmați, fără putința de a alege, a respinge sau de a fi de fi de acord cu noile metode și mijloace de instruire. Uluiei sociale s-a suprapus uluiala școlară. Bucuriei de a fi acasă, într-un mediu sigur și fără restricții i s-a suprapus incertitudinea accesării platformelor de învățare. Norocoșii „copii de oraș” au rezonat rapid cu noile sarcini școlare, în timp ce copiii din mediile rurale, multe din acestea fiind și medii defavorizate economic, au rămas într-o stare cataleptică din punct de vedere educațional.

Dacă până la momentul martie 2020, copiii din medii defavorizate găseau în școală un refugiu, după acest moment, școala a devenit la fel de puțin probabilă ca viața pe planeta Marte. Acești copii,

hărăziți de natură cu un talent de a înțelege și de mânu ușor computerele, tabletele și telefoanele mobile s-au izbit de zidul gros al lipsei mijloacelor cu care să ajungă în lumea științei de carte. Zidul a continuat cu fiecare zi să devină mai înalt și mai gros pentru acești copiii cărora li s-a știrbit cert șansa unei educații pentru o viață mai bună.

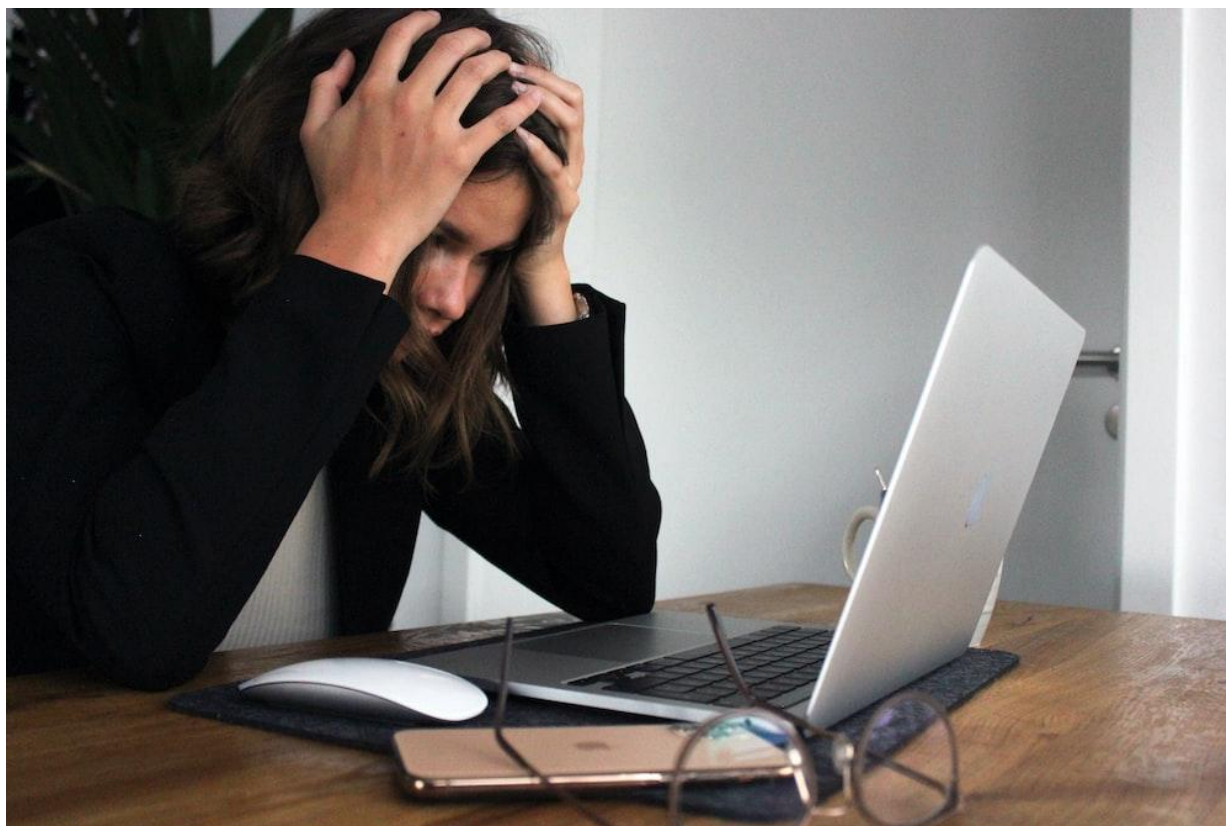
Concluziile Organizației „Salvați Copiii” referitoare la situația școlară a elevilor în perioada pandemică este următoarea: „O povară în plus pentru copiii din comunități defavorizate este data educația online în contextul pandemiei Covid-19. Familiile nu își pot permite achiziționarea unei tablete pentru fiecare copil și, în situația derulării școlii online, acești copiii nu mai au acces la educație.

Datele studiului „Impactul Covid-19 asupra copiilor din România”, realizat de Salvați Copiii România, arată că aproape jumătate dintre copiii din România nu au acces la o tabletă sau la un computer, singurele dispozitive care pot permite o participare reală la lecțiile online. Închiderea școlilor și organizarea cursurilor online fără dispozitivele necesare și instrumente de evaluare a calității procesului de educație sunt factori de risc major de abandon școlar.

Dacă după valurile 1 și 2 ale pandemiei nu am învățat că trebuie să fim în orice moment pregătiți pentru a oferi educație de calitate elevilor, dacă nu am învățat că internetul și tableta nu sunt un moft, ci un colac de salvare, dacă nu vom susține chiar și după reîntoarcerea noastră în sălile de clasă necesitatea continuării modernizării învățământului românesc prin tehnologie, dacă nu am înțeles suferința și frustrarea copiilor al căror viitor a fost decisiv influențat de lipsa unor politici educaționale corecte și coerente, înseamnă că interesul superior al copilului și dreptul său la educație sunt sintagme care nu valorează nimic.

La trei ani după acest moment, adâncă plagă a abandonului școlar din mediul on-line este urmată, încă, de toate complicațiile inerente ale unui abandon școlar și în mediul fizic. Presiunea dorinței de a îndrepta lucrurile atât cât mai pot fi ele îndreptate, trebuie mutată de pe umerii profesorului, pe umerii celor care construiesc politici publice de anvergură, pe umerii celor care trebuie să ia decizii care să schimbe în bine viața copiilor din toate punctele de vedere: atât economic, social, cultural și dar mai ales educațional.

Icoana în Sfânta Scriptură

Profesor **Toader Rodica**

Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu” Galați

Cuvântul icoană provine din cuvântul „eikon”⁸ (εἰκών = din limba greacă) care înseamnă „chip”, „portret” și din limba latină „imago”⁹ (imăgo = chip, reprezentare). Biserica Ortodoxă ne învață că noi, creștinii, trebuie să cinstim sfintele icoane. Prima icoană nepictată de mâna omenească este „Mahrama”, pe care s-a imprimat chipul Mântuitorului, pe ștergarul Sfintei Veronica care L-a șters în drumul Său spre Muntele Golgota sau regele Abgar bolnav de lepră neagră cere ajutorul Domnului, doar printr-o pictură de mână omenească care nu se va realiza, și este ajutat cu ștergarul trimis de El cu chipul Său, iar credința sa l-a vindecat.

Moise primește de la Dumnezeu pe Muntele Sinai, Decalogul sau Cele zece porunci. Primele patru porunci sunt datorii față de Dumnezeu, iar celelalte șase sunt datorii față de aproapele nostru. A doua poruncă este: *„Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus și din câte sunt pe pământ, jos și din câte sunt în apele de sub pământ. Să nu te închini lor, nici să le slujești, că Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii*

pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea și până la al patrulea neam.” (Ieșire XX, 4-5)¹⁰ și interzice cu desăvârșire în cultul idolatru închinarea la idoli. Nu interzice folosirea icoanelor pentru că ele sunt rele, ci este o măsură de a apăra pe iudei, căci erau înconjurați de popoare păgâne, care se închinau la idoli. Atunci ei ar fi căzut mult mai ușor în ispită și ar fi putut adopta idolatria. Exact cum au procedat în momentul primirii Celor zece porunci de către Moise de la Dumnezeu.

Ei ca să fie în siguranță au adoptat un nou zeu. Evreii au adunat de la femei tot aurul, l-au topit și au turnat un vițel de aur și au început să i se închine lui, ca unui dumnezeu adevărat. Idolul este un chip sau o statuie ce reprezintă un dumnezeu fals, închipuit de oameni; astăzi este o ființă sau un lucru care devine obiectul unei plăceri exagerate, ajungându-se până la imitarea acesteia. Moise, ca poporul evreu să înțeleagă că această poruncă interzicea doar cultului idolatric adus zeilor păgâni, va așeza în Cortul Mărturie, din porunca lui Iahve, doi heruvimi din aur pe Chivotul Legii: *„Să pui un heruvim la un capăt și un heruvim la celălalt capăt al capacului ... Apoi*

⁸ Dicționar grec - român al Noului Testament , de Maurice Carrez , doctor în Teologie, Profesor de onoare al Institutului Protestant de Teologie din Paris și al Institutului Catolic din Paris; și François Morel – Agrégé en lettres – traducere de Gheorghe Badea, licențiat în Teologie, Profesor de limbi clasice la Universitatea din Iași, Societatea Biblică Interconfesională din România, București, 1999, p. 89.

⁹ Ioan Nădejde și Amelia Nădejde ≈ Gesticone , Dicționar Latin ≈ Român Complect pentru licee, seminarii și universități, lucrat după cei mai buni lexicografi ca: Bréal, Quicherat, Mühlmann, Ediția a VI-a, Iași , Editura Viața Românească Societatea Anonimă, 1932, p. 303.

¹⁰ Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române cu aprobarea Sfântului Sinod, București , Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2008, p. 89.

să pui acest capac deasupra la chivot, iar în chivot să pui legea ce îți voi da.”¹¹ (Ieșire XXV,18-22), precum și un șarpe de aramă care a fost ridicat în pustie pentru a vindeca poporul evreu după ce s-au răsculat împotriva lui Dumnezeu și Moise că au plecat din Egipt unde aveau de toate. Moise se va ruga la Dumnezeu să-i ierte, iar Dumnezeu dă poruncă: „Fă-ți un șarpe de aramă și-l pune pe un stâlp; și de va mușca șarpele pe vreun om, tot cel mușcat, care se va uita la el, va trăi.”¹² (Numerii XXI, 5-8). Regele Solomon (965-926 înainte de Hristos)¹³ a ridicat un măreț Templu de rugăciune în Ierusalim, după ce iudeii au cucerit Palestina și au pus stăpânire pe ea, acest Templu îl va primi peste ani pe Însuși Fiul lui Dumnezeu unde va predica și va face minuni. Acest Templu l-a împodobit cu chipuri de heruvimi, de lei, boi și alte animale, dar și cu imagini care reprezentau ramuri de finic, copaci și flori: „Pe toți pereții templului de jur împrejur, pe dinăuntru și pe dinafară, a făcut chipuri săpate de heruvimi, de copaci, de finici și de flori îmbobocite.”¹⁴ (III Regi VI, 23-29). Biblia ne învață că Moise nu a văzut chipul lui Dumnezeu și atunci oamenii nu puteau să-L reprezinte. Interdicția era să nu facă icoane și să li se închine, pentru că nu știau pe cine să reprezinte, iar evreii doar auzeau Cuvântul lui Dumnezeu dar nu îl

vedeau. De aceea interdicția era să împiedice pe popor să adore creatura și să se închine ei, în locul Creatorului: „Să nu te închini lor și nici să le slujești.” (Ieșire XX,5)¹⁵. Toate acestea sunt datorită neascultării lui Adam și a căderii lui în păcat, iar omul a devenit stricacios și la fel și lumea. Omul s-a schimbat din punct de vedere al sufletului și al trupului. Pentru că trupul este supus păcatului și a devenit stricacios simte orice, de aceea chipul omului nu mai era asemănător cu Dumnezeu: „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării...”¹⁶ (Facere I,26). Astfel dacă și-ar fi făcut icoane, s-ar fi ajuns la idolatrie, pentru că era o greșală înaintea lui Dumnezeu: „Să nu greșiți dar și să vă face-ți chipuri cioplite, sau închipuiri ale vreunui idol, care să înfățișeze bărbat sau femeie, sau închipuirea vreunui dobitoc de pe pământ, sau închipuirea vreunei păsări ce zboară sub cer.”¹⁷ (Deuteronomul IV, 16-17). Oamenii îl credeau pe Iisus ca fiind Fiul lui Dumnezeu din momentul în care Mântuitorul se I adresează femeii samarinence la fântâna lui Iacov: „Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători Își dorește.”¹⁸ (Ioan IV, 23), aducându-I adorare Celui prea înalt și nevăzut. Dar Mântuitorul fiind

¹¹ Ibidem, p. 95

⁵ Ibidem, p. 174

⁶ Ion Pr. Prof. I. Rămureanu, *Cinstirea Sfințelor Icoane în primele trei secole, Problema cinstirii icoanelor la primii creștini*, în *Studii Teologice, Revista (abr. Rev) Institutelor Teologice din Patriarhia Română*, București, Anul XXIII, Seria a II-a, Nr. 9-10, Nov.-Dec., 1971, p. 621

⁷ Biblia, p. 366-367

⁸ Op. cit., p. 89

¹⁶ Op. cit., p. 12

¹⁰ Op. cit., p. 198

¹¹ Op. cit., p. 1208

¹² Op. cit., p. 1194

¹³ Op. cit., p. 1220

¹⁴ Op. cit., p. 1220

¹⁵ Sfântul Ioan Damaschin, *Tratatul al treilea*, capitolul XII, traducere românească D. Feciorul, Editura Institutului Biblic, București, 1998, p. 135

a doua persoană a Sfintei Treimi S-a înălțat la ceruri promițând că în locul Lui va veni un Mângâietor, atunci creștinii și-au dorit un chip pentru icoană. Dar apare problema cum putea fi Mântuitorul reprezentat și mai ales care fire să o picteze: cea dumnezeiască în care făcea minuni și strălucea sau firea omenească când S-a enervat în Templu de a răsturnat mesele schimbătorilor de bani: „Și intrând în Templu, a început să scoată pe cei ce vindeau în el.”¹⁹ (Luca XIX, 45) sau când a trăit printre oameni.

Dar Dumnezeu se face cunoscut prin Însuși Fiul Său, chiar El spune: „ Eu și Tatăl Meu una suntem.”²⁰ (Ioan X, 30), iar Sfinților Ucenici Le-a spus: „Nu știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl?”²¹ (Ioan X, 38). De aici oamenii au început să-L reprezinte pe Iisus Hristos. Prima icoană pictată de mână omenească a fost cea a Sfântului Evanghelist Luca. Sfântul Ioan Damaschin ne explică că Apostolii au văzut chipul Trupesc al Domnului, adică au văzut minunile cât au fost împreună, fie minuni asupra oamenilor sau asupra

naturii și ascultând toate învățăturile Sale, au mâncat împreună, iar la final au văzut Patimile Sale. Ei fiind prezenți cu trupul au văzut față către față, dar noi nu am fost prezenți cu trupul, auzim Cuvintele Sale doar din cărți, ne sfințim auzul, cinstind cuvintele Lui. Prin pictura icoanelor contemplăm icoana figurii Lui trupești prin slava dumnezeirii Lui.²² Această învățătură din comentariul Sfântului Ioan Damaschin și face parte din esența creștinismului.

²² Sfântul Ioan Damaschin, *Tratatul al treilea*, capitolul XII, traducere românească D. Feciorul, Editura Institutului Biblic, București, 1998, p. 135

Primele icoane ale lui Isus Hristos

Profesor **Toader Rodica**

Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu”, Galați

Sfânta Tradiție ne informează clar că, prima icoană nefăcută de mână omenească este acel ștergar pe care Sfânta Veronica, L-a șters pe Mântuitorul în drumul Său spre cruce. Iar prima icoană a fost pictată de către Sfântul Evanghelist Luca. Biserica Ortodoxă a numit ștergarul „chipul nefăcut de mână”, iar Biserica din Occident a numit-o „Sfânta Față”. Despre această istorie a primei imaginii a Domnului Iisus Hristos, aflăm din textele slujbelor în ziua de 16 august. Unde ni se relatează despre un anumit Abgar, care era conducător a cetății Edessa din Siria și suferea de lepră neagră. Auzind că Mântuitorul săvârșea minuni și-a dorit ca El să vină să-l vadă, în cazul în care nu putea, a trimis un zugrav vestit, Anania, să-L picteze pe Mântuitorul pe o pânză dar i-a compus și o scrisoare. Zugravul s-a străduit, dar nu a reușit să-L picteze pe Domnul. Mântuitorul, Atotvăzătorul, Îl trimite pe Apostolul Toma ca să-l cheme pe Anania, iar acesta îi dă scrisoarea. Se spune că Mântuitorul i-a răspuns în scris: „*Fericit ești Abgar, cel ce nu M-ai văzut și ai crezut în Mine...*”. Drept răsplată Mântuitorul S-a spălat pe față și S-a șters cu o năframă și S-a întipărit chipul Său, atât de limpede, așa împlinindu-se cele două dorințe: prima a lui Abgar, ca Mântuitorul să-i răspundă la scrisoare și cea de-a doua dorință ca Anania să-I zugrăvească chipul Domnului. Toate acestea se datorează credinței lui Abgar. Primind mahrama pe dată s-a vindecat doar privind-o și închinându-se. Conducătorul Abgar al-V-lea Oukhama era prinț al regatului Osroenei, cu capitala la Edessa. Este primul stat care devine creștin (între 170-214 sub regele Abgar al-IX-lea) și având o biserică creștină din anul 201.

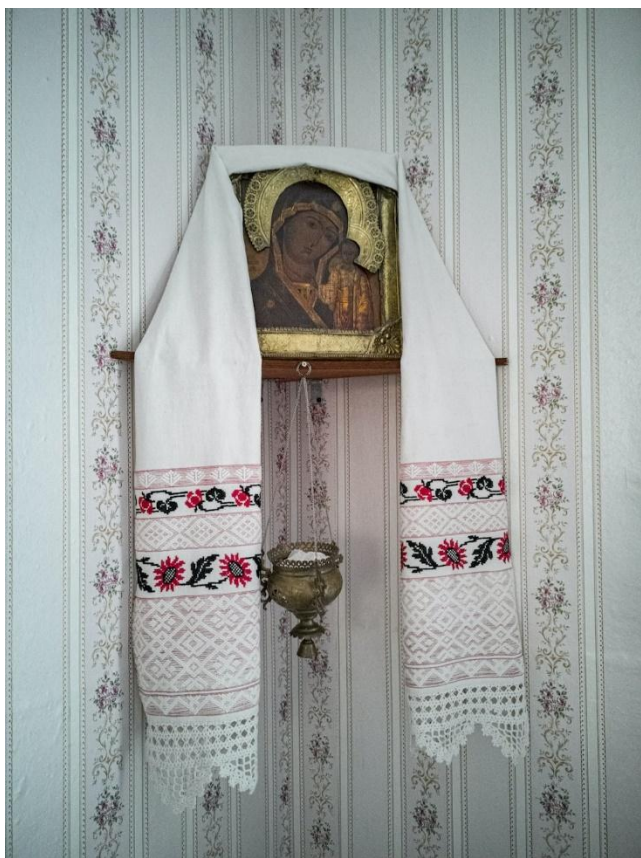
Abgar a păstrat portretul și l-a așezat deasupra porților orașului. Strănepotul său s-a întors la păgânism și a vrut să-l distrugă dar episcopul a zidit-o, uitându-se de ea și s-a întipărit în cărămidă. Deci avem două tipuri de icoane ale Sfintei Mahrame: una în care fața Domnului este întipărită pe un prosop și alta întipărită pe o cărămidă care se află în Siria. Icoana a fost apoi cumpărată de împărații bizantini Constantin Porfirogenetul și Roman I și dusă la Constantinopol ca proteoare a Imperiului.

Expresia „chip nefăcut de mâna omului” o găsim la Sfântul Evanghelist Marcu XIV,58 : „*Voi dărma acest templu făcut de mână, și în trei zile altul, nefăcut de mână, voi clădi.*”, acest chip este Cuvântul întrupat care apare la Sfântul Evanghelist Ioan în capitolul II, 21 „*Iar El vorbea despre templul trupului Său*”. De aici Legea cea Veche a lui Moise, în care interzicea imaginile (Ieșire XXX, 4) își pierde sensul, iar icoanele Domnului devin mărturii ale întrupării Sale.

Primele icoane ale Maicii Domnului

Biserica Ortodoxă îi acordă Maicii Domnului cea mai înaltă cinstire, numită supravenerare, preacinstire ori supracinstire. Această cinstire i se atribuie pentru că Dumnezeu Tatăl a ales-o să fie Maica Fiului Său și să ia trup omenesc pentru mântuirea noastră. Ea fiind vasul ales care a purtat în pântec și a născut pe Mântuitorul lumii, ocupând un loc deosebit în Biserică dar și în iconomia mântuirii neamului omenesc. Temeiuri de cinstire a sfințelor icoane sunt foarte multe, dar cele mai multe icoane sunt închinare ei, datorită

minunilor pe care le-a făcut și le face în continuare. Biserica noastră o preamărește și prin imne, acatiste, rugăciuni dar și prin cele patru mari sărbători socotite ca fiind Praznice Împărătești începând cu: 8 septembrie – Nașterea Maicii Domnului, 21 noiembrie – Intrarea în Biserică a Maicii Domnului, 25 martie – Buna Vestire și 15 august – Adormirea Maicii Domnului.

De aceea creștinii din cele mai vechi timpuri și până astăzi înalță rugăciuni către Maica Domnului, ca o mamă iubitoare, ascultătoare și grabnic ajutătoare. Prima icoană este pictată de Sfântul Evanghelist Luca în cinstea Maicii Domnului. El ar fi pictat în număr de trei icoane în cinstea Fecioarei Maria după Pogorârea Sfântului Duh sau Cincizecimea. Cele trei icoane se numesc: „Mângâietoarea”, a doua „Călăuzitoarea” și a treia „Fecioara singură”. „Mângâietoarea” (Eleusa) reprezintă mângâierea dintre mamă și prunc subliniind dragostea maternă dintre cei doi.

„Călăuzitoarea” (Hodigitria) reprezintă „cea care arată calea”, cei doi, adică mamă și prunc, sunt întorși către privitori, subliniind Dumnezeirea Pruncului. Cea de a treia icoană ar fi *Fecioara fără Prunc*. Date concrete nu există dar se subliniază că ar putea fi Maica rugându-se. Fiind mereu lângă Fiul ar putea fi și lângă Sfânta Cruce pe Muntele Golgota, numită și Deisis.

Religia Ortodoxă are mai multe definiții, dar cea mai aproape de elevi și de sufletul nostru este: „religia reprezintă legătura liberă, conștientă și personală a omului cu Dumnezeu, fundamentată pe iubire și libertate și manifestată prin diferite forme de cinstire a Lui, în mod particular și public: rugăciunea rostită sau cântată, aducerea de daruri, participarea la slujbe și ceremonii religioase, practicarea virtuților”. La ora de religie se începe întotdeauna cu rugăciunea, dar cea preferată dintre toate rugăciunile de către elevii din ciclul gimnazial este cea închinată Maicii Domnului, adică *Cuvine-se cu adevărat*. Finalul educației este supus idealului de a fi creștin: de a-L cunoaște pe Dumnezeu, să dobândim iubirea Lui și de a ajunge la mântuire, dar acestea toate să fie în legătură și cu celelalte materii de studiu. Cu toate că metodele de lucru și modelele sunt diferite de la o țară la alta în funcție de „particularitățile sistemelor de învățământ și de politica educațională promovată la nivelul fiecărui stat” toate la un loc au aceeași finalitate de a corela cu celelalte discipline.

Educația religioasă are la bază dragostea, ea „nu se învață, nu trebuie să se învețe, ci trebuie să se simtă. Pe sentiment trebuie să pună toată greutatea cei ce predau în școală”, trebuie trăită prin practică: elevii să participe la Sfânta Liturghie, să se mărturisească, să se împărtășească. Viața cotidiană stă sub educația estetică. La tot pasul ne întâlnim cu: obiecte de artă sau de cult,

arhitectură, stilul vestimentar, participarea la activități extrașcolare sau ceremonii săvârșite fie în locuri amenajate special sau chiar în Sfânta Biserică. Educația estetică nu delimitează sau afectează liberul arbitru al individului, ci îl pregătește pentru a fi pregătit să aleagă, să asimileze anumite gusturi, fie mediocre sau dezvoltate depinzând de fiecare individ.

Pedagogul René Hubert propune trei căi concrete ale esteticului: prima prin care percepem frumusețea, adică *educația artistică*, a doua în care se cultivă dragostea de obiecte sau persoane, adică *educația filetică* și a treia cale este cea a pietății față de totalitatea existenței, adică *educația religioasă*. Esteticul nu poate trece foarte ușor la educația religioasă dacă nu există sfintele icoane. Cele mai multe icoane sunt închinat Maicii Domnului și sunt făcătoare de minuni. Biserica Rusă a alcătuit un Mineu al lui Serghie (*Annus ecclesiasticus graeco-slavicus*, vol. I, ed. a II-a, 1901) în care s-a centralizat numărul de icoane închinat Maicii Domnului și sunt în număr de 260 de icoane, dar la general s-ar ajunge la 700 de icoane cu diferite denumiri. Cea mai veche mărturie istorică în care se relatează că Sfântul Evanghelist Luca a zugrăvit icoane în cinstea Maicii Domnului, datează din secolul al VI-lea. Istoricul bizantin, Teodor, zis „anagnostul” pe la anul 530, vorbește despre o icoană trimisă din Ierusalim de către împărăteasa Eudoxia, soția împăratului Teodosie al II-lea, către sora ei Pulcheria.

Multe dintre icoane au fost distruse de iconoclaști, adică cei care erau împotriva icoanelor, de aceea nu știm cum arătau ele. Cele mai multe mărturii fiind în catacombe, locurile de sub pământ, unde creștinii se întâlneau în secret, păstrate în Roma. După Cincizecime, Sfinții Apostoli au plecat în lume să propovăduiască Sfânta Evanghelie, unii

dintre Sfinții Apostoli rămânând în Ierusalim, alții plecând spre Roma. Arta era la început, iar icoanele bănuim că erau din realitate și erau ceva nou, pentru că în catacombele romane creștinismul s-a răspândit mai repede în Orient decât în Occident. La momentul în care Sfântul Împărat Constantin a urcat pe tron, creștinii erau în număr mare.

Toate reprezentările din catacombe, toate semnele au dus spre dezvoltarea artei. Odată cu instalarea la putere a Sfântului Costantin cel Mare și după lupta câștigată împotriva lui Maxentiu, din anul 312, când devine stăpân peste Apus și sudul Imperiului Roman, dă Edictul de la Milan din anul 313, când se dă libertate religioasă deplină creștinismului, adică *religio licita*, religie permisă în Imperiu. De acum Biserica are libertatea de a se dezvolta armonios și de a se afirma.

Mută capitala la Constantinopol, adică orașul lui Constantin, cauza fiind o capitală păgână. Orașul Împărăteasa Elena a avut un rol important în viața bisericii. Cultul divin și pelerinajele s-au dezvoltat odată cu descoperirea Sfintei Cruci de către împărăteasa la locurile sfinte, Ierusalimul. În anul 330 pe 11 mai, Constantin l-a transformat într-o capitală creștină, prin biserici și monumente multe, dar mai ales prin atmosfera sa. Aveau un singur conducător, biserici multe, zi decretată liberă, duminică. Cu toate acestea liniștea nu a ținut mult că în anul 325 are loc, Sinodul I Ecumenic (sin=aceeași, odos=cale și ecumenic=adunare din tot Imperiul Roman, convocat de împărat datorită disputelor, ereziilor provocate de Arie). La I Sinod Ecumenic din Niceea anul 325, s-a stabilit: învățătura de credință despre: Sfânta Treime, că există un singur Dumnezeu și nu mai mulți, Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu adevărat și primele șapte articole din Crez.

O altă mare hotărâre a fost stabilirea datei Paștelui și că toți creștinii să sărbătorească Sfintele Paști în Duminica întâia după lună plină, care urmează echinocțiului de primăvară, iar dacă într-un an va corespunde Paștile ortodocșilor cu cel al iudeilor, cel al ortodocșilor se va amâna în duminica următoare. La al II-lea Sinod de la Constantinopol în anul 380-381, s-au stabilit și următoarele cinci articole din Crez. În secolul al III-lea, când Domnul Iisus Hristos a început să fie zugrăvit în catacombe având chip omenesc, oamenii I-au dat diferite chipuri: de la Blândul Păstor care căuta oaia rătăcită, Peștele și pescarul, adică Mântuitorul pescuiește din apă cu undița pe Sfinții Apostoli începând cu Andrei și Petru.

Bibliografie:

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, tipărită cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române cu aprobarea Sfântului Sinod, 2008, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, p. 1159
2. *Proloagele, Viețile Sfinților și cuvinte de învățătură pe luna August*, Dr. Nestor Vornicescu, Mitropolitul Olteniei, 1990, Craiova, Editura Mitropoliei Olteniei, p. 46-47
3. Băncilă Vasile, 1996, *Inițierea religioasă a copilului* Editura Anastasia, p.97
4. C
ucoș Constantin, 2000, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, p. 144

5. H
orga Irina, 2010, *Educația religioasă în curriculum-ul școlar. Modele și tendințe*, în Monica Opriș, *Metodologia evaluării Abordări teoretice și investigative în educația religioasă*, Iași, Ediția a II a, Editura Sf. Mina, p.13
6. O
priș Monica, Opriș Dorin, Bocoș Mușata, 2004, *Cercetarea pedagogică în domeniul educației religioase*, Alba Iulia, Editura Reîntregirea, p.6 în Monica Opriș, *Metodologia evaluării Abordări teoretice și investigative în educația religioasă*, Iași, Ediția a II a, Editura Sf. Mina, 2010, p.13
7. Ră
mureanu Pr. Prof. Dr. Ioan, 2004, *Istoria Bisericească Universală – Manual pentru seminariile teologice*, Editura I.B.M.B.O.R., București, p. 644
8. To
doran Pr. Prof. Dr. Isidor, 1991, *Teologia Dogmatică manual pentru seminariile teologice*, tipărită cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., p. 29; p.295
9. Uspensky Leonid, 2012, *Teologia icoanei*, capitolul 2, *Primele icoane a lui Hristos și ale Fecioarei*, Ediție integrală, traducere de Ciprian Vidican și Elena Derevici, Cluj- Napoca, Editura Renașterea/ Editura Patmos, p. 32, 34
10. www. SfaturiOrtodoxe.ro- *Cântarea Axionului „Axion Estin”*

Proiect didactic

Profesor **Toader Rodica**

Școala Gimnazială Mihail Sadoveanu, Galați

Profesor: Toader Rodica

Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială Mihail Sadoveanu, Galați

Clasa: a V-a B

Perioada: 11.04.2022

Disciplina: Religie ortodoxă

Unitatea de învățare: Ore la dispoziția profesorului-Mari sărbători creștine

Subiectul lecției: Săptămâna Patimilor – momente de meditație creștină

Tipul lecției: consolidare și sistematizare

Scopul lecției: dezvoltarea capacității de introspecție prin meditație la Sfintele Patimi

Competențe Generale

Utilizarea adecvată a limbajului din sfera valorilor religioase în diferite contexte de comunicare

Competențe Specifice

Utilizarea în diferite contexte a expresiilor și a noțiunilor religioase nou învățate, realizând corelații interdisciplinare

Competențe derivate

La sfârșitul lecției elevii vor fi capabili:

C1 – Povestirea fragmentelor scripturistice citite în biserică în Săptămâna Patimilor;

C2 – Identifierea păcatelor și virtuților în textele scripturistice rezumate/ povestite;

C3 – Formularea învățăturilor morale necesare pentru progresul vieții spirituale;

C4 - Analizarea faptelor pomenite în Săptămâna Patimilor ;

C5 – Crearea „Cununa Sfintelor Patimi”;

C6 – Explicarea titlul lecției.

Strategia didactică

1. Metode și procedee: exercițiul, explicația, expunerea, povestirea, meditația religioasă, jocul didactic, demonstrația cu substitute.

2. Mijloace de învățământ: *Sfânta Scriptură*, fișa de lucru, planșa *Cununa Sfintelor Patimi*, icoana *Răstignirea Domnului*, ppt.

3. Forme de organizare a activităților: activitate individuală și frontală.

Resurse

1. Oficiale: * Programa școlară pentru Religie – clasa a-V-a
* Planificarea calendaristica
2. Temporale: * Nr. de lectii - 1
* Durata - 50 de minute

3. Bibliografie:

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București 1982.
2. Cucos, Constantin, *Educația religioasă*, Editura „Polirom”, Iași, 1999.
3. Cucos, Constantin (coordonator), *Psihopedagogie pentru examene de definitivare și grade didactice*, Editura „Polirom”, Iași, 1998.
4. Muha, Camelia, *Caiet de religie creștin-ortodox pentru clasa a V - a*, Editura „Sf. Mina”, Iași, 2016
5. Opreș, Dorin, Opreș, Monica, „Metode active de predare învățare. Modele și aplicații la religie”, Editura „Sf. Mina”, Iași, 2006

6.Şebu, Pr. Prof. Univ. Dr. Sebastian, Opreş, Dorin, Opreş, Monica, *Metodica predării religiei*, Editura „Reîntregirea”, Alba Iulia, 2000.

Plan de recapitulare – PATIMILE DOMNULUI

1. Sfânta şi Marea Luni

- ✓ Pomenirea fericitului Iosif cel prea frumos (Facere 39);
- ✓ Pilda smochinului neroditor (Matei 21, 18-22);

2. Sfânta şi Marea Marţi

- ✓ Pilda celor zece fecioare (Matei 25,1-13);

3. Sfânta şi Marea Miercuri

- ✓ Trădarea lui Iuda (Matei 26,14-25; Luca 22,1-6; Marcu 14,1-2; 10-11);
- ✓ Ungerea lui Iisus în Betania (Matei 26,6-13; Luca 7,36-50; Marcu 14,3-9);

4. Sfânta şi Marea Joi

- ✓ Spălarea picioarelor ucenicilor de către Hristos (Ioan 13,1-20);

- ✓ Cina cea de Taină (Matei 26, 26-29; Luca 22,14-20; Marcu 14, 22-25);

- ✓ Rugăciunea pentru sine, pentru ucenici şi pentru toată lumea (Ioan 17);

- ✓ Vânzarea lui Iuda (Matei 26,47-50);

5. Sfânta şi Marea Vineri

- ✓ Judecarea lui Iisus (Matei 26, 66-75; 27, 24-25);

- ✓ Răstignirea lui Iisus (Matei 27, 26-56; Marcu 15, 16-41; Luca 23, 32-49);

6. Sfânta şi Marea Sâmbătă

- ✓ Punerea în mormânt (Matei 27, 57-66; Marcu 15 ,42-47; Luca 23, 50-56; Ioan 19, 38-42);

⇒ *Biblia* sau *Sfanta Scriptura*, Editura Institutului Biblic si de Misiune al Bisericii Ortodoxe Romane, Bucuresti,1982

⇒ <http://www.biblia-ortodoxa.ro>

*Modalități de a îmbogăți experiența de învățare prin jocul
de tip Escape Room*
Profesor **Rusu Simona**
Școala Gimnazială „Ion Dacian” Saschiz, județul Mureș

Educația STEAM (Science, Technology, Engineering, Arts, Mathematics) este un concept despre care se crede că va deveni cheia pregătirii tinerelor generații. Acest tip de educație aduce educația formală din școli pe un tărâm al creativității și imaginației, având la bază prima formă de învățare din viața copiilor: joaca. Adoptarea paradigmei de învățare activă prezintă o serie de provocări, cu toate acestea, poate avea ca efect rezultate academice mai bune și o atitudine mai antrenantă spre învățare. Escape Room-urile (Camerele de evadare) reale sau virtuale au fost introduse ca instrument de evaluare în un context de învățare activ.

Concentrarea pe tehnica de joc poate stimula interesul elevilor, îmbunătățind dezvoltarea competențelor digitale căutate și apreciate la viitorul locul de muncă în societatea digitală. Conștientizând acest lucru, elevii se străduiesc mai mult și obțin rezultate mai bune, fapt ce duce la un proces de învățare în general mai satisfăcător pentru elevi.

Camerele de evadare pot fi folosite în contexte educaționale ca instrument didactic atât pentru predare, învățare, cât și pentru evaluare. Astfel de camere de evadare sunt experiențe de joc în care participanții fac parte a unei povești convingătoare, care îi face să se aventureze într-un mod colaborativ și motivant. Pentru a finaliza intriga, jucătorii trebuie să atingă obiectivul final al jocului, dat la început de către profesor, care poate

fi atins doar de rezolvarea unei serii de puzzle-uri, misiuni și provocări legate de conținutul curriculum-ului într-un anumit timp limită.

Camerele de evadare educaționale pot fi completate live în sala de clasă sau online și acestea poate utiliza instrumente și tehnici fizice sau digitale pentru a atinge obiectivul așteptat

Toate activitățile găsite într-o cameră de evadare se numesc puzzle-uri. Practic, aceste puzzle-uri utilizează o buclă simplă de joc, cum ar fi o provocare de depășit, o soluție care poate fi ascunsă și o recompensă pentru depășirea provocării. În acest fel, puzzle-ul păstrează soluția ascunsă și depinde de echipă să rezolve puzzle-ul pentru a trece provocarea astfel încât să obțină premiul. În mod asemănător, provocarea ar putea fi văzută ca o cutie încuiată, soluția ca un cod de litere sau cifre și recompensa ca și conținut al cutiei.

Cadrele didactice pot crea Escape-Roomuri virtuale cu instrumente precum Genially, GSlide, Power Point, Prezi inserând animații, hyperlink-uri și butoane de acțiune pentru a naviga rapid între ecrane și pentru a promova interactivitatea.

Care sunt elementele care definesc un Escape Room? Cheia succesului unui escape room este legată în principal de trei elemente:

1. Recepția: este esențial ca jucătorii să se simtă implicați chiar înainte de a intra în sală, personalul de la recepție (în cazul nostru profesorul) joaca un rol decisiv.

2. Decorul (ambientarea clasei): atenția la detalii și studiul contextului vor face introducerea în aventură mai directă și imediată.

3. Intriga sau povestea: este esențial ca misiunea să fie clară, coerentă și să motiveze echipa să pună totul cap la cap!

Provocările și puzzle-urile sunt variate și constau în calcule matematice, manipulare de obiecte, mesaje criptate etc. Din acest motiv, munca în echipă este valoroasă, deoarece vă permite să combinați diferite abilități și abilități.

Utilitatea în activitatea didactică a jocurilor Escape Room

Camerele de evadare pot fi folosite în mai multe moduri diferite, ca parte a unei experiențe de învățare.

1. pentru diagnosticare pentru a testa unde se află elevii înainte de a începe o nouă temă sau zonă de studiu, astfel încât profesorul să le poată evalua nivelul, să identifice orice lacune și concepții greșite care trebuie abordate.

2. pentru a introduce informații, concepte sau idei noi studenților sau ca atrage atenția pentru a capta curiozitatea elevilor.

3. pentru consolidarea cunoștințelor și aplicarea abilităților deja învățate într-un pas anterior.

4. utilizate în mod formativ – atât pentru profesor, cât și pentru elevi – pentru a evalua progresul și domeniile care necesită o atenție suplimentară.

5. ca evaluare sumativă la sfârșitul unități de învățare pentru a verifica dacă au fost atinse rezultatele învățării preconizate

Cum funcționează o activitate de tip Escape Room?

- Activitatea Escape Room este planificată în jurul unui obiectiv de învățare
- Fiecare provocare, sarcină sau activitate se află în spatele unei pagini blocate.
- Elevii lucrează pentru a îndeplini provocările, sarcinile și activitățile în colaborare, pe baza unor indicii.
- Fiecare finalizare cu succes a provocării îi determină pe cursanți să găsească o parolă pe care trebuie să o completeze în camera finală reprezentată de un formular Google Forms.
- Cursanții se întrec cu o componentă de timp.
- La final, are loc o activitate de reflecție, în care toți elevii pot discuta despre experiență și despre ceea ce a fost învățat ca urmare a acesteia.

În contextul educației STEAM, utilizarea jocurilor de evadare virtuale contribuie semnificativ la extinderea funcționalității aplicațiilor și instrumentelor digitale, făcându-le mai ofertante pentru profesori, în beneficiul elevilor. Faptul că se pot juca pe o tablă interactivă și implică mai multe tipuri de puzzleuri, fac din camerele de evadare aplicații care pot satisface mai multe stiluri de învățare: elevii care învață în stilul tactil-kinestezic vor beneficia în urma atingerii și scrierii cu degetul pe tablă, cei care învață vizual beneficiază de suprafața mare de prezentare, iar cei ce învață auditiv beneficiază de dezbatere vii ce se nasc în jurul experienței de învățare.

Rezultatul pozitiv constă în faptul că elevul, pe lângă stăpânirea unor noțiuni curriculare, poate dovedi și conținuturi transversale precum dezvoltarea abilităților sociale și atitudini, cum ar fi abilități puternice de comunicare și capacitatea de lucru în echipă.

*Rolul abandonului școlar în procesul excluziunii educaționale*Profesor **Ionescu Larisa Simona***Liceul Teoretic „Traian Vuia” Făget, Timiș*

Prevenirea părăsirii timpurii a școlii este considerată ca fiind deosebit de importantă, nu numai pentru a combate consecințele negative ale sărăciei și excluziunii educaționale asupra dezvoltării copilului, dar și pentru a oferi copiilor mijloacele necesare pentru a întrerupe ciclul de transmitere a dezavantajului între generații.

Preocuparea pentru prevenirea și diminuarea abandonului școlar trebuie privită ca o prioritate a sistemului de educație cu atât mai mult cu cât factorii determinanți ai abandonului se multiplică și diversifică, ca adaptare la contextul social, economic, cultural, profesional din ce în ce mai provocator în care sistemul de învățământ funcționează.

Abandonul școlar constă în decizia de a întrerupe parcursul școlar, înainte de finalizarea unui anumit nivel de învățământ. Există definiții ale abandonului școlar care îl asociază părăsirii timpurii a unui parcurs educativ, înainte de obținerea unei diplome. La nivelul sistemului românesc de învățământ, elevii sunt declarați în abandon școlar și scoși din evidențele școlare

după trei ani de la renunțarea la frecventarea studiilor, perioadă în care elevul are timp să-și reia și continue studiile. Abandonul școlar și părăsirea timpurie a sistemului de educație reprezintă fenomene distincte; primul se referă la elevii care renunță să mai frecventeze școala (într-un anumit nivel de învățământ), în timp ce al doilea se referă la tinerii dintr-o anumită grupă de vârstă (18-24 de ani) care au părăsit sistemul de educație înainte de a finaliza învățământul obligatoriu și care nu au urmat ulterior un program de formare profesională continuă/calificare.

Prevenirea abandonului școlar constă în ansamblul de măsuri în domeniul educației, a condițiilor socio-economice, de utilizare a timpului liber, de facilitare a comunicării, de modelare a comportamentului, de ameliorare a condițiilor de mediu, luat în scopul diminuării factorilor de risc și de întărire a factorilor de protecție.

Cadrele didactice profesioniste, bine instruite, sunt esențiale pentru realizarea demersului de incluziune, educație de calitate echitabilă și învățare de-a lungul vieții. Este vital ca fiecare cadru didactic, care activează la orice nivel al sistemului de învățământ, să fie pregătit pentru a organiza și realiza un proces educațional cuprinzător, ce creează acces și participare reală și asigură performanțele celor care învață.

Complexitatea atribuțiilor pe care le exercită zilnic cadrul didactic impune o foarte bună cunoaștere de către acesta a informațiilor care țin

strict de specialitatea sa, dar și a unor conținuturi trans-disciplinare pentru a realiza obiectivele unei educații de calitate. De aceea, este necesar

ca sistemul de formare inițială a cadrelor didactice să cuprindă programe ce abordează în complexitate problematica educației incluzive, să conducă spre dobândirea de astfel de cunoștințe și abilități care să asigure că toate cadrele didactice sunt familiarizate cu metodologia în vigoare. Promovarea incluziunii și predarea din perspectivă incluzivă necesită o

viziune largă și competențe specifice pe care trebuie să le posede toate cadrele didactice, nu doar, cum se crede în mod eronat, cele care asistă direct un copil cu cerințe educaționale speciale. Educația incluzivă și sistemele de învățământ, în general, au evoluat până în punctul în care toate cadrele didactice trebuie să știe că diversitatea este prezentă în grupurile de copii la toate nivelurile de educație și că abordarea diferitelor cerințe ale copiilor este ceea ce marchează fundamental noile tendințe în educație.

În acest cadru general, pedagogii trebuie să fie pregătiți pentru inovarea continuă în domeniul tehnologiilor educaționale, astfel încât să răspundă necesităților diferite și în continuă schimbare ale celor care învață. Aspectul-cheie al inovării și al prevenirii excuziunii educaționale, care trebuie să guverneze predarea și procesul educațional în general, este flexibilitatea: o abordare flexibilă și sensibilă la cerințele speciale ale fiecărui copil/tânăr constituie standardul de bază pe care se edifică sistemul de formare a cadrelor didactice, și totodată întregul sistem de învățământ.

BIBLIOGRAFIE

1. Absenteismul și abandonul școlar în mediul rural, Gheorghe Burac, Editura Luceafărul, 2014
2. Management educațional: Profilaxia absenteismului și abandonului școlar, Mihaela Băsu, Gabriela Nedelcu Teodorescu, Editura Ecou Transilvan, 2020

*Creativitatea și profesorul creativ din perspectivă geografică**Profesor **Pap Florian Gheorghe****Colegiul „Mihai Viteazul” Ineu*

Creativitatea și profesorul creativ din perspectivă geografică este o temă de actualitate, deoarece în orele de geografie nu poți să fi atractiv prin lecțiile care le predai dacă nu încerci să fie creativ în funcție de conținutul pe care trebuie să îl expui. Creativitatea și profesorul creativ își are originea în cel care a creat creativitatea și l-a creat și pe profesor, adică în Dumnezeu Creator. Sursa creativității este Dumnezeu prin faptul că a creat lumea pe care o știm și pe care o Crearea noastră ca ființe umane reprezintă apogeul creativității – omul fiind numit pe bună dreptate COROANA CREAȚIEI. Creativitate și în special profesorul creativ, este ceva cu care ne naștem și pe care trebuie să o dezvoltăm fiecare dintre noi, fie căsuntem sau nu profesori. Când o ființă umană se naște, el se naște cu capacitatea de a crea, astfel noi devenim creatori și creativi. Lumea de azi fără creativitatea înăscută din noi nu ar exista. Cuvântul latin “creare”, înseamnă a zămisli, a făuri, a creea, a naște.

Creativitatea reprezintă cel mai înalt nivel comportamental uman, capabil de a antrena și polariza toate celelalte nivele de conduită, toate însușirile psihice ale unui individ. Creativitatea este darul cel mai de preț al omului, și în special al profesorului, care i-a permis să făurească primele lucruri, să stăpânească natura creată de Creator (Dumnezeu) prin știință și tehnică, să modifice mediul înconjurător, să-l supină după nevoile sale (a primit porunca aceasta de la Dumnezeu – supune-ți pământul) să pătrundă în spațiul cosmic.

Imaginația implică interacțiuni cu toate componentele sistemului psihic uman cum ar fi: dorințele, aspirațiile, profunzimea înțelegerii, trăirile profunde ale evenimentelor, experiența proprie de viață, dinamica temperamentală, într-un cuvânt, întreaga personalitate. A crea înseamnă a produce ceva nou în raport cu ceea ce este vechi, cunoscut, uzual și asta face și trebuie să facă profesorul creativ.

Conceptul nou de creativitate cu care profesorul creativ din perspectivă geografică trebuie să lucreze, admite o mare contribuție a influențelor de mediu și a educației în formarea creativă a fiecăruia, concept care a suferit transformări majore în decursul timpului. Se consideră că oricare din activități sau profesii, în special cea de profesor și în particular de geografie, poate fi desfășurată la un nivel înalt de creativitate și toate cu scopul îmbunătățirii nivelului de trai precum și pentru a nu uita cinesuntem și care este rotul nostru pe pământ. Una din menirile noastre pe pământ ca și profesori, profesori de geografie, în ceea ce privește creativitate este acela de a căuta modalități prin care să Îl facem cunoscut pe Dumnezeu prin lumea creată de El și să-L glorificăm prin lucrurile create în urma creativității noastre

Eficiența educării creativității la elevi din perspectivă geografică este dependentă de pregătirea științifică de specialitate și pedagogică a educatorului, dar și sensibilitatea acestuia față de planeta pământ, de priceperea lui de a dirija activitatea elevilor în domeniul geografiei, de a

subordona totalitatea mijloacelor sale didactice obiectivelor propuse acelea de a fi creativ cu privire la soluțiile pe care le poate aduce în rezolvarea problemelor cu care se confruntă societatea globală și locală. Creativitatea în geografie este o calitate a personalității profesorului de geografie, fiind în strânsă legătură cu inteligența acestuia, angrenând în elaborarea unor soluții practice, întreaga sa personalitate, privită în ansamblul său. Potențialul creativ pune în evidență un mod original, independent și imaginativ de elaborare a unor soluții inovatoare pe diverse planuri, care pot duce la îmbunătățiri vizibile a calității demersului didactic.

Inițiativele creatoare în domeniul disciplinei geografice sunt determinate de pasiunea pentru profesie, dorința de afirmare, cunoașterea propriului potențial profesional, perseverență, ambiție, trăiri afective, satisfacții. Activitatea creatoare a profesorului de geografie trebuie să sugereze elevilor că pe parcursul activităților creatoare ei vor fi în stare, prin diferite metode și procedee, pot avea și ei inițiative creative, de compunere /recompunere a unor structuri

specifice, care să le determine exprimarea personalității și manifestarea imaginației practice-aplicative.

Activitatea creativă trebuie să se bazeze pe o temeinică pregătire profesională, aceasta constituind punctul de plecare pentru îmbunătățirea procesului didactic. Aplicarea elementelor inovative în derularea demersului didactic trebuie făcută cu prudență și progresiv, măsurile întreprinse presupunând și asumarea unor anumite responsabilități pentru ce se întreprinde în acest sens. De mare importanță pentru domeniul disciplinei geografiei, cât și pentru orice alt domeniu este prezentarea calităților creativității:

a) productivitatea aceasta se referă la numărul mare de idei, soluții, lucrări de specialitate, produse de natură geografică (hărți, planșe, diagrame, machete).

b) utilitatea vizează rezultatele acțiunii geografice, care trebuie să fie folositoare, să prezinte un beneficiu pentru bunul mers al activității; Știu și la ce mă ajută că știu.

c) eficiența are în vedere caracterul economic al performanței, se referă la randamentul acțiunii, la performanțele ce ar putea fi obținute în urma adoptării rezultatelor activității creatoare din domeniul disciplinei geografiei;

d) valoarea produselor activității creatoare trebuie să prezinte însemnătate din punct de vedere teoretic sau tactic, să fie recunoscută și apreciată pe plan social și chiar economic;

e) ingeniozitatea presupune o modalitate specială, elegantă, eficientă de rezolvare a problemelor din domeniul geografiei;

f) noutatea vizează distanța în timp a lucrurilor, ideilor, lucruri noi elaborate pot avea un grad redus de originalitate;

g) originalitatea este apreciată prin raritatea ideilor, soluțiilor sau produselor, se apreciază ca fiind originale rezultatele creativității care apar o singură dată, adică sunt unice.

Capacitatea profesorului creativ din perspectivă geografică de a imagina răspunsuri la problemele lumii din această perspectivă, de a găsi soluții inedite și originale la problemele globale este considerată creativitate după unii autori. A fi creativ înseamnă a vedea același lucru ca toată lumea, dar a te gândi la ceva diferit.

Principalele direcții în care se pot manifesta inițiativele creatoare ale profesorului de geografie pot fi: În domeniul material, deși la prima vedere s-ar părea că în acest sens s-au realizat suficiente inițiative, activitatea preofesională ne-a

demonstrat că, și în acest domeniu, potențialul creativ al unor cadre didactice se situează la cote de calitate nebănuite, insuficient cunoscute și generalizate. În domeniul proiectării didactice, deși este un domeniu în care s-au instalat anumite automatisme, devenind uneori chiar o activitate formală, profesorul îndeplinind doar o măsură considerată ca fiind administrativă, solicitată de conducerea unității de învățământ, proiectarea trebuie să devină o activitate creatoare care să prefigureze organizarea și realizarea unui demers didactic cu adevărat eficient.

Responsabilitatea profesională a profesorului din perspectivă geografică nu trebuie interpretată ca o lozincă generică, ci ca o trăsătură fundamentală a personalității profesorului căruia îi revin anumite atribuții importante pentru a se autoperfecționa continuu, pentru a găsi cele mai eficiente soluții de eficientizare a demersului didactic în complexitatea sa.

Din acest punct de vedere, profesorul de geografie trebuie să știe că tot ceea ce se întâmplă în lecții intră în propria responsabilitate și ca atare să își asume în mod realist modul de concepere, conducere și supraveghere a întregii activități.

Importanța în dezvoltarea creativității geografice și a activismului în învățare este stimularea efortului personal al elevului, stimularea tendinței acestuia de a aduce o contribuție proprie, de a fi original inventiv, creativ cu ajutorul nemijlocit al profesorul creativ din perspectivă geografică. Misiunea profesorului de geografie creativ la

disciplina geografie nu încetează odată cu terminarea lecției, ci se manifestă și dincolo de cadrele acesteia.

Creativitatea și profesorul creativ din perspectivă geografică trebuie să cunoască potențialul creativ în arealul geografic al fiecărui elev și modalitățile de stimulare, să sesizeze manifestările creative ale elevilor în afara orelor de clasă, în activitățile extrașcolare, să-l facă pe elev conștient de propriile capacități și să le dezvolte capacitatea și obișnuința autoevaluării.

La final, creativitatea trebuie să fie și este o trăsătură distinctivă a profesorului de geografie fără de care orele de geografie ar fi mult mai sărace.

Bibliografie

1. Amabile, T.M., 1997, *Creativitatea ca mod de viață*, Editura Știința și Tehnica, București.
2. Maria Eliza Dulamă, 2008, *Metodologii didactice activizante -teorie și practică*, Editura Clusium, Cluj Napoca
3. Maria Eliza Dulamă, 2010, *Cunoașterea și protecția mediului de către copii -teorie și aplicații*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca
4. Bianca Gai, Călin Iepure, Răzvan Curcubătă, Bogdan Vaida, 2021, *Jocuri didactice*, Editura Taida, Iași.

Inteligența artificială este tot mai prezentă în viața noastră, dar și tot mai controversată. Pe de-o parte este o amenințare, și asta întrucât omul se vede înlocuit de tehnologia care știe să ia decizii și să lucreze conștiincios, responsabil și rapid, fără să obosească, dar pe de altă parte inteligența artificială poate ajuta în diverse domenii și acum mă refer la activitățile nonformale și cele formale.

Știm că fiecare descoperire vine cu noi întrebări. Totodată, orice invenție are beneficii pentru omenire, dar poate să se transforme și în amenințare. Depinde cum este utilizată. Să ne gândim numai la descoperirea radioactivității. Ea a adus progres. Omenirea s-a dezvoltat din punct de vedere social și economic. Să ne gândim numai la producția de energie electrică și termică, apoi la diagnosticele și tratamentele medicale. Industria, agricultura sau cercetările arheologice, toate folosesc energia nucleară. La polul opus, ne îngrozește „Holocaustul nuclear“, din 6 august 1945, când orașul Hiroshima a fost ras de pe fața pământului.

Fără îndoială, și inteligența artificială poate să se transforme într-o armă care să atenteze asupra umanității. Totuși, să nu ne opunem progresului și să folosim cu discernământ noile tehnologii.

Dar ce este inteligența artificială (IA)? Este capacitatea unei mașini de a imita funcții umane, cum ar fi raționamentul, învățarea, planificarea și chiar creativitatea. Calculatorul primește datele (deja pregătite sau colectate prin intermediul propriilor senzori, cum ar fi o cameră video), le prelucrează și reacționează. Sistemele IA sunt capabile să își adapteze, într-o anumită măsură,

comportamentul, analizând efectele acțiunilor anterioare și funcționând autonom.

În prezent se vorbește despre două tipuri de IA: de tip software: asistenți virtuali, programe informatice de analiză a imaginilor, motoare de căutare, sisteme de recunoaștere vocală și facial și IA încorporată: roboți, automobile autonome, drone, internetul obiectelor.

Iată și câteva funcții pe care le folosim zi de zi fără a ști întotdeauna că sunt aplicații ale IA: cumpărăturile și publicitatea online (IA este utilizată pentru a oferi internauților recomandări personalizate, pe baza căutărilor sau achizițiilor lor anterioare); căutarea pe internet (motoarele de căutare învață din volumul imens de date introduse de utilizatori pentru a oferi rezultate pertinente); asistenții personali digitali (telefoanele inteligente utilizează IA, asistenții virtuali care răspund la întrebări, oferă recomandări și contribuie la organizarea activităților zilnice); traducerea automată; securitatea cibernetică (sistemele IA ajută la identificarea și combaterea atacurilor cibernetice și a altor amenințări cibernetice bazate pe inputul continuu de date, recunoscând tiparele și trasând atacurile); combaterea dezinformării (unele aplicații de IA pot detecta știrile false și dezinformarea).

Inteligența artificială este prezentă și va transforma toate domeniile.

Sănătate - prin noi descoperiri în medicină precum și îmbunătățirea diagnosticării pacienților. De asemenea, a fost creat un program de IA pentru a răspunde apelurilor de urgență, care să recunoască rapid un stop cardiac în timpul apelului. Transport

- prin îmbunătățirea siguranței, viteza și eficiența traficului. Producția - IA poate ajuta producătorii să devină mai eficienți prin utilizarea roboților, optimizarea vânzărilor etc. Alimentația și agricultura - IA poate asigura o alimentație mai sănătoasă. Roboții ar putea elimina plantele dăunătoare. În zootehnie, IA este deja folosită pentru a monitoriza mișcarea, temperatura și consumul de hrană pentru animale. Învățământ – oferă instrumente și resurse mai bune pentru predare, învățare și evaluare. Profesorii își pot organiza mai rapid și interesant lecțiile, fiindu-le un ajutor în documentarea științifică, iar elevii sunt mai atrași spre învățarea digitalizată.

Noua tehnologie ar putea face ca educația să evolueze și să aibă ca obiectiv deprinderea de a gândi: cum să găsim răspunsuri, cum să facem corelații, cum să ne susținem în mod creativ ideile.

Dacă până acum informațiile se adunau de pe diverse platforme acum tot mai mulți profesori, dar și elevi folosesc ChatGPT. Atenție, însă, nu toate informațiile sunt, corecte. În plus, instituțiile de învățământ se tem că utilizarea IA va încuraja plagiatul.

ChatGPT (Chat Generative Pre-trained Transformer) a fost lansat pe 30 noiembrie 2022, și face parte dintr-un set mai larg de tehnologii dezvoltate de OpenAI, un startup cu sediul în San Francisco, care are o relație strânsă cu Microsoft. ChatGPT este o interfață de comunicare ce ajută indivizii și companiile să aibă conversații cu succes. În esență, este un program de Inteligență Artificială (AI/IA) ce vorbește cu tine.

Ce putem, noi, ca profesori, să facem cu ChatGPT?

ChatGPT procesează texte, generează imagini, selectează idei dintr-un text de mare întindere,

oferă informații, dialoghează cu tine. Aplicația deține o bază largă de informații.

Putem să-i cerem:

- să scrie poezii – oferim câteva cuvinte și aplicația ne afișează versurile. Putem să solicităm, spre exemplu, ca poezia să aibă 3 strofe a câte 6 versuri;
- să scrie proză/eseuri – putem oferi numele personajelor și câteva caracteristici ale acestora. După ce ne va afișa textul avem posibilitatea de a cere îmbunătățirea lui;
- documentare - spre exemplu să ne pună la dispoziție informații despre oameni de știință, artiști, politicieni etc.
- să corecteze un text;
- experimente, rețete;
- să scrie invitații, felicitări, etc;
- să solicităm idei în scopul creării de prezentări;
- să ofere idei pentru un titlu de lucrare;
- liste cu cele mai importante localități turistice dintr-o anumită regiune;
- să efectueze traduceri (este mai bun decât google translate);
- să exersăm abilitățile în dezbateri;
- să învățăm și exersăm o limbă străină;
- să ne testeze cunoștințele prin întrebări și răspunsuri;
- să rezolve probleme (matematică, fizică, chimie);

În general, aplicația răspunde corect. Totuși, nu putem folosi textul oferit fără a-l citi. De asemenea, la matematică ChatGPT încă nu este performant, algoritmul de rezolvare trebuie urmărit.

Pentru conectarea la ChatGPT se accesează site-ul oficial (<https://chat.openai.com/auth/login>) unde se creează un cont. Pentru aceasta este nevoie doar de o adresă de e-mail și un număr de telefon mobil

care să poată primi codul de verificare. Apoi, se urmează pașii indicate.

Personal, până în prezent, am folosit destul de puțin ChatGPT. Pentru început, l-am verificat cerându-i diverse informații. M-a uimit de la prima încercare. Am solicitat să-mi pună la dispoziție

date privind realizarea unui afiș. Surpriza a fost că mi-a prezentat informații pe care, în mod obișnuit, eu le spuneam elevilor. Am zâmbit și am spus: „Hei, mă plagiezi?“ Și pentru că am fost interesată să aflu mai multe despre cum am putea utiliza IA în activitățile nonformale, am participat la un webinar care mi-a deschis orizontul. Într-o primă etapă, am creat ușor prezentări multimedia. Când spun ușor mă refer la faptul că am obținut informația mult mai repede. Și pentru a obține imagini senzaționale, unice, tot cu ajutorul IA, se poate utiliza o altă platformă: Midjourney. Aceasta creează fotografii în baza unei simple descrieri textuale. Este uluitor! Mai mult, pentru aceste imagini ai drept de utilizare.

Acum nu pot decât să-mi continui explorarea IA și să experimentez atuu-rile platformelor în cadrul activităților nonformale.

Apropo, sunteți siguri că acest text nu este scris de ChatGPT?

Webgrafie:

<https://ro.wikipedia.org/wiki/ChatGPT>

<https://www.europarl.europa.eu/news/ro/headlines/society/20200827STO85804/ce-este-inteligenta-artificiala-si-cum-este-utilizata>

https://aplicatiiandroid.com/ce-este-chat-gpt-cum-functioneaza-si-cum-se-oloseste/#Cum_poti_utiliza_ChatGPT_in_scopuri_profesionale

The Direct Method
Profesor Ene Irina - Antoaneta
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”

The Direct Method of language teaching developed in Europe (mainly in France and Germany) in the late nineteenth century as a result of the *Reform Movement* against the *Grammar-Translation* method, and was dominant from the nineteenth century until World War Two. It was mainly based on such theories as linguistic principles of inductive analogy, experimental psychology and naturalistic method of education.

The Direct Method imitated the way that children learn their first language, emphasizing the avoidance of translation and the direct use of the foreign language on the medium of instruction in all situations. Everyday vocabulary and of the language were used as the primary need. The method insisted on the instruction of phonetics and the spoken variety of the language. Concrete meaning of linguistic items are introduced through lessons involving objects, and abstract meanings are introduced through the association of ideas. *Natural method, oral method, phonetic method* and *psychological method* were some of the substitute names of the direct method.

The procedures and main principles of the direct method typically involve:

- The use of the foreign language as a medium of instruction. Translation is totally avoided.
- Learning of a foreign language is a similar to that of first language acquisition. Imitation and an artificial language environment are needed in the classroom.

- Language teaching is focused on the sentence level with vocabulary of daily routine, oral communication and grammar learnt by induction.
- Oral communication skills are built up in a carefully graded progression. They are organized around question-and-answer exchanges between teachers and students in small but intensive classes.
- New language points are to be introduced orally. Concrete vocabulary is taught through demonstration of objects and pictures; abstract vocabulary is taught through association of ideas and concept.
- Both listening comprehension and speaking ability are encouraged. And correct pronunciation and inductively acquired grammatical knowledge are insisted upon.

The teaching method adopted has the following axioms (Richards and Rodgers, 1986: 9-10 in Byram, 2004: 175):

- Never translate: demonstrate
- Never explain: act
- Never make a speech: ask question
- Never imitate mistakes: correct them
- Never speak too much: make students speak much
- Never use the book: use your lesson plan
- Never go too fast: keep the pace of the

students

- Never speak slowly: speak normally
- Never speak too quickly: speak naturally
- Never speak too loudly: speak naturally
- Never be impatient: take it easy

The Direct Method is fairly simple and straightforward in its application towards language acquisition. The general manner of teaching using this method involves a three-stage procedure:

- Presentation
- Practice
- Production

The Presentation Stage - In the presentation lesson stage of the Direct Method, the English or foreign language learners are introduced to the topic or theme of the lesson. This can be done through images, a video clip, a sound or audio clip, a short story, an anecdote, a Total Physical Response (TPR) physical activity or game, a drama presentation, teaching of lexis or a short six to eight word vocabulary list or other introductory method lasting approximately five to eight minutes at the beginning of the lesson.

The Practice Stage – In the practice stage of a Direct Method lesson, the learners get an opportunity to work with lexis, vocabulary or grammatical elements of the lesson theme using a variety of short, dynamic activities as an aid in internalizing the selected material.

This is most frequently done in context using practice activities including:

- Word search puzzles
- Crossword puzzles
- True / false exercises using the lexis or vocabulary

- Cloze exercises and / or fill – in – the- blanks writing exercises

- Cognitive pairs or matching written activities, to name a few

This stage of the lesson features guided practice in using the lexis, vocabulary or grammar structure of the lesson. This stage is also relatively short, lasting from fifteen to twenty minutes, typically longer than the presentation stage.

The Production Stage – The production stage of a Direct Method lesson allows the learners the opportunity for free or unguided practice in producing new language using the lexis, vocabulary or grammatical theme structure of the lesson. Learners may have short dialogues, conversations, interviews or inter-active oral discourse and dynamic speaking activities among themselves. Writing production activities like producing e-mails, notes, recipe or shopping lists, completing questionnaires by talking with several other learners or a small group are included as production stage activities. The purpose here is to give learners ample time for actual application of the lexis, vocabulary, grammar structure or other featured linguistic element.

There are several criticisms of the Direct Method (Byram, 2004: 177):

- It is argued that, because of the absence of translation, the method makes it very hard to convey the semantics or to teach grammar. But this drawback is equally refuted by some scholars (Howatt, 1984) who state that semantics can be conveyed by gestures and objects. Similarly, progressing from the simple to the difficult, grammatical patterns can be built up in accordance with the learner's development.

➤ It is argued that the direct method can be practiced only in a classroom where the number of students is limited, because certain activities involved in the method are unlikely to be applicable to larger groups of learners. However, it is to be noted that the activity and its application to the learner group does not depend on the number of students in the group but the creative nature of the teacher who can divide the class and make it possible to engage all students.

➤ The main drawback would be that for most of the time it is difficult to find a native speaker to teach the foreign language. However, it can be argued that a language teacher who imparts foreign language instruction in a classroom should be able to imitate the native speaker as far as possible.

➤ It was hard to believe that the learning conditions of the native language could be recreated in the foreign language classroom.

➤ The method was only suitable for teaching younger pupils rather than adults.

➤ The method was too much dependent on the qualification of the teacher rather than on a textbook.

➤ It could not go beyond the intermediate level into academic study.

Bibliography:

1. Byram, M.S., 2004, *Routledge Encyclopedia of language teaching and learning*, London; New York: Routledge
2. Harmer, J., 2007, *The Practice of English Language Teaching*, UK: Pearson Education Limited
3. Howatt, A.P.R., 1984, *A history of English languages teaching*, Oxford: Oxford University Press
4. Scrivener, J., 2005, *Learning Teaching*, 2nd edn Heinemann

Software-uri interactive pentru dezvoltarea competențelor secolului XXI

Profesor **Anasia Simona**

Școala Gimnazială Nr. 7 + Liceul Teoretic "Emil Racoviță", Galați

Doi indicatori constituie reperele pentru aprecierea calității activității unui educator, **performanța școlară** și **participarea elevilor** în activitățile didactice propuse.

În esență, performanța școlară este ceea ce măsurăm prin notele din catalog. Performanța este în interdependență cu participarea, într-o bună măsură: este mai probabil ca un elev cu performanțe bune să participe activ la activități și este de așteptat ca un elev care este atent și activ să învețe mai bine.

Participarea elevilor în activitățile de învățare nu se obține obligându-i sau așteptându-ne să înțeleagă scopul final al învățării școlare și valoarea potențială a informației pe care le-o prezentăm (deși și acestea au rolul lor, la nivelurile de școlaritate mai înalte). Din păcate, folosirea exclusivă a acestei tactici în învățământ este complet antipedagogică și contraproductivă, conducând la asocierea învățării școlare cu monotonie, plictiseală, frustrare, anxietate. Cu alte cuvinte, sabotăm însuși scopul educației.

Provocarea pentru profesori este să gândească activități antrenante, care să îi atragă pe elevi în învățare – însă este evident că, de cele mai multe ori, o (aceeași) activitate nu satisface interesele și nevoile tuturor elevilor dintr-o clasă și nici nu se situează în zona proximei dezvoltări a fiecăruia. De aceea, avem două direcții de optimizare a activităților didactice, care se pot îmbina în practică:

- proiectarea diferențiată, pe grupuri de nivel, pe grupuri de interes, pe grupuri de potențial (și mixte, când este posibil);
- proiectarea unor activități de învățare suficient de complexe pentru ca fiecare elev să își regăsească un parcurs.

Pe aproape fiecare secvență, învățarea poate și ar trebui să fie o activitate plăcută pentru elevi, recompensându-le efortul prin satisfacția de a reuși, de a atinge un obiectiv anunțat, de a se autodepăși, de a participa împreună cu colegii și cadrul didactic. Ingredientele principale sunt curiozitatea, jocul și participarea. Din partea profesorului, realizarea activităților de învățare atractive presupune disponibilitate și deschidere, cunoașterea elevilor, cunoașterea instrumentelor pedagogice, creativitate și multă muncă.

La acestea se adaugă încă o componentă esențială: materialele-resursă disponibile. Materialul didactic, în ziua de azi, este ubicuu – idei de activități, platforme de învățare și informații în diverse formate (text, imagine, audio, video) se pot găsi pe Internet, la orice disciplină și pentru orice nivel de studiu.

Instrumente

Avizier online - Un avizier online este un panou de afișaj virtual, o filă pe care se pot adăuga anunțuri (text), linkuri la pagini web cu resurse sau la filme, fișiere pe care le încărcați etc. Puteți crea un avizier virtual utilizând aplicații precum Padlet <https://padlet.com>

Avantajul aplicației Padlet este că este gratuită, simplu de utilizat, dă posibilitatea protejării cu

parolă a avizierului, este colaborativă - permite postarea de către elevi, permite feedback de diverse tipuri pentru fiecare postare. Fișierele încărcate pot fi:

- documente cu text - doc, pdf: exemple de eseuri, fragmente de texte literare, documente cu demonstrații matematice, rezultatele la concursuri școlare etc.
- documente de calcul tabelar - xls: tabele cu date pentru exersare, situații cu punctele elevilor de pe parcursul semestrului etc.
- imagini - jpg, gif, png: poze, scheme etc.; puteți face instantaneu o poză, direct din aplicația Padlet, utilizând camera dispozitivului dvs.
- filme - avi, mpg etc.: fragmente dintr-o piesă de teatru, dintr-o lecție filmată, o situație-problemă pentru a fi vizionată de elevi acasă pentru a fi discutată în clasă; puteți înregistra direct un film, cu camera dispozitivului dvs., pentru a-l posta imediat pe avizierul dvs. virtual
- suporturi pentru prezentări - ppt: rezumatul lecției predate sau a celei următoare, o prezentare utilă pe care ați găsit-o pe Internet.

De asemenea, puteți posta anunțuri-text. De exemplu, dacă îi obișnuiți pe elevi să intre săptămânal pe avizierul online al clasei, pentru a vedea tema sau resurse de explorat pentru a fi discutate în clasă, puteți adăuga, la un moment dat, un anunț. Linkurile la resurse recomandate elevilor se pot dovedi, de asemenea, utile, mai ales cele la filme de pe Youtube. Filmul va rula direct pe fila Padlet. Linkul de mai jos prezintă și câte un exemplu de *hartă conceptuală*, respective de *nor de cuvinte*.

https://padlet.com/simona_anasia/info-tic-cvzrniby8mx

Avatar virtual

Un avatar virtual este un personaj digital, care poate fi, de cele mai multe ori, personalizat sau customizat. Poate fi animat sau static. Adesea, poate reda un text pe care i-l tastați sau pe care îl înregistrați (direct din aplicație sau încărcând un fișier audio).

Creați-vă un cont pe <http://www.voki.com/> Realizați un avatar virtual personalizat care să vă prezinte, spunând câteva cuvinte despre dvs. În contul dvs., alegeți Creator (primul buton de sus). Personalizați-l, apoi introduceți, de la tastatură, un text de prezentare pe care să-l spună. La final, clic pe Publish. În secțiunea Share, clic pe pictograma de link și copiați linkul (URL-ul) către avatarul creat (Copy URL).

Adnotare imagini - Thinglink

Etichetați imagini, videoclipuri și suporturi 360 ° cu acces instantaneu la informații suplimentare, audio, video și link-uri web.

<https://www.thinglink.com/scene/1166776356525047809>

<https://www.thinglink.com/scene/1018182994340347907>

Platformă online - edmodo.com

Pentru profesorii care sunt obișnuiți cu trimiterea temelor pe e-mail, această aplicație are o interfață asemănătoare Facebook, permite gruparea elevilor pe clase, trimiterea de mesaje și de teme cu o anumită valabilitate. Profesorul va fi notificat odată cu primirea unei rezolvări, putând astfel monitoriza activitatea fiecărui elev. Astfel, elevii vor putea primi feedback de la profesor, individual prin mesajele trimise către contul Edmodo al fiecăruia.

În speranța transmiterii unor informații utile, care să aibă valoarea unei experiențe de învățare, vă invit să utilizați eficient și cu succes resursele

prezentate, pentru a aduce un plus de atractivitate lecțiilor dumneavoastră.

iteach.ro – cursul Proiectarea și desfășurarea activităților de învățare cu suport digital

<https://iteach.ro/cursuri/course/view.php?id=33>

Webografie:

Evaluare și autoevaluare
 Profesor **Deaconescu Rodica-Ana**
 Colegiul Național „Andrei Șaguna” Brașov

Toți oamenii au o obișnuință în a presupune, a estima și a valoriza, de fapt în a evalua. Evaluăm cu toții indiferent de pregătire, vârstă sau profesie. Acțiunile, atitudinile, competențele omului sunt apreciate de către alții și de către el însuși. Când vine vorba de valoare însă trebuie să fim atenți la modul în care evaluăm și în funcție de ce evaluăm. În domeniul educației poate fi vorba de un produs realizat de elev, de o cunoștință, competență sau de un comportament. Viața școlii stă sub semnul punerii în valoare și a valorizării. Imediat ce devenim parte a ei suntem verificați, povățuiți, îndrumați, astfel încât nimic din ceea ce reprezintă o parte a mediului școlar nu scapă exercitiului axiologic, unei preocupări constante de a conferi valori specifice actelor noastre. Într-o lucrare de pionerat în literatura pedagogică din România, Vasile Pavelcu apreciază că *ciclul existenței noastre este un șir de examene în fața naturii, a societății, a propriei conștiințe* (1968, p. 9).

La fel cum sunt toate activitățile întreprinse deliberat, în vederea atingerii unor scopuri, educația presupune procese evaluative. Evaluarea reprezintă un moment important al procesului didactic. Ni se spune ce este bine sau ceea ce știm sau suntem în stare să facem. Acțiunea didactică este un act premeditat și, pentru că ea urmărește atingerea unor scopuri, este firesc să devenim preocupați de cum anume pot fi obținute rezultate mai bune. Dacă încercăm să punem în valoare atunci automat măsurăm, comparăm, clasificăm, ierarhizăm. Pentru aceasta trebuie să stabilim niște repere clare. Această nevoie a orientat procesul de predare-învățare-evaluare punându-se accentul pe ultima componentă ce organizează și structurează

celelalte părți ale aceluiași întreg, așa cum este privit acest proces.

Evaluarea pedagogică are implicații și asupra calității relațiilor la nivelul grupului de elevi, ce are o personalitate a lui și se raportează la un sistem de referință valoric. În școală ar trebui să se promoveze formarea unei culturi evaluative întrucât elevilor le lipsește competența de a se autoevalua corect. De multe ori școala s-a limitat la a oferi cunoștințe numeroase lipsind reperele de valorizare a lor. Contează nu numai ceea ce știe și

poate face elevul cu ceea ce știe, ci și ce părere are el despre ceea ce știe.

În viziunea profesorului Constantin Cucos, o educație autentică este aceea ce trebuie să conducă la suscitarea facultăților noastre de a evalua permanent ceea ce știm și ceea ce facem cu ceea ce știm. Ca profesori, suntem datori să livrăm elevilor nu numai cunoștințe, ci și repere privind statutul sau valoarea lor. De fapt, asta ar însemna să educăm (Cucos, 2008, p. 18).

Evaluarea este parte integrantă a curriculum-ului. Evaluarea reprezintă, cu certitudine, o variabilă foarte importantă a procesului de instruire, iar poziția ei a fost reconsiderată mai ales în ultimele patru, cinci decenii, când au fost elaborate foarte multe lucrări pe această temă și când au fost întreprinse numeroase cercetări care și-au propus să investigheze o serie de aspecte ale evaluării. În contextul analizării relației dintre curriculum și evaluare, evaluarea reprezintă o parte integrantă a curriculum-ului, abordând procesul de predare – învățare – evaluare în mod unitar. Orice schimbare produsă la nivelul uneia dintre aceste activități influențează modalitățile de realizare a celorlalte, generând o adevărată reacție în lanț care impune reveniri și revizuii permanente.

Evaluarea pedagogică reprezintă o acțiune managerială proprie sistemelor socio-umane, care solicită raportarea rezultatelor obținute, într-o anumită activitate, la un ansamblu de criterii specifice domeniului în vederea luării unei decizii optime.

Evaluarea subsumează, în fapt, două demersuri, după cum urmează: o activitate de măsurare care trebuie să fie foarte riguroasă și foarte precisă, în al doilea rând, o activitate de apreciere care trebuie să acorde semnificațiile curente vis-a-vis de informațiile recoltate prin intermediul primului

demers. La modul general, măsurarea presupune o descriere cantitativă a comportamentelor formate la elevi în urma realizării instruirii. Aprecierea presupune dimpotrivă emiterea unor judecăți de valoare în legătură cu aceste comportamente și, cum ușor se poate anticipa, ea este consecutivă măsurării. În concluzie, evaluarea presupune îmbinarea sau cuplarea celor două demersuri și, pentru ca ea să devină relevantă, fiecare dintre acestea trebuie să se realizeze la nivel optim. Cuplarea celor două demersuri în cadrul evaluării este foarte bine precizată de N. Lebrun și S. Berthelot care afirmă: „Se identifică în general măsurarea ca un proces al cărui obiectiv principal este să indice cantitativ, la ce nivel este posedată o trăsătură, în timp ce, aprecierea care include în același timp măsurarea, vizează un ansamblu larg de caracteristici și performanțe. Evaluarea constă deci, într-o judecată realizată asupra valorii sau a calității unui obiect (persoană, material, organizare etc.) potrivit standardelor și criteriilor precise, cu scopul de a lua decizii” (Lebrun, Berthelot, 1994, p. 109).

Analizând statutul pe care îl are astăzi evaluarea în cadrul didacticii, trebuie făcută precizarea că, în didactica tradițională, această activitate este plasată în afara procesului de instruire, iar explicația este simplă, pentru că ea vizează numai performanțele obținute de elevi în activitatea de

învățare, în timp ce, în didactica modernă, evaluarea este plasată în rândul celorlalte elemente ale procesului de instruire. Explicația constă în faptul că la ora actuală ea nu mai este concepută ca o activitate ce vizează în exclusivitate rezultatele instruirii, ci una care furnizează informații și date în legătură cu felul în care s-a desfășurat procesul care a generat aceste rezultate. Oferind date și informații referitoare la felul cum s-a desfășurat procesul de instruire, există șanse mari să se identifice atât elementele pozitive ale acestuia, cât și lacunele sau disfuncționalitățile care îl perturbă și, în consecință, să se opereze corecții și ameliorări care să determine ulterior optimizarea și eficientizarea sa.

Plasarea achizițiilor și competențelor elevilor în centrul preocupărilor tuturor factorilor implicați în procesul de educație a dus la regândirea locului pe care îl deține componenta evaluare. Evaluarea reprezintă o obișnuință a oricărei activități umane, așa că este greu să concepem orice act educațional fără evaluare. În funcție de ce competențe, comportamente, atitudini, valori și aptitudini ne dorim să formăm la elevii noștri, alegem modalitățile de predare-învățare-evaluare pe care le considerăm cele mai potrivite.

Trecerea de la accentul pus pe achiziționarea de cunoștințe la dobândirea de competențe, de la ce știe elevul la ceea ce știe să facă elevul cu ceea ce știe a reprezentat o schimbare și o regândire a metodelor de evaluare, punându-se tot mai mult accentul pe aprecierea și valorizarea competențelor elevilor. Din această perspectivă, toate cadrele didactice sunt preocupate să utilizeze acele metode prin care să evalueze cât mai corect performanțele propriilor elevi. Consider că asigurarea dezvoltării de competențe și atingerea de performanțe ține de

îmbinarea metodelor tradiționale de evaluare cu cele complementare. Metodele de evaluare sunt mijloacele prin care profesorul oferă posibilitatea elevilor de a-și demonstra nivelul de cunoștințe, de abilități, de capacități și competențe. Toate metodele de evaluare, ca și cele de predare-învățare, prezintă avantaje și dezavantaje. Cu siguranță, nu putem afirma că una din categoriile de metode amintite este mai bună decât cealaltă, că folosirea doar a metodelor de evaluare complementară ar fi de dorit, ci putem afirma că ele reprezintă altceva, un alt mod de a vedea evaluarea față de cel practicat cu predilecție în școală și că, utilizarea acestora împreună cu cele clasice, poate conduce cu adevărat spre o evaluare de calitate.

În cadrul procesului de educație se urmărește ca persoanele instruite să își formeze un sistem de valori corect, o personalitate proprie, un mod de folosire și interpretare a cunoștințelor acumulate, formarea deprinderilor și chiar o viziune proprie asupra vieții sale. Acest scop complex implică o responsabilitate morală majoră din partea educatorului întrucât evaluarea nu o facem pentru un examen, ci o facem pentru viață, viața viitoare a elevului actual.

Bibliografie:

1. Berthelot, S., Lebrun, N. (1994), *Plan pédagogique: une démarche systématique de planification de l'enseignement*, Bruxelles.
2. Cucos, C. (2008), *Teoria și metodologia evaluării*, Editura Polirom, Iași.
3. Pavelcu, V. (1968), *Principii de docimologie: Introducere în știința examinării*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

„Zborul”

Profesor **Rusan Oana-Raluca**

Școala Gimnazială Nr.195, București

MOTTO: "Scopul educației este să înlocuiască o minte goală cu una deschisă" (Malcom S. Forbes)

Taberele școlare constituie una dintre modalitățile de sudare a colectivelor de elevi și, în același timp, de cunoaștere a educabililor în mediu nonformal de către cadrul didactic, de cele mai multe ori în ipostaza de diriginte.

Se știe că unul din drepturile fundamentale ale copilului este cel la recreere. De aceea, din când în când, părinții sau educatorii creează condiții de recreere prin apel la o serie de proiecte, programe, excursii, tabere, plimbări etc.

Participarea la excursii, respectiv la tabere are o serie de beneficii. Pe de o parte, cele de culturalizare (copilul află o mulțime de informații despre o zonă geografică, istorică etc., învață să iubească și să respecte natura, istoria, își formează și dezvoltă conduite corecte ecologice în raport cu mediul înconjurător, se inițiază în tehnici de orientare prin pădure în cazul drumețiilor), pe de altă parte, câștigul este în plan personal (se va dezvolta emoțional și social): își va face prieteni, va învăța să interacționeze la masă, în cameră, la dans și la celelalte activități la care ia parte, să respecte reguli, inclusiv de igienă, să devină responsabil²³, își cultivă propriile talente, își pune în valoare abilitățile, priceperile și deprinderile. Starea de bine a elevului²⁴ este necesară pentru a se putea dezvolta armonios: este conectat (cu prietenii, colegii, profesorii, monitorii), este activ, participând la activități fizice, este respectat (simte că este apreciat și valorizat de profesori și colegi, monitori), este responsabil, acționând atât pentru a-și menține starea de bine personală, cât și pe cea a colegilor, a profesorilor, a monitorilor din tabără, este rezilient (are abilitățile de a face față greutăților, știind unde să caute sprijin), este

²³ Prof. Romina Tunsu în <https://edict.ro/rolul-educativ-al-taberelor-scolare-in-viata-copiilor/> 23 octombrie 2020.

²⁴ Anca Tîrcă, , *Hai cu starea de bine în școală!: ghid pentru profesori, directori și părinți*, Ediția a II-a, revăzută și adăugită, Ed. Corint Educațional, București, 2022, pp. 38-39.

conștient de propria persoană și de contextul în care se află, acționând conștient de propriile valori și emoții.

Remarcăm în ultimii ani dezvoltarea și extinderea turismului școlar privat, cel de stat fiind în paragină. Părinții trebuie să încurajeze participarea copiilor la activitățile indoor și outdoor din tabere care contribuie la formarea și dezvoltarea elevilor sub toate aspectele.

Plecarea în tabără este un moment esențial pentru copil, întrucât acum are loc desprinderea de părinți, formarea și dezvoltarea abilității de a fi independent față de părinți, bunici, bone etc. În acest moment, copilul va învăța să se descurce singur. El va trebui să respecte un program în colectivitatea în care trăiește timp de o săptămână, să participe la activitățile propuse de monitori/profesori, să-și adapteze permanent comportamentul în funcție de cerințe. Practica școlară mi-a demonstrat că, deși au mai fost în tabere, unii elevi de gimnaziu nu sunt rezilienți. Problema este întreținută de părinți care preferă ca seară de seară să ducă muncă de lămurire cu copilul telefonic sau care mai acceptă ca la gimnaziu copilul să mai doarmă cu mama în pat. Plecarea în tabără produce, în acest caz, tragedii. De aceea, copilul va recurge la șantaj afectiv, motivând diverse boli fizice și psihice, iar părintele va veni să îl ducă acasă, în spațiul care conferă siguranță. Astfel, problema este rezolvată pe moment, și în următoarea tabără va fi la fel, copilul considerând normală situația. În fapt, părintele ar trebui să nu cedeze șantajului afectiv al copilului, sugerându-i să se adapteze regimului taberei, ca și ceilalți colegi.

Alte beneficii ale participării la tabere sunt toleranța, acceptarea celui alt/ celorlalți, înțelegerea, înțelegerea. Stând mai mulți în cameră, elevii învață să-și tolereze calitățile și defectele, se ajută reciproc, ajung să se înțeleagă chiar și cu cei mai dificili, se acceptă așa cum sunt.

Ordonarea lucrurilor personale, făcutul patului, păstrarea curățeniei în cameră reprezintă beneficii ale participării la tabere. Prin joc, respectând modelul, elevul învață o serie de SKILLS necesare în viață.

Înviorarea de dimineață, servirea meselor la o anumită oră, drumețiile montane, activitățile de improvizație de teatru, spectacolele, vizitarea unor obiective turistice (Mauzoleul Mărășești, Parcul Tematic Humulești, Parcul Național Călimani ș.a.), întrecerile la care iau parte, pe rând, toți elevii, legarea prietenilor înseamnă implicare în tot ce presupune tabăra școlară.

Desprinderea de părinți contribuie la dezvoltarea psiho-socială a copilului, de aceea este foarte important trio-ul elev-părinte-profesor/monitor. Dacă părintele respectă cadrul didactic/ monitorul și își iubește odrasla, acceptă această "rupere a cordonului ombilical" și îl încurajează și pe elev să o facă.

BIBLIOGRAFIE & WEBOGRAFIE:

<https://edict.ro>rolul-educativ-al-taberelor-scolare-in-viata-copiilor>

Tîrcă, Anca, *Hai cu starea de bine în școală!/: ghid pentru profesori, directori și părinți*, Ediția a II-a, revăzută și adăugită, Ed. Corint Educațional, București, 2022.

Tehnici de stimulare a creativității
Profesor **Drochioi Elena**
Școala Gimnazială nr.1 Ungureni

MOTTO:

„Principalul obiectiv al educației este acela de a forma oameni capabili să realizeze acțiuni noi, și nu numai să repete ceea ce au făcut generațiile anterioare –oameni care să fie creativi, inventivi și cu dorință de a investiga.”(Jean Piaget)

Creativitatea nu este cu siguranță un concept nou! “Termenul de “creativitate” își are originea în cuvântul latin “creare”, care înseamnă “a zămisli”, “a făuri”, “a crea”, “a naște”. Însăși originea cuvântului ne demonstrează că termenul de creativitate definește un proces, un act dinamic care se dezvoltă, se desăvârșește și cuprinde atât originea, cât și scopul. Capacitatea creatoare este greu de definit, din cauza complexității sale. Expresia evocă puterea de a inova, de a fi original în gândire și în realizări, de a manifesta un spirit flexibil, o tendință spre prospectare activă. Ar fi, deci, mai corect să vorbim de aptitudini creatoare. Aceasta se situează în domeniul producției divergente, concept care se apropie de acțiunea originală de nonconformism, de evadarea din sfera ideilor curente și comune ale imitației sau reproducerii, pur și simplu.

În școala viitorului, creativitatea va fi recunoscută ca abordare care să conducă la înțelegerea și integrarea cunoștințelor. Creativitatea face posibilă trecerea de la o formă de cunoaștere la alta. În combinație cu tehnologiile, facilitează reprezentarea cunoștințelor, comunicarea și încurajează descoperirea. Devine ușor să ne imaginăm: combinația dintre creativitate și tehnologia informației va crea un context extrem

de stimulant pentru copii. Putem să proiectăm și să organizăm un atelier, o bibliotecă pentru a crea spațiu propice lecturii, putem permite elevului să facă alegeri și să se implice în organizarea unei activități. De ce să nu schimbăm paradigma și obiceiurile sale de lucru și să introducem și activități creative la distanță cu alți școlari sau alți adulți?! Atunci devine esențial să implicăm și să integrăm mai mulți părinți care doresc să împărtășească o parte din experiența copiilor lor.

În această ordine de idei, vorbitorii au grijă să construiască un spațiu real și un spațiu virtual care să adune activități și proiecte care să adune laolaltă adulții și copiii. Cu toate acestea, profesorul trebuie să ofere elevilor săi mijloacele de stimulare a creativității, prin diferite situații, urmărind învățarea în diferite domenii disciplinare. Recurgând la gândirea divergentă în special, elevul este condus să-și urmeze propriile căi, în cadrul constrângerilor date de profesor, ceea ce îl conduce la autonomie. De asemenea, trebuie să le promoveze gândirea divergentă, îi determină să-și urmeze intuițiile, în special să se elibereze de anxietate a „răspunsului greșit”.

Dintre metodele și tehnicile care dezvoltă creativitatea, și-au dovedit eficiența :

Metoda mozaicului (Metoda Jigsaw) sau „metoda grupurilor interdependente” (A.Neculau,1998) [1], este o strategie bazată pe învățarea în echipă(team-learning). Fiecare elev are o sarcină de studiu în care trebuie să devină expert. El are în același timp și responsabilitatea transmiterii informațiilor asimilate, celorlalți colegi. Această metodă are multiple avantaje. Strategia mozaicului este focalizată pe dezvoltarea capacităților de ascultare, vorbire, cooperare, reflectare, gândire creativă și rezolvare de probleme. Astfel, elevii trebuie să asculte activ comunicările colegilor, să fie capabili să expună ceea ce au învățat, să coopereze în realizarea sarcinilor , să găsească cea mai potrivită cale pentru a-i învăța și pe colegii lor ceea ce au studiat. „Esențială pentru această modalitate de structurare a travaliului clasei este interdependența dintre membrii grupului, care-I stimulează să coopereze. Sarcina comună nu poate fi îndeplinită decât dacă fiecare elev își aduce contribuția. Metoda cuprinde activități ce vizează întărirea coeziunii grupurilor, ameliorarea comunicării și dezvoltarea capacității de a facilita achiziționarea cunoștințelor de către colegi.” (Adrian Neculau, Ștefan Boncu,2000)[2].

Turul galeriei - reprezintă o tehnică didactică specială care susține metodele didactice în care predomină acțiunea de cercetare indirectă a unei probleme speciale, existente sau creată în condiții de “utilizare a conflictului în învățare” (Ion–Ovidiu Pânișoară,2006,pp391;399-400) [3] Această metodă urmărește exprimarea unor puncte de vedere personale referitoare la tema pusă în discuție. Elevii trebuie învățați să asculte, să înțeleagă și să accepte sau să respingă ideile celorlalți prin demonstrarea valabilității celor susținute. În plan metodologic Turul galeriei ca tehnică didactică specială sau potențială metodă didactică autonomă –stimulează interesul elevilor pentru învățare /autoînvățare în condiții de evaluare /autoevaluare continuă formativă/autformativă,eficientă în plan:

a) **psihofizic** ,în măsura în care “necesită mișcarea elevilor în clasă”, subordonată unor obiective concrete interiorizate ;

b) **psihosocial și pedagogic**, în măsura în care „angajează interacțiunea directă în grupul inițial și indirectă cu ceilalți colegi, prin intermediul muncii acestora” (Ion Al. Dumitru,2000, pp.102,103) [4]

Sinelg (Sistemul Interactiv pentru Eficientizarea Lecturii și a Gândirii) „reprezintă o tehnică didactică specială care susține metoda didactică a lecturii. Are ca funcție monitorizarea gradului de înțelegere a unui text citit, raportat la o anumită temă, unitate de conținut, problemă etc. Scopul pedagogic propus, pentru îndeplinirea funcției, vizează implicarea activă a gândirii elevilor în citirea unui text.” (Sorin Cristea, 2018, p 137)[5,6]. „Creativitatea este darul cel mai de preț al omului, care i-a permis să făurească primele unelte, să stăpânească o parte din natură prin știință și tehnică, să modifice mediul înconjurător, să

pătrundă în spațiul cosmic.” ((Dubciuc Ludmila).[7]

Pentru a susține creativitatea, predarea declarativă, de tip clasic trebuie depășită și înlocuită cu metode care pun accent pe explorare, pe descoperire, pe încurajarea gândirii critice a elevului, pe participarea activă a acestuia la formarea și la dezvoltarea sa intelectuală.

Bibliografie:

- [1] Neculau, Adrian, Ferreol, Gilles „Psihosociologia schimbării”, Editura Polirom, 1998.
- [2] Neculau, A., Iacob, L., Sălăvăstru, D., Boncu, Ș. și Lungu, O. Psihologie. Manual pentru licee. Iași: Polirom, 2000
- [3] Ion-Ovidiu Pânișoară ,Comunicarea eficientă. Metode de interacțiune eficientă, Editura .Polirom, Iași, 2003
- [4]Dumitru, Ion Al.,Predarea și învățarea disciplinelor socio-umane” Editura Polirom, Iași, 2000,
- [5, 6]Cristea, Sorin „Metodologia instruirii în cadrul procesului de învățământ. Metode și tehnici didactice”, Volumul 10, Editura Didactică Publishing House,București,2018
- [7] Dubciuc Ludmila,Didactica științelor exacte,volumul 1, Chișinău,2019

Inteligența emoțională și beneficiile pe termen lung

Profesor **Bărbieru Mihaela-Frăguța**

Școala Gimnazială

„D.Rădulescu,,Oarja

„Inteligența Emoțională” apare ca terminologie abia în 1990, dar componentele conceptului se disting încă din vremea lui Socrate, când acesta folosește sintagma ”Cunoaște-te pe tine însuși!”.

Oamenii trec prin multiple experiențe de viață, fiecare dintre acestea generând una sau mai multe emoții. Experiența și timpul, în deplină

concordanță, ne ajută să gestionăm eficient emoțiile.

Managementul emoțiilor implică două componente:

- flexibilitatea și dorința de schimbare;
- abilitatea de a face față stresului și frustrării.

Cel mai greu este ca omul să facă față stresului și mai ales frustrării.

De aceea, încă din gradiniță încercăm să formăm copiilor stima de sine, încercăm să îi obișnuim să empatizeze cu ceilalți sau îi ajutăm să își autoevalueze comportamentul.

Conștientizând emoțiile sau conștientizând efectele acestora, putem căpăta abilități de a face față stresului.

Pentru a putea să-ți crești copilul inteligent emoțional, trebuie ca tu, ca părinte să ai abilități în acest sens. Controlarea propriilor emoții și înțelegerea trăirilor copilului te ajută să-l educi coresponsabil.

Părintele este apt să își educe emoțional copilul, doar dacă:

- se cunoaște pe sine;
- își cunoaște limitele și poate să-și impună limite;
- își păstrează calmul pentru a putea fi un exemplu pozitiv;
- știe să îl complimenteze când face o faptă bună.

Dezvoltarea simțului de autoevaluare este adesea împiedicat de către părinte care nu îl lasă pe copil

să simtă și să vadă consecințele unui comportament inadecvat. Nevoia de realizare și de dezvoltare personală trebuie să fie motivate, de aceea trebuie să educăm copilul ca atunci când va fi major să poată să se automotiveze.

Abilitățile sociale joacă un rol important în dezvoltarea personală, ascultarea activă, intrarea în raport cu ceea ce simt ceilalți, asertivitatea și gestionarea conflictelor făcându-ne capabili să avem autocontrol asupra propriilor emoții.

Inteligența emoțională reprezintă totodată aptitudinea de a identifica, evalua și controla nu numai propriile emoții, ci și emoțiile celor din jur. Este legată de empatie, de iubire, de spiritualitate.

Pentru a-i ajuta pe copii să-și dezvolte inteligența emoțională trebuie să:

- îi familiarizăm cu lucruri pozitive,

- să le canalizăm atenția către oameni pozitivi, către fapte pozitive,
- să îi învățăm să observe consecințele unor atitudini negative,
- să îi obișnuim să se autoevalueze corect,
- să îi convingem că este necesar să își ceară scuze sau să își recunoască greșeala,
- să știe că este nevoie să spună “Multumesc!” atunci când este cazul,
- să îi obișnuim să fie toleranți, să dea ajutor,
- să facă lucruri utile și plăcute,
- să petreacă timp în locuri care le plac, mai ales în mijlocul naturii.

Inteligența emoțională ne face mai fericiți, ne asigură succesul și ne face prieteni cu cei din jur.

Dezvoltarea inteligenței emoționale ne eficientizează comunicarea și relaționarea, ne ajută să ne schimbăm viața, ne sporește starea de bine și ne face sănătoși.

Până de curând s-a crezut că un IQ ridicat este cheia succesului. Psihologii vin și contrazic aceasta și aduc argumente prin care EQ trebuie să vină în completarea acestuia, capacitatea de a-ți înțelege și gestiona emoțiile, precum și capacitatea de a intui emoțiile celor din jur ducând la optimizarea performanței.

Ideea este că toată viața învățăm cum să ne stăpânim emoțiile și cum să le folosim pentru a ne atinge scopul, pentru a fi fericiți, optimiști.

BIBLIOGRAFIE:

Ann Vernon, „Dezvoltarea inteligenței emoționale”, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2006

Metodă de predare-învățare în ora de limba franceză
Profesor **Dudău Carmen Simona**

1. Definirea metodei

Metoda didactică modernă „**Ciorchinele**” este o metodă activ-participativă, utilizată individual sau în grup, care constă în evidențierea de către elevi a legăturilor dintre idei, pe baza găsirii altor sensuri ale acestora și a relevării unor noi asocieri. Metodă de brainstorming neliniară, având rolul de a facilita conștientizarea relațiilor dintre elementele învățate, aceasta este în același timp utilă în schematizarea informației.

Poate fi folosită atât în faza de evocare, cât și în etapa de reflecție în care elevii pot fi ghidați, prin intermediul unor întrebări, în ceea ce privește gruparea informațiilor în funcție de anumite criterii.

2. Descrierea teoretică a metodei:

Punerea în practică a METODEI CIORCHINELUI presupune mai multe etape:

 Se alege un cuvânt, o temă sau o propoziție-nucleu ce urmează a fi cercetat/ă și se scrie în mijlocul tablei sau a unei fișe de lucru.

 Se cere elevilor să scrie toate cuvintele / ideile care le vin în minte în legătură cu tema sau cuvântul respectiv, trăgând linii între acestea și cuvântul dat.

 Activitatea se oprește atunci când se epuizează toate ideile sau când s-a terminat perioada de timp acordată.

Elevii pot lucra individual sau pot fi împărțiți în grupuri mici sau în perechi, fiecare grup folosind o cretă / un marker de o anumită culoare, fiind astfel în competiție (care grupă a scris cele mai multe și mai bune idei - tabla va arăta la sfârșit ca un curcubeu).

La sfârșitul lecției, ideile pot fi reorganizate în funcție de anumite criterii stabilite de elevi sau de profesor, reorganizându-se astfel *ciorchinele*.

Se poate aplica:

- în prima parte a lecției „ciorchine inițial”;
- după citirea textului „ciorchine revăzut”;
- în faza finală a lecției, pentru fixare;
- ca extindere;
- ca metodă de evaluare.

3. Aplicație practică a metodei, cu exemplu din Programă școlară pentru învățământul secundar inferior

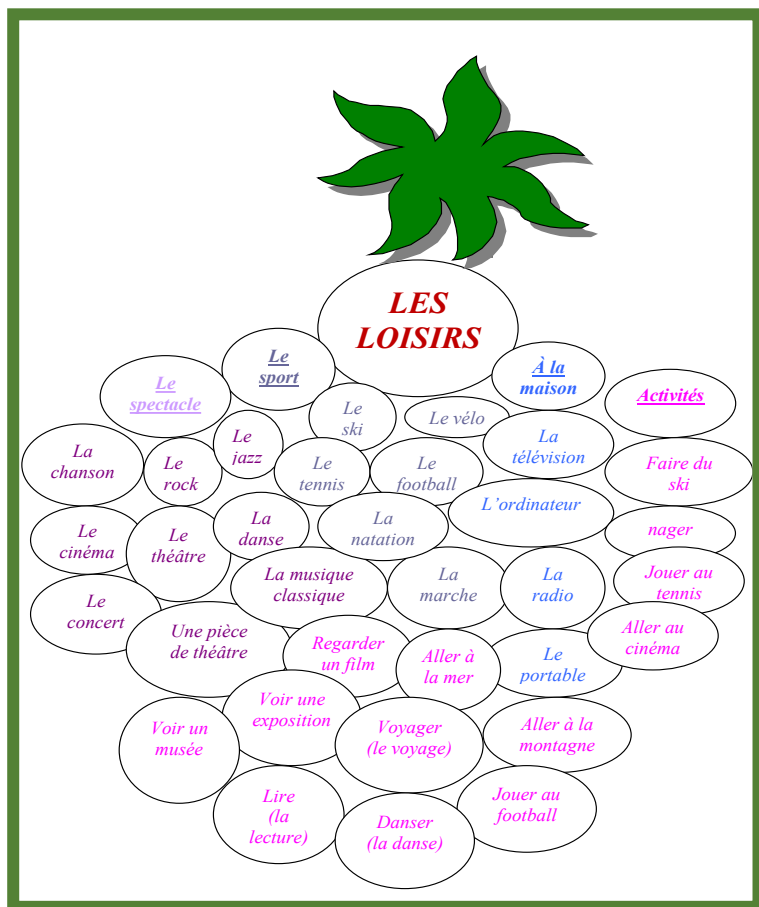
Disciplina : LIMBA FRANCEZĂ, L2

Modulul 3 - INTERAGIR, nivel A 2 din CECRL

La unitatea de învățare A CHACUN SES LOISIRS, propun această metodă, pornind de la cuvântul-nucleu **LES LOISIRS**.

Sugerez elevilor mei să aibă ca repere câteva întrebări – cheie:

Où? / Quand? / Avec qui? / Comment? / Quoi?

4 Argumentele algergerii acestei metode:

- ✓ permite implicarea cursanților în procesul de învățare, interiorizând, însușind noul în mod activ;
- ✓ stimulează gândirea, ca mijloc de a rezuma ceea ce s-a studiat sau ca modalitate de a construi asocieri și capacitatea de sinteză;

- ✓ stimulează găsirea conexiunilor dintre idei;
- ✓ dezvoltă vocabularul tematic al elevilor, învățarea devenind mai ușoară, mai plăcută și chiar mai eficientă.

Ca **dezavantaje**, putem menționa faptul că necesită mai mult timp decât expunerea lecției în manieră clasică, cât și posibila implicare inegală a cursanților în activitatea de grup.

În concluzie, această metodă valorifică activitatea comună și cooperarea în rezolvarea unor sarcini de instruire, îmbină învățarea individuală cu cea în grup, urmărind realizarea comunicării, implicarea socială și nu în ultimul rând, dezvoltarea competențelor elevilor.

Bibliografie:

- Constantin Cucoș, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1996
- Dulama, M. E., *Metode, strategii și tehnici didactice activizante*, Editura "Clusium", Cluj-Napoca, 2002;
- Dumitriu, C., Dumitriu, G., *Psihopedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2004.
- Ioan Jinga, Elena Istrat, *Manual de pedagogie*, Editura All, București, 2001

*Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice prin
programul Erasmus +
Profesor psihopedagog **Sorina Perșinaru**
Profesor psihopedagog **Corina Ionescu**
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr. 1, București*

La Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr. 1, București, se derulează de peste opt ani o frumoasă poveste Erasmus a proiectelor europene derulate prin acest program finanțat de Comisia Europeană. Participarea cadrelor didactice (și a elevilor) la proiecte din acțiunea cheie 1 – domeniul educație școlară și domeniul formare profesională VET – și proiecte din acțiunea cheie 2 – proiecte de parteneriat strategic între școli – a avut un impact major asupra instituției noastre și ne-a determinat să aplicăm pentru obținerea Acreditării Erasmus. Am obținut în anul 2020 dublă acreditare, atât în domeniul Educației Școlare cât și în domeniul Formării Profesionale.

În cadrul proiectului de Acreditare Erasmus+, domeniul Educație Școlară, nr. 2020-1-RO01-KA120-SCH-095662, ne-am propus ca obiective:

✍ dezvoltarea competențelor cadrelor didactice în utilizarea strategiilor privind practicile incluzive europene;

✍ dezvoltarea competențelor cadrelor didactice în utilizarea terapiilor specifice și/sau complementare în intervenția adresată copiilor/elevilor cu CES;

✍ dezvoltarea competențelor cadrelor didactice în utilizarea strategiilor nonformale;

✍ dezvoltarea competențelor cadrelor didactice și elevilor în utilizarea strategiilor privind educația digitală;

✍ dezvoltarea competențelor cadrelor didactice în utilizarea strategiilor de Eco-educație și protecția mediului.

Aceste obiective corespund nevoilor identificate la nivelul instituției noastre și anume:

☞ nevoia dezvoltării unei strategii de nivel european în domeniul educației incluzive;

☞ nevoia de aliniere la practici actuale de nivel european, conforme cu educația ecologică, digitală, nonformală;

☞ nevoia de formare a cadrelor didactice prin mobilități în cadrul proiectelor Erasmus în domeniul educației incluzive, digitale, ecologice, nonformale;

☞ nevoia de internaționalizare a instituției;

☞ nevoia de a deveni un membru activ al rețelei Erasmus.

În primul an al Acreditării Erasmus+, în proiectul nr. 2021-1-RO01-KA121-SCH-000007883, ne-am axat pe atingerea obiectivului legat de educația ecologică și protecția mediului. Astfel un număr de șase cadre didactice au participat la cursul de formare „Teaching for the Nature, Teaching for the Future”, organizat de L.E.A.R.N. Institute, în Chantilly, Franța. Obiectivele cursului s-au pliat pe obiectivele proiectului nostru, alegerea acestuia fiind motivată și de faptul că exista și o parte aplicativă și anume o vizită la o fermă de permacultură. Impactul a fost unul pozitiv, cadrele didactice și elevii au fost mai motivați și s-au implicat în multe proiecte care au avut ca temă educația ecologică și protecția mediului, atât coordonate de alte instituții de învățământ din București și din țară, cât și coordonate de diferite

organizații/asociații, primării, ambasade. Ca rezultate ale implementării activităților din primul an de derulare a proiectului menționăm realizarea a două discipline opționale „Protejăm natura, protejăm viitorul” și „ECO-educația în școala mea” care vor face parte din oferta Curriculumului la Decizia Școlii din anul școlar 2023-2024 și realizarea unui proiect educațional care a cuprins și un concurs municipal, cu participare națională, de educație ecologică și protecția mediului „ArtECO SchoolMade”, inclus în Calendarul Activităților Educative Municipale al Inspectoratului Școlar al Municipiului București din anul 2023, cu nr. 2502/07.02.2023, domeniul A7 Ecologie și protecția mediului. La acest concurs, care a avut loc în luna iunie 2023, au participat cu lucrări peste 80 de elevi din întreaga țară.

În al doilea an al Acreditării Erasmus+, proiectul cu nr. 2022-1-RO01-KA121-SCH-000058403, ne-am propus realizarea de activități pentru atingerea obiectivelor privind educația incluzivă și educația digitală. Astfel un număr de patru cadre didactice au participat în luna aprilie a acestui an la cursul de formare „ICT for Innovative Classroom Technologies”, organizat de L.E.A.R.N. Institute în Mellieha, Malta, patru cadre didactice au participat în luna mai 2023 la cursul de formare „Special Needs Children”, organizat de ITC International în Praga, Republica Cehă, iar două cadre didactice au participat în aprilie 2023 la o activitate de job shadowing, organizată la School of Palekastro, în Palekastro, Sitia, Creta, Grecia.

La cursul din Malta, pe parcursul celor cinci zile de activitate, colegii noștri au și-au însușit cunoștințe privind cele mai recente tendințe și cele mai relevante instrumente TIC utilizate în educație și au lucrat practic cu aceste aplicații și platforme astfel încât să poată alege pe cele care li se

potrivesc cel mai mult dintre Genially, Actionbound, Wordwall, Learningapp, Panquizz, etc.

În cadrul cursului din Cehia, colegile noastre și-au îmbogățit cunoștințele privind educația incluzivă și strategiile de lucru cu elevii cu cerințe educaționale speciale, au învățat despre factori de risc și bariere în comunicare, tipuri de comunicare cu elevii, cu părinții, cu personalul școlii, au învățat despre proiectele și activitățile realizate prin învățare experiențială, despre strategii de lucru cu elevii cu dislexie, ADHD, TSA, despre utilizarea teatrului și a activităților artistice și beneficiile acestora în activitatea cu elevii cu nevoi speciale.

Activitatea de job shadowing de la școala din Palekastro a fost una deosebită. Colegele noastre au putut realiza un adevărat schimb de bune practici și o comparație la fața locului între sistemul de educație românesc și cel din Grecia. Pe lângă observarea directă a unor lecții de la discipline ca limba greacă, limba engleză, arte, educație fizică, matematică, istorie, geografie, TIC, activități practice, au participat și la workshopuri și dezbateri pe tema educației incluzive, digitale, ecologice, nonformale și au avut oportunitatea de a discuta cu cadrele didactice din școală, cu elevii, cu membrii din conducerea școlii sau din comunitate. Această formare directă le-a permis colegelor noastre să observe modul de lucru al cadrelor didactice în activitatea cu elevii, dar mai ales suportul oferit prin profesorul de sprijin elevilor cu dificultăți de învățare. Fiind profesori itineranți și de sprijin au putut compara foarte ușor pregătirea și atribuțiile profesorului de sprijin din frumoasa insulă Creta cu cea din sistemul nostru de educație. Profesorul itinerant în Grecia are norma didactică de 25 de ore, poate avea diferite specializări dar obligatoriu un master în

educația specială, lucrează cu un elev, iar în cazul în care are doi elevi, unul dintre ei are o deficiență mai ușoară. Repartizarea elevilor unui profesor de sprijin se face în urma unei evaluări în cadrul unei comisii (asemănătoare CMBRAE/CJRAE), evaluare care se repetă la doi ani. Elevii cu dizabilități severe sunt orientați spre școli speciale și sunt implicați în diferite activități în vederea dezvoltării autonomiei personale. Asemănător cu sistemul nostru de educație, elevii dau examenele în prezența profesorului de sprijin.

În urma participării la aceste mobilități de formare europeană, colegii noștri ne-au împărtășit cunoștințele dobândite prin diseminări în cadrul consiliilor profesionale, prin susținere de activități demonstrative, dar și în cadrul susținerii unui curs – Digitalizarea în contextul educației incluzive – curs în care aproximativ 50 de cadre didactice din școala noastră au fost formate, „în cascadă” pe tema educației digitale și incluzive. În urma acestui curs, cadrele didactice participante au realizat resurse digitale, care sunt postate pe un site, astfel încât

toate cadrele didactice să aibă acces și să le poată utiliza în activitatea didactică cu elevii cu cerințe educaționale speciale.

Considerăm că aceste formări la nivel european au avut un impact major asupra participanților, asupra instituției noastre (cadrele didactice sunt mai deschise și își doresc să participe la oportunitățile de formare oferite de programul Erasmus+, elevii sunt adevărații beneficiari ai formării profesorilor prin activitățile moderne formale și nonformale în care sunt implicați) dar și asupra comunității.

Informații privind activitățile din anii I și II ai Acreditării Erasmus+, domeniul Educație Școlară, derulate de școala noastră, le puteți găsi pe pagina web oficială a școlii <https://scoalaspeciala2.ro/proiecte-europene/>, pe pagina de social media a școlii <https://www.facebook.com/scoalaspeciala2/>, dar și pe pagina de social media a proiectului <https://www.facebook.com/profile.php?id=100094513005155>.

*Poate dascălul schimba destinul elevului prin lectură?*Profesor **Cablea Mihaela Camelia***Liceul Teoretic Peciu Nou*

Cine ar fi bănuț cu un secol în urmă că populația Terrei va depăși șapte miliarde de oameni, că progresul tehnologic va uni lumea și va face ca limba să joace un rol atât de important în relațiile dintre oameni, că vom vorbi ca limbă de circulație mondială limba engleză și că, poate mai neașteptat decât cele de mai sus, vom ajunge să avem mai multe cărți publicate într-un deceniu decât au publicat editurile în mai multe secole la un loc?

Cartea a ajuns un bun comun, mai accesibil decât oricând în istorie, mai prezentă în casele oameni decât în multe din bibliotecile secolelor trecute. Industria de carte pentru copii a atins cote uimitoare, aducând lumea poveștilor mai aproape de ochisorii și inimioarele acestora, îmbinând frumusețea poveștilor cu avansul tehnologic al secolului în care trăim. Și ce satisfacție avem când un copil sau un adolescent se bucură că a citit, că acum are autori sau cărți favorite. Primele semne ale civilizației spre care ne uităm astăzi se regăsesc în sfera scrisului. Fără scriere, omul ar fi mult mai puțin.

România post-decembristă s-a bucurat de un mare avânt în posibilitatea de a scrie și publica liber, de a citi orice autor dorești. Deși puține la număr, Librăriile abundă atât cu traduse cât și cu cărți din literatura universală și semnate de autori români contemporani. Și totuși, cum spunea cercetătorul Dacian Dolean, analfabetismul funcțional din România depășește 50%, la care se adaugă un abandon școlar de aproximativ 15% dintre elevii de până la 15 ani. Fără a intra în detalii despre cele două mari probleme ale elevilor noștri – analfabetismul funcțional și abandonul școlar –,

cea mai mare problemă a sistemului educațional din România o reprezintă lipsa perspectivei de ameliorare a situației. Ce putem face pentru a schimba situația elevilor noștri și a viitorului lor? Aș accentua în acest punct faptul că preocuparea mea acum se limitează la influența pozitivă pe care o putem exercita asupra elevilor ca substrat al creșterii lor. Aș ilustra acest lucru cu plantarea unui arbore. Acestuia îi sunt necesare mai multe elemente pentru a se dezvolta armonios. Pământul fertil și spațios, temperatura optimă și o cantitate de apă normală, preocupare și observare, iată aici câteva din elementele cheie ale dezvoltării normale în perioada inițială a creșterii unui arbore plantat. Elevii sunt într-o situație asemănătoare, doar că lumea copiilor este în continuă deplasare între familie, școală și societate. Ce putem face în acest mic univers al elevilor pe care îi pregătim pentru viitor?

La acest punct voi aduce în discuție cartea, sau lectura și beneficiile ei. Voi menționa câteva din beneficiile cititului frecvent de carte, apoi voi oferi câțiva pași simpli pe care îi putem parcurge împreună cu elevii. Având în vedere că acest subiect reprezintă mai mult o preocupare de dascăl, decât un act didactic impus, se recomandă abordarea temei împreună cu elevii în timpul sesiunilor de dirigenție. Acest lucru va aduce mai multă libertate în abordare și relaxare de partea elevilor.

Beneficiile cititului frecvent de carte

Ca orice activitate umană importantă, citirea de cărți în mod contant se poate realiza cu perseverență și pasiune. Unii elevi vor descoperi

singuri parte din beneficiile pe care le voi enumera, se vor recunoaște în ele, altora le vor servi drept puncte de hotar în propria dezvoltare personală spre care tind.

Încă în formare, adolescentul va descoperi că citind va învăța multe lucruri noi, despre care nu a auzit, pe care le va internaliza cu cartea la piept. Va cunoaște tipologii de personaje pe care le va însoți pe parcursul vieții lor comprimate în câteva sute de pagini, va încerca să le oprească atunci când sunt pe punctul de a greși, sau le va susține pentru a alege corespunzător, învățând împreună cu cartea lecții de viață servite în avans, poate pentru a-i determina să aleagă mai bine pentru ei înșiși, văzând traiectoria pe care o are o alegere greșită.

Este știut faptul că cele mai multe cuvinte noi, cele mai frumoase expresii, capacitatea de a formula răspunsuri complexe și de a manifesta o gândire critică sunt rezultate imediate ale cititului constant. La acest punct aș diferenția volumul mare de material publicat pe internet fără a fi trecut printr-o riguroasă supervizare a unei edituri. O carte publicată este întotdeauna mai aproape de standardele acceptate ale limbii române.

Cartea formează în cititorul tânăr o lume a imaginației, vie și complexă, fapt remarcat adesea atunci când cineva vizionează ecranizarea unei cărți. Cei mai mulți vor afirma că ecranizarea, oricât de bine realizată a fost, nu s-a ridicat la nivelul cărții, sau al propriei proiecții, aș adăuga. O carte, fără a intra în polemici pe diferența dintre o carte pe hârtie și una în format electronic, te aduce în punctul în care te ții cu mâinile de cele două capete ale desfășurării ei, concentrat și atent, preocupat de clipele ce se vor naște pentru personajele cu care începi să empatizezi. Nu vi se pare că lipsa empatiei este asimilată în societatea tânără fără prea multe de făcut pentru a o

contracara? O carte poate face acest lucru în cel mai delicat mod.

La vârsta lor fragedă, adolescenții vor avea propriile lor decepții, vor trăda și vor fi trădați, se vor izola și nu puțini sunt aceia care vor cădea în brațele lipicioase ale depresiei. Ce putem face cu aceste probleme? Ați văzut oare cum se schimbă perspectiva unui cititor atunci când vede interacțiunea mai multor personaje, unele fiind poate chiar o reflectare a lumii lor personale? Se vor înțelege pe ei înșiși, îi vor înțelege pe cei din jur, vor fi mai îndrăzneți, vor cultiva respectul de sine și al celorlalți și chiar le vor facilita prietenii noi, spre care se vor uita cu mai puțină teamă.

Te uiți în jurul tău și remarci cât de mulți oameni sunt cu telefonul în mână și deschid astfel găuri negre care să le absoarbă timpul, energia, relația cu lumea și prietenii, capacitatea de focusare. Sunt multe studii care se desfășoară în această perioadă pe tema efectelor nocive ale supraexpunerii la dispozitivele electronice, dar cât de simplu este să le contrezi cu o carte. Și ce liniște oferă o carte, citită ziua, așezată pe noptieră înainte să adormi.

Cititul te transformă într-o carte cu mai multe capitole decât ai avea necitind, extinse, în continua inovare și dezvoltare. Cu aceste câteva beneficii menționate, aș întreba ei, credeți ca am putea oferi o alternativă situației de astăzi? Oare antidotul pentru analfabetism nu este chiar lectura?

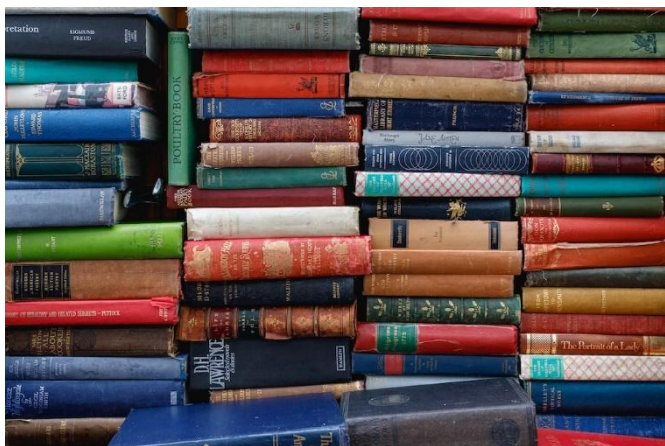
Ce putem face

Orice lecție importantă o oferim altora își intensifică efectul dacă este izvorâtă din propria noastră experiență, fără a anula efectul pozitiv al lecțiilor servite cu mai puțină experiență personală.

Primul lucru pe care ar trebui să îl facem este să îi expunem pe elevi la carte. Putem vizita Biblioteca

școlară sau Județeană. Cu participarea bibliotecarilor le putem oferi elevilor un mic tur al lumii cărților ce așteaptă să fie împrumutate și chiar le putem oferi celor interesați abonamente la bibliotecă.

Vizita la un salon de carte, Gaudeamus, Bookfest sau o lansare de carte a unui scriitor local, iată aici o altă expunere frumoasă la freamătul născut de lectură. Se poate forma o bibliotecă mobilă a clasei, în care elevii îi pot împrumuta unul altuia cărțile personale, alegând dintre elevi un reprezentant care să țină evidența cărților împrumutate, poate chiar din rândul celor care nu sunt tentați să citească, dar ar fi încântați să monitorizeze activitatea colegilor. Ar fi distractiv, plăcut și fără presiuni.

Copiilor le place să aleagă ce citesc. E mai bine să faci acest lucru de la o bibliotecă sau de la colegi pentru a cultiva gust pentru lectură și pentru a-și forma propriul gust. Achizițiile de carte sunt recomandate celor care știu ce vor să citească, pentru a evita astfel risipa de bani și senzația că o carte ce nu i-a plăcut este același lucru cu pierderea unei sume de bani. Lumea cărții, a genurilor și a stilurilor oferite de autori, este una extrem de largă,

iar sfaturile din partea noastră sunt de un mare ajutor.

Ocazional aș include în ora de dirigenție un timp în care cei care au citit o carte și au fost impresionați cu ceva, să poată citi colegilor un paragraf. Unele cărți par foarte încălcite până să apară cineva care să le clarifice tinerelor suflete povestea. Totul se luminează și prinde sens. Descâlciți-le copiilor cărțile pe care nu le înțeleg prea bine. Nu se vor mai feri de ele, ci vor învăța să fie perseverenți și să caute culoarul spre înțelegere.

Familia poate deveni cea mai bună casă a lecturii. Cu permisiunea autorului Cosmisian voi reda un paragraf din Vol. II al cărții „Mouelle Roucher – reliterarea destinelor”, cap. 4: „Casa arăta la fel, plină de plante îngrijite cu strictețe, care întotdeauna făceau ca verdele lor să pară unic. Tânărul nostru scriitor crescuse într-o familie care pusese cu strictețe curățenia și ordinea la loc de cinste. Și totuși un singur lucru niciodată nu părea să se încadreze în această lume exactă, iar acest lucru era peste tot. Casa era plină de cărți, citite, recitite, rătăcite, dar întotdeauna iubite. Nu aș exagera spunând că fiecare carte părea a fi mai curând un semn de casă. Da, un semn de casă – o casă cu câteva file mărginite de o multitudine vie de semne de casă – cărțile! Cum să nu te simți în largul tău?”, carte în curs de publicare la Editura Creator, parte din Grupul Libris.

Puneți-le elevilor voștri lumea cărții la picioare și schimbați-le destinul.

PS. Ajutați-i să citească în întregime cărțile.

Inițiative didactice

Profesor **Drochioi Elena**

Școala Gimnazială nr.1 Ungureni, Jud. Botoșani

Educația este unul dintre factorii determinanți care concură la evoluția unei societăți, a unei țări, în general. Ea este aceea care poate furniza ingineri, cercetători, întreprinzători, medici, profesori, manageri, categorii socio-profesionale atât de necesare oricărei societăți contemporane. În ultimii ani au existat diverse schimbări în sistemul de învățământ din România. Acest fapt a determinat și o modificare a percepției cadrelor didactice asupra modului în care înțeleg să își exercite profesia, mai ales că în noile condiții este nevoie de o legătură tot mai puternică între școală și societate. Cadrul didactic poate afla ceea ce trebuie să schimbe în modul său de a-și exercita profesia doar prin contact permanent cu elevii, ceilalți colegi cadre didactice, directorul unității școlare, inspectori școlari, părinți. Dar școala nu înseamnă doar predarea de la catedră.

Realitățile din instituțiile de învățământ, realități pe care ni le oferă actorii școlii, ne duc la această concluzie. Este nevoie de o repunere în discuție a valorilor pe care trebuie să le transmită școala și modul în care trebuie transmise. Acest fapt ar reprezenta de fapt începutul unei schimbări reale în educație pentru că realitatea din teren ne arată câteva chestiuni care trebuie să dea de gândit oricărui dascăl: elevii nu mai sunt foarte interesați să învețe; mulți dintre ei nu mai arată față de profesori respectul cuvenit; metodele pedagogice active nu pot fi utilizate tot timpul și la toate disciplinele, deoarece acestea cer timp, iar programa trebuie parcursă; chiar dacă dascălul încearcă să introducă inovații în modul de

organizare a învățării, standardele de evaluare de multe ori nu îl avantajează; unele manuale alternative nu sunt realizate corect; mulți părinți nu au timp sau chiar nu vor să se preocupe de situația școlară a copiilor lor, iar multe dintre cele mai importante cauze ale eșecului școlar sunt cele familiale; în unele școli nu se pot dezvolta programe extrașcolare deoarece nu sunt resurse. Dată fiind situația, misiunea dascălului este mai dificilă, el trebuind să realizeze în timpul orei atât partea de transmitere de noi cunoștințe, cât și să suplinească lipsa de studiu individual acasă, tot mai acută la unii elevi

(1). Se poate vorbi astfel de o necesitate a schimbării de viziune asupra educației. Profesorii doresc sincer să pregătească cât mai bine generația următoare, dar există multe așteptări contradictorii. Mulți profesori se implică energic în activitatea educațională și în cea a școlii ca instituție, dar unele influențe negative exterioare pot avea repercusiuni distructive asupra actului educațional. Acești dascăli sunt mai predispuși să accepte noul și metodele moderne de predare-învățare. Pe de altă parte, sunt și cadre didactice care nu au interesul să admită că schimbările sunt necesare.

Mulți profesori folosesc în activitatea lor modele de instruire care au fost construite treptat, pe baza propriei experiențe didactice. Apariția noilor cerințe și adoptarea noilor metode și strategii didactice, explorarea și experimentarea unor noi strategii bazate pe rezolvarea de probleme reprezintă o sarcină dificilă. Implementarea noilor tehnologii educaționale poate să aducă

transformări radicale în cadrul instituției de învățământ la nivel cultural, organizațional, politic sau profesional, producând adesea reacții de respingere și rezistență la schimbare. Odată implementate, noile tehnologii educaționale oferă:

a) factorilor instituționali/administrativi coordonare și ghidare, resurse puse la dispoziție, motivare și recunoaștere a meritelor personalului etc.;

b) profesorilor oportunități și soluții pentru îmbunătățirea calității procesului de instruire, sprijin din partea colegilor, recunoaștere academică;

c) elevilor și studenților acces la noua tehnologie, implicare personală și motivație, posibilitatea de dezvoltare de noi deprinderi pentru viața reală.

Gradul de probabilitate ca un profesor să adopte o nouă tehnologie de educație și o schimbare în strategia didactică crește dacă sunt întrunite următoarele condiții: relativ avantaj față de modelele existente (securitate, eficiență); compatibilitate cu dinamica contextuală existentă; nivel scăzut de complexitate în utilizare; fiabilitate în utilizarea continuă pe un interval mare de timp; testabilitate în practicile didactice deja existente; concentrarea pe introducerea inovației didactice, și nu a tehnologiei ca atare. În acest context, utilizarea calculatorului la orele de curs devine nu doar un moft, ci, treptat, o necesitate. Fiecare profesor își poate realiza o prezentare scurtă a lecției în programul PowerPoint, o prezentare care îl poate ajuta foarte mult la oră și îl poate scuti, mai ales la clasele mai mari, de scrierea lecției pe tablă

(2). Tehnologia are acest rol de substituție și reproduce sau automatizează practicile educaționale deja existente; calculatorul joacă rolul de „hârtie electronică”, prezentând aceleași

texte tipărite pe suport hârtie. Acest tip de utilizare nu aduce transformări extraordinare, dar ușurează mult munca profesorului. Calculatorul, e drept, nu poate fi folosit la orice disciplină și la orice oră, dar în cazul în care îl utilizăm ca element ajutător la lecție putem prezenta lecții în PowerPoint, fotografii, filme, care au un impact mai mare asupra elevilor. Legat de calculator ca mijloc auxiliar există însă o problemă importantă: nu în toate școlile există suficiente săli cu calculatoare, astfel încât profesorii care doresc să își prezinte lecțiile la calculator să poată face acest lucru. Cercetările efectuate de specialiști în ultimii ani au arătat că pasivitatea din clasă înțeleasă ca rezultat al predării tradiționale, în care cadrul didactic ține o prelegere, eventual face o demonstrație, iar elevii îl urmăresc, nu produce învățare decât în foarte mică măsură. Tot mai des se vorbește despre predarea centrată pe elev, predarea care permite transferul achizițiilor în contexte noi, predarea interactivă. În abordarea tradițională a actului predării, rolul profesorului este acela de a planifica activitățile, de a organiza activitățile clasei, de a comunica informațiile specifice, de a conduce activitatea desfășurată în clasă, de a controla elevii în scopul cunoașterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor, precum și nivelul de performanță al elevilor, și de a evalua măsura în care scopurile și obiectivele dintr-o etapă au fost atinse prin instrumente de evaluare sumativă. Într-o abordare modernă, cadrul didactic se preocupă de crearea de ocazii de învățare pentru elevi.

În acest context, metodele pe care le va folosi sunt mijloacele prin care sunt configurate activitățile de învățare ale elevilor

(3). Astfel de metode de predare interactivă, centrate pe elev, sunt cunoscute (mapuțin utilizate) de către majoritatea cadrelor didactice. Amintim

doar câteva dintre acestea: Brainstormingul, Știu/vreau să știu/am învățat, Jurnalul cu dublă intrare, SINELG, Turul galeriei, Bulgărele de zăpadă, Cubul, Ciorchinele, Pălăriile gânditoare, Mozaicul, Eseul de cinci minute. Metodele noi de predare-învățare prezintă un potențial semnificativ pentru stimularea inovației și schimbării actului de educație. Ele apar constant și pot fi pretabile la una sau mai multe discipline, dar foarte rar la toate. În acest sens, este important ca profesorul să înțeleagă că integrarea acestor metode în procesul educativ depinde de o multitudine de elemente interconectate, cum ar fi: tipul lecției (prezentare de noi cunoștințe, sistematizare, recapitulare), nivelul clasei, disponibilitatea elevilor de a lucra individual sau pe grupe.

Bibliografie:

1. Cerghit, I., „Perfecționarea lecției în școala modernă”, EDP, București 1983;
2. Ionescu, M., „Strategii și demersuri tipice în predare și învățare”, Ionescu, M., Radu, I. (coord.), Didactica modernă, Dacia, Cluj-Napoca, 1995;
3. Pânișoară, I.-O. „Metode moderne de interacțiune educațională” în Cerghit, I., Neacșu, I., Negreț Dobrodor, I., Pânișoară, I.-O., Prelegeri pedagogice, Polirom, Iași, 2001.

Cum să înveți cu Europeana
 Profesor **Rogojină Alexandra-Maria**
 Liceul "Ștefan cel Mare" Codăești, jud. Vaslui

Se tot vorbește de integrare europeană de ani buni, iar în contextul strategiei UE pentru educație digitală s-au creat diverse tipuri de patrimoniu cultural și inițiativa Europeana.

Europeana.eu este o platformă creată la nivelul întregii Europe dedicată patrimoniului cultural digitalizat. Statele europene își încarcă prin intermediul instituțiilor culturale (biblioteci, muzee, arhive) resursele. La ora actuală găsim milioane de imagini și texte, sute de mii de fișiere video și audio și platforma este într-o continuă dinamică.

Patrimoniul cultural ajută atât profesorii să-și creeze lecții mai accesibile și mai atractive, dar și elevii să conștientizeze interdisciplinar importanța noțiunilor studiate. În acest context, patrimoniul cultural combinat cu TIC devine un instrument care poate fi utilizat zilnic cu succes.

European Schoolnet Academy furnizează periodic cursuri legate de Europeana. În cadrul cursului sunt puse la dispoziție șabloane pentru scenarii de învățare destinate profesorilor pentru implementarea la clasă și specialiștilor în educația non-formală, un model complex de grilă de autoevaluare și noțiuni legate de tipurile de licențe Creative Commons astfel încât materialele de pe platforma Europeana să fie corect încadrate atunci când sunt utilizate.

Idei pentru scenariile de învățare au fost adunate și publicate în "Manualul Europeana 2021: Învățarea digitală în pandemie – Resurse de patrimoniu cultural create de către și pentru cadrele didactice",

iar la fiecare curs se adună materialele propuse de cursanți pentru crearea următorului manual.

Sala de clasă Europeana a fost creată ca un spațiu de predare – învățare cu ajutorul patrimoniului cultural și al pedagogiilor inovative, iar de aici pot fi accesate toate resursele de învățare puse la dispoziție de Europeana și partenerii săi. Astfel, avem Historiana ca o resursă online deschisă pentru profesorii de istorie și cultură civică de pe tot globul interesați de utilizarea tehnologiilor digitale în formate mixte, incluzive, activitățile de învățare fiind gata de utilizare ca suport în lecțiile cu elevii în interacțiunea lor cu resursele istorice. Transcribathon este un instrument online și o platformă de crowdsourcing destinată îmbogățirii patrimoniului cultural digital european, creat în scopul antrenării publicului în transcrierea și adnotarea colecției Europeana în care se ascund adevărate comori informaționale. Alte instrumente extrem de utile în lucrul la clasă sunt Subtitle-athon pentru învățarea limbilor străine prin intermediul subtitrărilor și Subbit.eu – o platformă de crowdsourcing care oferă cadrelor didactice ocazia de a organiza un eveniment de corectare a subtitrărilor generate de Inteligența Artificială ale materialelor de arhivă provenite din diverse colecții ale patrimoniului european.

"Teaching with Europeana" este un blog ce încurajează profesorii să-și împărtășească experiența legată de utilizarea resurselor Europeana. Aici se pot descoperi scenarii de învățare, experiențe, se poate primi feedback și contribui la o comunitate de educatori și specialiști în educație. Toate resursele de pe blog sunt

structurate conform pedagogiilor inovatoare: clasa inversată, învățare bazată pe proiecte, învățarea bazată pe cooperare, ludificarea, învățarea bazată pe probleme, învățarea bazată pe interogare, învățarea integrată a conținutului și limbii și învățarea bazată pe jocuri.

Prin folosirea instrumentelor digitale se poate crea un mediu de învățare inovator și eficient și se poate amplifica gradul de implicare activă a elevilor. Acestea pot fi integrate în scenariile de învățare Europeana fără restricții.

Deși toate subiectele par să aibă legătură doar cu istoria, aplicabilitatea materialelor este foarte vastă și depinde doar de imaginația profesorului, respectiv a utilizatorului Europeana, de a folosi în diverse contexte teoretice sau practice patrimoniul cultural digital.

Bibliografie

https://www.europeanschoolnetacademy.eu/courses/course-v1:Europeana+Culture_RO+2023/

Desenul formelor în Pedagogia Curativă
*Psihoped **Simion Georgeta***
Viorica
Instituția-Centrul de Ped.Curativa-Simeria

Rolul și importanța Desenului formelor;

Desenul formelor/dinamic, este una dintre materiile introduse de Rudolf Steiner și este strâns legată de formă și mișcare. Elementul artistic în desenul formelor este linia ca urmă a mișcării.

Prin practicarea cu regularitate a desenului formelor, putem veni în întâmpinarea temperamentelor și le putem influența pozitiv în direcția armonizării. Se poate reuși formarea armonioasă a ființei umane, ameliorarea bolilor, rărirea crizelor (corectarea defectelor), echilibrarea psiho-emoțională (sufletească) și vindecarea unor copii cu probleme speciale, ușoare (specialistul Herman Kirchner).

În primul an de școală, se face trecerea de la desenul dezordonat la desenul organizat care aduce disciplină și forță, nu mărginire. Observând desenele, se poate ajunge mai ușor la descoperirea naturii interioare a fiecărui copil (a temperamentului) a problemelor lui pentru a interveni în vederea armonizării lui. Tot prin desenul formelor, folosit ca activitate ajutătoare, se reușește „clădirea” (pregătirea) scrisului. Mai târziu, poate fi dezvoltată înțelegerea spațială a formelor geometrice pornind de la lucrurile învățate la desenul formelor (noțiunile geometrice).

Desenul formelor ne ajută chiar și pe noi (în mod direct) fiind considerat, un drum, ce poate fi urmat de toți cei care vor să-și dezvolte în mod conștient facultățile creatoare care sunt în stare latentă în fiecare ființă umană. Astfel, prin intermediul exercițiilor reușim să înlăturăm

piedicile și să întărim particularitățile noastre pentru transformarea „Eul” nostru.

Prin practicarea regulată și exersarea continuă progresivă a desenului formelor, putem acționa terapeutic:

- Se stimulează: atenția, creativitatea, forțele imaginației și nu în ultimul rând, puterea de înțelegere;
- Se dezvoltă capacitățile psihomotrice ale elevilor (coordonarea mișcărilor și îndemânarea);
- Se stimulează și se dezvoltă echilibrat individualitatea copilului;
- Se formează deprinderi de scriere (în ritmul propriu al copilului);
- Se stimulează plăsmuirea unor motive decorative și a unor imagini inedite;
- Se corectează unele defecte, se ameliorează boala, se pot rări crizele și pe cât posibil „vindeca” copilul, dezvoltând comportamentele adaptative pentru integrarea socio – profesională.....etc

Desenul formelor în raport cu temperamentele și nevoile copiilor;

Copilul nu-și poate ascunde esența lui, de aceea putem ajunge foarte ușor la descoperirea naturii interioare a fiecărui copil, ne putem adânci în temperamentul lui, îl recunoaștem și astfel venim în întâmpinarea lui prin desenul formelor. În continuare voi descrie formele prin care putem influența temperamentele.

Desene ce vin în întâmpinarea copilului predominant sangvinic

- Metamorfoze (ale frunzelor) și stiluri de cârcei agățători;
- Forme repetitive și intersectate (care să înceapă cu o mișcare continuă);
- Repetarea unui ritm.

Desene ce vin în întâmpinarea copilului predominant melancolic

- Spirala simplă din linie curbă și linie dreaptă executată în mod special din interior spre exterior;
- Forme cu puncte de întâlnire sau contact;
- Se începe cu forme divizate, dar închise în sine.

Desene ce vin în întâmpinarea copilului predominant flegmatic

- Metamorfoza formelor. Se recomandă trecerea de la un punct la cerc;
- Armonizarea conturilor unor forme complexe. Putem să-i ștergem formele desenate și-l vom pune să le refacă de mai multe ori;
- Forme care încep cu un cerc închis.

Desene ce vin în întâmpinarea copilului coleric

- Transformarea dreptelor, a formelor ascuțite în curbe și forme rotunjite;
- Cruce în interiorul unui cerc (armonizarea formelor și proporționarea lor);
- Imagini oglindite, simetria va face echilibrarea părților opuse (echilibrare interioară);
- Metamorfoze (executate din exterior spre interior).

Exerciții aplicative.

„Diagnoza”

Alegând o formă cu contur închis (simetric) și cerând copiilor să reproducă desenul, se pot

constata câteva tendințe dominante care denotă probleme existente.

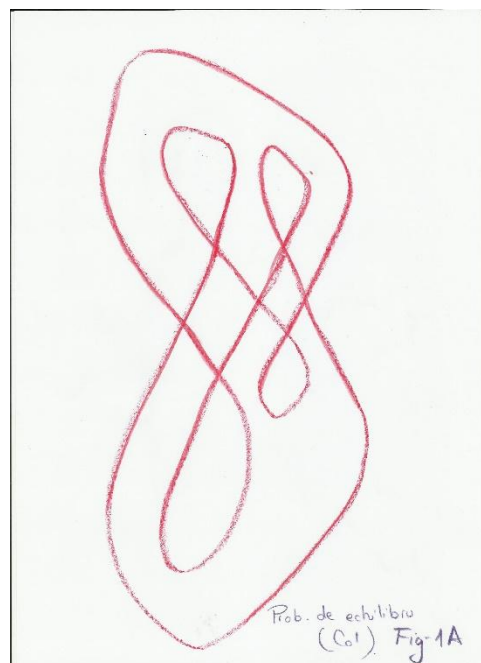

Fig. 1A – probleme de echilibru, forma este înțeleasă, dar simetriile sunt bulversate;

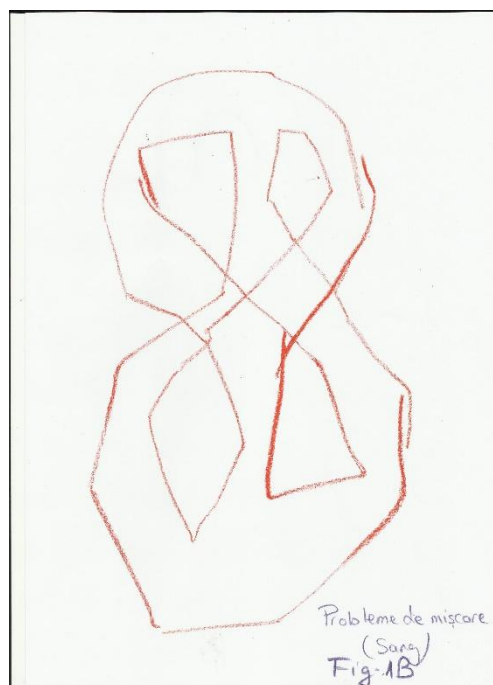

Fig. 1B – probleme de mișcare; mișcarea este lipsită de fluentă (crispate, comprimare, viraje bruște, revărsare a formei);

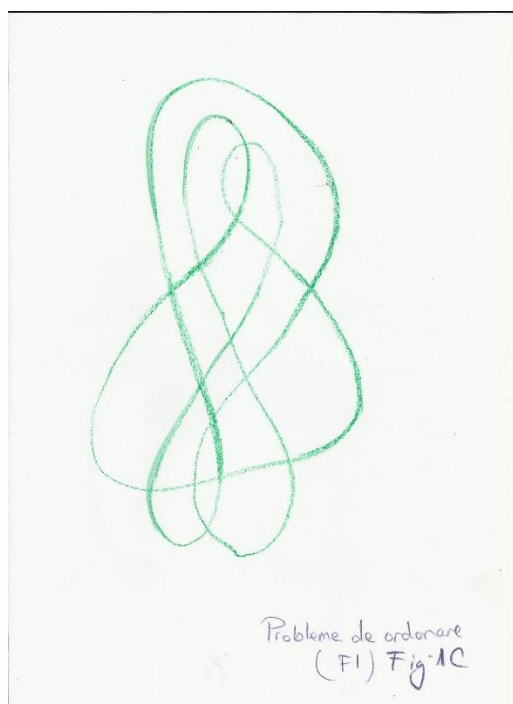

Fig. 1C – probleme de ordonare; mișcarea poate fi fluentă, forma echilibrată pe verticală (orizontală), dar nu este ordonată corect;

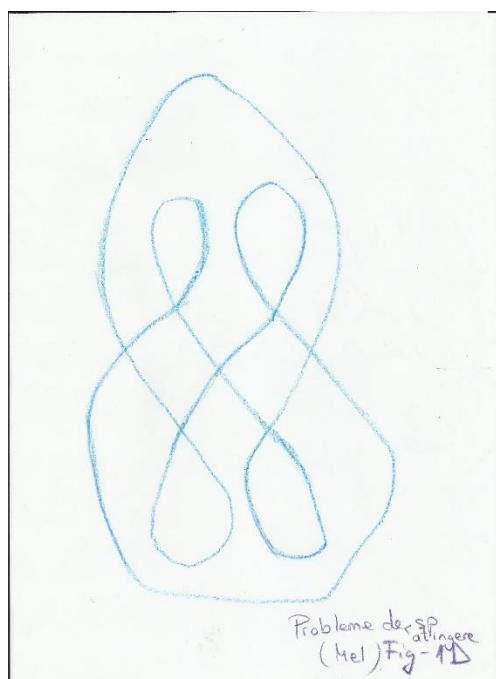

Fig. 1D – probleme de spațialitate; simțul intervalor este deficitar.

În desenele copiilor cu tulburări motorii ne frapază liniile mișcate, desenate unele într-altele cu prea puține întreruperi, cu multe modificări ale direcției și intersecției.

Desenele copiilor cu probleme mintale se recunosc ușor datorită formelor simple, ușor de trecut cu vederea. Ele sunt preponderent alăturate, fără a se lega împreună într-un tot.

În desenele copiilor isterici se vede o tendință la risipire. Liniile se configurează în forme mișcătoare, ce se îndepărtează începând de la centru și până la marginea foii. Se recomandă desenarea formelor dinspre exterior spre interior. La copilul epileptic, desenele frapază printr-o alăturare izolată de forme asemănătoare sau identice în care orice intersecție de linii a fost evidentă. Se recomandă exersarea de forme cu linii neîntrerupte dinspre centru spre exterior.

Persoanele spastice (sau paralizate) pot desena cu ajutorul nostru. Persoanele cu probleme de vedere pot primi în locul hârtiei o placă de argilă (lut). Îi ajutăm astfel să facă experiența interioară a ceea ce formele pot să dea.

Bibliografie

- Lanz Rudolf,(1994) *Pedagogia Waldorf*,Editura didactica si pedagogica București
- Steiner Rudolf,(1994) *Arta educatiei*,Editura TRIADE,Cluj. (Traducere din limba germana)
- Kutzli Rudolf(1919) *Le dessin de formes*
- Steiner Rudolf(1994) *Educatia pentru libertate, Înnoirea artei pedagogico-didactice prin știința spirituală* Editura TRIADE,Cluj. (Traducere din limba germana)

*Clasele gimnaziale de tip Step by Step. Abordarea integrată și corelatul ei
abordarea intersecțională*

Profesor **Ivanik Irina**
Liceul Tehnologic „Matei Corvin”

Limba română și geografie

Actuala programă de *limba și literatura română* pentru gimnaziu propune o viziune nouă și concepte noi. Pentru a ușura înțelegerea acestora trebuie să abordăm o viziune globală asupra programei din două perspective importante pentru profesor:

*progresia competențelor specifice de la clasa a V-a la clasa a VIII-a și *harta* conținuturilor din programa pentru clasele gimnaziului.

Un profesor care înțelege contextul mai larg în care sunt plasate competențele și conținuturile are o viziune mai bună și poate realiza o proiectare mai coerentă a activității didactice.

Programa propune o schimbare de paradigmă: viziunea comunicativă este înlocuită de cea a dezvoltării personale. Aceasta nu înseamnă că modelul comunicativ sau altele (precum cel literar-gramatical) nu vor fi folosite în studiul limbii și literaturii române, ci doar că vor avea o pondere mai mare **strategiile didactice** specifice paradigmei asumate de programă: **dezvoltarea personală**.

Paradigma dezvoltării personale are ca finalitate identificarea și dezvoltarea potențialului de învățare al fiecărui elev prin diversele discipline școlare. Învățarea se obține prin explorarea domeniilor de cunoaștere, prin învățare prin descoperire și reflecție personală sau prin învățare

de tip experiențial, conducând la o învățare cu sens. Specificul acestei paradigme raportat la disciplina limba și literatura română este că pune accent pe beneficiile pe care elevul le are în plan personal, social, cultural și academic.

Tematica propusă în programă crește în dificultate de la un an de studiu la altul:

• **Clasa a V-a: Eu și universul meu familiar**

- Clasa a VI-a: Eu și lumea din jurul meu;
- Clasa a VII-a: Orizonturile lumii și ale cunoașterii;
- Clasa a VIII-a: Reflecții asupra lumii

Exemplu:

Tema Clasa a V-a: Eu și universul meu familiar
2ore

**Limba română - Unitatea de învățare I -
Despre mine. Selfie**

Textul literar:...../ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE

- Activități de prelectură: discuții privitoare la ce știu copiii despre selfie. Discuții despre ce reprezintă un prieten bun, pornind de la AMII-ul animat
- Lectura textului-suport/ ascultarea textului în varianta digitală
- Discuție privind impresiile elevilor după prima lectură
- Activități de lectură (se lucrează cu textul)
 - Exerciții de identificare a emoțiilor și sentimentelor exprimate în text

- Exerciții de explorare a trăsăturilor textului literar
- Exerciții de ordonare a informației pe baza unui organizator grafic (personajele textului)
- Exerciții de lectură selectivă pentru desprinderea informațiilor esențiale și de detaliu dintr-un text citit

Etapele scrierii. Notițele. Relatarea unor experiențe personale

Pregătire pentru redactarea unui text de tip relatare a unei experiențe personale

Discuție despre rolul notițelor în viața școlară și despre modalități diferite de a lua notițe

- Compararea a două pagini cuprinzând notițe redactate de elevi
- Exerciții de redactare a unor notițe
- Scrierea procesuală (pregătirea, scrierea ciornei, revizuirea, editarea, publicarea)
- Lectura textului redactat din scaunul autorului

Geografie- Unitatea de învățare I - Terra – o planetă a Universului (2 ore)

Conținuturi / Activități de învățare

1. Universul și Sistemul Solar – aspecte generale

- procesarea de informații geografice din diferite surse de documentare
- descrierea unor fenomene din realitatea geografică prin utilizarea unor aplicații digitale
- observarea directă/indirectă a unor elemente/ fenomene și procese geografice

2. Terra o planetă a Sistemului Solar (formă și dimensiuni)

- descrierea poziției relative a unor obiecte/ elemente geografice dintr-un anumit spațiu prin raportare la un suport cartografic
- prezentarea desfășurării unor procese și fenomene geografice utilizând noțiuni din domeniul științelor
- organizarea elementelor după caracteristici spațiale

Resurse- Planșa Sistemul solar,imagini internet,calculator,videoproiector,globul geografic, atlasul geografic

• Aplicație practică: Călătorie virtuală în Univers (portofoliu/ machetă Sistemul Solar) 2 ore

Realizăm o trecere de la abordare disciplinară la una integrată (de la macro la micro)

- Terra- Sistemul solar- Univers- Universul meu familiar/ Eu. Selfie

Avem nevoie de 2 ore - abordare integrată, implicăm elevii în stabilirea formei finale a proiectului prin atribuirea rolurilor (stabilirea grupelor, forma de prezentare a proiectului final), sintetizarea rezultatelor.

RESURSE ȘI ORGANIZAREA CLASEI/ EVALUARE

Activitate frontală

Activitate individuală și în perechi

Observarea sistematică a elevilor

Interevaluare /Portofoliu **Eu și universul meu familiar** / Portofoliu: fișe de identitate pentru planete / machetă Sistemul Solar

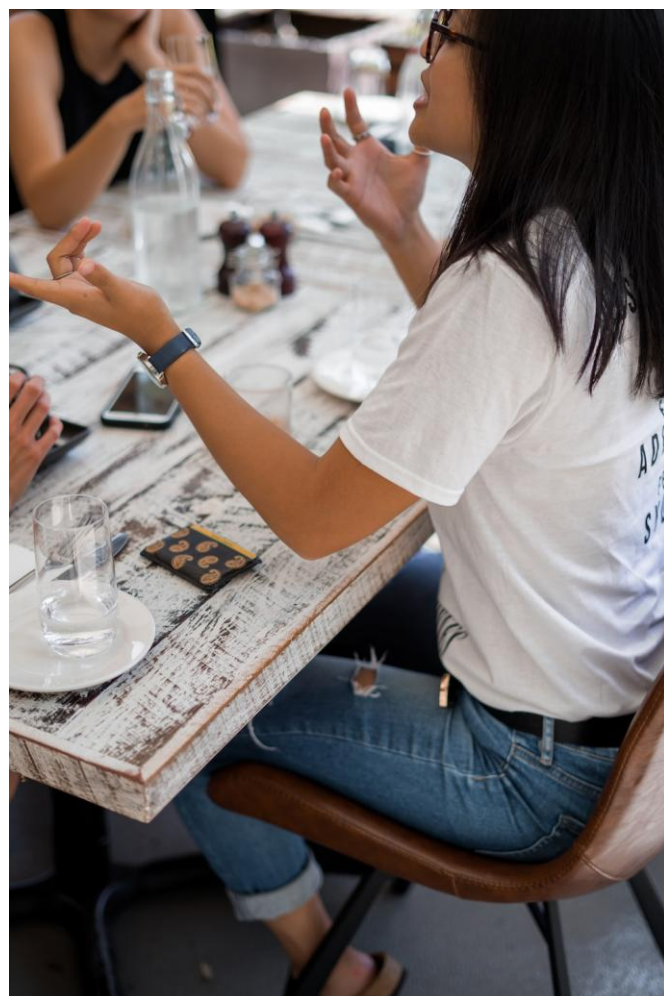
Evaluarea descriptivă. Descriptori de performanță pentru fiecare nivel de evaluare la disciplina limba și literatura română la clasa aV- a

*Profesor: Ivanik Irina
Liceul Tehnologic „Matei Corvin”*

În programa actuală, domeniile disciplinei sunt: **comunicarea orală, lectura, redactarea, elementele de construcție a comunicării și elemente de interculturalitate**. Pentru fiecare dintre ele, există câte o competență generală, competențe specifice și conținuturi ale învățării. Noutățile construcției curriculare actuale constau atât în modul de configurare a domeniilor tradiționale, cât și în includerea unui nou domeniu: **interculturalitatea**.

Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor. Fișa de observație/evaluare

Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor este o metodă de evaluare care oferă profesorului informații importante despre evoluția fiecărui elev din perspectiva modului în care reacționează la sarcinile de lucru și în care se comportă în clasă, dar și din perspectiva competențelor pe care le are. În timp ce elevii rezolvă sarcinile de lucru individual, în perechi sau în grupe, profesorul pregătește următoarea secvență a lecției sau poate face observații care îi vor folosi apoi în evaluare și notare. Chiar dacă activitățile sunt în perechi sau în grupe, evaluarea trebuie să fie individuală, având în vedere caracterul dinamic al componenței grupelor și schimbarea în permanență a rolurilor pe care elevii le au în grupe.

Un instrument util, al cărui avantaj este caracterul mai puțin cronofag, este **fișa de observație/evaluare**, care poate fi organizată în funcție de aspectele pe care profesorul le va urmări. Capacitățile evaluate se trec în **fișă sub forma unor descriptori** care corespund unor intervale de notare. Apoi se realizează un tabel care va cuprinde, nominal, toți elevii, iar în dreptul lor, rubricile numerotate (corespunzător capacităților vizate, pe nivele de descriptori). În rubrici se trec **bife sau semne grafice** pentru fiecare elev și

capacitate evaluată, în dreptul nivelului atins. Tabelul poate avea mai multe spații prevăzute pentru fiecare elev, astfel încât să permită observarea sa la câteva activități similare, ceea ce facilitează evidențierea evoluției lui.

Capacitățile urmărite pot fi următoarele:

1. Integrarea informațiilor noi în sistemul propriu de cunoștințe

a. grad mare de înțelegere a unui text ascultat, integrarea logică a noilor cunoștințe, făcând legătura cu cele vechi, înțelegere bazată pe argumente logice;

b. înțelegerea textului ascultat, integrarea logică a noilor informații în sistemul celor existente deja, cu argumente puține;

c. dificultăți de înțelegere a textului, elevul face legături intuitive cu celelalte cunoștințe, fără să poată interpreta sau argumenta faptele;

2. Capacitatea de exprimare orală

a. elevul formulează enunțuri coerente, utilizează corect categoriile gramaticale învățate, folosește limbajul nonverbal și paraverbal;

b. enunțuri coerente, dar cu defecte în ceea ce privește categoriile gramaticale învățate, nu valorifică limbajul nonverbal și paraverbal;

c. enunțuri incoerente, dezacorduri.

3. Exprimarea scrisă

a. redactarea corectă din punctul de vedere al morfo-sintaxei, folosirea corectă a semnelor de punctuație, respectarea regulilor de construire a unui text;

b. redactarea corectă, cu respectarea normelor de realizare a textului, folosirea inconsecventă a semnelor de punctuație;

c. redactarea defectuoasă din punct de vedere lexical și morfologic, fără folosirea

semnelor de punctuație, neglijență în ordonarea informației;

4. Creativitatea

a. libertate mare în interpretarea informației, creând cu ușurință noi contexte ficționale;

b. libertate limitată în interpretarea informației, elevul creează destul de dificil contexte ficționale proprii, imaginație neexersată, având sporadic efecte spectaculoase;

c. dificultăți de interpretare, fără posibilitatea de a imagina noi situații.

5. Relaționarea în grup

a. elevul este capabil de ascultare activă, manifestă o atitudine de colaborare cu membrii grupului, respectă opinia celorlalți, se implică în activitate, are o atitudine critică față de argumentele ascultate, evaluează situațiile și oferă grupului soluții;

b. ascultare activă, însă manifestă o preocupare prea mare față de propriile idei, defecte de colaborare, dificultăți de comunicare pe bază de argumente, se implică în activitatea grupului, oferă soluții și insistă ca acestea să fie luate în considerare (tendințe de a monopoliza activitatea);

c. dificultăți în comunicare, nerăbdare în a-i asculta pe ceilalți, apatie în susținerea propriilor păreri, argumentare slabă, înclinație spre pasivitate.

Notă: Pentru fiecare capacitate evaluată, **nivelul a** corespunde notelor de **9 și 10**, nivelul **b** notelor **7 și 8**, nivelul **c** pentru **5 și 6**. Notele **sub 5** se dau atunci când elevul nu reușește să întrunească niciuna dintre cerințe.

Modelul unei fișe de observație este prezentat mai jos.

Descriptor

Nume și prenume elev	Data	1.	2.	3.	4.	5.
		a b c	a b c	a b c	a b c	a b c
		10-9 8-7 6-5	10-9 8-7 6-5	10-9 8-7 6-5	10-9 8-7 6-5	10-9 8-7 6-5

Plan remedial pentru elevii cu dificultăți de învățare/stare de corigență
An școlar 2022/2023 Limba franceză
 Profesor **Bold Oana**

Pornind de la cunoașterea realității socio-economice individuale și de la evaluarea nivelului de performanțe cognitive ale elevilor, se vor avea în vedere următoarele aspecte în scopul remedierii deficiențelor de învățare:

- Întocmirea programului de remediere ;
- Monitorizarea progresului școlar în urma testelor de evaluare;
- Identificarea punctelor slabe și a celor forte ale elevului;
- Stabilirea priorităților de învățare.

Obiective operaționale	Deficiențe semnalate (competențe generale/specifice)	Activități remediale propuse	Programul de remediere	Numele elevului care necesită remediere
înțelegerea mesajului oral sau scris; înălțuirea clară a ideilor în mesaje orale și scrise; folosirea unor tehnici/strategii de lucru cu textul/carta; identificare informațiilor esențiale dintr-un mesaj oral/scrise, în scopul înțelegerii sensului global al acestuia; selectarea elementelor de lexic adecvate situațiilor de comunicare;	Elevul citește textul în limba franceză cu greutate, are un vocabular sărac, lacunar. Răspunde greu, incorect din punct de vedere gramatical, monosilabic sau în propoziții incomplete sau în dialoguri scurte între elevi sau elev-profesor sau dialoguri pe marginea unei imagini.	-Introducerea obligatorie a momentului de lectură și ortografie la ore; -Exerciții de încadrare corectă în pagină a textului (dată, alineat etc.); -Exerciții de scriere a cuvintelor și propozițiilor prin relatarea prezent/trecut; descrierea unor obiecte; -Exerciții vizând fonetica;	În fiecare oră elevul este tratat diferențiat potrivit programei adaptate și a PIP-ului	B. G

redactarea unor propoziții simple, în limba franceză, despre anumite teme: magazin, gară, aeroport, club sportiv.	Nu reușește să redea oral sau în scris ideea principală a textelor (în limba franceză) auzite în clasă sau să povestească (în această limbă) o întâmplare din viața personală . Capacitate scăzută de organizare și coordonare a acțiunilor în conformitate cu comanda verbală.	-Lectura expresivă a unor texte, demonstrarea înțelegerii textelor prin participarea la discuții pe marginea lor și prin rezolvarea unor cerințe specifice: mesaje simple despre ocupații, călătorii; -Elevul primește săptămânal teme pentru acasă ce vor fi corectate de profesor, urmate de discuții cu eleviul în vederea îmbunătățirii stadiului de pregătire.		

Tradiții în comunitatea mea (proiect educațional)

Profesor **Vișan Valentina-Florentina**

Școala Gimnazială Dridu,
Ialomița

1. DATE DESPRE PROIECT

Aplicant: Școala Gimnazială Dridu, în parteneriat cu Parohia Dridu-Movila, Asociația „Dridu dăruiește zâmbete”

Titlu: „Tradiții în comunitatea mea”

Tipul de educație: extracurriculară

Durata proiectului: 2 luni (19.04.2023 – 17.06.2023)

Echipa de proiect: director, cadre didactice, Consiliul Elevilor

Beneficiari:

- 150 de elevi, cls. P – VIII
- comunitatea

I. Motivația proiectului:

Ideea acestui proiect ne-a venit de curând, după ce am purtat discuții la biserică cu preotul în legătură cu sărbătoarea Înălțării Domnului, dar și după ce am observat succesul unei activități desfășurate la noi la școală, „Gastronomia Europei”. Colegii noștri au fost foarte entuziasmați să facă diverse prăjituri și specialități, împreună cu doamnele învățătoare, dar și cu mămicile și bunicile lor. Astfel ne-am propus să derulăm un proiect, prin care să reamintim oamenilor din sat de tradițiile legate de sărbătorile din această perioadă (Înălțarea – Ziua Eroilor, Moșii de vară, Rusaliile), dar să contribuim și noi, pe măsura posibilităților noastre, la perpetuarea acestor tradiții, să fim alături de mămicile și de bunicile noastre, să cinstim și noi memoria înaintașilor, nu doar în cadrul festiv, ci făcând ceva util.

II. SCOPUL PROIECTULUI:

- ❖ Păstrarea și promovarea tradițiilor specifice unor mari sărbători creștine în comuna Dridu.

III. OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- ❖ dezvoltarea capacităților de interrelaționare, de comunicare și comportare tolerante față de diverse grupuri sociale a cel puțin 26 de elevi din Consiliul Elevilor prin participarea la acțiuni caritabile și de voluntariat timp de 2 luni;
- ❖ dobândirea unor abilități de colectare a unor informații prin metode specifice istoriei orale : observarea, fotografia, interviul, de către cel puțin 20 de copii, până la data de 17.06.2023;
- ❖ Dezvoltarea cunoștințelor despre datinile, obiceiurile și credințele naționale pentru un grup de 150 de elevi prin organizarea de seminarii săptămânale cu tematică specifică, până la data de 17.06.2023.

IV. LOCUL DE DESFĂȘURARE

- ✓ Școala Gimnazială Dridu (C.D.I., sălile de clasă)

- ✓ Clubul Copiilor
 - ✓ Biserica „Sf. Dumitru” (Parohia Dridu-Movila)
- V. Activități propuse

Nr. crt	Forma de organizare	Tema	Participanți	Data	Responsabil
1	Cercetare pe teren (observare, interviu, fotografii) – copiii, împărțiți pe echipe, vor merge în sat și vor discuta cu locuitorii, acasă cu părinții/bunicii, pentru a afla cum se pregătesc aceștia pentru sărbătorile următoare.	Tradiții de Ziua Eroilor	- 26 de elevi de la CE	19.04-28.04.2023	Prof. Ciobanu Crina Buliga Maria(CE)
2.	Acțiuni de voluntariat: - identificarea a 10 femei din comunitate, bune cunoscătoare ale tradițiilor, dar și renumite bucătărese, care îi vor ajuta pe copii să facă anumite produse care vor fi împărțite la biserică și la monument de Ziua Eroilor (Înălțare): colaci, cornuri cu ciocolată, ouă roșii; - colectarea ingredientelor necesare, apelând la donații de la persoanele mărinimoase din comună; - „Gătim împreună!” – copiii, în colaborare cu dănele învățătoare și bunicile, vor frământa coca, vor coace colacii/cornurile și vor vopsi ouăle;	„Să ne cinstim eroii!”	- 26 de elevi de la CE - 30 de copii voluntari - 6 cadre didactice - 10 mămici/bunici	10.05.-25.05.2023	Echipa de proiect

	- împărțirea unor pachetele cu alimente la biserică și la monument de Ziua Eroilor				
3.	Masă rotundă/dezbateri cu părinții (elevii de la CE vor elabora o prezentare Power Point, cu concluziile cercetării de teren) și vor distribui un pliant prin care promovează tradițiile comunei noastre	„Tradițiile din Dridu – între trecut și viitor”	26 de elevi de la CE - 30 de părinți	29.05-31.05.2023	Echipa de proiect
4.	Acțiuni de voluntariat – participare la curățenie cu ocazia hramului secundar „Sf. Treime” la biserica parohiei Dridu-Movila	„Și noi putem ajuta biserica!”	- 20 de copii voluntari	02.06. – 03.06.2023	Echipa de proiect
5.	Excursie la București (parcul Herăstrău, Muzeul Țăranului Român, turul Bucureștiului)	„Capitala ne așteaptă!”	- 26 de elevi participanți la proiect	17.06.2023	Pr. Vișan Al. Ion Magda Ciobanu Crina

VI. Modalități de monitorizare și evaluare

- Chestionare, interviuri în rândul elevilor, al părinților în legătură cu activitățile desfășurate;
- Raport de activitate, liste de prezență
- Fotografii
- Jurnalul excursiei

VII. BUGET ESTIMATIV - 5 000 lei

- ❖ Contribuție parteneri – 4 500 lei
- ❖ Contribuție comunitate – 500 lei

Materiale necesare

Activitate	Data	Nr. participanți	Contribuție				Responsabil
			Parteneri		Comunitate		
			Materiale necesare	Total	Materiale necesare	Total	
Cercetare pe teren	19.04-28.04.2023	- 26 de elevi de la CE	-	-	-	-	Prof. Ciobanu Crina Buliga Maria(CE)
Acțiuni de voluntariat	10.05.-25.05.2023	- 26 de elevi de la CE - 30 de copii voluntari - 6 cadre didactice-10 bunici	-	-	- ouă - făină -zahăr -lapte - vanilie - cacao - vopsea pt. ouă	350 lei	Echipa de proiect
Masă rotundă/ dezbateri cu părinții	29.05-31.05.2023	-26 de elevi CE -30 de părinți		-	-pliante	100 lei	Echipa de proiect
Acțiune de voluntariat – participare la curățenie	02.06. – 03.06.2023	-20 de copii voluntari	-	-	- saci - mănuși	50 lei	Echipa de proiect
Excursie la București	17.06.2023	- 26 de elevi participanți la proiect	- transport autocarul -bilete intrare muzeu/ plimbare cu vaporețul	- 4 500 lei	-	-	Pr. Vișan Al. Ion Magda Ciobanu Crina

*Importanța activităților extra-școlare în dezvoltarea elevilor*Profesor **Olaru Marilena***(Prof.de limba și literatura română, coordonator al echipei The Hit List)**Liceul Teoretic Brâncoveanu Vodă, orașul Urlați*

Ne bucurăm că facem parte din **Universul Boovie** (așa cum bine l-a numit un concurent la Festivitatea de premiere)!

Acum patru ani, când am propus unor elevi de la clasa a X-a B să participăm la Festivalul Internațional de Booktrailere- „Boovie”, organizat la Focșani, de prof. de limba și literatura română, **Carmen Ion**, nu m-am gândit nici că o să le placă teribil experiența, nici că o vor repeta, dar mai ales nu am visat că vor câștiga mai mult decât experiență... Și, astfel, au ajuns chiar la a doua participare(cu emoții fenomenale, cu supărări- căci ne gândeam că prin neparticipare fizică vom avea de pierdut, cu teamă de restricții/Co-vid/nebunie)...

Dacă în vara anului 2020, echipa **The Hit List** (din Liceul Teoretic „Brâncoveanu-Vodă”, orașul Urlați, jud. Prahova) a luat **Premiul I** la o secțiune (muncind la trailerul „**Pelinul negru**”, după **cartea Ioanei Nicolaie**), acum gândul tuturor era „trebuie să fie tot un premiu bun, măcar că acum avem experiență”, dar desigur că se putea să fie alții mult mai pregătiți în așa fel încât să nu fie premiu Deloc (concurează totuși peste 150 echipe de pretutindeni- fiind de talie internațională!)!!

Așa că **Premiul cel Mare Boovie 2021**, plus încă alte 3 premii importante (**Pentru cel mai bun actor în rol masculin, Pentru regie, Pentru montaj**) au

fost Neașteptate, Minunate, O gură de aer proaspăt și, mai ales, de Încredere în forțele proprii!!!

Astfel, încurajați de prof. Marilena Olaru (care e „vinovată” pentru temele/filmulețe de la orele de Limba și literatura română, în urma cărora copiii și-au descoperit înclinații regizorale și actoricești), elevii de la clasa a XI-a B: **Ania Ionescu** (direct „răspunzătoare” de regie și scenariu, având în dotare aparatură achiziționată din fonduri proprii- „Trăiască părinții!!!”-), **Ana Salcie** (actrița talentată- mică, ce-i drept, dar hotărâtă, din rolul principal), **Jessyca Popa** (cea care calmează spiritele prin relaxare), **Violeta Mateiu** și **Andreea Catrinescu** („asistentele-șefe” ale filmului), **Octavian Ghica**, **Gabriel Dumitru** („soldații” devotați ai echipei- înarmați până în dinți), **Mircea Popescu** (actorul din rolul principal masculin, cel care prin timiditate și calamitate a câștigat inimile juraților), **Iulia Sîrbu** („sora” personajului principal) și **Alex Oprinoiu**-de la clasa a XII-a D („tatăl” care nu abandonează lupta vieții), au fost „Eroii” din anul 2021 de la Boovie, când au pus în scenă cartea **„Toată lumina pe care nu o putem vedea”, de Anthony Doerr!**

A treia participare din 2022 (elevii fiind deja clasa a XII-a și mult prea ocupați pentru a se ocupa cu succes și de activități extra) a fost iarăși de bun augur, întrucât acești copii talentați au venit iarăși cu premii, fiind lăudați de regizorul/actorul Anghel Damian (care a numit trailerul copiilor „complexant” si "incredibil realizat"), cel mai

impozant fiind **Premiul pentru Regie** (din nou, „cea înzestrată cu talent”- eleva Ania Ionescu), pe lângă **Premiul pentru cel Mai Bun Actor** (elevul Mircea Popescu) și **Premiul I la secțiunea cărții** alese de ei- „**Născută din fum și os**” de **Laini Taylor**.

Așa, după o muncă asiduă timp de 4 ani, am înțeles și mai bine că **elevii noștri au nevoie** să se implice și în altceva decât în școala teoretică, **pot și vor** să fie angrenați într-un **astfel de proiect**, care le **consolidează spiritul de a lucra în echipă, le dă ocazia să scrie un scenariu, să gândească asupra materialelor necesare, le oferă oportunitatea de a se plimba cu trenul în căutarea celor mai potrivite locuri în care să filmeze și face ca lectura unui text să devină o adevărată plăcere**, mai ales în absența condiționării de tip examen.

Trebuie precizat că elevii nu știau de la bun început că vor fi implicate premii cu valori bănești (foarte consistente!!!), ceea ce demonstrează că, într-o societate atât de concentrată pe partea materială, totuși există oameni pasionați (adolescenți, chiar) care duc o muncă până la capăt (unde mai pui că a fost și cu succes!!!), fără să aștepte o răsplată!!

Mulțumim, în special, Doamnei Director **Mihaela Aldea**, de la Teatrul Toma Caragiu din Ploiesti,

care le-a oferit copiilor tot ajutorul necondiționat, încă de când a auzit de proiect!

Nu în ultimul rând, mulțumiri direcțiunii liceului (Doamnei Director **Mădălina Lefter**, Doamnei Director Adj. **Anișoara Crăciunescu**) pentru toată înțelegerea de care a dat dovadă, **părinților** (pentru că au susținut copiii pe toată această perioadă), dar mai ales celor care au făcut posibil acest **Festival (Doamnei Prof. Carmen Ion, Domnului Prof. Octavian**- care ne-a suportat întrebările și bârâielile/ nedumeririle), **voluntarilor implicați trup și suflet în organizarea evenimentului de la Focșani!!!**

MULȚUMESC, DRAGII MEI COPII TALENTAȚI, CĂ EXISTAȚI ȘI CĂ AM FĂCUT PARTE DIN EXPERIENȚA VOASTRĂ MINUNATĂ!!!! SEMNAT: PROFA!

Precizez că, actualmente, toți elevii care au făcut parte din echipa minunață sunt studenți la facultăți care nu au legătură cu filmul, ei fiind absolvenți de liceu teoretic, specializarea Științe ale naturii/ bio-chimie, ceea ce însă nu i-a împiedicat să formeze o echipă mișto, să se distreze, să se cunoască mai bine și să rămână prieteni pe viață.... Și asta datorită unei activități extra-școlare...

ÎNVĂȚĂMÂNT LICEAL

”

A refuza „dezvrăjirea” – drumul înapoi către peștera sinelui Disenchantment of the world

Profesor Cîncescu Beatrice

Liceul Tehnologic „Alexandru Ioan Cuza” Slobozia, Ialomița

Oprește trecerea. Știu că unde nu e moarte, nu e nici iubire, și totuși, te rog: oprește, Doamne, ceasornicul cu care ne măsoară destrămarea.” – L. Blaga

Valorile, componentă intrinsecă a lumilor ficționale

Nu sunt frecvent tentată să ignor tiparele estetice, dar acum aș începe atipic, cu o parafrază a unei voci anonime, afirmația îmi pare contextual potrivită – cel mai edificator argument al interdisciplinarității e viața însăși, căci ea nu este împărțită pe discipline; interdisciplinaritatea mi se pare că se impune cu forță ca direcție principală a actului didactic contemporan, însumând și aspecte transdisciplinare, atât în ceea ce privește conținutul lecțiilor, cât și ca metode, modele, strategii de lucru. Despre o astfel de*renovare* a demersului didactic este vorba și aici; ore de literatură română cu literatură engleză, dialog peste timp între poetese stăpânite de aceeași teamă, a trecerii timpului, obsesie în care nu poți să nu te regăsești, idei provocându-ne să ieșim din monotonia programei de clasa a XII-a. Cuvinte-cheie: interdisciplinaritate, abilități de viață, creativitate, gândire critică.

Abstract: *The current progress of the society, as well as the challenges of informational technologies implies interdisciplinary approaches.*

*Interdisciplinary teaching stresses simultaneously the multiple aspects of child development: intellectual, emotional, social, physical and esthetical. In the last case, interdisciplinarity ensures the systematic and progressive formation of communicative culture needed to student, forms him/her as a personality with a vast culture. **Key words:** interdisciplinarity, literary text, life abilities, critical thinking, creativity.*

Nyx , zeița nopții, mama tuturor zeilor, are slăbiciuni care o coboară în uman, în terestru - copii preferați. Eros, geamănul Thanatos, Hypnos. Iubirea și moartea îngemănate, ștrengarul arcaș și tânărul îndoliat și cufundat în melancolie. Moartea care se insinuează încet, ca o cufundare în apele somnului, înlocuind treptat viața; ajungem să-i aparținem, ne ia în posesie, „Mare e moartea, /peste măsură, /Suntem ai ei cu râsul în gură” (R.M.Rilke).

Timpul nemilos, „ceasornicul cu care (ni se) măsoară destrămarea”(L.Blaga), trezește spaimă și acceptare a finalului ireversibil. Acel „eu sunt altul” din spatele omului, artistul, caută și află în

creație soluții împotriva bolii timpului, mergând pe cărarea clasică sau aducând inovație formei, descoperind alt material, alt cuvânt care să spună adevărul, alt limbaj. Una dintre întrebările care l-au obsedat pe Arghezi revine în context, mai mult decât actuală și ridică aceeași problemă,” „blestemat insolubilă”: Ce este viața? Cum trăim? Poate credința să ne vindece de frica de moarte? Este ea o valoare? Pot pune semnul egal între credință și moralitate, între a-ți păstra dreapta ținută a sufletului și a crede că moartea nu e un final, ci doar trecerea spre o altă formă de existență?

Contextualizarea acestor întrebări, veridicitatea demersului scenariului didactic le vom demonstra în continuare, prin abordarea interdisciplinară a unor texte lirice semnate Ana Blandiana și Emily Dickinson; nu ne dorim să afirmăm adevăruri irefutabile; este un loc comun deja faptul că, uneori fără voie, orele de literatură română devin activități complexe și interdisciplinare, antrenând în interacțiuni comune competențe specifice și competențe-cheie din domeniul limbii, literaturii, picturii, muzicii, informaticii, al educației civice sau al istoriei. Și lista poate continua.

Sugestii de abordare a conținuturilor la o clasă a XII-a

Etape ale lecției	Conținutul activității didactice	Disciplinele vizate	Abilități antrenate
Evocarea 10 minute	Înainte de ora am fixat pe un fir de sfoară poze aduse de ei cu mult înainte de această activitate. Li se cere să vină să-și desprindă fotografia, să evoce pentru colegi momentul surprins. Pe același fir sunt și alte imagini, alese de mine, cu momente istorice diferite, chiar de actualitate, dar și dintr-un timp revolut. Intenția este să ajungem la dihotomia timp obiectiv și timp subiectiv. Se scriu toate cuvintele care le vin în minte, prin analogie cu <i>timp</i> ; ne oprim la cele contextual potrivite. Se parcurg, ca lectură, cele două texte.	Literatură română Literatură engleză Religie Istorie Filosofie	Lectura expresivă Ascultare activă Capacitatea de observație critică Comunicare persuasivă Rezolvarea problemelor Acceptarea diferențelor de opinie
Realizarea sensului	Lucrul în echipe: Pe masa fiecărei echipe se află câte un laptop conectat la internet, consumabile, fișele cu textele lirice și cele cu sarcina de lucru	Literatura română	Audiție concentrată

5+15+10	1. Lingviștii : identificați cel puțin patru cuvinte-cheie, comune discursurilor poetice și stabiliți-le semnificația; vă veți orienta atenția și spre termenii notați intenționat cu inițială majusculă 2. Matematicienii: completați cu alte exemple, cel puțin 4, schema dată ca model, bazându-vă exemplificarea pe relația cauză-efect și folosindu-vă de ambele texte-suport(de ex., <i>dacă eul liric credea în iubire, atunci frica de moarte se atenua prin convingerea refacerii ființei androgine</i>); 3. Artiștii : realizați, prin intermediul teatrului de hârtie, kamishibai, o poveste din imagini, despre curajul de a sfida frica de moarte/de trecere a timpului; 4. Istoricii : completați o diagramă, prin care să valorificați asemănările și deosebirile între cele două confesiuni poetice; 5. Psihologii: vă veți asuma identitatea lui Sigmund Freud și veți oferi o listă cu cel puțin patru sfaturi, terapie pentru frica de moarte, pe care să le adresați uneia dintre poete; veți folosi cunoștințele voastre de la psihologie, despre vis și subconștient; 6. Muzicienii: realizați o compilație muzicală pentru unul dintre texte/fragmente de text, care să dubleze starea de spirit provocată de lectură și înțelegerea discursului poetic	Literatura engleză Informatică Educație plastică Educație muzicală Psihologie Logică	Asumare a responsabilităților Lucrul în echipă Cooperare Leadership De Gândirea critică Luare a deciziilor Prelucrare a informațiilor Planificare și organizare a intervențiilor Adaptarea discursului la context Tehnici de gestionare a emoțiilor (etichete verbale) Tehnici de persuasiune
Reflecția 5 minute	Să scrie un cvintet, inspirat din discuțiile de la clasă, pe tema timpului ireversibil/a morții	Literatura română Filosofia	Activitate independentă Redactarea corectă a cvintetului

			Gândirea creativă Asumarea responsabilităților Comunicarea asertivă
Extinderea 5 minute	Evaluarea activității Comunicarea temei pentru acasă: te vei transpune în pielea unei dintre poete și vei completa minimum două compartimente ale ferestrei Johari, la alegere (de ex., <i>arena, eu știu și tu știi și eu nu știu, dar ceilalți știu</i>), cu pregătirea orală a argumentelor.	Literatura română Psihologie	Prelucrarea informației Gândirea critică

De ce tocmai acest demers didactic?

Emily Dickinson și Ana Blandiana, ca poetese, cu naturalețe, sinceritate, la confluența mai multor curente literare (romantism, simbolism, modernism, expresionism, postmodernism) transpun în forța vocabulei trăirile provocate de marea dilemă a omenirii: viața este un accident, moartea o permanență? Discursul poetic îmbracă forma unei autocomunicări (M.Corti): emițătorul se identifică receptorului, devine propriul său lector, actul scrierii este un act de cunoaștere și de autocunoaștere; confident și confesor, Hercule și Nessus în varianta scriiturii. Poeziile se transformă în exerciții de plonjare în sine, sondarea straturilor subconștientului, fără nimic din joaca absurdă a „dicteului automat” (A. Breton). Prima mare..., „dezvrăjire” este semnată de Platon, în ceea ce privește cunoașterea (Mitul peșterii); omul suferă de un viciu sau de ignoranță, nu poate cunoaște realitatea pentru că se lasă ademenit de

„lumea umbrelor” - de imaginar, de iluzoriu. Așa cum prizonierii în peșteră, privați de minima libertate de mișcare, iau drept realitate jocul umbrelor și al focului, viața, moartea, iubirea, timpul, scrisul devin sinonime în pagina de versuri cu gestul sfidător al testării limitelor umanului, căci, dacă realitatea exterioară aflată sub presiunea timpului a devenit de nesuportat, în fața fragilității lumii, a neîmplinirilor din viața cotidiană, cele două artiste se retrag în scris sau în oniric. Înapoi în spațiul primenit de ostilitate „al peșterii”.

Actul confesiunii nu este un „act clar de narcisism” (I.Barbu), întrebările care l-au declanșat tulbură conștiința dilematică. Două discursuri poetice stau încă din incipit sub semnul aceluiași termen – cheie: frica („Mi-a fost frică”, *Afraid! Of whom am I afraid?*) – pusă în ecuația ființei umane. De Moartea scrisă cu majusculă, în manieră simbolistă, imposibil de a-i ignora, deci, forța de sugestie, de acceptarea vieții: „Mi-a fost

frică să mă nasc”; una amână răspunsul, cealaltă transformă retorica întrebării cu o aluzie biblică: „portăreasa din Casa Tatălui Meu” – denotativ,

cădere în banal, conotativ – dublul feminin al păzitorului porților Raiului – cheie de lectură cerută de aceeași utilizare a literei majuscule.

Acceptând viața, asumându-ne destinul, primim, sau ne prefacem a-l primi, și finalul: ” De ce mi-ar fi teamă? Oricum / Mor clipă de clipă pe drum”, ” De viață? Ciudat ar fi să mă tem / De-un lucru ce mă cuprinde concret - Dintr-o existență(...)”. Privirea aruncată dincolo de oglindă, într-un abis, nu se mai întoarce la privitor; ecoul strigătului poate declanșa un răspuns din partea Lui, dacă cel care imploră...” Doamne, Doamne, de ce m-ai părăsit?!” – este destul de vrednic. A crede în transmigrație, a spera în Nirvana, a dori să ajungi ”Madona Dumnezeu”, a-ți cere” dreptul la umbră”, când viața te obosește și extincția este dorită: ” De-Nviere? Răsăritul oare s-ar teme/ De ziua ce mâine –o să vină/ Cu fruntea ei pretențioasă?/ Coroana-mi mai iute-i de vină!”; ” Nu mă părăsi,/ Nu mă lăsa singură”.

Actul confesiunii este prin natura lui intim; cititorul este un intrus, a descifrat ocultarea, a văzut cum a fost scris sufletul, a asistat la nașterea poeziei, a experimentat odată cu artiste le drumul invers, din realitate către sine, din afară - înapoi, în” peșteră”, privirea narcisistă în oglinda celui lalt eu; desigur s-a întrebat: dar eu? Pe mine mă poate ajuta limbajul să scap din capcana timpului, să opresc zilnica mea dizolvare în bătrânețe, în moarte?

BIBLIOGRAFIE (selectiv):

- Blandiana, Ana, Orologiul fără ore, Humanitas, București, 2016
- Dickinson, Emily, Singurătate și poezie, Litera, București, 1995,
- Platon, Mitul peșterii, selecție de texte filozofice, bookspot.ro

Jocul în orele de limbi străine

Profesor de limba franceză, **Bati Luminița**
 Liceul Teoretic „Onisifor Ghibu”, Cluj-Napoca

Rezumat: Din cele mai vechi timpuri, jocul a fost una dintre ocupațiile specifice activității umane. Pe măsură ce omul a evoluat, studiile sociologice, psihologice, antropologice, pedagogice au evidențiat diverse funcții ale jocului. În mediul școlar, activitățile ludice au dobândit un rol formator, civilizațional și de divertisment. În cadrul orelor de limbi străine este des uzitat pentru a pune în practică cunoștințe, valori, atitudini, abilități.

Cuvinte cheie: activități ludice, educație, limbi străine, competențe, valori.

Introducere

În psihologia clasică, patru lucruri sunt atribuite eminemente omului: creativitatea, munca, jocul și învățarea. Acestea reprezintă activități care se dezvoltă și se îmbunătățesc pe toată durata vieții. Jocul are un loc aparte în viața omului din mica copilărie și până la maturitate.

În opinia lui J. Huizinga jocul este o activitate specifică, încărcată cu sens și tensiune, desfășurat după reguli bine acceptate în mod benevol și însoțit de sentimente de tensiune, de fericire și de relaxare. Același Huizinga mai precizează că jocul este o activitate cu utilitate imediată, reclamând o armonizare între participanți și situația de joc, precum și între aptitudinile care sunt puse în acțiune.

Ținând cont de aceste aspecte, jocul își găsește un loc bine definit în cadrul unei ore de limbă străină. Cântecul, rimele, dramatizările, jocurile de rol se numără printre cele mai practicate activități ludice.

Funcțiile jocului didactic

Jocul este activitatea preferată a copiilor, iar pentru a extrapola, a elevilor aflați în situația de a învăța o limbă străină. Este o modalitate simplă și eficientă. Ce poate fi mai amuzant și mai antrenant decât jocul, ținând cont că se adresează unor elevi mai mult sau mai puțin dotori de a învăța? Deturnându-le atenția de la activitatea didactică prin intermediul unor activități ludice, vor fi mai multe șanse de a-i antrena în practicile de instrucție de la clasă și, de ce nu, de a le da posibilitatea de a descoperi limba printr-o manieră agreabilă și mai puțin obositoare.

Este deja recunoscut că jocul se caracterizează și prin felul în care determină achiziția competențelor. Care sunt așadar funcțiile considerate relevante din prisma învățării, căci acesta este contextul în care este folosit.

Funcția psihologică ține de sentimentele, atitudinea, comportamentul și temperamentul elevului în momentul în care este angrenat într-un moment ludic. La acestea se adaugă tot ceea ce implică cunoașterea și dorința de cunoaștere. Atitudinea și sentimentele din momentul în care elevul se regăsește în situația de învățare este definitorie pentru atitudinea ulterioară relativă la achiziția de cunoștințe noi. Motivația se adaugă imediat ca un element fundamental în canalizarea motivelor care împing elevul spre dorința de cunoaștere. Fără motivație, nimic nu se construiește.

Odată motivația găsită, o nouă funcție este pusă în joc, și anume cea educativă. Jocul dezvoltă valori și comportamente morale în diverse situații de viață. Formarea și luarea la cunoștință a atitudinilor și a valorilor sunt cu atât mai importante cu cât noi traversăm o perioadă în care

se insistă pe toleranță, acceptare, egalitate, etc. Tinerii, căci lor se adresează profesorul prin jocurile didactice, trebuie să fie conștienți de toate acestea, precum și de faptul că obligațiile lor viitoare vor fi cele de a pune în practică aceste atitudini și gesturi și de a ști cum să reacționeze și să combată atitudini contrare.

În cele din urmă amuzamentul și plăcerea de a se simți confortabil în timpul unei activități care solicită atenția și creativitatea sunt prezente. Divertismentul, dorința de a (se) juca, buna dispoziție se îmbină în momentul în care un joc se desfășoară.

Toate aceste funcții ale jocului se articulează pentru a stimula elevul în activitatea lui intelectuală. În acest moment, dat fiind că perioada cea mai propice pentru învățare este constituită de anii de formare în școală (cu toate că tendințele merg spre învățarea continuă de-a lungul vieții), profesorul trebuie să se asigure că furnizează elevilor jocuri care vor ranforșa acele valori formatoare pe care le vor aplica în situații concrete de viață.

Jocul în ora de limbă străină

Trezirea curiozității, contextualizarea, exemplificarea, refolosirea în contexte noi, fixarea, evaluarea constituie tot atâtea momente ale lecției în care jocul poate să se regăsească.

Învățarea unei limbi străine se rezumă *grosso modo* la folosirea cuvintelor, structurilor,

sintagmelor în diverse situații de comunicare. Limba este practică prin schimburi verbale, ceea

ce constituie limba în funcționarea ei. Asimilarea limbii se face fie prin activități simulate, fie prin activități în situații reale, concrete. În acest caz, apropierea realului are mai multe șanse de a fi asimilat în mod natural. Orice joc constituie un pretext pentru practicarea limbii. Chiar și fixarea structurilor poate reprezenta o situație de învățare autentică.

Formarea principiilor și abilităților comunicative (vorbit, tactici, mnemotehnici), conduc la facilitarea exprimării, la stimularea imaginației, la independența în gândire, la spiritul de observație. Utilizarea într-o manieră personală și deci nouă a structurilor într-o limbă străină ține de creativitate și de originalitate.

Natura jocului, condițiile de joc și scopul în care este utilizat, numărul de participanți, interacțiunea având o finalitate cu ajutorul regulilor constituie tot atâtea principii de care profesorul trebuie să țină cont. La acestea se adaugă resursele, sala de clasă, elevii (cu nivelul, dispoziția, nevoile lor), gestiunea timpului. Acești parametri sunt foarte importanți și trebuie întotdeauna avuți în vedere înainte de orice activitate la clasă.

Limita activităților ludice

Pe lângă principii, există, bineînțeles, consecințe inerente oricărei interacțiuni umane. Conflicte, agresivitate, comportamente antisociale sunt doar câteva dintre neajunsurile care se pot ivi pe parcursul derulării unui joc. Numărul de participanți prea mare sau un număr limitat de participanți, plictiseala, frica de eșec sau experiența

anterioară sunt încă alte câteva aspecte de care profesorul trebuie să fie conștient.

Concluzii

Jocul rămâne activitatea preferată a celor care învață o limbă străină, făcându-i să uite că se află într-o sală de clasă și deci la școală și că timpul lor este destinat învățării și nu distracției. Tocmai acest aspect este uitat de multe cadre didactice – școala este locul unde sunt și momente amuzante, care se mulează pe cele educative.

Bibliografie

1. Caré, J.-M., Debyser, F. (1991), *Jeu, langage et créativité*, Hachette, Paris.
2. Huizinga J., (2012), *Homo ludens*, Humanitas, București.
3. Siek-Piskozub, T. (2002), *Jocuri și activități distractive în învățarea limbilor străine*, Polirom, Iași.
4. Le Français dans le monde n° 358 disponibil la <https://bn.fipf.org/publication/le-francais-dans-le-monde-358/> și consultat pe 10.08.2023.

Activități interactive pe platforma Goosechase
Profesor **Croitoru Daniela-Ramona**
Liceul "Ștefan Procopiu", loc. Vaslui, jud. Vaslui

Inspirată din vânătorile de comori, Goosechase este o platformă care, din 2011, facilitează activități interactive pentru echipe. Am descoperit această platformă cu prilejul participării la cursul "Going Digital in a Innovative Classroom" organizat de ITC-International Training Center din Praga în perioada 11-15 iulie 2022. Cursul a fost organizat în cadrul proiectului de mobilități **ERASMUS+** pentru educație școlară pe care Liceul "Ștefan Procopiu" l-a implementat în perioada 01.09.2021-30.11.2022 (numărul de referință 2021-1-RO01-KA121-SCH-000007332).

Pe parcursul celor 5 zile de curs, am explorat diverse aplicații și platforme dar cel mai mult mi-a plăcut GooseChase (www.goosechase.com), motiv pentru care am decis să îl aplic la mai multe clase. Astfel, am elaborat câteva jocuri pe această platformă; am aplicat câteva dintre ele la mai multe clase și feedback-ul primit din partea elevilor a fost unul pozitiv. Elevii au apreciat munca în echipă, desfășurarea activităților în afara sălii de clasă, interacțiunea și starea de bine creată de misiunile distractive. Profesorul poate crea jocuri atât pentru disciplina predată, cât și pentru orele de consiliere și orientare, pentru activitățile din Săptămâna Verde sau Școala Altfel. Sarcinile de lucru pot fi și academice dar și distractive.

Elevii, organizați în 5 echipe (acesta este numărul de echipe permis de un cont educațional gratuit) trebuie să rezolve un anumit număr de sarcini de lucru/misiuni (numărul de sarcini de lucru/misiuni

este stabilit de profesor în funcție de obiectivele activității, particularitățile de vârstă ale elevilor, timpul disponibil, dificultatea sarcinilor de lucru). Pentru fiecare misiune îndeplinită, fiecare echipă primește puncte (profesorul poate stabili orice număr de puncte; pentru fiecare sarcină de lucru/misiune, eu am stabilit câte 10 puncte iar la unele am adăugat și puncte bonus). În timp ce elevii rezolvă sarcinile de lucru/misiunile, profesorul monitorizează activitatea acestora pe platformă, analizează rezolvările misiunilor încărcate de elevi, scade puncte din cele alocate fiecărei misiuni dacă rezolvarea nu este corectă sau adaugă punctele bonus. Profesorul poate lăsa mesaje pentru a justifica scăderea punctelor sau motivele pentru care a primit punctele bonus. Profesorul lucrează pe platforma www.goosechase.com în timp ce elevii lucrează pe aplicația pe care o descarcă pe telefon.

Jocuri pe care le-am creat:

- 12 jocuri care explorează teme legate de starea de bine, emoții, creativitate, provocări distractive etc. și care pot fi utilizate în orele de dirigenție sau în "Școala Altfel".
- 4 jocuri care explorează aspecte legate de istoria, cultura și civilizația românească ("România, țara mea", "Mari Români", "Unirea Principatelor Române", „Femei celebre în România”).
- 4 jocuri care pot fi aplicate la orele de limba română deoarece explorează 4 opere literare: "Ion", "Moara cu noroc", "Enigma Otiliei", "O scrisoare pierdută".

- 2 jocuri care explorează aspecte legate de Uniunea Europeană.
- 8 jocuri care explorează 7 din cele 17 obiective de dezvoltare durabilă din Agenda 2030 adoptată de ONU în anul 2015.

După preluarea unui joc, profesorul poate să adapteze sarcinile de lucru/misiunile în funcție de obiectivele stabilite, de particularitățile grupului de elevi sau de timpul pe care îl are la dispoziție. Înainte de a prelua jocurile trebuie să vă faceți cont pe platformă. Nu uitați să vă faceți un cont educațional. Este gratuit, are anumite limitări (permite doar organizarea de jocuri de 5 echipe, poate fi aplicat doar un joc în același timp) dar cred că este suficient pentru aplicarea jocurilor. În continuare, voi descrie pașii pe care trebuie să-i parcurgeți după crearea contului educațional dacă doriți să creați un joc propriu pe platforma goosechase.com.

Pentru a realiza un nou joc, mergeți la secțiunea "My experiences", apoi "New experience" și completați următoarele secțiuni: Photo/Image - încărcați o imagine reprezentativă (în format png, jpg sau bmp) pentru jocul creat, Name/Titlu - scrieți un titlu pentru jocul creat, Description/Descriere - adăugați câteva informații despre joc, Location/Locație - secțiunea este opțională (platforma utilizează GPS pentru a-i ajuta pe participanți să găsească jocul), Password/Parolă - secțiunea este opțională, dar se recomandă utilizarea unei parole pentru a împiedica alte persoane să se alăture jocului.

Misiunile sunt sarcinile de lucru pe care trebuie să le rezolve elevii (în grup sau individual). Există mai multe opțiuni pentru organizarea unui joc, în funcție de obiectivele stabilite. Poate fi stabilită o limită de timp în care elevii încearcă să realizeze cât mai multe misiuni și să obțină cât mai multe puncte (așa pot organizate concursurile de grup). Pentru fiecare misiune trebuie stabilite:

- Tipul de dovadă care trebuie încărcat: imagine, material video, text, locație GPS.
- Titlu (maxim 100 de caractere), scurtă descriere (maxim 2000 de caractere), numărul de puncte alocat. Pot fi stabilite propriile punctaje sau se poate selecta punctajul dintr-o listă predefinită; Goosechse "oferă" următoarele punctaje: 400, 500, 600 și 1000. Se recomandă stabilirea unor punctaje mai mici. Profesorul stabilește punctajul în funcție de dificultatea misiunii.
- Accesați secțiunea "Add mission to list" pentru a stabili tipul de dovadă: fotografie sau video, text sau GPS.
- Se poate seta ca misiunile să apară elevilor treptat.

În cazul în care ați selectat "Photo and video mission", accesați secțiunea "Accepted submissions" pentru a stabili dacă se acceptă doar fotografie, doar video sau ambele. Accesați secțiunea "Submission Sources" pentru a stabili dacă fotografia și/sau materialul video trebuie să fie live sau poate fi încărcat din telefon. În cazul în care ați selectat misiune de tip text, puteți menționa și răspunsurile acceptate. Profesorul poate stabili dacă grupele/elevii pot vedea materialele încărcate de celelalte grupe/ceilalți elevi. Misiunile create se salvează automat în banca proprie de misiuni. Se pot utiliza misiuni de la jocurile create anterior sau din banca de misiuni a platformei.

Accesați secțiunea "Participants" pentru a stabili tipul de joc: individual sau pe grupe. În cazul în care aveți contul Educator Basic, puteți stabili doar jocuri pentru grupuri.

Accesați secțiunea "Start&End" pentru a stabili durata jocului. Durata jocului poate fi stabilită atât manual cât și automat. După ce elevii au primit

indicațiile necesare, jocul poate începe! În timpul jocului, profesorul poate monitoriza activitatea jocului prin accesarea subsecțiunilor din secțiunea "In Game":

- **Activitty Feed:** profesorul vede ultimele răspunsuri ale participanților. Materialele pot fi descărcate în calculatorul profesorului.
- **Leaderboard:** profesorul vede scorul fiecărei echipe.
- **Submissions:** profesorul poate vedea materialele încărcate de elevi (în funcție de misiuni sau echipă, în ordine alfabetică).

În caz că ați creat un joc și puteți să îl trimiteți unui coleg (prin trimiterea link-ului sau invitație pe email):

- **Co-Managing** – doi profesori administrează același joc aceluiași grup de elevi; orice modificare realizată de unul dintre profesori, apare automat și în jocul celui alt profesor.
- **Coping** – profesorul care primește o dublură a jocului pe care o poate modifica și aplica fără ca modificările să apară și în contul celui alt profesor.

Cuvintele pe care le asociez cu aceste activități pe această platformă: creativitate, colaborare, interacțiune, conectare, motivație, învățare, rezolvarea de probleme, managementul timpului, stare de bine.

Webografie:

www.goosechase.com

<https://www.itc-international.eu/erasmusplus/going-digital-in-an-innovative-classroom>
<https://sites.google.com/view/acreditareerasmus2021-2027/anul-i/rezultate>

*Studiu privind rolul proiectelor și parteneriatelor educaționale în învățarea
centrată pe elev la disciplina biologie
Profesor dr. Ionescu Mariana
Liceul Teoretic Bechet*

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciam, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse,

cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Școala este o organizație care învață, dar nu e totdeauna și un loc al învățării: școlile rezistente la noutate și la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile. Cel mai mare dușman al învățării organizaționale este incapacitatea de a ieși din propriul sistem de gândire, dintr-un cerc vicios de practici, de experiențe și de reguli, pe care organizația ajunge să le considere imuabile.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-

și competențele de comunicare. Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun” (Cucos, 2009).

Constantin Cucos (2009) clasifică diferitele tipuri de parteneriat educațional:

- *în funcție de domeniul de colaborare:* parteneriate în vederea finanțării derulării unor proiecte; parteneriate de realizarea a unor proiecte comune de dezvoltare instituțională; parteneriate de dezvoltare a unor proiecte comune didactice; parteneriate ce vizează contracte de cercetare; parteneriate ce au ca scop activitățile de formare profesională; parteneriate în vederea organizării de manifestări științifice și publicarea produselor; parteneriate de inițiere, derulare, evaluare a unor programe internaționale.

- *în funcție de scopul și obiectivele urmărite:* parteneriate de reprezentare: federații, uniuni, consilii, alianțe, coaliții; parteneriate operaționale cu proiecte concrete ca motiv al asocierii.

- *în funcție de durata de desfășurare:* parteneriate pe termen scurt; parteneriate pe termen mediu; parteneriate pe termen lung.

- *în funcție de forma de finanțare:* parteneriate cu finanțare integrală; parteneriate cu finanțare

parțială; parteneriate fără finanțare; parteneriate cu autofinanțare.

- *în funcție de tipul de unitate:* unitate de învățământ; agent economic; instituții și organisme guvernamentale centrale/locale; instituții nonguvernamentale (Cucos, 2009).

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare. Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică: identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității; găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus; organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus; identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim; combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini; utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care: urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ ; valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor

supuși actului educațional; organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă; formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ; au un efect pozitiv pentru munca desfasurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala: împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete; acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor; se creează legături la nivelul comunității; se stimulează gândirea critică; se educă percepția multiculturalității; se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa: creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării; stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității; creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor; reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar; creșterea ratei promovabilității școlare;

asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală; ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional; formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii; asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra; transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional școală-familie-comunitate.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii

educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter

opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale. Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

Bibliografie

1. Bătrînu, E.. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

*Metode moderne în predarea limbii și literaturii române*Profesor **Mariana Bobirică***Colegiul Național "Octav Onicescu",**București*

În contextul unei Româнии sfâșiate de transformări economice, socio-politice, culturale și spirituale, pandemia a devenit factorul esențial care ne-a determinat să reaşezăm sistemele de valori, să întoarcem privirea spre ceea ce ne defineşte, spre ceea ce contează, realmente, în viața comunității noastre, dar, mai cu seamă, să revalorizăm școala românească, context pentru a considera învățământul o prioritate națională.

Păsămite, cu toții rămâneam cu convingerea că facem bine ceea ce am învățat cândva cu privire la procesul instructiv-educativ, așezând în centrul preocupărilor noastre de dascăli predarea și evaluarea, așa cum fiecare dintre noi a înțeles și a experimentat de-a lungul vremii, ignorând condiția primordială a progresului, în speță, adaptarea la evoluția științei și a tehnologiei, la digitalizare. Bunăoară, metodele didactice folosite atât de insistent, pe principiul că acestea și-au dovedit eficiența, ne-au pus în dificultate în momentul suspendării cursurilor cu prezență fizică, obligându-ne să găsim soluții pentru învățământul on-line la care nimeni nu s-ar fi gândit vreodată, în absența unei realități atât de agresive, precum pandemia.

Deși, conform tradiției, pedagogia se referă la evoluția individului (gr.pais, paidos=copil, agoge=educație), discuția nu poate omite conceptul de pedagog, întrucât la aproape 33 de ani de la evenimentele care au marcat România în 1989, mentalitatea celui care educă nu s-a schimbat aproape deloc, așa cum nu s-au schimbat nici

metodele didactice pe care le utilizează în lecții vetuste. Curios, nu? Într-o eră a digitalizării, s-ar fi impus, fără echivoc, o regândire a conținuturilor, a strategiilor didactice, care să genereze formarea și dezvoltarea competențelor impuse de o societate nouă, astfel încât fiecare individ să răspundă activ și eficient cerințelor acesteia. Dar, oricât de performantă și de temeinică însușită ar fi, o metodă sau o strategie didactică nu poate deveni eficientă în absența vocației educatorului, mai mult, îl va afunda în plafonare. De aceea, dascălul ar trebui să-și dezvăluie harul în asigurarea echilibrului dintre teorie și practică, învățând elevul să aplice, în diferite contexte de viață, ceea ce i-a transmis, căci una dintre metehnele învățământului românesc nu este alta decât centrarea lecției pe transmiterea informațiilor.

Neîndoielnic, perspectiva pragmatică trebuie să se reflecte în orele de limbă și literatură română, afirmând ceea ce ne individualizează la nivel mondial, fără să ignorăm promovarea multilingvismului și a interculturalității, embleme ale unui individ deschis spre nou, modernitate și progres. Se cuvine să precizăm că s-au făcut pași importanți în această direcție, manualele alternative oferind prilejul de a aplica și de a exersa noțiuni și concepte, mai cu seamă, de limbă și comunicare, în detrimentul analizelor literare, cele mai multe, prăfuite. Considerăm că ar fi un câștig formidabil ca obiectivul principal al lecțiilor de limbă și literatură română să aibă în vedere însușirea competenței comunicative. Aceasta presupune, firește, accesul la competența

lingvistică, dar rolul profesorului ar deveni acela de a-i forma și dezvolta elevului capacitatea extralingvistică care facilitează identificarea sensului, condiție primordială pentru accesul la mesaj.

Fără să ne gândim prea mult la acest aspect, pandemia ne-a trezit la realitate, arătându-ne cât este de important factorul extralingvistic, căci conexiunea cu elevii n-a fost altceva decât conectarea la pătratele negre, tot atâtea câți elevi care, din comoditatea spațiului de acasă sau de oriunde, dar nu din băncile de clasă, spuneau *prezent* la apelul catalogului, și el electronic.

Ne-am întrebat cum o să răspundem acestei noi realități, cum o să ne descurcăm, încotro se îndreaptă școala și am realizat că viitorul arată precum ecranul pe care îl privim...sau poate nu... Cine știe? Nu putem, firește, să negăm avantajele pe care le oferă tehnologia, căci am nega obiectivele principale ale acesteia, ignorând realitatea vizibilă în toate domeniile de activitate socio-profesională, anume că tehnologia sprijină progresul umanității. În învățământ, de pildă, proiecțiile video, proiectele realizate prin utilizarea aplicațiilor, lecțiile atractive derulate prin

accesarea internetului, a imaginilor redade, în timp real, de drone, constituie câteva dintre marile realizări ale oamenilor pentru oameni.

Lecțiile de limbă și literatură română își revendică farmecul nu numai din vocația dascălilor, ci și din metodele digitale pe care le utilizează. Să experimentăm diferența dintre o *lecție clasică* despre Junimea, cu multe informații, dificil de urmărit și derularea aceluiași conținut sub auspiciile tehnologiei, sub sigla *Junimea în Sectorul 7*, un film despre junimiști, în notă pamfletară, care răspunde și celui mai avid consumator de on-line, postat pe Youtube, cu 350 k de vizualizări, într-un timp record.

Suntem de părere că e timpul unei atenții captate prin inserții digitale, prin apelul la ecranizările, realmente valoroase, ale operelor literare rulând pe videoproiector, prin audierea colajelor muzicale de excepție compuse pe texte poetice care redau, prin armonii, sentimentele autorului, prin videoclipurile despre viața scriitorilor. E vremea schimbării mentalității dascălului, viziunea lui sincronizându-se cu modul în care trebuie să răspundă școala copiilor născuți într-o eră digitală.

*Dezvoltarea potențialului elevilor supradotați – provocare sau oportunitate?*Profesor **Camelia Nicoleta Oprea**,*Liceul Tehnologic "Dacia", Pitesti*

Elevii supradotați și talentați din sălile de clasă nu par să aibă multe oportunități de a se dezvolta la potențialul lor maxim. Această observație este ridicată în mai multe articole de cercetare, rapoarte guvernamentale și mărturii din cercurile de practică educațională.

Recent, Comitetul Premiului Abel l-a ales pe Andrew Wiles, un matematician din Oxford, drept câștigător al premiului în 2016. Wiles a marcat științele matematice, pentru că a reușit să rezolve o problemă pusă de Pierre de Fermat, din Franța, în urmă cu mai bine de trei sute de ani. Această problemă, cunoscută sub numele de *ultima teoremă a lui Fermat*, a fost expusă în 1637 și a trezit interesul unui mare număr de matematicieni care au încercat să o rezolve, dar fără succes, timp de mai bine de trei secole, înainte ca Wiles să producă o demonstrație care a pus capăt eforturilor colective.

Cel mai interesant aspect al acestei povești este faptul că pasiunea lui pentru acest puzzle datează de la vârsta sa fragedă (zece ani), când a început să-și arate talentul precoce pentru matematică: un fenomen destul de rar, dar nu unic. Acest exemplu demonstrează amploarea talentului pe care o persoană îl poate poseda în matematică. Multe alte exemple ale acestei surprinzătoare precocități sau talent pot fi găsite în scrieri, precum cea a tânărului Gauss, un alt geniu matematic care la vârsta de zece ani a găsit un mod ingenios de a calcula suma

primelor sute de numere naturale în mai puțin de zece minute.

Astăzi, unii elevi prezintă mai multe semne de supradotare sau talent la matematică la începutul carierei școlare, mai ales atunci când se confruntă cu provocări descurajante. De exemplu, Krutetskii (1976) notează că, chiar și la o vârstă fragedă, unii copii tind să perceapă relațiile dintre diferitele elemente ale unei probleme, să generalizeze aceste relații din cazuri particulare și să demonstreze o mai mare flexibilitate în alegerea strategiilor de rezolvare a problemelor. Potrivit cercetătorului, aceste trăsături sunt mai degrabă precursore ale competențelor avansate, care apar în general mai târziu în cariera academică a studenților.

Alte exemple de abilități sunt capacitatea de a scurta căile raționamentului, de a stoca cunoștințele într-un mod la fel de „matematic”, pe atât de productiv și eficient, formând un mod foarte particular, chiar abstract, de a raționa matematic. Freiman (2006) a descris un caz al unui elev de zece ani care, în contextul rezolvării problemei „strângeri de mână”, a venit cu o formulă generală pentru calcularea numărului de strângeri de mână pentru orice număr de persoane, în timp ce, în provocarea inițială, trebuia să calculeze pentru opt persoane. Această problemă a fost pusă în manualul Mathematical Challenge (Lyon și Lyon, 1981). Pentru a rezolva această problemă, elevul a început prin a studia cazurile mai simple ale problemei cu două, trei, patru, cinci și șase persoane pentru a vedea, folosindu-se de acești colegi de clasă, care i-au servit drept „modele” concrete, cum funcționează „în viața reală”. Apoi, a reprezentat aceste cazuri folosind o diagramă

pentru a descoperi în sfârșit o regularitate pe care a oficializat-o prin emiterea unei conjecturi generale: pentru a calcula numărul de strangeri, pur și simplu adăugați toate numerele de la unu până la numărul care este cu unu mai mic decât numărul total al oamenilor.

S-a documentat în literatura științifică că elevii supradotați și talentați învață diferit decât alți elevi (Rogers, 2002). Cu toate acestea, acești studenți adesea nu au suficiente oportunități de a-și dezvolta întregul potențial intelectual și creativ în clasă. Două motive sunt adesea invocate pentru a explica acest decalaj: programele școlare sunt limitate la un strict minim de abilități și cunoștințe, în timp ce profesorii nu au pregătirea, timpul și resursele pentru a depăși acest minim (Johnson, 2000).

Câteva întrebări puse de cercetători în ultimele două până la trei decenii dezvăluie probleme importante legate de dezvoltarea supradotării și a talentului. Cum putem educa elevii supradotați în sălile de clasă pentru a ajuta la cultivarea talentului lor natural? Cum faci ca fiecare student să-și realizeze întregul potențial?

Incapacitatea unui sistem de învățământ de a dezvolta întregul potențial al elevilor săi cei mai dotați ar putea avea mai multe consecințe negative, atât pentru societate, cât și pentru individ. La nivelul individului riscăm să-i pierdem interesul firesc, curiozitatea și chiar setea de a învăța. Elevii care sunt substimulați în clasă pot deveni nemotivați sau chiar frustrați de faptul că nu pot merge mai departe cu materialul și în cele din urmă încep să perturbe clasa și chiar să abandoneze complet. Alții se pot simți inconfortabil fiind

diferiți de ceilalți. Elevii supradotați pot experimenta uneori prejudecăți și bullying din partea colegilor lor. Prin urmare, unii vor încerca să-și ascundă talentele.

În a doua jumătate a secolului al XX-lea, dezbaterile s-au intensificat cu privire la fiabilitatea testelor IQ și la natura însăși a supradotării. Au fost puse mai multe întrebări. Este supradotarea înnăscută sau dobândită? Putem dezvolta talentul? Este dotarea generalizabilă (în toate domeniile) sau specifică domeniului? Rolul mediului, precum și modalitățile de stimulare a supradotării au fost, de asemenea, factori studiați de cercetători. Acest lucru a condus la dezvoltarea mai multor teorii despre abilități, inteligență și talent. Cele de la Guilford (1967), Vernon (1971), Sternberg (1997), Gardner (1983), Gagné (1985) și Renzulli (1986) au câștigat o oarecare popularitate în rândul cercetătorilor și practicienilor școlii.

Aceste modele reflectă în mod clar complexitatea problemei supradotării și a talentului, subliniind trăsături diferite și variate de personalitate. Renzulli vede talentul ca fiind intersecția a trei elemente cheie: capacitatea peste medie (adesea înnăscută), creativitatea (dezvoltată) și angajamentul față de o sarcină (perseverență). Gagné face o distincție explicită între supradotare (dar, înnăscut, ușurință) și talent (dobândit, dezvoltat la nivel de expert, rezultat al efortului, exercițiilor). În timp ce a poseda supradotare poate ajuta la dezvoltarea unui talent (asociat în modelul său cu un nivel ridicat de competență), crearea unui mediu favorabil acționează ca un catalizator în acest proces de dezvoltare; șansa ar putea fi și un alt factor contributiv (Gagné, 1985).

Tehnica sociometrică de consiliere a elevilor
 Profesor **Saizescu Cristina-Alexandra**
Liceul Tehnologic Energetic „Regele Ferdinand I” Timișoara

Consilierea școlară reprezintă o componentă esențială a serviciului educațional, de aceea trebuie să fie compatibilă cu scopurile formative ale întregului proces formativ și să servească intereselor beneficiarilor direcți a serviciului educațional – elevii.

Consilierea educațională reprezintă o relație interumană de asistență și suport oferită de persoana specializată în consiliere educațională și elev, respectiv grupul de elevi, având ca scop dezvoltarea personală a lor, crearea stării de bine și evitarea situațiilor de criză. Consilierea vizează armonizarea celor trei piloni ai educației: familie – elev – școală, în vederea realizării unei educații eficiente și dezvoltării optime a personalității școlarului.

Principalul instrument utilizat în cadrul metodelor sociometrice îl constituie testul sociometric care, de la Moreno și până în prezent, a fost utilizat cu o dublă destinație: să permită determinarea locului pe care îl ocupă un individ în contextul relațiilor interpersonale din grup, respectiv să permită detectarea structurii psihologice globale a grupului, cu diferitele lui substructuri, în centre de influență și grade de coeziune, reprezentate grafic schematic printr-un tablou sintetic numit sociogramă. Pot fi astfel identificați liderii informali, poate fi evaluat cât de popular este liderul formal, capacitatea de influențare, principalitatea sau care sunt membrii marginalizați.

Cercetarea cu ajutorul testului sociometric parcurge câteva etape distincte: alcătuirea și aplicarea testului sociometric, prelucrarea datelor și alcătuirea sociomatricei sau a matricei sociometrice, întocmirea sociogramei, formularea concluziilor și aplicarea lor - reorganizarea grupului potrivit acestei imaginii obținute sau diferite alte intervenții considerate oportune.

Sociomatricea este un tabel care are atât pe orizontală, cât și pe verticală inițialele numele indivizilor grupului. Pentru întocmirea sociomatricei se citește numele celui care a întocmit testul și se trec răspunsurile sale (de la 1 la 3 sau 5) pe orizontală în dreptul rubricilor verticale care indică membrii aleși sau respinși. Pe baza datelor înscrise în sociomatrice se calculează diferiți indici sociometrici. Astfel, indicele de status sociometric (ISS) ne arată numărul de alegeri primite de fiecare subiect X și deci, puterea de atracție exercitată de individul X în cadrul grupului și se află prin însumarea pe verticală a numărului de alegeri primite, fie prin formula:

$$ISS = n / N-1$$

unde n = numărul de indivizi care l-au ales pe X și N = numărul total de indivizi din grup.

Membrii grupului care primesc un număr mare de alegeri au un grad mare de sociocentralitate, situându-se în statusul de lider, de persoană centrală, cei cu număr mic

compun categoria izolaților. Prin însumarea pe orizontală a numărului de alegeri efectuate de fiecare subiect se poate afla gradul de expansivitate afectivă a acestuia.

Pe baza sociomatricii se poate realiza o primă analiză a structurilor preferențiale ale grupului la nivel individual, evidențiindu-se poziția ocupată de fiecare membru al grupului în cadrul acestei structuri. Pentru aceasta se poate calcula și indicele de status preferențial (ISP) al fiecarui subiect în parte, indice considerat mult mai sensibil decât ISS-ul, care ia în considerare atât alegerile, cât și respingerile și se calculează cu formula:

$$ISP = Na - Nr / N - 1$$

unde Na = numărul alegerilor exprimate de subiect; Nr = numărul respingerilor primite; N = numărul membrilor grupului. Valorile indicelui ISP pot fi foarte diferite - atât pozitive, cât și negative, punând în evidență poziția diferiților indivizi în cadrul grupului: populari, lideri, nesemnificativi/indiferenți, izolați, respinși, iar cunoașterea acestor poziții ne dă posibilitatea surprinderii gradului de incluziune socială a membrilor grupului, măsura în care ei sunt acceptați sau nu de către grupul de apartenență.

Clasa sau grupul școlar îndeplinește pentru membrii săi funcția de integrare socială, care răspunde unor nevoi fundamentale ale individului - de apartenență, de recunoaștere, de afirmare, de status, de aceea este important de studiat sub aspect sociometric. Interacțiunile din interiorul grupului pot influența activitatea de consiliere și deschiderea spre schimbare a elevilor. Avantajul utilizării sociogramelor este acela de a oferi o radiografie clară a stării

relațiilor la un moment dat și la o situație dată, putând fi radical diferită pentru o altă situație sau un alt criteriu.

Mai jos voi reda un exemplu de test sociometric aplicat formațiuni de studiu alcătuite din 15 elevi, cărora li s-au măsurat preferințele în ceea ce privește relația de prietenie:

1. Mergi în tabără, iar în autocar au mai ramas 3 locuri libere. Pe care colegi din clasa ta alegi să ocupe cele trei locuri rămase? (ordinea preferințelor contează)

a).....

b).....

c).....

2. Mergi în tabără cu clasa ta, iar în autocar sunt mai puțin cu 3 locuri decât elevi. Pe care colegi din clasa ta îi alegi să coboare și să rămână acasă? (ordinea alegerii contează)

a).....

b).....

c).....

Precizări: încearcă să fi foarte sincer(ă), răspunsurile tale vor rămâne secrete (nu vor influența în niciun fel relațiile voastre ulterioare), iar această fișă trebuie neapărat semnată.

Numele și prenumele.....

Data

Datele obținute au fost prelucrate și sunt redată în mod sintetic mai jos:

Numărul de preferințe	Numărul de elevi cu aceleași preferințe	I.S.P.	Valoarea psihosocială de tip preferențial
14	1	0,82	Elevii POPULARI
12	1	0,70	
10	1	0,58	
8	1	0,47	Elevii ACCEPTAȚI
5	1	0,29	
3	1	0,17	
2	2	0,11	
1	1	0,05	
0	0	0	Elevii INDIFERENȚI
-1	1	-0,05	Elevii MARGINALIZAȚI
-2	2	-0,11	
-4	1	-0,23	
-5	1	-0,29	
-6	2	-0,35	
-11	1	-0,64	
-20	1	-1,17	

Bibliografie

- Băban, A. (coord.). *Consiliere educațională*, Editura Psinet, Cluj-Napoca, 20019
- Chelcea, S., *Metodologia cercetării sociologice*, Editura Economică, București, 2014

- Dafinoiu, I., *Elemente de psihoterapie integrativă*, Editura Polirom, Iași, 2010
- David, D., *Psihologie clinică și psihoterapie*, Editura Polirom, Iași, 2016
- Dumitru, I. Al., *Consiliere psihopedagogică. Baze teoretice și sigestii practice*, Iași: Editura Polirom, Iași, 2018

*Morality and immorality in
F. Scott Fitzgerald's THE GREAT GATSBY*
Profesor **Calborean Ana**
Colegiul Tehnic "August Treboniu Laurian" Agnita

F. Scott Fitzgerald, in his *The Great Gatsby*, intends to unmask the illusions of the dynamic world of the Jazz Age. The novel depicts the flamboyance and glamour of the American society, aiming to approach some fundamental themes such as morality, money, love, combining „the strategies of the romance with those of the realist novel of manners”²⁵. In a world governed by materialism, a reevaluation of its moral foundations is seen as an imperative. The author tries to draw the attention to the huge gap between the appearance of glamour and happiness which surrounds the Buchanans and their basic immorality perceived and revealed by one of the characters, Nick.

Coming from a place where human and Christian ethics are highly valued, Nick Carraway is the representative of that society, seen in opposition with the one found in the East. Throughout the novel, he proves to be the only character untouched by the increasing immorality defining all the others. He seems to be the sober conscience with the role of highlighting the character's decay, their alienation from the traditional moral values. The big cities attract people into the moral misery which define their inhabitants. Thus, „ Nick Carraway relocates from the West, a place where

the moral values are upheld, to the East, a place of meretricious values of wealth and social affairs (...). after living in New York, people sacrifice their moral standards and turn to corruption (...).²⁶

Although the image of the rich family, the embodiment of the American Dream, the Buchanans are fundamentally shallow people, only focused on living a comfortable and glamorous life. In this respect, Arthur Mizener states that „the life of Daisy and Tom and their friends is made by the image of a life exquisitely graceful on the surface, with a moral defect at its heart.”²⁷. The first clue to the lack of ethics which characterizes both members of the family is the news that “Tom’s got a woman in New York”. Drawn by mechanical gestures, the rich couple leads a monotonous existence, glamorous but immoral and insensitive, which hides the lack of genuine emotions: “*The instant voice broke off, ceasing to compel my attention (...) I felt the basic insincerity of what she had said. It made me uneasy, as though the whole evening had been a trick of some sort to extract a contributory emotion from me. I waited, and sure enough, in a moment she looked at me with an absolute smirk on her lovely face, as if she had asserted her membership in a rather distinguished secret society to which she and Tom belonged*” (*The Great Gatsby*, p. 23).

²⁵ Metzler, J.B, *English and American Studies*, Stuttgart, 2012, p. 141

²⁶ Wescott, Glenway, *The Moral of Scott Fitzgerald. The Great Gatsby – A Study*. New York, Charles Scribner’s Sons 1962, p.212

²⁷ Mizener, Arthur, *Afternoon of an Author. Introduction*. Charles Scribner’s Sons, New York, 1962, p. 7

Tom embodies the decay of man's moral values: although an adulterer, he sees himself as a model of mankind. He is basically a racist, a misogynist who thinks that it is all right to cheat on his wife, but it is not fine to be cheated on. Tom's affair with a married woman hints at the immorality of the upper class. Not only do they ignore the moral belief in the sacredness of marriage, but human ethics are also denied: violence comes natural to Tom, more than clear in the apartment scene, when he breaks Myrtle's nose as the woman pronounces Daisy's name. Even though he does not do anything illegally to gain his fortune, Tom's way of achieving his wealth is no less immoral than Gatsby's: he inherits his money from a late uncle and enjoys it contrary to Christian ethics. But the climax of decay is the indirect murder of Gatsby, even more, the destruction of Gatsby's dream, of his ideal to which Jay Gatsby's whole innocence was sacrificed. Jay, as opposed to Tom, represents "all that is glorious and tarnished about the Roaring Twenties"²⁸.

A female figure, Daisy, although seen as the symbol of beauty and innocence, is in fact a genuine representative of her class. She is corrupted by the taste of money, by the materialism of her class reflected upon her fascination with beautiful things:

Suddenly, with a strained sound, Daisy bent her head into the shirts and began to cry stormily. "They're such beautiful shirts" she sobbed, her voice muffled in the thick folds.

"It makes me sad because I've never seen such-such beautiful shirts before" (The Great Gatsby, p. 79).

That is why she married Tom, although in love with Gatsby. She wanted to grab the chance given to her by fate, she wanted to secure herself a good position in high society, a position which could give her everything she had longed for. Daisy is, most of all, an insensitive woman as, after running Myrtle down on her way back home, she eludes moral responsibility by escaping justice and leaving Gatsby to take the fall.

The main character, Jay Gatsby, a poor young man, is attracted to this insensitive world of the rich. His way of getting rich himself, illegally selling stolen bonds, although defies every moral law, it does not change the purity of his heart, as he does it all in the name of his love for Daisy. The material things are just the means by which he hopes to get her back. Thus, even though he is apparently a murderer and a "swindler", beneath this appearance there are genuine feelings which give his life integrity as opposed to the Buchanons, who allow materialism to lead their lives. "Gatsby possesses qualities which other characters in the novel cannot aspire to. He is full of hope, he has an unjaded sense of the romantic and maintains a form of nobility throughout his doomed life as a pseudo-aristocrat"²⁹. In fact, Gatsby's death is a consequence of his failure to grasp Daisy's real nature, a failure to see her for what she really is: a selfish and immoral woman.

Another female character, Jordan, is the embodiment of the modern woman fitting perfectly into the world she lives in. In this respect, she uses any means necessary to make sure she will be the winner. Myrtle, the "heavy-hipped Venus of

²⁸ Bewley, Marius, *Scott's Fitzgerald's Criticism of America*, New York, Charles Scribner's Sons, 1962, p.264

²⁹ Brucolli, Mathew, McCabe Atkinson, *As Ever, Scott Fitzgerald*. New York, J.B. Lippincott Company, 1972, p.23.

the valley of ashes”³⁰, who uses her charm, her own body to obtain material advantages, defies every moral law, as she never has in mind the possibility of hurting her lover’s wife or even her husband. Myrtle never thinks of herself as a sinner, she only wants to enjoy the experience of being rich, of playing the role of a sophisticated woman. George Wilson has no scruples himself in misleading Myrtle with the image of a prosperous young man. When she finds out his real financial status, Myrtle has no remorse in cheating on him, as she considers that George had been the immoral one when he lied to her about his wealth.

Thus, *The Great Gatsby* is the story of the American Dream gone wrong. The characters embody figures who seek to enjoy the success promised to them, but they end up in tragedy ³¹. What Fitzgerald intends to underline throughout his novel is the idea that the moral imperfections of the upper class are turning into a serious issue which might lead to the dissolution of the traditional society, as we know it. Therefore, the

author’s solution is the return to the basic moral values represented in the novel by “this Middle Western city”.

BIBLIOGRAPHY:

- Bewley, Marius, *Scott’s Fitzgerald’s Criticism of America*, New York, Charles Scribner’s Sons, 1962;
- Brucolli, Mathew, McCabe Atkinson, *As Ever, Scott Fitzgerald*. New York, J.B. Lippincott Company, 1972;
- Metzler, J.B, *English and American Studies*, Stuttgart, 2012;
- Mizener, Arthur, *Afternoon of an Author. Introduction*. Charles Scribner’s Sons, New York, 1962;
- Ruland, Richard, Bradbury, Malcom, *From Puritanism to Modernism: A History of American Literature*. New York, Penguin Books, 1991;
- Wescott, Glenway, *The Moral of Scott Fitzgerald. The Great Gatsby – A Study*. New York, Charles Scribner’s Sons 1962.

³⁰ Mizener, op.cit, p. 5

³¹ Ruland, Richard, Bradbury, Malcom, *From Puritanism to Modernism: A History of American Literature*. New York, Penguin Books, 1991, p. 248

Un dascăl de școală din perioada interbelică- Aurel E. Peteanu

Prof. Șipoș Ibolya

Liceul Teoretic „Iulia Hasdeu” Lugoj

Unul dintre marii dascăli ai Banatului interbelic este legat de numele lui Aurel E. Peteanu. Cunoscut ca scriitor, cărturar, publicist, profesor la liceul Coriolan Brediceanu din Lugoj, toată activitatea lui pe tărâm cultural și educativ i-a creat un autentic prestigiu în țară și peste hotare. Originar din Transilvania de Nord, bunicul său, Simion Peteanu a fost coleg de liceu cu Avram Iancu. După revoluția de la 1848 optează pentru studii teologice și devine preot în comuna Jucu lângă Cluj. Are mai mulți copii și cel mai mic, pe nume Iosif îmbrățișează cariera tatălui, devenind paroh la Surducu Mare, județul Caraș Severin. Aici se însoară cu Octavia Mioc fiica unui meseriaș din Fizeș, județul Timiș. Au un singur copil pe nume Aurel, care se naște în parohia tatălui la 12 august 1887. Școala primară a urmat-o în Ticvaniul Mare și Vârșeț, iar cele secundare la Timișoara, Lugoj și Beiuș, unde susține și bacalaureatul în 1906. Studiile universitare le absolvă în anul 1914 la Universitatea din Budapesta (Facultatea de Teologie și Facultatea de Drept). Timp de un deceniu a fost preot greco-catolic în localitatea Lighed (Pădureni) județul Timiș. Nu se mulțumește cu studiile superioare și se decide să-și perfecționeze cariera prin obținerea doctoratului la Cluj în 1918 cu lucrarea „Poezia populară română din județul Caraș Severin”. Tot în anul Marii Uniri este numit profesor și din 1929 director la cel mai mare liceu din urbea lugojană - liceul Coriolan Brediceanu - funcție pe care o va păstra până la pensionare.

Desfășoară în toată perioada interbelică o vastă activitate publicistică, scriind articole cu subiecte

de istorie, teologie, estetică, literatură și muzică în ziare ca „Poporul Român”, „Tribuna”, „Plugarul Român”, „Progresul”, „Drapelul”, „Răsunetul”, „Gazeta Lugojului”, „Timișana”, „Banatul”, „Acțiunea”, „Cuvântul satelor”, „Banatul literar”, „Fruncea”, „Luceafărul”, „Luminătorul”, „Santinela”, „Timișoara”.

Trecerea Banatului sub administrație românească îi permite să se implice cu toată energia tinereții în toate manifestările culturale, devenind membru în 39 de societăți culturale. Întemeiază la Lugoj în 1925 la Lugoj revista „Răsunetul cultural”, cu apariție lunară până în 1932. Pentru promovarea tinerelor talente înființează la liceul unde lucrează revista „Primăvara Banatului” și „Semenicul” având colaboratori în tot Banatul. Din inițiativa profesorului Peteanu, prin deschiderea unor liste de subscripții se vor ridica trei busturi ale unor mari personalități lugojene în frunte cu Coriolan Brediceanu, Traian Grozăvescu și Ion Vidu.

Perioada interbelică este cea mai importantă sub aspectul creației științifice, Peteanu reușind să publice mai multe cărți despre personalitățile bănățene implicate în luptele naționale din perioada dualismului austro-ungar: Din galeria marilor dispăruți ai Banatului. Figuri reprezentative (Alexandru Mocioni-1934, Iosif Popovici-1935, Coriolan Brediceanu-1935, Valeriu Braniște-1938) și broșurile: Dialectul poporului român bănățean -1920, Influența lui Propertius asupra lui Ovidiu-1920, In memoriam-1928, Banatul pitoresc-1940. Devine președinte al Astrei, secția Banat, și din postura de conducător organizează nouă despărțăminte și 150 cercuri

culturale. A fost ales și președinte al Sindicatului Ziariștilor Profesioniști din Banat și membru în comitetul de conducere al scriitorilor români bănățeni. Obține pentru activitatea desfășurată pe tărâm școlar și cultural ordinul Meritul Cultural clasa I și din partea guvernului francez distincția Ofițer al Academiei pentru înființarea Societății de lectură franceze în cadrul Liceului „Coriolan Brediceanu” din Lugoj.

Valoarea profesorului emerit a fost recunoscută chiar de către superiorii săi. O inspecție desfășurată la 14 februarie 1944 arăta într-un proces verbal redactat de inspectorul general

Gheorghe Dumitrescu meritele profesorului lugojean: „Nu pot să închei acest proces verbal fără a aminti, oricât de sumar despre activitatea dlui director Peteanu Aurel. E suficient să răsfoiască cineva lucrările d-sale: Banatul pitoresc, -din galeria marilor dispăruți ai Banatului-lucrarea de doctorat asupra poeziei populare din Banat, revistele „Semenicul” și „Primăvara Banatului”, conduse de d-sa, precum și să observe cu atenție programele sărbătorilor comemorative pentru Eminescu, Coriolan Brediceanu, Valeriu Braniște, Aurel C. Popovici, și alte figuri de seamă ale românilor, pentru a înțelege ce operă de cultură, de educație și naționalism a înfăptuit dl. Aurel

Peteanu. Profesor distins, cu posibilități de a dirija energiile din școală, să aducă maximum de muncă în folosul școalei și știe să trezească interes și entuziasm în această instituție. De aceea toate organele de control și personalitățile culturale, în afară de școală, îi aduc prețuirea deosebită, la care mă alătur și eu“.

Obligat să se pensioneze prin lege în 1945 la vârsta de 60 de ani, nu renunță la școală, vine regulat la locul unde a fost director, și rezolvă probleme de bibliotecă și administrative, fără să fie plătit. Ajută colegii mai tineri, pune la dispoziție cărți din propria bibliotecă pentru cine era interesat de istoria trecutului. De la minister din București i se propune să facă demersuri pentru continuarea activității, dar refuză orice ajutor. O scrisoare de la ministerul învățământului trimisă de un inspector interesat de activitatea sa didactică își exprima regretul, că Peteanu a refuzat orice ajutor de a mai lucra la catedră:

„Iubite Domnule Peteanu,

Îmi pare foarte rău, că te-ai resemnat așa ușor și n-ai vrut – din scrupule- să vii la București. Mă obișnuisem să te văd, așa cum ai fost o viață întreagă, energic și hotărât și în căutarea drepturilor matală. Nu e târziu nici acum. Și eu chiar te-aș ruga să vii. E păcat de energia Matală să fie irosită în... odihnă de acum, de altfel binemeritată. Sincer spun că nici nu-mi închipuiesc că nu vei veni. Mă uit să te văd dintr-o clipă în alta. Recitec mereu paginile Matală din studiile trimise și nu-mi vine să cred, că te poți despărți așa de ușor de realizările care poartă pecetea ființei Matală în întregime. Din partea mea Te socotesc mereu în activitate și niciodată nu mă voi obișnui să te văd altfel“.

După o viață închinată școlii și cercetării, eruditul profesor a murit în 1961 la vârsta de 73 ani, fiind înmormântat cu onoruri de întreaga comunitate lugojeană.

Bibliografie:

- Dr. Aurel E. Peteanu, în *Răsunetul* (Lugoj), 1945, XXIV, nr. 40, 7 octombrie, p. 1-2.
- Emilian Iclozan, *Mari dascăli de odinioară: Prof. dr. Aurel E. Peteanu*, în *Redeșteptarea* (Lugoj), 1992, III, nr. 70, 11-17 septembrie, p. 5
- Gheorghe Luchescu, *Aurel Emil Peteanu (1887-1961)*, în *Banat* (Lugoj), 2010, VII, nr. 10 (82), p. 9.

Conceptul de educație incluzivă a unui copil supradotat
 Profesor **Cosmina Mihaela Georgescu**
 Liceul Tehnologic "Dacia" Pitești

Conceptul de educație incluzivă a fost emis în contextul dezbaterilor prilejuite de evoluțiile socio-educative de la sfârșitul secolului abia încheiat, ale căror rezultate au fost consemnate în documente de recunoaștere internațională: Convenția cu privire la drepturile copilului, Convenția cu privire la lupta împotriva discriminării în domeniul învățământului, Declarația Conferinței mondiale de la Jomtien (1990) cu privire la Educația pentru toți, Declarația Conferinței de la Salamanca, 1994, cu privire la „educația incluzivă”.

Toate aceste documente circumscriu interesul pentru eliminarea oricăror forme de discriminare în câmpul educațional și propun incluziunea ca principiu cu valoare morală, socială și educațională. Argumentul fundamental care explică și justifică principiul incluziunii se întemeiază pe principiile educației democratice care își propune să influențeze într-un sens pozitiv și nediscriminativ comportamentul tuturor educabililor. Ceea ce aduce nou acest concept este maximizarea efectelor educative în raport cu fiecare dintre subiecții supuși acestei acțiuni, în condițiile acceptării diferențelor de ordin psihoindividual.

Educația incluzivă sugerează unele modalități concrete de realizare a principiului „educației pentru toți” și de reducere a costurilor sociale ale educației.

Într-un sens larg, incluziunea privește eliminarea oricăror discriminări care afectează principiul respectării diferențelor interindividuale. Ea se

configurează nu numai ca o soluție de ordin socio-politic, ci și ca un principiu metodologic capabil să dea o nouă orientare acțiunii educative practice și managementului educațional,

Într-un sens restrâns, ideea de incluziune privește procesul copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) în clasele școlare obișnuite (regular classrooms). În acest caz, se acceptă premisa că etichetarea plasarea copiilor în școli speciale este ineficientă și discriminatorie.

Ideea de incluziune se definește prin referire la ceea ce ar însemna „excluderea din rațiuni de ordin pedagogic”. În funcție de acest criteriu, cele mai frecvente modalități de excludere întâlnite în școală se întâmplă când:

- unii copii care sunt cuprinși în sistemul de învățământ nu fac față cerințelor școlii (excludere metodologică) dintr-un motiv sau altul;
- copiii au anumite deficiențe sunt incluși în instituții speciale unde primesc un sprijin educativ specializat, dar sunt astfel excluși din învățământul public (excludere/segregare instituțională);
- unii copii nu frecventează școala, fiind considerați inapți, deși ar putea să o facă dacă instituția școlară și comunitatea ar găsi unele soluții pentru a veni în ajutorul acestora,

Unele dintre aceste forme de excludere își au originea în concepții privind politica educațională, după cum altele îl privesc direct pe educatorul

școlar, care este chemat să adapteze modurile de instruire la particularitățile elevilor.

De obicei, în contextul interacțiunilor directe cu elevii, constatând gradul crescut de eterogenitate a grupului școlar, educatorul este tentat să adopte una dintre următoarele:

se complăce în ideea că acei elevi care nu răspund la solicitări conform așteptărilor sale au probleme speciale pe care nu le poate soluționa de unul singur;

Să accepte că unii elevi nu vor ajunge niciodată să atingă standardele generale ale dezvoltării prevăzute de curriculum-ul școlar;

Să caute să dezvolte noi strategii de predare capabile să stimuleze și să susțină participarea la lecție a tuturor elevilor.

Desigur că cea mai corectă și mai avantajoasă atitudine, considerată din punctul de vedere al principiilor incluziunii, este ultima, adică aceea de punere în lucru a unor noi strategii de predare, de utilizare a unor modalități eficiente de a interacționa cu elevii săi. Lucrul acesta nu este ușor, mai ales când gradul de eterogenitate al grupului școlar este ridicat, iar diferențele dintre elevi sunt foarte mari.

Pentru a putea vorbi de strategii de educație pentru copii supradotați trebuie, în primul rând, să cunoaștem definițiile legate de această noțiune de “copil supradotat”.

Copiii supradotați și talentați sunt cei care sunt identificați de către persoanele calificate profesional, care posedă abilități demonstrate sau potențiale ce arată o mare capacitate de realizare în domenii ca intelectul, creativitatea, activitatea academică, capacitatea de lider sau în artele

teatrale și vizuale și care, din acest motiv, necesită activități sau servicii speciale ce nu sunt oferite, de obicei, de către școală.

Identificarea copiilor talentați a fost realizată tradițional printr-o combinație de proceduri ce include teste de inteligență, activitatea școlară și identificarea de către profesor. Măsurătorile adiționale de creativitate și gândire productivă sunt testate experimental.

Un mod de identificare a copiilor supradotați foarte bine pus la punct constă în faptul că instituțiile de educație preșcolară trebuie să garanteze printr-o formă pedagogică dezvoltarea următoarelor aspecte:

Caracteristici în planul învățării:

- vocabular avansat pentru nivelul de vârstă/ nivelul școlar.

- interes pentru lectură.

Caracteristici motivaționale:

- perseverență în efectuarea temelor.

- perfecționism.

Caracteristici în planul creativității:

- originalitate în rezolvarea problemelor și în asocierea ideilor

Caracteristici de lider:

- încredere în sine și în succesul alături de cei asemeni lui

- adaptabilitate la situații noi

Caracteristici în planul judecății morale și sociale:

- interes și preocupare pentru toate problemele existente

-interes pentru relații cu copii mai mari și adulți.

Toate aceste aspecte, fundamentate pedagogic, trebuie să fie definite pe baza etapelor procesului de identificare individuală și trebuie să se finalizeze prin modalități concrete care să permită intervenția educațională adecvată nevoilor sale prin cadre specializate în domeniu

Problematica diferențelor dintre elevi naște, adesea, întrebări dificile pentru profesor: „Ce să faci și cum să procedezi ca profesor, astfel încât să păstrezi și în același timp să ștergi diferențele dintre elevi?!” sau „Până când respectul diferențelor este moral și din ce moment accentuarea diferențelor creează prilejuri de frustrare și de discriminare?!”

Cercetările din domeniul psihologiei învățării și dezvoltării au demonstrat că în mediul școlar este necesar să se țină seama de acele diferențe care semnifică variabilitatea comportamentului uman și care privesc următoarele situații:

toți copiii au nevoie de sprijin în învățare, dar nu toți în aceeași măsură și în același fel;

Fiecare elev învață în ritmul său (considerat ca timp necesar pentru achiziționarea unei unități de conținut);

pentru obținerea aceluiași rezultat în învățare, unii este necesar să depună un efort mai mare, alții un efort mai mic;

Uni elevi sunt mai receptivi la influența educativă decât alții.

În legătură cu aceste determinații, principiul pedagogic al incluziunii promovează cerința aplicării unor metodologii diferențiate și diversificate care să favorizeze procesele de individualizare a instruirii și adaptarea acestora la particularitățile educabililor. Intervenția educațională este concepută astfel încât în centrul ei să fie plasat cel ce învață cu particularitățile lui de dezvoltare psihofizică, în serviciul căruia sunt manipulați factorii de ordin psihologic, psihosocial și metodologic ce pot contribui la creșterea efectului procesului educativ. Singurul element discriminativ rămâne acceptarea faptului că fiecare învață într-o manieră personală și că, din acest punct de vedere, oricare prezintă asemănări, dar deosebiri față de ceilalți. Educația incluzivă apare, astfel, ca fiind un răspuns complex pe care pedagogia îl oferă școlii care aspiră să realizeze o unitate în diversitate. În felul acesta, ea militează pentru respectul față de fiecare individ și pentru recunoașterea diferențelor drept principiu fundamental al realizării educației de bază pentru toți.

S.O.S lectura – aceiași realitate, o nouă perspectivă
Profesor **Gâdioi-Călinescu Raluca-Cătălina**
Colegiul Tehnic Gheorghe Asachi, Onești, Bacău

„Dacă aş fi pus în situația de a-i explica unui tânăr de 15-20 de ani de ce e bine să citească, probabil primul lucru pe care i l-aş spune este că mai târziu va fi prea târziu. Nu e un răspuns foarte convingător, dar e cel puțin cu certitudine adevărat.

E ca atunci când îți faci o casă. Nu toți ne dorim palate, dar vrem cu toții o locuință în care să nu ne frecăm umerii de pereți, atunci când ne mișcăm.

Citim ca să ne facem locul în care să putem locui.”

(Liviu Papadima, De ce (să) citim? în Dilema veche)

Trăim vremuri tulburi de nesiguranță, de frică fără limite și refuzăm să ne amintim că doar setea de cunoaștere, doar lectura ne-ar putea salva din situația dramatică în care suntem. Despre ciumă sau despre altfel de pandemii s-a scris și se va mai scrie, fie că e vorba de literatură sau de lucrări științifice. Este oare de ajuns? Căci așa cum ni se prezintă lucrurile azi, nu citim nu receptăm mesajul nu putem să îl adaptăm la lumea în care trăim, nu putem găsi niciun fel de soluție. Avem nevoie de îndrumare, de dascăli care știu cum să se adreseze tinerilor de azi pentru a-i întoarce înapoi la cărțile deschise, de scriitori care să se apropie tot mai mult de sufletul cititorilor. Iată câteva rânduri șterse de praful uitării care ne demonstrează că istoria se repetă: „Fost-au gândul meu iubite cititoriule, să fac Letopisețul Țării noastre Moldovei, din descălecatul ei cel dintîi, carele au fostu de Traian-împăratul și urdzisăm și începătura

letopisețului. Ce sosiră asupra noastră cumplite aceste vremi de acmu, de nu stăm de scrisori, ce de griji și de suspinuri.” (Miron Costin în Predoslovie „Letopisețului Moldovei de la Aron Vodă încoace”).

Cumplitele vremi de acum pe care le trăim nu sunt doar din epoca pandemiei, epoca în care cititorul nu citește din motive ce privesc siguranța și securitatea sa. A împrumuta o carte, a ține legătura cu Biblioteca școlii și apoi a orașului în care trăiești este pentru cei mai mulți cititori de azi o utopie

dureroasă pentru dascălii acestor cititori care nu înțeleg că misiunea lor ar trebui să fie aceea de a transmite mai departe, generațiilor ce vin mesajul cărților scrise. Viața veșnică a unui scriitor sau poet este asigurată numai și numai dacă îi citim opera. Nu mai trăim vremurile în care a citi o carte însemna a-ți găsi profesorul, mentorul pentru dezvoltarea ta personală și continuă. Diagolul cititorului de azi cu cartea scrisă care îl așteaptă cu nerăbdare pe rafturile bibliotecii este întrerupt de o cea mai gravă realitate pe care o numim simplu: frică, frică de a nu lua vreun virus sau de a-l transmite fără intenție altui cititor. Știm că frica este molipsitoare, dar ne dorim să găsim calea cea mai sigură pentru ca lipsa lecturii să nu devină o boală gravă ce ar putea schimba viitorul tinerilor de azi.

Cumpletele vremi de acum sunt vremi în care evoluția își pune amprenta tot mai mult. Tinerii de acum nu mai sunt ca noi, tinerii de altădată. Generația noastră tânără trăiește într-o realitate dublă. Așa se explică abilitatea acestor tineri de a face mai multe lucruri în același timp. Așa se explică faptul că se nasc cu abilitatea de a folosi orice tip de telefon sau computer. Noi, cei din altă generație, avem nevoie de instrucțiuni, de cărți, de profesori pentru a învăța cum să predăm o lecție în online pe computer, pe tabletă sau pe telefon, în timp ce elevii noștri vin dintr-o altă generație care s-a născut cu această abilitate pentru care noi muncim din greu să o dobândim. Și atunci, ne punem întrebarea: care mai este rolul nostru de dascăli? Cum ar trebui să abordăm această realitate pentru a le demonstra elevilor noștri că nu numai literatura, ci și lectura este o artă. Arta de a citi despre asta ar trebui să le vorbim elevilor noștri, nu despre obligativitatea de a citi.

Oricum am privi această realitate, există o singură perspectivă lectură. Oricât am încerca să o evităm,

cu totii, indiferent de generație, ne dorim ca ceilalți să ne aprecieze pentru originalitatea și creativitatea noastră și de ce nu pentru cât de multe lucruri știm. Acesta este sensul la care face trimitere Liviu Papadima în articolul său: „Citim ca să ne facem locul în care să putem locui.”, să ne regăsim pe noi înșine pentru ca mai apoi să putem evolua. Așa se face că lectura este azi o necesitate de urgență. Cărți există iar editurile românești se dezvoltă și devin din ce în ce mai puternice, în ciuda faptului că numărul cititorilor scade. Va deveni oare cartea scrisă cel mai de preț obiect de valoare din casele noastre? Direcția este greșită. Este nevoie de dascăli care să își asume libertatea de a lăsa în urmă programa și de a-i ghida pe elevi în acest univers necunoscut lor. Activitățile extra-școlare sunt o soluție în acest sens.

Vom face referire, în rândurile ce urmează, la un proiect educațional mai vechi dar la fel de nou și actual și necesar ca la începuturile sale. Este vorba de Clubul de lectură „Vocea cărților”, înființat cu ceva timp, înainte de pandemia cu Coronavirus. Doi ani de zile, acest proiect și-a căutat forma iar azi, putem auzi din nou „Vocea cărților” mai aproape, tot mai aproape de noi. Partenerul acestui proiect educațional este Biblioteca Radu Rosetti din Onești. În momentul actual, aceste „cumplete vremi de acum” ne interzic să aducem elevii unii lângă alții în jurul unei cărți deschise. Nu ne mai rămân decât „poveștile la gura sobei” pentru ca acest club să supraviețuiască și să își atingă obiectivele. S-a plecat de la sintagma „povești la gura sobei” și clubul de lectură și-a modificat forma. Mai întâi a trecut în mediul online, singurul care permite profesorului să adune la un loc mai mulți elevi, din clase diferite. Întreaga activitate a clubului s-a modificat, accentul căzând nu pe relația cititorului cu cartea scrisă și cu biblioteca, ci pe abilitatea de a face o lectură expresivă, de a

vorbi despre cartea citită și apoi de a scrie despre aceasta.

Arta de a spune o poveste și arta de a scrie o poveste trebuie să susțină și conducă mereu spre arta de a citi pentru ca apoi în mintea elevilor să răsăre o singură teoremă: literatura este artă. A intra în universul ei înseamnă a visa, a imagina. Iar atât timp cât lucrurile se întâmplă așa frica de a ne apropia de o carte scrisă se diminuează. Pentru ca întâlnirile din online să fie mai plăcute și interactive, profesorii coordonatori ai acestui club de lectură au apelat ca o altă artă: teatrul. Jocurile de improvizație de tipul Alfabetul, Expertul, Traducătorul, Căluțul, Improvizație pe stiluri, oferă posibilitatea elevilor de a descoperi literatura dintr-o nouă perspectivă și de a o simți mai aproape de ei. Odată ce au intrat în joc, elevii devin tot mai conștienți de faptul că au nevoie de mai multe informații, de mai multă lectură pentru a afla lucruri noi și pentru a le împărtăși cu ceilalți.

„Dacă lectura va învinge, cu toții vom avea de câștigat!”. Acesta este mesajul pe care „Vocea cărților” îl transmite tuturor cititorilor adevărați care înțeleg lectura ca pe un bilet gratuit pentru a călători oriunde și oricând, ca pe o posibilitate de a se regăsi pe ei înșiși pentru a evolua, ca pe o casă îndejuns de mare în care să poată locui fericiți

alături de alți cititori, asigurând astfel nemurirea cărților scrise. „Dacă lectura va învinge, cu toții vom avea de câștigat!”. acesta a fost și mesajul elevilor care au organizat activitatea. Sub formă de ghicitori sau calcule matematice, mesaje au făcut lectura mai atractivă și mai motivantă, câștigul fiind bucuria de a descoperi, lumina cunoașterii.

Încheiem acest scurt articol cu convingerea că rolul dascălului de azi nu este doar de a semnală, de a trimite un S.O.S., societății actuale despre necesitatea lecturii.

Considerăm că ideile prezentate mai sus pot fi fundația unei noi baze pentru orice dascăl care își dorește să își transforme visul în realitate: nu de a pregăti olimpici sau de a lucra cu cei mai buni elevi, ci de educa cititori adevărați pentru care cartea reprezintă calea unică de a se dezvolta, de a crește ca valoare. Lumea de dincolo de paginile cărților există și ea trebuie să fie locuită de cititori, indiferent de cât de mult sau cât de puțin sunt ei specializați în arta cititului.

Cum încurajăm creativitatea elevului
Profesor **Urs Manuela**
Colegiul Tehnic Media, București

Noțiunea de creativitate la elevi trebuie privită cu deschidere și încurajare. **Creativitatea** este o abilitate esențială și benefică, care îi ajută pe aceștia să gândească în mod inovator, să găsească soluții originale la diverse probleme și să își exprime ideile într-un mod unic și personal. Aș enumera mai jos câteva aspecte importante de luat în considerare în privința creativității la elevi:

***Diversitatea creativității:** Creativitatea se manifestă în moduri variate și unice la fiecare elev. Unii pot fi creativi în arte vizuale, alții în muzică, scriere, matematică sau științe.

***Încurajarea întrebărilor și curiozității:** Trebuie să oferim elevilor oportunități de a colabora și de a lucra împreună în proiecte creative. Colaborarea poate aduce noi perspective și idei încurajând astfel creativitatea colectivă.

***Dezvoltarea gândirii critice:**

Creativitatea este adesea rezultatul gândirii critice și a abilității de a face conexiuni între idei aparent neconectate. Elevii trebuie încurajați să gândească liber, să pună întrebări și să caute soluții inovatoare.

***Asocierea cu materiile școlare:** Creativitatea nu este limitată doar la arte sau literatură. Este important să ajutăm elevii să își dezvolte creativitatea în toate domeniile academice. De

exemplu, pot fi încurajați să găsească soluții inovatoare la probleme matematice sau să abordeze subiecte istorice dintr-o perspectivă neobișnuită.

***Citirea și cercetarea:** Lectura și cercetarea pot să le ofere inspirație și să le extindă orizonturile mentale. Să exploreze o varietate de surse și să își îmbogățească cunoștințele în diverse domenii.

***Exerciții de imaginație:** Să practice exerciții de imaginație și să își dezvolte capacitatea de a vizualiza și a crea scenarii și idei noi.

***Desen, pictură și exprimare artistică:** Să practice activități artistice, cum ar fi desenul, pictura, modelarea sau scrierea creativă. Aceste activități îi pot ajuta să își dezvolte latura creativă și să își exprime liber gândurile și sentimentele.

***Eșecul ca o oportunitate de învățare:** Trebuie să învățăm elevii că eșecul face parte din procesul creativ și că acesta este o oportunitate de învățare și de creștere. Creativitatea implică uneori încercări și erori, dar acestea pot duce la descoperiri și realizări remarcabile.

***Autenticitate și exprimare personală:** Este esențial să încurajăm elevii să își exprime autenticitatea și să își dezvolte propriul stil și voce creativă. Creativitatea ar trebui să fie o

modalitate de a-și dezvolta identitatea și individualitatea.

Prin a privi noțiunea de creativitate la elevi în acest mod, îi putem ajuta să devină indivizi mai încrezători, mai deschiși la provocări și mai pregătiți să aducă inovații în diferite domenii de activitate pe măsură ce își conturează viitorul.

***Recunoașterea efortului și inovației:** Trebuie să oferim feedback pozitiv și recunoaștere pentru eforturile creative ale elevilor. Trebuie să încurajăm inovația și îi putem motiva să continue să exploreze creativitatea lor.

Creativitatea este o calitate valoroasă în toate aspectele vieții, nu doar în cadrul școlii, ci și în viitorul profesional al elevilor. Prin cultivarea acestei abilități, îi putem ajuta să devină indivizi mai încrezători, inovatori și gânditori critici, capabili să aducă contribuții valoroase în societate.

***Încurajarea răbdării și perseverenței:** Creativitatea poate necesita timp și efort. Să fie răbdători și să persevereze în fața provocărilor.

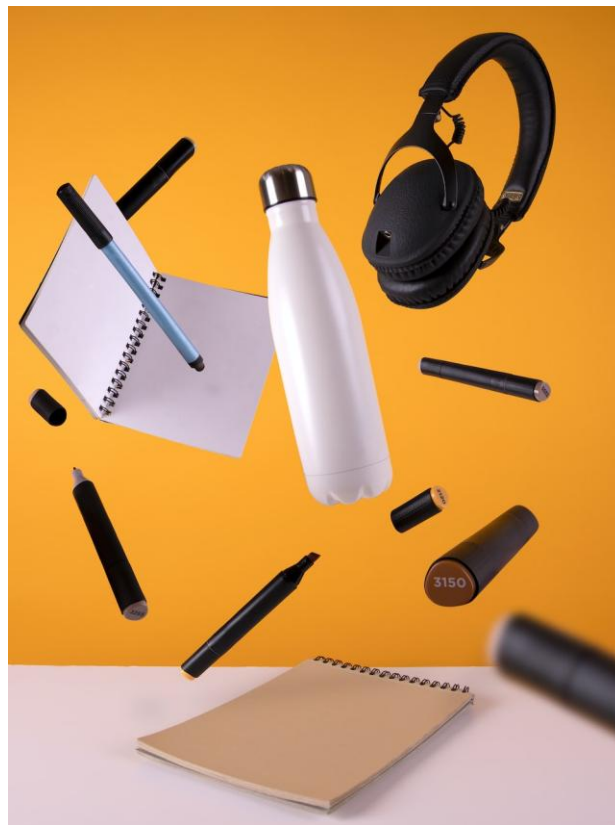
***Gândirea divergentă:** Trebuie să-i învățăm cum să-și încurajeze gândirea liberă și să genereze cât mai multe idei și soluții posibile pentru o problemă sau o temă dată.

***Căutarea inspirației:** Să caute surse de inspirație din artă, natură, cărți, filme sau din experiențele personale.

***Colaborarea și discuțiile creative:** Să lucreze împreună cu alți elevi pentru a discuta și a dezvolta idei noi și inovatoare.

***Menținerea unui echilibru:** Să se asigure că își păstrează un echilibru între momentele de creativitate și cele de relaxare și odihnă, pentru a-și menține mintea deschisă și energizată.

Creativitatea poate fi dezvoltată și îmbunătățită prin practică și deschidere către noi idei și experiențe. Încurajarea elevilor să fie creative îi poate ajuta să dezvolte gândirea critică, rezolvarea de problemă și abilități inovatoare, pregătindu-i pentru o lume din ce în ce mai complexă și competitivă.

Fiecare elev are propriul stil de creativitate, iar important este să fie încurajați și susținuți să-și dezvolte abilitățile creative în mod unic și personal. Creativitatea aduce cu sine o serie de beneficii, inclusive dezvoltarea gândirii critice, a abilităților de rezolvare de problemă și a încrederii în sine.

Iată câteva modalități prin care un elev poate să își dezvolte și să își exprime creativitatea în ziua de azi:

***Proiecte creative:** Implicarea în proiecte creative în afara curriculumului școlar poate fi o modalitate excelentă de a-și exprima creativitatea. Acest lucru poate include activități precum scrierea și publicarea de povești, realizarea de filme scurte, design grafic, pictură, sculptură sau fotografie.

***Participarea la concursuri și competiții creative:** Mulți elevi se implică în concursuri și competiții artistice, literare, de inovație sau științifice. Participarea la astfel de evenimente poate aduce recunoaștere și apreciere pentru abilitățile lor creative.

***Utilizarea tehnologiei:** Elevii pot să utilizeze tehnologia și mediile digitale pentru a-și

***bloguri, videobloguri, animații sau site-uri web** care reflect ideile și pasiunile lor.

***Colaborarea cu alți elevi:** Lucrul în echipă și colaborarea cu alți elevi cu interese similare poate duce la generarea de idei noi și inovatoare. Un proiect creativ în echipă poate fi mai interesant și mai provocator.

***Rezolvarea problemelor:** Abordarea problemelor într-un mod inovator și neconvențional, poate demonstra creativitatea unui elev.

Trebuie să-i încurajăm să găsească soluții inovatoare pentru problemele sau provocările cu care se confruntă.

***Participarea la cluburi și activități artistice sau creative în școală:** Implicarea în cluburi de artă, teatru, muzică, dans sau alte activități creative din școală poate ajuta elevii să-și dezvolte și să-și exprime creativitatea într-un mediu organizat și suportiv.

Indiferent de abordarea aleasă, important este ca elevii să se bucure de procesul creativ și să fie deschiși la explorarea ideilor și a intereselor lor.

Creativitatea este o abilitate valoroasă și benefică, care îi poate ajuta să învețe, să se dezvolte și să își dezvolte potențialul pe multiple planuri.

Competența lectorială. Clubul de lectură. Premise de lucru și sugestii metodologice

Profesor **Trofin Veronica-Daniela**
Liceul Tehnologic „Elena Caragiani”, Tecuci

Lectura e un mod de a fi cu ceilalți, un rendez-vous, un apel captat din nenumăratele care brăzdează eterul, o voință de empatie, de smulgere din egocentrism și insularitate. Ea începe, preluând o excelentă formulă a lui Piaget prin a fi o acomodare la alteritatea textului.

O formă de educație care vine în sprijinul diferențierii învățării, deoarece ține cont de diferitele interese ale elevilor, o reprezintă educația nonformală. Activitățile sunt flexibile, au caracter facultativ sau opțional, îi implică pe elevi în proiectarea, organizarea și desfășurarea lor, nu se pun note și facilitează promovarea muncii în echipă. Acest tip de educație elimină predarea, lăsând loc doar învățării și accentuează obiectivele de tip formativ-educativ. Activitățile pot avea loc în școală sau în instituții din afara ei: CDI, teatre, casă de cultură, cluburi, tabere, biblioteci județene, redacția unor ziare, etc. Complementar lecției de literatură, profesorul dornic să stimuleze sau să dezvolte competența lectorială a elevilor săi poate valorifica și câteva tipuri de activități extracurriculare pe care să le transforme în noi și deosebite de atractive moduri de a fi ale lecturii.

Clubul de lectură este o modalitate excelentă de cultivarea competenței lectoriale în contexte pe care cititorii tineri le găsesc mult mai atractive, considerându-le ieșite din canoane. Succesul acestor cluburi de lectură se datorează spațiilor variate în care se desfășoară: De la săli de lectură din biblioteci, la cofetării, cafenele și parcuri. Cititorii ar trebui să respecte următoarele aspecte: cărțile alese pentru dezbateri, orele de întâlnire, locațiile să fie alese de comun acord cu membrii

grupului; întâlnirile literare sunt conduse de fiecare dată de alt lector/participant. Acesta are libertatea de a propune colegilor teme de dezbateri, cât și o bibliografie selectivă. Am inițiat, la rândul meu, reușita unei astfel de formule prin înființarea clubului de lectură alături de elevi cu titlul: Citește cu bucurie! Titlurile cărților au fost alese de membrii clubului, iar întâlnirile au avut loc în spații cât mai variate: sala de lectură, sala de clasă, foisorul din curtea școlii, terenul de sport și laboratorul TIC. Formula de lucru a avut în vedere profilul cititorului de 12-17 ani, care a vizat pe termen lung formarea unei comunități de cititori avansați. Pentru a atrage membri, am ales cărți care nu se găsesc în canonul școlar autohton și să propun doar texte adecvate vârstei și orizontului de așteptare specific tinerilor cititori de astăzi. Precizez că fiecare membru a primit și pașaport de cititor cu un slogan semnificativ. Fiecare a prezentat câte o carte, folosind metoda „Scaunul autorului”. Ceilalți au pus întrebări despre text, personaje, stilul scrierii, titlul cărții, lecții de viață, etc.

Prin „Clubul de lectură”, am încercat să valorific potențialul fiecărui elev iubitor de lectură, prin folosirea TIM (Teoria Inteligențelor Multiple) în activitatea de lectură. Această metodă îi ajută pe elevi să-și identifice inteligențele tari, să-și rezolve cu ușurință sarcinile de lucru cu ajutorul acestor inteligențe, să depășească stereotipurile legate de tipurile de inteligență și nu în ultimul rând să participe cu entuziasm la activitățile de învățare.

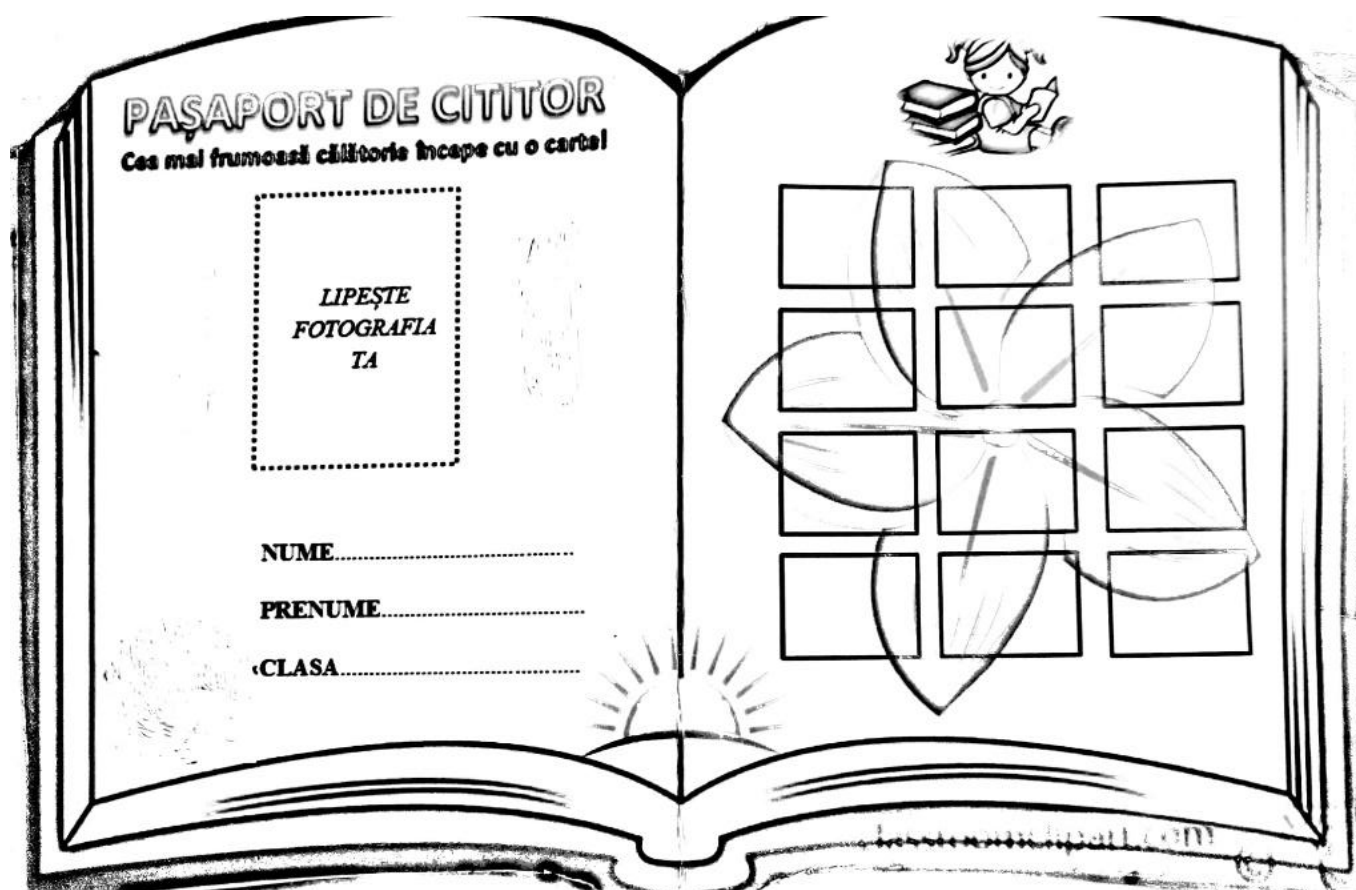
BIBLIOGRAFIE

1. Florentina Sâmișăian- „O didactică a limbii și literaturii române. Provocări actuale pentru profesor și elevi, Ed. Art Educațional”

2. Emanuela Ilie- „Didactica limbii și literaturii române, Ed. Polirom”

3. Revista PERSPECTIVE- Didactica Limbii și literaturii române, anul XII, nr.2/23, 2011

4. Daniel Goleman- „Inteligența Emoțională”

Why Use Drama Techniques when Teaching English?

Profesor **Curpaș Florentina Anca**
Colegiul Tehnic „Traian Vuia” Oradea

Drama fosters motivation and creativity through the diversity and sense of surprise generated by the activities. The rote school routines of memorization and compulsory subject matter does not allow teacher to encourage students use their imagination. The ordinary can be made into an inspiring and memorable learning experience. Drama has the capability to rekindle the routine of our classes and urge the students to imagine in order to accomplish something worthwhile. This will motivate the children to transfer their small success into a life skill of acting exerting creativity when faced with daily challenges.

By doing this, drama can **enhance the students' self-esteem** by giving them the feeling that there is a transfer of responsibility for learning from teacher to learners. Most children are excited by the prospect of performing in front of others as a chance to be the centre of attention. By creating such opportunities, drama promotes a learner-centred approach to language teaching. Students are encouraged to follow an open, exploratory style of learning where creativity and imagination are beyond fixed horizons. This promotes risk-taking with language use, which is an essential element in effective language learning.

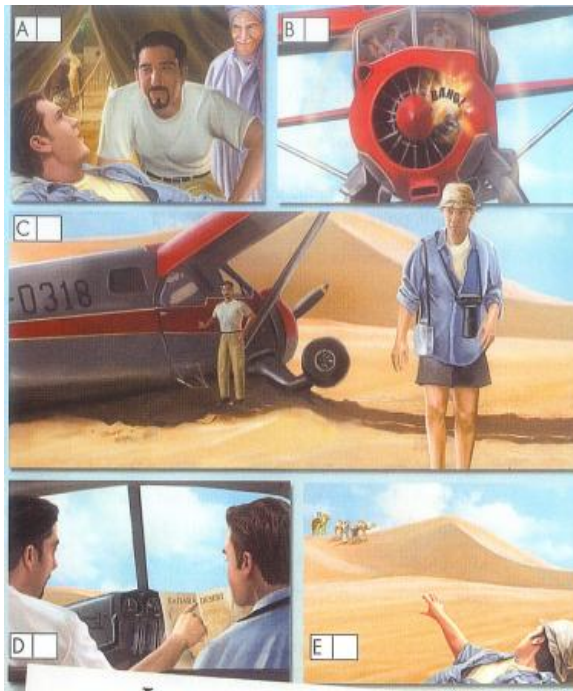
The Inanimate Narrator is a technique of re-telling a story. It allows for creative interpretation and dialogue between the narrator and the audience. It is a variation of the *Speaking Objects* game, and I use it to introduce texts from the

syllabus or the handbooks I teach at various levels (mostly pre-intermediate and intermediate students).

T needs to prepare in advance copies of the picture story and the texts for all the group members.

Procedure:

1. Ss are arranged in groups of three or four, sitting in a tight circle.
2. T hands out a picture story and asks the students to predict the plot and the denouement and put the pictures in the correct order. T plays the story on a CD player and asks Ss to check their answers
3. T hands out the texts. Allows time for reading and discussion in the groups of any comprehension difficulties. T makes sure everyone understands the story.
4. Now, each group is asked to choose and inanimate object which features in the story which interests them and then ask them to write a short script of how a certain sequence of the story would be told if it were written by the object they have chosen. Each object can only describe what they can reasonably know about, and that inanimate narrators may have different information about the people in the story.
5. Each group will delegate "the object" to narrate and act out its story.

LOST IN THE DESERT (Virginia Evans, 2001:39) is an entertaining story to use for this game. It is risky and adventurous, and what is more, it brings together two different cultures, the Bedouin and the European, in a positive rapport building way

LOST IN THE DESERT

Rick Anderson, a magazine photographer, had no idea what would happen to him when he set off over the Sahara Desert in a small plane last month. The view was beautiful, but the sun was boiling hot as Frank, the pilot, flew slowly over the desert.

Rick was taking pictures when he heard a loud bang. What's that noise? he asked Frank. "Something's wrong with the engine" Frank yelled, as the plane began to lose altitude.

A few minute later, Frank managed to land the plane safely in the desert. They checked the radio, but it wasn't working. Rick decided to go for help. Frank tried to stop him, but he couldn't listen. He took a bottle of water and started walking.

The sun was burning his skin, but he went on hour after hour, through the hot desert. His head ached and his lips were dry and cracked. There was no water left in the bottle. He was thinking of turning back when he saw some people on camels in the distance. One of them was waving to him. Rick couldn't believe his eyes. He tried to wave, but he fell exhausted onto the sand.

When Rick opened his eyes he was inside a tent. Frank was there, too. "Some Bedouin men on camels found me at the plane", Frank said softly. Then he followed your footprints in the sand. Every's fine now." Rick smiled gratefully and said, "Thanks to the Bedouins. Oh – maybe we can take some photos of them for the magazine!"

The game is fun because it is improvised and T does not need to allow a lot of time to prepare, otherwise the activity might lose momentum. The powerful make-believe element makes it possible for everyone to get rid of inhibitions and not to feel embarrassingly silly. As a variation, students in other groups could ask questions/interview the object, and a script must not be written and acted out. This makes the activity even more spontaneous and motivating, a chance for students to acquire the new language structures in a memorable way, in a context that may ensure a better retention.

Furhermore, drama helps children sort out moral issues and be more aware of the importance of becoming adults with a good ethics. From the very foundation of history such reflection has happened on the stage, and we could say that the first moral philosophers and psychologists were the ancient playwrights. The ancient Greek theatre was a place where people could learn truths otherwise not stated or acknowledged, where people gathered for entertainment, but were also moved to meditation and introspection, to wondering about life's meaning and values. No wonder that students, too, want to hear stories and to see them enacted on the stage, in movies or television. No wonder that, although fearful or reluctant, at first, students are so taken with the idea of watching or working at their own dramatic productions.

Granted, children need to learn their regular school lessons, but they also need nourishment for their imaginative life. Boys and girls in the classrooms struggle not only with Mathematics and Chemistry, but they also have a hard try at figuring out what life means, and how it ought to be lived. This latter struggle is moral in nature, and educators will surely want to respond to it – think of how we might help young people ponder on the rights and wrongs of this world. (Peterson, 2006: ix)

Bibliografie:

- Evans, Virginia & O'Sullivan, Neil**, (2004), *Click On 2*, Student's Book, Express Publishing, Berkshire, UK.
- Evans, Virginia & Jenny Dooley**, (2004), *Upstream Pre-intermediate*, Student's Book, Express Publishing, Berkshire, UK.
- Maley, Alan & Duff, Alan**, (2005), *Drama Techniques. A resource book of communication activities for language teachers*, Cambridge University Press.
- Peterson, Lenka & O'Connor, Dan**, (2006), *Kids Take the Stage. Helping Young People Discover the Creative Outlet of Theater*, Back Stage Books, New York.

*Utilizarea metodelor activ-participative în procesul instructiv-educativ*Profesor **Bădoi Maria***Liceul Tehnologic "Alexe Marin", Slatina, Jud. Olt*

Procesul de învățământ este un sistem complex, rezultat al interdependenței dintre predare, învățare și evaluare, cu o finalitate bine conturată – aceea de transpunere în practică a idealului educațional, dezvoltarea integral-vocațională a personalității. Calea principală prin care se realizează acest aspect este perfecționarea tehnologiei, respectiv a formelor, metodelor și mijloacelor prin care se ajunge la rezultatul scontat.

Utilizarea metodelor activ-participative, cunoscute și ca metode moderne folosite în procesul instructiv-educativ, nu constituie doar o modalitate de a proiecta diferit demersul didactic, de a ne încadra în actualitatea sistemului de învățământ, cât mai ales o modalitate de a activa și de a responsabiliza elevii în propria dezvoltare, prin ceea ce aceste metode reușesc să dezvolte diferit față de metodele tradiționale în procesul cognitiv al educabililor, iar aici nu amintesc doar dezvoltarea gândirii critice, ci și creativitatea, colaborarea, exprimarea propriei opinii, spiritul de echipă și inițiativa elevilor. Cu siguranță, alături de aceste metode se regăsesc, în fiecare demers didactic proiectat, și metodele tradiționale.

În ceea ce privește aplicabilitatea acestor metode în cadrul disciplinei Chimie, pot afirma că acestea sunt foarte ușor de adaptat conținuturilor prevăzute în programa școlară, contribuind la dezvoltarea tuturor competențelor-cheie, a competențelor generale și specifice, fiind plăcute elevilor, constituind și modalități prin care se poate promova incluziunea școlară în clasa de elevi, elevii lucrând împreună cu plăcere, acordându-și

sprijin reciproc. Prin sarcinile de lucru diferite ale echipelor, rezultatele sunt diverse, opiniile diferite conduc la subiecte noi de discuție, dezvoltându-se în acest fel limbajul elevilor, gândirea critică, concentrarea, capacitatea de argumentare.

De asemenea, prin utilizarea acestor metode, elevii învață să critice constructiv, nu distructiv, ceea ce ajută foarte mult la perceperea diferită a persoanelor și a lucrurilor din jur și la acceptarea diversității culturale, etnice, sociale etc., dar contribuie și la diminuarea absenteismului și la reducerea abandonului școlar, prin atractivitatea și gradul de implicare al elevilor în demersul didactic propriu-zis.

În cadrul disciplinei Chimie, folosesc metodele activ-participative în toate cele trei etape: predare-învățare-evaluare. În etapele de predare-învățare, rolul meu, ca profesor, este de îndrumător, de facilitator al învățării, rolul principal revenind elevilor, care, prin sarcinile elaborate de către mine, trebuie să caute răspunsuri, să își activeze gândirea, să colaboreze, să converseze, să rezolve. Cel mai des, în predare-învățare, utilizez metodele: *Știu - Vreau să știu - Am învățat*, *Ciorchinele*, *Cubul*, *Descoperirea dirijată*, *Pălăriile gânditoare*, *Metoda cadranelor*, *Organizatorii grafici*, *Mozaic* etc.

Pentru etapa de evaluare, încercând să dezvolt elevilor și capacitatea de autoevaluare și interevaluare, dar și să diminuez factorul de stres care se observă în rândul unor elevi în timpul administrării unui test scris, utilizez metodele: *fișa*

de auto-interevaluare, eseul de cinci minute, Turul Galeriei, Diagrama Venn, portofoliul, proiectul etc.

Am observat pe parcursul activității mele didactice că aceste metode au impact pozitiv asupra elevilor, iar rezultatele acestora au înregistrat în timp un progres școlar.

Ofer spre exemplificare una dintre cele mai cunoscute metode interactive – Metoda proiectului.

Metoda proiectului este o metodă de predare-învățare activ-participativă care promovează dezvoltarea capacităților dinamice, dezvoltarea

aptitudinilor elevilor, dar și o metodă de evaluare.

Proiectul este o activitate personalizată, elevii putând decide nu numai asupra conținutului, dar și asupra formei de prezentare.

Caracteristici:

- se desfășoară pe o perioadă de timp de câteva zile sau câteva săptămâni;
- începe în clasă prin precizarea temei, definirea și înțelegerea sarcinilor de lucru;
- continuă în clasă și acasă și se încheie în clasă prin prezentarea unui raport despre rezultatul obținut și expunerea produsului realizat;
- poate lua forma unei sarcini de lucru individuale sau de grup;

- trebuie organizat riguros în etape, ca orice muncă de cercetare;
- facilitează transferul de cunoștințe prin conexiuni interdisciplinare.

Avantajele folosirii proiectului ca metodă interactivă de predare – învățare – evaluare:

- valorizează experiența cotidiană, informațiile și interesele elevilor;
- oferă posibilitatea fiecărui elev de a se manifesta în domeniile în care capacitățile sale sunt cele mai evidente;
- oferă oportunități pentru realizarea unei cooperări educaționale între principalii actori ai educației: elev + elev, elev – învățător, învățători – elev – părinte;
- stimulează acumularea de cunoștințe, dezvoltă capacitățile și abilitățile de comunicare, colaborare și ajutor, determinând învățarea activă.

Trebuie, însă, să avem mare grijă, când, cum și ce metodă aplicăm, deoarece demersurile didactice pe care le inițiem trebuie să fie în concordanță cu particularitățile de vârstă și posibilitățile cognitive și practice ale copiilor. Nu orice metodă poate fi aplicată în cadrul oricărei categorii de activitate sau la orice nivel de vârstă. În alegerea metodelor pe care le vom aplica, trebuie să ținem cont de tema tratată, de tipul ei (de predare, învățare, evaluare)

și de nivelul de dezvoltare intelectuală al copiilor. De aceea, este necesar un studiu profund al acestor metode, o analiză amănunțită, creativitate, responsabilitate didactică și capacitate de adaptare și aplicare.

Bibliografie

1. Cerghit, I., *Perfecționarea lecției în școala modernă*, EDP, București 1983;
2. Ionescu, M., *Strategii și demersuri tipice în predare și învățare*, în Ionescu, M., Radu, I. (coord.), *Didactica modernă*, Dacia, Cluj-Napoca, 1995;
3. Pânișoară, I.-O., *Metode moderne de interacțiune educațională*, în Cerghit, I., Neacșu, I., Negreț-Dobridor, I., Pânișoară, I.-O., *Prelegeri pedagogice*, Polirom, Iași, 2001.
4. Dacia-Bocoș, Mușata, *Instruirea interactivă*, Editura Polirom, Iași, 2013.
5. Negreț-Dobridor, Ion, Pânișoară, Ion-Ovidiu, *Știința învățării: de la teorie la practică*, Iași, Editura Polirom, 2005.

Modele europene de formare a viitorilor asistenți medicali

Profesor **Andrioaie Ana-Maria**
Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău

În anul școlar 2022-2023, Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău implementează proiectul de mobilitate în scop de formare profesională Erasmus+ KA102 VET cu titlul „Competențe europene în îngrijirea pacientului cu afecțiuni neurologice”, număr de referință 2020-1-RO01-KA102-079241.

Scopul proiectului constă din creșterea relevanței formării profesionale a elevilor Colegiului „Mihai Eminescu” Bacău, nivel postliceal, calificarea asistent medical generalist, în context național și european.

Finanțarea totală din partea Comisiei Europene prin intermediul A.N.P.C.D.E.F.P. București este de 52025 euro.

Obiectivele proiectului sunt:

-creșterea nivelului competențelor teoretice și a abilităților practice specifice modului de neurologie și nursing în neurologie de către 25 de elevi ai Colegiului „Mihai Eminescu” Bacău, nivel postliceal, anul al III-lea și absolvenți ai școlii din anul 2022, pe perioada efectuării stagiului clinic de 80 de ore în condiții specifice în cadrul Azienda Sanitaria Regionale del Molise și Clinica Pierangelli - Italia.

-creșterea nivelului competențelor teoretice specifice modului de neurologie și nursing în neurologie de către toți elevii Colegiului „Mihai Eminescu” Bacău, nivel postliceal, anul al III-lea, pe perioada realizării unei teze de

cercetare în domeniul neurologiei.

Produsul final al proiectului constă dintr-o culegere de planuri de îngrijire pentru pacienții cu afecțiuni neurologice și de explorări funcționale utilizate în tratamentul și recuperarea la acestei categorii de pacienți.

Proiectul a fost aprobat spre finanțare în anul 2021, cu o durată de 12 luni. Din cauza restricțiilor impuse de pandemia de Covid-19, proiectul a suferit modificări considerabile. Mobilitățile în scop de formare profesională nu s-au putut realiza la data planificată și, din acest motiv, proiectul a fost prelungit la 36 de luni. În anul școlar 2022-2023, mobilitățile s-au putut derula în cadrul organizațiilor de primire, Azienda Sanitaria Regionale del Molise și Clinica Pierangelli din Pescara, Italia. Mobilitățile de formare profesională s-au axat pe îngrijirea pacienților în stare critică care au suferit un accident vascular cerebral și pe recuperarea pacienților care au suferit un accident vascular cerebral.

În cadrul Azienda Regionale del Molise, din Campobasso, Italia, elevii au efectuat în limba engleză și italiană tehnicile de îngrijire pe care le-au învățat în cadrul Colegiului „Mihai Eminescu” Bacău în timpul orelor de pregătire teoretică.

Elevii s-au integrat imediat în mediul spitalicesc deoarece procedurile de funcționare le-au fost explicate în detaliu din prima zi. Întregul personal medical, inclusiv medicii, au avut un comportament incluziv, prin faptul că nu au făcut diferențe între asistenții medicali italieni și stagiarii români.

Elevii participanți la mobilitatea europeană și-au îmbunătățit în mod considerabil competențele profesionale. Medicul primar din spitalul din Campobasso le-a explicat o procedură specifică ce se realizează îndeosebi în Italia în cazul unui atac vascular cerebral, în cazul ischemiei, pentru efectuarea trombolizei. Datorită acestei proceduri inovative, elevii au văzut cu ușurință impactul acestei proceduri asupra unui pacient cu accident vascular cerebral ischemic cu semipareză. În ziua următoare, pacientul era recuperat complet, lucid și nu mai suferea de semipareză.

Pe întreaga perioadă a stagiului practic din Campobasso, Italia, elevii au realizat aceleași tehnici de îngrijire ca și asistenții medicali italieni. Stagiarii români au realizat toaleta completă a pacientului (majoritatea pacienților fiind imobilizați complet). De asemenea, în fiecare zi au administrat tratamentul prescris de medicul specialist, au montat branule, au recoltat hemocultură, inclusiv în plin puseu febril. De asemenea, toate asistentele medicale din spitalul din Campobasso au fost foarte deschise și disponibile să explice orice procedură medicală necesară și necunoască de către stagiarii români. Medicii primari și rezidenți au fost, la rândul lor, disponibili pentru a acorda sprijin elevilor Colegiului „Mihai Eminescu” Bacău. Spre exemplu, aceștia le-au indicat elevilor locul unde se află venele și depozitele calcifiante utilizând aparatul Eco Doppler.

Pe parcursul mobilității, elevii au luat contact cu diferite boli neurologice, printre care un pacient care suferea de convulsii epileptice. În acest caz, stagiarii au avut ocazia de a recunoaște simptomele unei crize epileptice, au asistat în mod nemijlocit la măsurile de siguranță a pacientului în timpul crizei epileptice, punerea unei perfuzii, administrarea de medicamente, administrarea insulinei, realizarea injecțiilor subcutanate, dar și la efectuarea tehnicilor și măsurilor de urgență.

În urma participării la mobilitatea de formare profesională, elevii Colegiului au realizat o comparație cu sistemul educațional italian în ceea ce privește formarea viitorilor asistenți medicali generaliști. Astfel, comparativ cu stagiul clinic în spitalele din România, elevii s-au simțit mai independenți când au efectuat tehnicile de îngrijire, ecografiile, recoltările de sânge, igiena pacientului, precum și comunicarea directă cu pacientul. De asemenea, elevii au remarcat modalitatea în care are loc comunicarea în cadrul echipei de îngrijire. Aceasta este caracterizată prin colegialitate, fără nivelul de superioritate dintre medici și asistenți.

În ceea ce privește dimensiunea dezvoltării personale a elevilor participanți la mobilitate, aceștia se simt mult mai siguri pe ei în ceea ce privește îngrijirea pacientului cu afecțiuni neurologice și efectuarea tehnicilor de îngrijire specifice. De asemenea, elevii au mai multă experiență în ceea ce privește munca de asistent medical și se simt mult mai pregătiți pentru piața muncii europene.

Dezvoltarea imaginației creatoare a tinerelor cadre didactice

Profesor **Șmocer Paraschiva – Cezărica**

Liceul „Regina Maria” – Dorohoi

Creativitatea pedagogică reprezintă o capacitate complexă și fundamentată prin cunoștințele, abilitățile de a proiecta și realiza activități instructive și educaționale eficiente, orientate spre a produce, a crea ceva nou. Cea mai importantă condiție pentru deblocarea potențialului creativ al profesorilor este dezvoltarea imaginației creative.

Motivul acestei poziții este găsită în scrierile celor mai renumiți oameni de știință. Material bogat pentru studierea naturii imaginației sunt găsite în lucrările filosofilor, esteticienilor, care dezvoltă teoria artei (Piaget, Schiller, Max Stirner, Nietzsche și colab.). În aceste studii, ei se concentrează asupra unor astfel de concepte cheie ca imagine, simbol, misiunea artistului. Aspectul pedagogic al imaginației creative este cercetat profund în literatura națională despre pedagogie și psihologie. Pentru a concretiza noțiunile de imaginație creativă și creativitatea profesorilor, vom menționa tratatul de psihologie al profesorului Paul Popescu-Neveanu în care autorul oferă o tratare mai amplă a noțiunii de imaginație creativă și face trimitere la autorul Piaget, care susține creativitatea ca fiind sinonimă cu imaginația creativă. Definirea creativității pedagogice o găsim în dicționarul profesorului Cristea, care determină această noțiune ca model de abordare a calităților necesare educatorului/profesorului pentru proiectarea și realizarea unei activități de educație/instruire eficiente prin valorificarea capacităților sale de înnoire permanentă a acțiunilor specifice, la nivelul sistemului și al

procesului de învățământ, în contextul resurselor și al condițiilor existente în cadrul comunității educative, al școlii ca „organizație care învață”, al clasei de elevi etc. Elaborarea unui astfel de model la nivelul științelor educației/pedagogice presupune raportarea la: a) conceptul psihologic de creativitate care desemnează dispoziția care există în stare potențială la orice individ și la orice vârstă de a produce ceva nou și relevant la nivel individual sau social, cu implicații extinse cantitativ sau restrânse, calitativ; b) normativitatea pedagogică/didactică, în cadrul căreia creativitatea constituie un principiu general de proiectare a educației/instruirii determinant pentru asigurarea și menținerea calității oricărei activități concrete (lecție etc.) în context deschis, ceea ce impune valorificarea sa în procesul de formare a cadrelor didactice. Conceptul psihologic de creativitate definește „capacitatea de a produce opere noi, de a utiliza comportamente noi, de a găsi soluții noi la o problemă”. Realitatea psihologică reflectată, la diferite niveluri de dezvoltare, aprofundare, interiorizare, impune abordarea creativității din diferite puncte de vedere. Structura creativității exprima interdependența existentă între produsul creat - procesul creator - personalitatea creatoare.

a) Produsul creator reprezintă, în esență, un element nou în raport cu experiența socială anterioară sau cu experiența de viață a unui individ. Validitatea produsului creator angajează două criterii complementare:

1) criteriul originalității, care oferă un cadru de corelare care reprezintă spațiul ierarhic de manifestare a creativității în plan individual sau social;

2) criteriul relevanței, care permite autoevaluarea performanței, indiferent de forma sa de manifestare (produs creator material sau spiritual), în termeni de utilitate socială.

Originalitatea și relevanța produsului creator, exprimate la diferite grade de generalitate, acopera cinci niveluri ierarhice:

- nivelul expresiv care vizează comportamentul unei persoane cu anumite caracteristici creative demonstrate în termeni de spontaneitate și de libertate de reacție, semnificative în plan individual (expresivitatea copilului este tipică pentru acest nivel al produsului creator);

- nivelul productiv care vizează realizarea unor produse (obiecte, fenomene, relații etc, de natură materială sau spirituală) care exprimă originalitatea individuală a autorului, fără a atinge dimensiunea valorilor creative semnificative și în plan social;

- nivelul inventiv care vizează reordonarea însușirilor specifice obiectelor, fenomenelor, relațiilor etc, studiate anterior, în vederea transformării calitative a acestora la o limită situată practic între originalitatea individuală și originalitatea socială;

- nivelul inovator care vizează elaborarea unor produse noi și originale în plan teoretic și aplicativ, care asigură restructurarea obiectelor, fenomenelor, relațiilor etc., studiate în cadrul unui anumit domeniu de activitate;

- nivelul emergent care vizează realizarea unor produse creative superioare care restructurează/revoluționează nu numai domeniul de activitate cu sfera de referință imediată (știință, tehnologie, artă, educație etc.), ci și evoluția societății în ansamblul său.

Primele două niveluri corespund planului secundar al creativității care stimulează apariția unor elemente noi semnificative, doar în raport cu experiența individuală. Ele asigură înțelegerea fenomenelor studiate, chiar lărgirea acesteia, dar în limite cunoscute sau aplicate deja la scara valorilor sociale.

Ultimele două niveluri corespund planului primar al creativității care oferă o nouă înțelegere a fenomenelor studiate. Ele asigură transformarea/restructurarea în adevăruri noi în raport cu realizările anterioare, înregistrate într-un domeniu sau altul de activitate.

Între cele două niveluri, un rol aparte revine inventivității. Ea trebuie concepută ca un nivel tranzitoriu care stimulează saltul de la produsele creative semnificative individuale la produsele creative angajate social.

b) Procesul creativității presupune parcurgerea următoarelor patru etape:

- pregătirea, care reprezintă o acțiune complexă bazată pe următoarele operații: identificarea problemei în termeni optimi (natura, specific, timp etc); analiza datelor problemei în vederea formulării clare a acestora (premise, principii, resurse posibile și necesare); acumularea și selecționarea informației necesare pentru abordarea corectă a problemei; prelucrarea și sistematizarea informației stocate; elaborarea strategiei de rezolvare a problemei la nivelul unui plan operativ;

- incubăția, care reprezintă o acțiune complexă realizabilă intensiv sau/și extensiv prin diferite operații de organizare și reorganizare a informației pregătite anterior prin procesări care valorifică experiența individuală și socială a subiectului la nivelul conștiinței acestuia, dar și în planul verigilor sale profunde, dependente de zona inconștientului și a subconștientului;

- iluminarea, care reprezintă acțiunea complexă de asociere și de combinare a informației care declanșează momentul inspirației, respectiv al descoperirii soluției optime de rezolvare a problemei;

- verificarea, care reprezintă acțiunea complexă de evaluare finală a soluției adoptate anterior, realizabilă prin operații de apreciere, validare, aplicare etc, în condiții de amendare, finisare, ajustare, reorganizare, perfecționare permanentă.

c) Personalitatea creatoare reprezintă cea de-a treia dimensiune a creativității, care evidențiază resursele sistemului psihic uman, capacitatea acestuia de a angaja un proces creator, susținut la nivelul conștiinței individuale, cu scopul de a produce ceva nou, original și eficient.

BIBLIOGRAFIE

1. Bejat, M. - Talente, inteligență, creativitate, Ed. Științifică. București, 1971
2. Bocoș, Mușata, Catalano, Horațiu - Pedagogia învățământului preșcolar și școlar, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2008
3. Bontaș, Ioan, Tratat de pedagogie, București, Editura Bic All, 2007
4. Cojocariu, Venera – Mihaela - Educație pentru schimbare și creativitate, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2008
5. Dănescu, Elena - Stimularea creativității la vârsta preșcolară, Pitești, Editura Paralela 45, 2009.
6. Landau E. - Psihologia creativității, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979
7. Nicola, I., Pedagogie. – București: Ed. Didactică și Pedagogică., 1994..
8. Roco, Mihaela - Creativitate și inteligență emoțională, Iași, Polirom, 2004
9. Roșca, Al. - Creativitatea, Editura Enciclopedică Română, București, 1972.

Importanța formării competențelor antreprenoriale

*Profesor Săplăcan Carmen Ramona
Liceul teoretic „Radu Petrescu”, Prundu Bârgăului,
Profesor Săplăcan Cornel
Liceul cu Program Sportiv, Bistrița*

Banca Mondială a lansat în anul 2012 “Education Strategy 2020 Learning for All”, nu numai cu scopul de a școlariza ci mai degrabă cu cel de a educa, oportunitatea aceasta fiindu-le oferită tuturor. Această nouă strategie pornește de la premisa următoare: creșterea și dezvoltarea economică, și implicit reducerea sărăciei, depind de cunoștințele și competențele indivizilor, și nu de numărul de ani petrecuți în școală. Diplomele îi ajută pe indivizi să se angajeze, dar cunoștințele și competențele îi ajută pe indivizi să se adapteze la noile tehnologii și să identifice noile oportunități (Banca Mondială, 2011).

Motto-ul strategiei menționată anterior este „Investește devreme. Investește inteligent. Investește pentru toți”, sugerându-se ideea următoare: investițiile în educație trebuie să înceapă de la o vârstă fragedă, trebuie să fie făcute eficiente și să aibă rezultate practice, și trebuie să îi vizeze pe toți, inclusiv pe cei din grupurile considerate dezavantajate.

Dezvoltarea tehnologică a adus cu sine o modificare a profilurilor individuale necesare pe piața muncii. Există un nivel crescut al șomajului, la nivel mondial, ceea ce înseamnă că sistemele de educație nu reușesc să îi pregătească pe elevi, din punctul de vedere al cunoștințelor și al competențelor, pentru piața muncii.

O modalitate prin care cetățenii pot fi protejați de riscurile șomajului este următoarea: asigurarea unui sistem de educație și de formare profesională prin care cetățenii să acumuleze cunoștințele și să își dezvolte competențele necesare funcționării eficiente pe piața muncii. În plus, dezvoltarea tehnologică rapidă, alături de schimbările economice și sociale din Europa, au făcut necesară perfecționarea cunoștințelor și a competențelor pe tot parcursul vieții.

Perioada ideală pentru a acumula informații de bază despre antreprenoriat și pentru a dezvolta o atitudine pozitivă față de antreprenoriat este copilăria și adolescența (Filion, 1994; Gasse, 1985 apud. Peterman & Kennedy, 2003). Informațiile sunt furnizate și competențele sunt transmise prin educație antreprenorială, fie ea formală sau nonformală.

La o primă analiză tinerii nu par a fi un grup potrivit pentru activitățile antreprenoriale, datorită lipsei de experiență și de capital de investiții. Pentru a testa această ipoteză, în anul 2009 Comisia Europeană a demarat un studiu în Europa și în țări dezvoltate din afara acestui continent, încercând să observe atitudinile indivizilor față de înființarea unei afaceri și respectiv față de antreprenoriat. În medie, în Europa 28% dintre subiecți au declarat că antreprenoriatul este o opțiune „foarte fezabilă” sau „destul de fezabilă”

în următorii 5 ani. Procentul este într-adevăr mai mic decât cel din USA sau China, 36% și respectiv 49%, dar nu trebuie neglijat. Conform aceluiași studiu, atitudinea față de fezabilitatea carierei antreprenoriale scade o dată cu vârsta. Grupele de vârstă 15-24 de ani și 25-39 de ani manifestă cel mai mare nivel de interes, 40% respectiv 42%, pentru cariera antreprenorială în următorii 5 ani. Pentru grupa de vârstă 40-54 de ani procentul este de 29%, iar pentru cei peste 55 de ani procentul este de 13% (Banca Mondială, 2011). Acest lucru indică faptul că tinerii au cel mai mare potențial de a deveni antreprenori. Cu toate acestea, intenția nu este același lucru cu acțiunea în sine. 15% dintre adulți sunt antreprenori în Uniunea Europeană, și numai 4% dintre cei cu vârsta între 15 și 24 de ani. În consecință, trebuie identificate barierele care stau în calea transformării intenției în acțiune, în rândul tinerilor. Pentru cei care sunt șomeri, dar nu numai, antreprenoriatul poate fi o alternativă.

Dintre barierele care îi împiedică pe tineri să transforme ideile în proiecte ar putea fi menționate următoarele: atitudini sociale, lipsa competențelor, educație antreprenorială necorespunzătoare, lipsa experienței în câmpul muncii, lipsa capitalului, lipsa relațiilor profesionale, bariere de intrare pe piață.

Investițiile în calitatea educației duc rapid la creșterea și dezvoltarea economică a unei națiuni,

deoarece indivizii educați au mai multe șanse de a fi angajați, au posibilitatea de a câștiga salarii mai mari, reacționează mai bine la șocurile economice și cresc copii sănătoși (Banca Mondială, 2011). Oamenii sunt adevărata bogăție a națiunilor (United Nations Development Programme, 2010), iar educația le permite să ducă vieți mai sănătoase, mai fericite și mai productive. Oamenii educați dețin informații și iau decizii în cunoștință de cauză, sunt părinți mai buni, sunt independenți financiar, adoptă noi tehnologii, tolerează și gestionează șocurile, sunt cetățeni responsabili și protectori ai mediului natural.

Bibliografie:

1. http://siteresources.worldbank.org/EDUCATION/Resources/ESSU/Education_Strategy_4_12_2011.pdf
2. Peterman, N.E. & Kennedy, J., (2003), Enterprise Education: Influencing Students' Perceptions of Entrepreneurship, *Entrepreneurship Theory and Practice*, 28 (2), p. 129-144.

*Utilizarea temelor pentru dezvoltarea creativității la matematică
(proiect_clasa a X-a, liceu tehnologic)*

Profesor **Mestecan Cornelia**
Liceul Tehnologic "Alexandru Borza" Cluj-Napoca

Argument

Tema "**Aplicațiile ecuațiilor de gradul I și II în rezolvarea ecuațiilor iraționale**", pe care o propun clasei a X-a, are ca scop creșterea interesului pentru procesul de învățare, obținerea unei mai bune concentrări, dezvoltarea abilităților de organizare și utilizare eficientă a timpului și informațiilor, de a persevera, de a depăși obstacole, de a fi creativi în ceea ce privește modul de abordare, realizare și comunicare a sarcinilor primite, de a-și face plăcut mediul de lucru. Această temă se realizează printr-un proiect de grup la unitatea de învățare: **Funcția putere și funcția radical. Ecuații iraționale**

Competențe vizate

- 1.Prelucrarea** informațiilor ilustrate prin graficul unei funcții în scopul deducerii unor proprietăți algebrice ale acesteia;
- 2.Utilizarea** de proprietăți ale funcțiilor în trasarea graficelor și rezolvarea de ecuații;
- 3.Interpretarea**, pe baza lecturii grafice, a proprietăților algebrice ale funcțiilor ;
- 4.Utilizarea** echivalenței dintre bijectivitate și inversabilitate în trasarea unor grafice și în rezolvarea unor ecuații algebrice.

Rezultate așteptate:

Elevii vor reuși: să îmbine algoritmi de rezolvare a ecuațiilor/inecuațiilor de gradul I și II cu algoritmul de rezolvare a ecuațiilor iraționale; să

lectureze un text matematic; să prelucreze textul citit; să explice în cuvinte proprii diverși algoritmi; să realizeze un eseu în care să descrie algoritmi și să-i exemplifice; să-și exprime creativitatea și originalitatea în scris, în desene și în realizarea posterului; să învețe prin cooperare cu colegii și cu profesorul; să-și asume responsabilitate în grup.

Dificultăți posibile

-calculul matematic, rezolvarea ecuațiilor și inecuațiilor de gradul I și II

Lista activităților elevilor în cadrul unității de învățare: Funcția putere și funcția radical. Ecuații iraționale:

1.Realizarea tabelelor de valori și a graficelor pentru funcțiile putere și radical; deducerea proprietăților funcțiilor prin lectura grafică; prezentarea proiectului, a cerințelor acestuia și stabilirea modului de lucru; lectura fișei de documentare (breviarul teoretic) pentru a vedea care este algoritmul de rezolvare a ecuațiilor iraționale; prezentarea algoritmul de rezolvare a ecuațiilor iraționale; observarea modelelor de rezolvări și expunerea modului de lucru; realizarea unor modele la tablă.

2.Utilizarea cunoștințelor dobândite în rezolvarea exercițiilor (activitate independentă pe baza fișelor de lucru); prezentarea rezultatelor la tablă; verificarea rezultatelor și interpretarea lor cu ajutorul softului GEOGEBRA.

3.Rezolvarea sarcinilor din cadrul proiectului

4.Prezentarea/evaluarea produsului din cadrul proiectului

Tipul de activitate: investigație, cercetare dirijată

Abilitățile exersate de elevi:

- munca în grup, investigarea, lectura surselor de informare și extragerea informațiilor necesare, elaborarea, redactarea, prezentarea eseului
- manifestarea creativității și originalității în realizarea desenelor, posterului și prezentarea lor
- comunicarea în grupă și cu profesorul.

Metodologia: Metoda proiectului de grup, brainstorming, descoperire dirijată. Lecția se va desfășura prin activitate în grupe, pe baza cerințelor proiectului și se va urmări obținerea de răspunsuri la următoarele întrebări cheie:

Cu ajutorul căror ecuații/inecuații ați reușit să rezolvați ecuațiile iraționale? Cum se rezolvă ecuațiile/inecuațiile de gradul I și II? Care este modul de rezolvare al ecuațiilor iraționale? Ce calcule trebuie să efectuăm? La ce calcule greșim frecvent? Ce reguli de calcul nu știm încă? Ce putem face să lucrăm mai ușor și mai corect? Cum ne putem implica în activitatea grupei?

Cronologie sugerată pentru profesor

Lecția 1: (10 min) -anunțarea proiectului (tema, obiective, cerințe, mod de evaluare); (15 min) - organizarea grupelor (se formează grupele, se

stabilește numele grupei, eventual o mascotă a grupei, modul de lucru și sarcinile membrilor echipei); (25 min) – cercetarea fișei de documentare, puse la dispoziție de profesor, fișei de lucru cu ecuații iraționale, pentru îndeplinirea cerințelor proiectului, stabilirea sarcinilor elevilor din grupe pentru studiu acasă

Lecția 2: (10 min) –brainstorming în cadrul grupelor pentru ideile necesare realizării eseului și desenului/ desenelor; (30 min) – realizarea eseului și a desenului sau desenelor; (10 min) –realizarea posterului

Lecția 3: (10 min) – finalizarea posterului și pregătirea prezentării; (25 min) – prezentarea produselor și evaluarea lor conform grilei date; (5 min) – completarea fișei cu rezultate pentru a se putea stabili punctajul fiecărei grupe; (10 min) – completarea fișelor de autoevaluare a muncii individuale, de autoevaluare a muncii în grupă, chestionarului de feed-back

Observație: între lecția 1 și lecția 2 există o săptămână în care elevii lucrează acasă independent; la începutul lecției 2 se valorifică munca de acasă a elevilor.

Activitățile elevilor în cadrul proiectului: proiectul este anunțat cu 4 ore înainte, elevii având la dispoziție timp să se orienteze, să hotărască

strategia de lucru, să-și împartă sarcinile, să-și îndeplinească îndatoririle stabilite în cadrul grupelor. Elevii au libertatea de a se organiza cum doresc, profesorul fiindu-le consilier și îndrumător.

Materiale utilizate: fișă de documentare_breviar teoretic, fișă de lucru pentru ecuații iraționale, cerințele proiectului, fișa de evaluare a prezentării produsului, fișa cu tabelul pentru rezultate, fișa de autoevaluare a muncii individuale, a colaborării în grupă, chestionarul de feed-back

Analiza activității: elevii vor analiza activitatea din punct de vedere al respectării regulilor precizate, corectitudinii răspunsurilor, relațiilor dezvoltate în cadrul grupei, comportamentului civilizat; elevii vor aprecia elementele de creativitate și inițiativele membrilor grupei; aprecieri pozitive și negative, sugestii de îmbunătățire a aspectelor negative.

Evaluarea : evaluarea se face prin proiect de grup, nota finală a fiecărui elev va fi medie a notei primite în grupă și a notei grupei de la prezentarea finală. Nota grupei de la prezentarea finală este medie a punctajelor acordate de celelalte grupe și de profesor.

Observație: Materialele se pot găsi pe blogul profesorului la pagina “Clasa a X-a M_tehnologic _fișe de lucru”

*Rolul disciplinelor cu specific informatic și digital în dezvoltarea competențelor
de comunicare ale elevilor*

Profesor **Rodica Gavril**

Colegiul Tehnic "Gheorghe Asachi" Botoșani

Comunicarea didactică, ca variantă a comunicării interumane, este realizată într-o situație de comunicare cu valențe specifice, în cadrul unei instituții, guvernată de anumite principii care vizează atât rolurile de emițător/receptor, cât și conținutul mesajului, maniera de transmitere a acestuia, finalitățile avute în vedere și modalitatea de analiză a efectelor actului comunicativ. [1]

Din perspectiva comunicării didactice, disciplinele cu specific informatic – **Informatica** și **Tehnologia informației și a comunicațiilor (TIC)** – oferă cadrul cel mai potrivit pentru formarea și dezvoltarea capacităților de comunicare ale elevilor, prin registrele și demersurile de comunicare pe care le utilizează în relația lor cu profesorii lor. Motivațiile sunt multiple și toate sunt susținute pe argumente puternice, realiste și bine demonstrate de practică. Dintre acestea, eu m-am orientat către cele care evidențiază posibilitatea profesorilor de discipline informatice de a se apropia de elevii lor, de a-i cunoaște, a-i înțelege și a le încuraja procesul de formare a personalității și de relaționare corectă cu cei din jur, fie ei tineri de vârsta lor, copii sau adulți, luând în considerare caracteristicile și particularitățile tinerilor de azi – **Generația NET!**

Cea mai sintetică și potrivită caracterizare a tinerilor de azi – *Generația NET? Digitally literate, connected, immediate, experiential, social, teams, structure, engagement and experience, visual and kinesthetic, and things that matter* (Educată digital, conectată, imediată – cu reacții rapide, dovedind o mare mobilitate în

acțiune și gândire –, experimentală, socială, învățând și lucrând mai bine în echipe, orientată către realizări concrete – pragmatică –, angajată și experimentată, vizuală și practică, implicată în rezolvarea problemelor comunității, care contează cu adevărat). [2]

Prin natura specializării și a muncii lor, profesorii de discipline informatice sunt/ar trebui să fie cei mai apropiați de acești tineri, pentru că, practic, le înțeleg și le împărtășesc pasiunile – utilizează dispozitive electronice ca agende personale zilnice, participă la întâlniri și ședințe de lucru însoțiți de laptop (pe care, de regulă, îl și folosesc pe durata acestora), sunt (aproape) permanent conectați la Internet, atât acasă, cât și în timpul programului, au mereu la ei telefonul mobil, fac cel puțin două activități în același timp și joacă frecvent jocuri video sau/și pe calculator!

Caracteristicile esențiale ale tinerilor din *Generația NET* sunt cel mai bine și mai ușor de înțeles și de valorizat de către profesorii de discipline informatice, pentru că împărtășesc și ei multe dintre ele.

- Stilul de învățare – bazat complet pe tehnologie, prin conectivitate și descoperire, direcționat spre spre facilitățile oferite de aceasta.
- Învățarea independentă – interactivă, realizată mai ales prin descoperire și experimentare, manifestată prin nevoia experiențelor relevante, rapide și cu apreciere imediată a rezultatelor.
- Obişnuința cu dispozitivele media și cu activitățile simultane – utilizate, de regulă, simultan

(dispozitive media, calculatoare, Internet, jocuri video, mesaje telefonice, muzică etc.).

- Interactivitatea socială și în învățare – adaptarea rapidă la lucrul în echipă și învățarea în perechi, aprecierea rețelelor sociale pentru socializare și studiu, fără distincții între muncă și distracție.

Ce posibilități au profesorii care predau discipline informatice să-și adapteze propriul demers didactic la aceste caracteristici și particularități ale tinerilor? Din nou, varietatea acestora este destul de largă, pentru că aceste discipline trebuie să-și adapteze permanent conținuturile și modul de abordare a acestora, în pas cu evoluția tehnologiei, pe care elevii lor o apreciază atât de mult! O reușită în acest proces de armonizare este o poartă larg deschisă către o comunicare eficientă dintre profesori și elevi, pentru că aceștia consideră că sunt înțeleși mai bine de către profesorii care le împărtășesc interesele, cel puțin parțial, și dovedesc abilități și deprinderi digitale, pe care ei le apreciază în mod deosebit.

În context, câteva exemple concludente de strategii didactice care oferă profesorilor de discipline informatice multiple posibilități de dezvoltare a unei comunicări eficiente cu elevii lor.

- Independentă și autonomia în învățare – reducerea timpului dedicat lecturii și includerea mai multor discuții tematice, asigurarea de oportunități pentru învățarea auto-direcționată, oferirea posibilității de selecție a sarcinilor de studiu/de lucru, utilizarea mai multor forme de feed-back.
- Obişnuința cu dispozitivele media și activitățile simultane – utilizarea frecventă a tehnologiei multimedia și a calculatoarelor, includerea învățării hypermedia (e-learning, tutoriale) și a mediilor interactive, formarea de abilități și competente cheie de nivel înalt.

- Activități sociale și învățarea prin activități practice – modelul învățării prin reflecție asupra activității desfășurate (elevii având posibilitatea să-și însușească diverse cunoștințe și să-și formeze deprinderi specifice, pe care să le aplice imediat, în contexte relevante.

Ce perspective li se oferă profesorilor de discipline informatice pentru educarea *Generației NET* și implicarea directă în îmbunătățirea capacității de comunicare a tinerilor?

- Amenințarea majoră – rata abilităților de citire scade alarmant în rândul tinerilor. [14]
- Oportunitățile actuale și de viitor apropiat – dezvoltarea tehnologiei, extinderea facilităților multimedia în majoritatea liceelor și accesul mult mai larg la tehnologiile digitale oferă tinerilor modalități specifice de gândire, comunicare și învățare, orientare spre educație și spre țelurile propuse, cu eforturi pentru atingerea lor, educația fiind semnificativă pentru succesul în carieră.

Informatica are privilegiul de a permite integrarea simplă și eficientă a tehnologiei la clasă, ținând cont corelațiile interdisciplinare cu **Tehnologia informațiilor și a comunicațiilor** (care poate fi predată de același cadru didactic) și de posibilitatea/necesitatea desfășurării orelor cu caracter aplicativ în laboratorul de informatică al școlii, care poate dispune ori în care se pot utiliza majoritatea dotărilor necesare (echipamente de birotică, multimedia ș.a.).

Tehnologia integrată la clasă oferă multiple posibilități: sprijinirea profesorului în procesul de evaluare a punctelor tari și deficiențelor cu care se confruntă elevii și în adecvarea strategiilor la nevoile lor, oferirea unui mijloc alternativ de comunicare scrisă/orală, facilitarea accesării curriculum-ului și participării la ore a elevilor,

crearea de resurse diferențiate și mulți-senzoriale pentru nevoile individuale de învățare ale unor elevi, sprijinirea profesorului în procesul de stabilire a ȳintelor individuale pentru elevi și de înregistrare și raportare a progresului obȳinut de aceștia.

În acest context, profesorul se poate baza foarte mult pe calculatoare, a cȳror utilizare sistematicȳ poate fi o motivaȳie importantȳ pentru multe categorii de elevi cu diverse nevoi speciale (materialele didactice electronice pot oferi posibilitatea muncii în ritm propriu, accesarea Internetului permite cȳutarea de informaȳii, facilitȳnd dobȳndirea de aptitudini asociate și putȳnd constitui o bunȳ recompensȳ pentru o activitate dusȳ la bun sfȳrșit – jocuri, muzicȳ, imagini, filme etc.).

La rȳndul lor, elevii cu ritm rapid de învățare, elevii dotaȳi sau/și cei care au cunoșȳinȳe și deprinderi în rezolvarea de probleme sau în utilizarea calculatoarelor pot fi stimulaȳi prin formularea de sarcini de învățare și de lucru diferențiate, cu grad de dificultate sporit, cu aplicabilitate în domenii diverse; facilitarea implicȳrii lor în activitatea de grup a altor echipe, ca "specialiștii" sau "consultanȳi", pentru a furniza informaȳii, explicaȳii suplimentare, sprijin celor care le solicitȳ, stimularea participȳrii lor la

activitȳȳi de tutorat, în cadrul cȳrora sprijinȳ eforturile de studiu ale unor elev cu ritm lent de învățare sau/și cu nevoi educaȳionale speciale, dar îșȳ dezvoltȳ și propriile competente de comunicare, inter-relaȳionare, socializare, asumare a responsabilitȳȳii, implicare în viaȳa colectivului.

Concluzia este una fireascȳ și relativ ușor de realizat: pentru a-i ajuta pe tineri sȳ înveȳe, pentru a le forma, dezvoltȳ și diversifica deprinderile de comunicare, pe verticalȳ și pe orizontalȳ, este absolut necesar ca profesorii sȳ înveȳe, la rȳndul lor, sȳ-șȳ adapteze permanent strategiile didactice la nevoile și particularitȳȳile elevilor lor, sȳ le ofere tuturor posibilitȳȳi multiple de a împȳrȳșȳi celorlalȳi gȳnduri, idei, probleme, întrebȳri, soluȳȳi, experienȳe de lucru, pentru a stimula creșterea încrederii și conșȳiinȳei de sine și de grup, integrarea individualȳ în colectiv și colaborarea la nivelul întregii clase.

Bibliografie selectivȳ (cu referinȳe în text):

- [1] Prof. univ. dr. Rodica Nagy – *Psihopedagogia comunicȳrii*, Note de curs, Universitatea "Ștefan cel Mare" Suceava
- [2] Diana Oblinger & James Oblinger – *Educating the Net Generation* -, Chapter 2. Is It Age or IT: First Steps Toward Understanding the Net Generation

Erasmus +, o experiență ce merită trăită
 Profesor **Liliana Giugastru**
 Colegiul Național „Vasile Alecsandri” din Iași

În perioada 28 mai-2 iunie 2023, am participat la activitățile de tip Job Shadowing desfășurate la Școala Primară „Odysseas Elytis” din Panagiouda (Alepoudellis), Lesvos, Grecia. Această săptămână nu a trecut banal și monoton ca oricare alta, ci a fost un shadowing-week ce a reprezentat o oportunitate deosebită pentru mine de a schimba idei, impresii, exemple de bune practici cu cadrele didactice din această școală și de a mă familiariza cu specificul sistemului de învățământ din țara gazdă.

Fiind primul stagiul de observare la care am participat, pot spune că am experimentat această incursiune cultural-educativă cu maximă curiozitate și deschidere, pornind de la premisa că toate mobilitățile finanțate prin programul Erasmus+ facilitează îmbunătățirea competențelor lingvistice, creșterea motivației și a satisfacției în activitatea de zi cu zi, crearea unui mediu atractiv de învățare, diversificarea situațiilor de învățare, astfel încât, în context internațional, să te dezvolți în fiecare zi, atât profesional, cât și personal. Un astfel de stagiul reprezintă o oportunitate de a compara sisteme de învățământ, de a prelua anumite metode, tehnici, aplicații și comportamente observate în instituțiile gazdă.

Experiențele Erasmus+ aduc împreună oameni, și, din nou, mi-au dovedit că e o plăcere să ai parteneri greci. De ce? Pentru că îi simți mereu aproape, pentru că au plăcerea de a comunica, de a primi și de a oferi, dar mai ales pentru că simți că au acea

bucurie de a trăi, acel ceva ce te face să-ți dorești să-i revezi.

Mi-a plăcut mult pe parcursul celor cinci zile că mentorul meu, directorul școlii din Panagiouda, mi-a oferit posibilitatea de a intra în atmosfera școlii elene, de a-l observa la locul său de muncă, de a dobândi experiență în domeniul meu de interes prin organizarea de activități de tip outdoor. Bucuria cea mai mare a venit din faptul că toți profesorii școlii au fost deschiși, dornici să împărtășească din experiențele lor, să-mi ofere exemple de bună practică pentru crearea unui mediu educațional pozitiv, sustenabil și motivant.

Mobilitatea Erasmus+ m-a plasat în contexte noi de învățare, m-a scos din starea de confort oferită de propria școală și comunitate, m-a ajutat să conștientizez valorile regiunii și comunității europene în care trăim, m-a ajutat să dobândesc rezultate ale învățării (cunoștințe, abilități, competențe) pentru a-mi îmbunătăți dezvoltarea personală, mi-a consolidat mult abilitățile lingvistice, m-a ajutat să înțeleg elemente ale culturii grecești și mă va ajuta să promovez activități de învățare nonformale, de tip outdoor.

Am constatat că, și în școala din Grecia, ca și în școala din România, nu sunt importante zidurile, ci atmosfera și starea de spirit care există dincolo de acestea. Relația profesor-elevi este una extrem de destinsă, relație construită pe încredere și respect reciproc. Școala este un loc prietenos în care toți petrec un timp de calitate, în care este important să le fie oferit elevilor un feedback constructiv și un

sprijin în procesul lor de învățare și dezvoltare. Școala, familia, comunitatea locală formează o echipă care pune pe primul plan binele fiecărui elev.

Considerând educația outdoor ca parte semnificativă a procesului educativ, ca un întreg șir de oportunități de învățare, școala parteneră în colaborare cu Centrul pentru Educație pentru Mediu Evergetoulas mi-a oferit posibilitatea de a participa la o serie de activități outdoor organizate pentru elevii greci. Astfel, în afara sălii de clasă, vizitele la Pădurea pietrificată și Muzeul de istorie naturală din Sigri, la Mănăstirea Limonos - un Munte Athos în miniatură -, în zona Golfului Kalloni, un paradis al păsărilor, la izvoarele termale din Therma, deasupra Golfului Gera, în Castelul Mytilene, unul dintre cele mai mari castele din zona Mării Mediterane, m-au ajutat să învăț lucruri interesante, să descopăr natura plină de farmec a insulei Lesbos și să înțeleg că primul pas către educația pentru dezvoltarea durabilă a viitoarelor generații îl reprezintă conexiunea cu natura.

De asemenea, activitățile desfășurate alături de gazdele mele mi-au oferit ocazia de a-i cunoaște, de a le descoperi tradițiile, istoria și cultura, de a-mi stimula interesul pentru învățarea în natură și de a descoperi frumusețea unei insule grecești, nu foarte celebre, dar unde verdele măslinilor și al pinilor contrastează cu albastrul-azur al mării, conferindu-i un peisaj de paradis. Puteți explora insula zile întregi, de fiecare dată veți descoperi ceva nou.

În concluzie, sunt recunoscătoare pentru impactul pozitiv pe care l-au adus mobilitățile Erasmus+ în viața mea. Cred că acest program contribuie la formarea mentalităților deschise și la consolidarea viziunii că educația ne unește și ne aduce împreună în învățare.

Călătoriți, învățați, experimentați, descoperiți locuri noi și savurați din plin fiecare clipă în cadrul unei mobilități Erasmus+. Cu siguranță, este o experiență ce îți trezește dorințe și aspirații noi, ce te îmbogățește și, de aceea, dacă ai posibilitatea să o trăiești, îți recomand să nu o ratezi.

*Natura între realitate și interdisciplinaritate*Profesor **Manea Ana Cristina**

LT „Constantin Brâncuși” Craiova

Natura poate exista fără noi, dar noi nu putem exista fără ea! Acest adevăr dureros a fost dovedit științific și prezentat în emisiunea TV Teleenciclopedia. Dacă am dispărea ca specie, în 275 de ani nu ar mai fi de găsit pe Terra nici o urmă a existenței noastre. Pur și simplu natura s-ar descurca de minune fără noi. Oamenii însă nu ar rezista fără natură nici măcar o săptămână. Este așadar normal să o studiem, să o protejăm și în școli să facem tot posibilul ca elevii noștri să o cunoască, să o înțeleagă și nu în ultimul rând să îi respecte regulile.

Cunoașterea însă nu este ușor de atins, iar pe parcursul ultimului secol s-au experimentat diverse metode și procedee de a o „obține”. În școlile clasice s-a predat și încă se mai predă despre natură la diverse discipline, fiecare cu programa și obiectivele ei. În școlile moderne se încearcă o altă abordare a acestui subiect și nu numai a lui. În pedagogie au apărut termenii de interdisciplinaritate, pluridisciplinaritate, transdisciplinaritate.

Conform definiției din Wikipwdia, interdisciplinaritatea presupune combinarea a două sau mai multe [discipline academice](#) într-o activitate (de exemplu, un proiect de cercetare). Această activitate își propune să creeze o imagine de ansamblu asupra unui subiect folosind cunoștințe acumulate în condiții diferite, cu profesori diferiți, prin metode diferite.

În perioada contemporană, reforma conținuturilor a creat cadrul unor transformări la nivelul curriculumului, în care se distinge perspectiva interdisciplinară, văzută ca un transfer de metode

dintr-o disciplină într-alta, transfer cu grade diferite de implicare / finalizare. Sub acest aspect, interdisciplinaritatea reprezintă o modalitate de organizare a conținuturilor învățării, cu implicații asupra întregii strategii de proiectare a curriculumului, care oferă o imagine unitară asupra fenomenelor și proceselor studiate în cadrul diferitelor discipline de învățământ și care facilitează contextualizarea și aplicarea cunoștințelor dobândite.

Nu asimilarea unei mase enorme de cunoștințe științifice oferă accesul la spiritual și științific, ci calitatea celor învățate. Iar calitate înseamnă a-l face pe copil, adolescent ori adult să pătrundă în inima demersului cunoașterii reprezentat de interogarea permanentă în legătură cu existența faptelor, imaginilor, reprezentărilor. Cunoașterea înseamnă, de asemenea, capacitatea de a stabili legături între diferite cunoștințe, între cunoștințe, semnificațiile lor și posibilitățile noastre interioare.

Demersul interdisciplinar va duce la o ființă neîncetat reunită, capabilă să se adapteze la exigențele vieții și dotată cu o flexibilitate, permanent orientată către actualizarea cunoașterii.

Posibilitățile de corelare a cunoștințelor dintre diferitele obiecte de învățământ sunt nelimitate. Important este ca predarea – învățarea să fie văzută ca o modalitate modernă de realizare a eficienței lecțiilor, iar profesorul, pentru a-și atinge obiectivele propuse trebuie să se pregătească din timp și să apeleze la capacitatea sa creatoare. Predarea – învățarea prin corelarea obiectelor de studiu reprezintă noul în lecții, care activează pe elevi, le stimulează creativitatea și contribuie la

unitatea procesului instructiv – educativ, la formarea unui om cu o cultură vastă.

Legătura dintre discipline se poate realiza la nivelul conținuturilor, dar se creează și un mediu propice pentru ca fiecare elev să se exprime liber, să-și dea frâu liber sentimentelor, să lucreze în echipă sau individual.

Analiza programei școlare relevă un număr mai mare de obiective de referință și activități de învățare ce permit abordarea interdisciplinară, însă cele mai interesante conexiuni pentru elevi se realizează la nivelul conținuturilor. Un conținut școlar structurat în chip interdisciplinar este mai adecvat realității descrise și asigură o percepere unitară, coerentă a fenomenelor.

În școli se învață despre natură și legile ei la orele de biologie, zoologie, anatomie, limba și literatura română, chimie, fizică, discipline tehnice și desen. De exemplu o activitate tip proiect despre frunză care să cuprindă alcătuirea sa învățată la biologie, reacțiile chimice de fotosinteză, abordarea motivului în operele literare, ar sensibiliza elevul pentru o aplicație practică de stilizare decorativă a acestui element din natură și l-ar determina să creeze un fond decorativ inspirat aplicabil în industria textilă pentru imprimarea unui material, de exemplu pânză de bumbac, ocazie cu care ar

afla și despre originea vegetală a fibrei care în limba franceză se numește cotton. La acestea se adaugă o serie de avantaje care recomandă demersul interdisciplinar. Iată doar câteva dintre ele:

- permite elevului să acumuleze informații despre obiecte procese, fenomene care vor fi aprofundate în anii următori ai școlarității;
- clarifică mai bine o temă făcând apel la mai multe discipline;
- creează ocazii de a corela limbajele disciplinelor școlare;
- permite aplicarea cunoștințelor în diferite domenii.

Aplicarea proiectelor interdisciplinare este doar o problemă de timp și de management al schimbării.

Bibliografie

1. Văideanu, George – *Interdisciplinaritate*, U.N.E.S.C.O. , 1975
2. Văideanu, George – *Educația la frontiera dintre milenii*, București , E.D.P. , 1988
3. <http://www.euroacademia.ro/ro/biblioteca-fundatia-euroacademia>

Lectura – metodă didactică fundamentală
Profesor dr. Crăciunescu Adina-Daniela
Liceul Teoretic „Nikolaus Lenau”, Timișoara

Mai ales în contextul actual, în care informația este extrem de perisabilă, căci revoluția tehnică și tehnologică evoluează într-un ritm galopant, aducând cu sine mereu alte reorganizări sociale, economice, ori politice, lectura este o activitate fundamentală, care le permite indivizilor să se mențină în parametrii impuși de evoluția rapidă a societății. Lectura este activitatea prin care se accesează informațiile de toate felurile care circulă în această lume interconectată la nivel mondial. Așadar, lectura poate fi privită și ca o activitate de învățare pe tot parcursul vieții.

Lectura este esențială și deoarece reprezintă **o triplă cale de cunoaștere**: a lumii înconjurătoare (căci, în cazul literaturii bunăoară, universul fictiv al cărții reprezintă o copie a lumii reale), a aproapelui, ori a *alter*-ului (căci, în lumea cărții, cititorul se identifică cu personajele ei), dar și – sau, mai ales – a sinelui (căci citind despre alții cititorul se descoperă pe sine). De asemenea, lectura reprezintă **o dublă călătorie**: pe axa orizontală, căci cititorul are posibilitatea de a explora variate lumi, fiecare cu o mentalitate specifică, dar și pe axa verticală, căci prin descoperirea și explorarea lumii exterioare are loc simultan și identificarea emoțiilor, a trăirilor, a sentimentelor care se nasc prin confruntarea cu lumea. Altfel spus, lectura este o experiență estetică ce presupune o sinergie între exterior și interior, dar și între sine și celălalt, ori, cum o spune atât de frumos Hans Robert Jauss, o *satisfacție estetică, ca desfătare-de-sine-în-desfătarea-cu-Altul*³².

Dificultățile generate de lectură rezidă din caracterul ei de activitate solicitantă, căci presupune o atenție sporită, concentrată, continuă. În condițiile actuale, în care mijloacele audio-vizuale nu sunt numai atractive, ci și puțin solicitante, într-o lume a minimului efort și a maximului confort (paradoxal!), lectura pierde teren rapid în fața inovațiilor tehnologice. Cu toate că e un fapt demonstrat că lectura activează

³² Hans Robert Jauss, *Experiență estetică și hermeneutică literară*, București, Editura Univers, 1983, p. 257.

creierul uman, în timp ce uitatul la televizor, ori vizionarea unor materiale pe telefon inhibă creierul, oamenii nu mai par a fi atrași înspre lectură, pentru că e, printre altele, cronofagă (cu atât mai rău cu cât aceasta se întâmplă într-un secol al vitezei). Diferența dintre lectură și mijloacele audio-vizuale o reprezintă beneficiile pe termen lung, acolo unde lectura este împărâteasa, iar tehnologia modernă marea perdantă, de vreme ce lectura atrage după sine îmbogățirea orizontului cultural care conduce spre dezvoltarea personală, sporirea capacității de atenție și concentrare, dezvoltarea abilităților de comunicare drept consecință directă a îmbogățirii vocabularului, nuanțarea gândirii, dezvoltarea imaginației și a creativității, îmbunătățirea memoriei, fundamentarea gândirii critice, dezvoltarea capacității de analiză, scăderea riscului de boli neurologice, perfectarea empatiei și oferirea aceleiași senzații oamenilor ca atunci când fac conexiuni și noi prietenii în viața reală, reducerea stresului și a depresiei, ba chiar reglarea somnului. De cealaltă parte, tehnologia modernă favorizează alienarea, izolarea socială, anxietatea, disocierea de realitate, lipsa de concentrare, receptarea pasivă, distorsionarea realității, inhibarea creativității și a proceselor mentale, expunerea de lungă durată la emisiile de raze emanate de ecranele dispozitivelor electronice ce produce serioase tulburări și probleme legate de sănătate, afectarea vederii, tulburarea somnului. Până la urmă, punerea obiectivă în balanță a avantajelor lecturii și a dezavantajelor tehnologiei ar trebui să convingă oamenii despre rolul semnificativ jucat de lectură în existența lor și să-i ajute să conștientizeze că cititul reprezintă o activitate ziditoare de minte, de suflet, de viitor strălucit. Lectura este cea mai bună investiție personală pe care omul o poate face.

Din fericire, deși lectura și tehnologia par a fi divergente, ele merg totuși mână în mână în puține cazuri, cum ar fi ebook-urile sau cărțile digitale, ori audiobook-urile sau cărțile audio, însă important este că s-a realizat această „împăcare” între lectură și revoluția tehnologică. Dintre cele două variante moderne care susțin plăcerea oamenilor de a veni în contact cu lumea cărților, doar cărțile digitale respectă ideea denumită de termenul *lectură*, care, etimologic, provine din latinescul *lego*, *legere*, termen care, la origine, cu sens propriu, însemna „a culege vreascuri”, iar mai apoi s-a abstractizat, ajungând să semnifice „a culege literele cu ochii”, deci „a citi”.

Pentru cei care insistă asupra lipsei de timp afectate lecturii, care necesită o perioadă îndelungată în raport cu vizionarea unui filmuleț pe internet, ori a audierii unui rezumat, exemplul lui Darius Foroux este edificator: cu numai zece ore pe săptămână alocate cititului, acesta a reușit să lectureze în decursul unui an nu mai puțin de o sută de cărți.³³ Și aici intervine o alegere personală: investirea timpului în lectură în detrimentul irosirii timpului pe rețelele de socializare, de pildă. *Modul în care ne gestionăm timpul este un element-cheie în dinamica relației noastre cu cuvântul scris* este una din postularile autoarei Carmen Lăiu, care demonstrează indirect că lectura sau absența ei sunt forme de disciplină ori de lipsă de autocontrol.

Factorul decisiv care suscită apetitul pentru lectură este însă mediul familial, căci, după cum bine se știe, copilul face ceea ce vede acasă. În articolul intitulat „De ce nu mai citesc copiii?” publicat în Dilema Veche, autoarea Stela

³³ A se vedea în acest sens articolul „În căutarea cititorilor de altădată” semnat de Carmen Lăiu, care se regăsește la adresa

de internet: <https://semneletimpului.ro/social/educatie/in-cautarea-cititorilor-de-altadata.html>.

Giurgeanu vorbește despre *puterea exemplului*³⁴ pentru a statua că bucuria de a citi se naște în casă. Cea mai edificatoare pildă o constituie experiența personală a autoarei: *Bunicul începea să-mi povestească o carte, dar doar până în punctul în care lucrurile deveneau cu adevărat interesante. Atunci se oprea și, mucalit, se prefăcea că a uitat continuarea, că se străduiește din răsuputeri să-și aducă aminte, dar bineînțeles, de fiecare dată, începea să se plângă că el e bătrân și că, oricât s-ar strădui, nu mai știe absolut nimic. Dar mă ruga pe mine să citesc cartea respectivă și să-i povestesc mai apoi tot ceea ce el uitase. Așa m-a „păcălit” de mai multe ori. Până a reușit să-mi formeze nu numai deprinderea de a citi, dar acel drag enorm de a te retrage din cotidian, în universul literaturii.*

Personal, ca profesor de limba și literatura română, consider, susțin și încurajez lectura ca metodă didactică fundamentală, pe care articulez toate celelalte metode didactice. Idealul meu este cel promovat de autoarea Emanuela Ilie pe urmele unui cunoscut universitar francez, Jean Verrier, și anume edificarea ca „profesor de lectură” pentru a mă putea transforma în „profesor de literatură”³⁵, căci fără lectura operelor literare propuse spre studiere nu se poate vorbi de o hermeneutică a lor. Dezideratul oricărui dascăl de literatură este *lectura pentru lectură* sau *lectura de plăcere*, pe care o încurajează toți iubitorii de „umanioare”, cum îi plăcea reputatului filolog aclimatizat pe plaiuri bănațene, Gheorghe Tohăneanu, să denumească literatura. Această miză pe termen lung a profesorului de literatură duce la apariția

culturii care, în viziunea lui Alexandru Paleologu, *este o treabă de toate zilele, plăcută și obișnuită*³⁶.

Din experiența mea didactică ce a avut în vedere promovarea lecturii, două sunt activitățile care au avut cele mai bune efecte în rândul elevilor și au dat cele mai bune rezultate: lectura pe roluri și clubul de lectură. Prima este o activitate pe care am utilizat-o preponderent în cadrul orelor de curs, așadar o activitate curriculară (dar care se pretează la fel de bine și activităților extracurriculare), în timp ce a doua este o activitate extrașcolară ce a necesitat investirea de timp personal atât din partea profesorului cât și a elevilor.

Lectura pe roluri are multiple beneficii: ajută la transpunerea cititorului în pielea personajelor, contribuie la interiorizarea facilă a subiectului cărții, îmbunătățește lectura expresivă și nuanțată, ameliorează capacitatea de interpretare a textului, sporește capacitatea de concentrare, fiecare elev fiind atent la momentul intervenției sale, implică plăcerea de a citi, produce divertisment, mai ales dacă cineva intervine la momentul nepotrivit. Lectura pe roluri îi determină pe elevi să citească de drag.

Clubul de lectură este activitatea preferată a elevilor și cu cel mai mare impact asupra încurajării lecturii în rândul educabililor. În primul rând, principalul factor favorizant al clubului de lectură îl reprezintă cadrul neconvențional și liber de constrângeri în care se desfășoară: întâlnirile au avut loc fie la librării, între cărți, dar într-un mediu relaxant și degajat, care să le permită elevilor să se deschidă și să își

³⁴ A se vedea în acest sens articolul „De ce nu mai citesc copiii?” semnat de Stela Giurgeanu la adresa de internet: https://dilemaveche.ro/sectiune/dilemablog/de-ce-nu-mai-citesc-copiii-594198.html#google_vignette.

³⁵ Emanuela Ilie, *Didactica limbii și literaturii române*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Iași, Editura Polirom, 2020, pp. 269-273.

³⁶ Alexandru Paleologu, Filip-Lucian Iorga, *Breviar pentru păstrarea clipelor*, București, Editura Humanitas, 2012, p. 101.

prezintă impresiile de lectură, fie în aer liber, tot pentru a favoriza deschiderea receptivă a elevilor, fie într-un atelier creat special pentru o evadare din cotidian. S-a stat pe jos, pe păături, pe fotolii puf, pe scaun de tip leagăn, numai nu în rigidele bănci școlare. În al doilea rând, un alt factor care a contribuit enorm la succesul acestei activități a fost numărul mic de reguli impuse, mizându-se pe colaborare, pe luarea unor decizii care să avantajeze toți participanții: respectarea orei și a locului de întâlnire, respectarea tematicii întâlnirilor, respectarea dreptului celui alt la opinie. În rest, atmosfera a fost degajată, s-a râs mult, a fost gălăgie, s-a discutat liber, nu au existat canoanele restrictive ale unei lecții organizate într-un mediu convențional, nu s-a scris în caiete, nu s-au luat notițe, iar singura temă de casă a fost selectarea viitoare cărți de citit. Nu în ultimul rând, un alt element care a asigurat buna relaționare a elevilor cu clubul de lectură a fost faptul că aveau libertatea de a face propuneri, de a recomanda cărți spre a fi lecturate. Fiecare participant a notat opțiunea sa pe un bilețel și, datorită numărului mare de participanți, selecția propunerii se făcea pe bază de tragere la sorți, astfel încât nimeni să nu se supere. Această metodă reprezenta și elementul de suspans al fiecărei întâlniri, fiindcă fiecare elev își dorea și spera ca următoarea recomandare de lectură să fie cartea propusă de el. Clubul de lectură este o activitate incitantă și atractivă care place elevilor datorită libertății și a lipsei de convenționalism implicate.

Din perspectiva dascălului, clubul de lectură este o activitate extrem de ofertantă, deoarece îi permite

să alterneze variate tipuri de lectură în cadrul întâlnirilor, dar și în afara lor, atunci când elevii citesc independent: lectura liniară, lectura receptivă, lectura lentă, lectura critică, lectura problematizată, lectura investigație, lecturile paralele³⁷.

În încheiere, accentuez ideea că lectura devine o activitate atractivă, relaxantă și cotidiană, atunci când ea este încurajată atât de către familie, cât și de către cadrele didactice.

BIBLIOGRAFIE:

- Jauss, Hans Robert – *Experiență estetică și hermeneutică literară*, București, Editura Univers, 1983;
- Ilie, Emanuela – *Didactica limbii și literaturii române*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Iași, Editura Polirom, 2020;
- Paleologu, Alexandru; Iorga, Filip-Lucian – *Breviar pentru păstrarea clipelor*, București, Editura Humanitas, 2012.

WEBOGRAFIE:

- <https://semneletimpului.ro/social/educatie/in-cautarea-cititorilor-de-altadata.html>;
- https://dilemaveche.ro/sectiune/dilemablog/de-ce-nu-mai-citesc-copiii-594198.html#google_vignette.

³⁷ Pentru descrierile acestor tipuri de lectură a se consulta Emanuela Ilie, *op. cit.*, pp. 277-278.

Metode didactice moderne
Profesor Brescan Mărioara
Colegiul Național „Grigore Moisil” Onești

„Prin strategia didactică înțelegem un ansamblu de decizii vizând desfășurarea procesului instructiv-educativ, în vederea atingerii unor obiective” (E.Noveanu - Modele de instruire formativă la disciplinele fundamentale de învățământ)

Prin capacitatea ei de a structura și modela o situație de învățare, strategia este o formă specifică și superioară a normativității pedagogice. Strategia sugerează un traseu general de parcurs, care nu numai că tolerează, dar și indică ajustarea programului inițial la derularea evenimentelor reale și la implicarea subiectivității creatoare a profesorului.

Ca structură acțională complexă, de o anumită anvergură, strategia nu poate fi asimilată nici cu metoda și nici cu lecția. Metodele sunt cosubstanțiale strategiilor, apar în calitate de elemente operaționale sau tactice. În principiu, pentru realizarea unui obiectiv instructiv - educativ, profesorul nu poate apela doar la o metodă, ci cel puțin la o strategie. Lecția reprezintă cadrul predilect în care pot fi valorificate una sau mai multe strategii. În măsura în care acestea din urmă definesc schemele de acțiune prin care tipuri specificate de obiective devin realizabile, ele pot fi fructificate indiferent de faptul că activitatea educativă se desfășoară propriu-zis în clasă, în laborator, cabinet sau în cadrul activităților practice. Învățarea prin descoperire ar putea fi un exemplu în acest sens. Prin orice strategie de instruire se urmărește apariția și stabilirea unor relații optime între activitatea de predare și cea de învățare”; opțiunea pentru o variantă sau alta a strategiei didactice nu constituie un scop în sine sau o modalitate de "a da culoare" activității

profesorului, ci reprezintă un mecanism menit să genereze efecte pozitive în învățarea elevilor. Acest obiectiv constituie, de altfel, argumentul cel mai convingător al necesității perpetue de instituire de noi strategii educaționale în instituția școlară.

Actualizarea oricărei strategii didactice impune „îmbinarea dintre activitatea profesorului și cea a elevului”. În acest caz, vizăm două aspecte complementare: pe de o parte, în cadrul strategiei imaginate de către profesor trebuie incluse momente, situații, sarcini care să permită manifestarea activă a elevului în sens ascendent, în așa fel încât educatul să acceadă până la ipostaza de subiect care realizează „învățarea independentă și creatoare”; pe de altă parte, opțiunea pentru o strategie concretă de instruire trebuie să aibă ca repere decisive ritmul și calitatea rezultatelor activității desfășurate de elevi. În consecință, preferința subiectivă, strict personalizată a profesorului (pe baza a ceea ce „place acestuia sau a ceea ce îl încântă” dintr- un motiv sau altul) va fi cel din urmă argument utilizat în alegerea și realizarea unei strategii didactice.

Factorul determinant, motivator pentru a dezvolta o formulă strategic - metodologică anumită trebuie să fie exterior subiectivității cadrului didactic și să se centreze pe nivelul intelectual al elevului, pe specificul activității lui etc. Atunci când educatorul primește „semnale” despre o activitate a elevului lipsită de performanțe, va trebui să supună unei evaluări atente propria strategie didactică (generatoare, într-o proporție variabilă, a insuficienței sesizate), cu scopul de a schimba, îmbunătăți, perfecționa calea de instruire adoptată. Fără a fi rezultatul unei alegeri

discreționare sau capricioase, strategia didactică reprezintă, totuși, o „manifestare și expresie a personalității profesorului”.

Instituirea unei strategii de instruire se produce într-un „câmp de factori” și într-un registru variabil de posibilități. Deoarece în orice strategie sunt prezenți și factori întâmplători, cu o pondere și cu un rol necontrolabil în cadrul acțiunii pedagogice, „finalitatea ei include un oarecare grad de probabilitate”.

Strategia didactică reprezintă modalitatea de combinare a metodelor și mijloacelor de învățământ în vederea atingerii obiectivelor propuse. Aceasta presupune: alegerea metodelor adecvate, identificarea mijloacelor de instruire în raport cu obiectivele urmărite, conținutul abordat, timpul disponibil, caracteristicile clasei de elevi și implicit spațiul școlar.

Metodele activ-participative, moderne constituie un proces activ, de lungă durată și complex, care îl face pe elev să treacă cunoștințele prin filtrul gândirii proprii pentru a dobâdi o cunoaștere autentică. În rândurile următoare vom prezenta câteva dintre metodele activ-participative.

Mozaicul presupune următoarele etape:

- Împărțirea clasei în grupuri eterogene de 4 elevi, fiecare dintre aceștia primind câte o fișă de învățare numerotată de la 1 la 4. Fișele cuprind părți ale unei unități de cunoaștere;
- Prezentarea succintă a subiectului tratat;
- Explicarea sarcinii care constă în înțelegerea întregii unități de cunoaștere;
- Regruparea elevilor, în funcție de numărul fișei primite, în grupuri de experți: toți elevii care au numărul 1 vor forma un grup s.a.m.d.;

- Învățarea prin cooperare a secțiunii care a revenit grupului din unitatea de cunoaștere desemnată pentru oră: elevii citesc, discută, încearcă să înțeleagă cât mai bine, hotărâsc modul în care pot preda ceea ce au înțeles colegilor din grupul lor original;
- Revenirea în grupul inițial și predarea secțiunii pregătite celorlalți membrii;
- Trecerea în revistă a unității de cunoaștere prin prezentare orală cu toată clasa.

Metoda cadranelor este o modalitate de rezumare și sintetizare a unui conținut informațional, solicitând participarea și implicarea activă a elevilor în scopul înțelegerii lui nuanțate și profunde.

Metoda presupune trasarea a două axe principale perpendiculare în urma cărora apar „patru cadrane”. În fiecare cadran, elevii vor nota anumite aspecte. Astfel, după ce ei au auzit o poveste, o prelegere sau au citit un text, sunt solicitați să noteze:

- sunetele auzite în cursul povestirii sau care sunt sugerate de conținutul ideatic al textului, în cadranul I;
- sentimentele pe care le induce conținutul povestirii, textului, în cadranul II;
- să stabilească o legătură între conținutul povestirii/textului, pe de o parte, și cunoștințele și experiența lor de viață, pe de altă parte, notându-le în cadranul III;
- morala, învățătura desprinsă, mesajul transmis din conținutul de idei, în cadranul IV.

Pornind de la această structurare, după ce se discută cu elevii, fiecare verbalizând ceea ce a notat, aceștia sunt rugați să găsească un titlu corespunzător textului citit sau auzit. În completarea cadranelor pot fi urmărite și alte aspecte decât cele menționate mai sus, în funcție de text și de scopurile urmărite de învățător în

cadrul orei respective. Metoda cadranelor poate fi folosită în cadrul fiecărei discipline, contribuind la activizarea elevilor și la obținerea unor performanțe privind randamentul școlar.

Tehnica ciorchinelui încurajează elevii să gândească liber și deschis. Este o tehnică de căutare a căilor de acces spre propriile cunoștințe pentru a înțelege un anumit conținut. Pașii care trebuie urmați sunt următorii :

- se scrie un cuvânt sau o propoziție nucleu în mijlocul tablei sau a foii de caiet;
- se scriu cuvinte sau sintagme ce vin în minte în legătură cu tema;
- se stabilesc legăturile dintre idei.

În vederea realizării ciorchinelui, se impun anumite reguli de bază, cum ar fi: nu judecați ideile, ci doar notați-le; nu limitați nici numărul ideilor, nici fluxul legăturilor dintre ele; nu vă opriți până nu epuizați ideile sau până nu expiră timpul alocat.

Învățarea prin cooperare reprezintă un set de strategii care angajează mici echipe de elevi pentru a promova interacțiunea colegială și colaborarea. Aceasta se realizează atunci când elevii lucrează împreună, ca o echipă, pentru a explora o temă nouă, pentru a rezolva o problemă, pentru a crea idei noi, pentru a atinge un obiectiv comun. Pentru ca acest tip de activitate să dea roade trebuie eliminată competiția în favoarea colaborării, iar cadrul didactic să dețină abilități, competențe prin care aceste metode de învățare prin cooperare să fie promovate și aplicate la clasă cu succes, în beneficiul elevilor.

Ca și elemente cheie ale acestei metode sunt:

- interdependența pozitivă între membrii grupului;
- interacțiunea directă, față în față;
- exersarea deprinderilor de învățare în grup;
- răspunderea individuală a fiecărui membru al grupului.

Bibliografie

1. Cerghit I., „Metode de învățământ”, E.D.P., București, 1973
2. Cucoș C, Pedagogie, Ed. Polirom, Iași, 1999
3. Chereja F., „Dezvoltarea gândirii critice în învățământul primar”, Ed. Humanitas Educațional, București 2004
4. Jinga I., Istrate E., „Manual de pedagogie”, Ed. All, București, 2001
5. Jauss, Hans Robert – *Experiență estetică și hermeneutică literară*, București, Editura Univers, 1983;
6. Ilie, Emanuela – *Didactica limbii și literaturii române*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Iași, Editura Polirom, 2020;
6. Paleologu, Alexandru; Iorga, Filip-Lucian – *Breviar pentru păstrarea clipelor*, București, Editura Humanitas, 2012.

WEBOGRAFIE:

- <https://semneletimpului.ro/social/educatie/in-cautarea-cititorilor-de-altadata.html>;
- https://dilemaveche.ro/sectiune/dilemablog/de-ce-nu-mai-citesc-copiii-594198.html#google_vignette.

Despre organizarea colecțiilor în bibliotecă
*Bibliotecar **Gălușcă Irina***
Colegiul Național „Cuza Vodă” Huși

“E ceva să ai o bibliotecă, dar e și mai mult să te servești de ea cu înțelepciune”, John Lubbock.

Pornind de la acest citat menționez necesitatea existenței unei biblioteci pentru dezvoltarea personală a tuturor elevilor, studenților și nu numai, fie ea personală, școlară, universitară.

Numărul mare de documente ce pășesc pragul unei biblioteci determină folosirea unui spațiu adecvat sau cât mai eficient.

Astfel că, organizarea colecțiilor reprezintă un proces esențial într-o bibliotecă din punctul de vedere al punerii în valoare a colecțiilor pe care le deține, ușurând utilizatorilor accesul la informații și comunicarea eficientă a documentelor. Întreaga activitate a bibliotecii depinde în bună parte de modul în care este conceput și aplicat sistemul de organizare a fondului de carte.

Ideal ar fi ca bibliotecarul, să se considere arhitectul spațiului bibliotecii, să stabilească de la început cum dorește să arate biblioteca, ce servicii va oferi utilizatorilor, ce activități va organiza în acel spațiu.

La rândul ei, biblioteca ar trebui să fie un spațiu atractiv, prietenos, deschis către comunitate, ca o invitație la petrecerea timpului liber. Să cuprindă: zona pentru copii (cărți de povești, poezii...), zona pentru lectura de vacanță, zona pentru acces liber la raft, zona pentru ziare, zona pentru audiții muzicale, zona pentru consultare a dicționarilor,

zona pentru cărțile profesorilor (metodici de predare, pedagogii, documentele dirigintelui), etc.

Organizarea colecțiilor în bibliotecă urmărește: identificarea și regăsirea documentelor, economisirea spațiului de depozitare, gruparea documentelor după natura lor, stabilirea destinației colecțiilor, conservarea și igiena publicațiilor. Elementul esențial în sistemul de organizare al unei biblioteci este regăsirea documentului. De aceea este bine ca o bibliotecă să fie dotată cu o sală de lectură și un depozit. În sălile de lectură cărțile să fie așezate după criterii sistematico-alfabetice, cele din depozite pe formate.

Fondul pentru sala de lectură cuprinde lucrările de referință (enciclopedii, dicționare, atlase, ghiduri, hărți, albume), cartea veche și rară, manuscrisele, toate unicatele (lucrările aflate într-un singur exemplar) și publicațiile seriale. De menționat este faptul că acest fond se consultă numai în bibliotecă.

Colecțiile de carte veche și rară, documentele iconografice, manuscrisele și alte lucrări deosebit de valoroase sunt organizate într-un fond separat. Conservarea și organizarea acestor colecții se fac în vederea valorificării lor din punct de vedere al interesului istoric și științific pe care-l prezintă.

Fondul pentru împrumutul la domiciliu cuprinde toate lucrările aflate în cel puțin două exemplare, mai puțin cele menționate mai sus.

Se cunosc mai multe tipuri de organizare:

1. Organizarea sistematico-alfabetică a colecțiilor. Publicațiile sunt așezate la raft în ordinea diviziunilor și subdiviziunilor clasificării zecimale (CZU).
2. Organizarea colecțiilor după criterii formale. Aici avem: organizarea fixă se aplică pentru colecțiile constituite istoric, organizarea alfabetică (ordinea alfabetică a numelui autorilor sau titlurilor), organizarea cronologică în funcție de data apariției documentelor, organizarea după criteriul limbii- după limba în care sunt tipărite, organizarea după numărul de inventar (se întâlnește în bibliotecile de specialitate, sau în unitățile mai mici), organizarea pe formate (este cel mai răspândit tip de așezare în cazul colecțiilor păstrate în depozite închise).

De regulă, în biblioteca școlară, așezarea cărților în rafturi se face în funcție de cota cărților, în ordine sistematică- alfabetică, după clasele, diviziunile și subdiviziunile principale ale clasificării zecimale universale, iar în interiorul fiecărei clase, diviziuni sau subdiviziuni, în ordinea alfabetică a numelui autorilor, respectiv a titlurilor, în cazul lucrărilor fără autor sau cu mai mulți de trei autori.

Mai trebuie menționat faptul că biblioteca școlară poate folosi sistemul accesului liber la raft în sala de lectură numai atunci când are condiții de spațiu, mobilier adecvat și când acest sistem îmbină posibilitatea consultării rapide a publicațiilor și a celorlalte documente cu securitatea acestora. Este necesar ca bibliotecarul să însoțească cititorul, să-l îndrume, să-l ajute să decidă, să fie exigent în organizarea documentelor.

O obligație de primă importanță a bibliotecarului o reprezintă asigurarea integrității colecțiilor, atât

sub aspectul administrării gestionar-biblioteconomice cât și al stării lor de sănătate. Bibliotecarul trebuie să aibă în vedere acțiunea agenților de deteriorare, încadrarea în parametrii microclimatici și respectarea normelor de conservare specifice.

Indiferent cum va fi organizată, așezată, o bibliotecă, ea va fi apreciată de felul cum își va exercita bibliotecarul cel mai bine activitatea, de mulțumirea utilizatorilor, de rapiditatea găsirii documentelor.

Ca o concluzie, dacă nu suntem atenți la eliminările necesare, nu vom beneficia niciodată de un spațiu suficient și necesar pentru bibliotecă.

Bibliografie:

Asociația Bibliotecarilor din România, *Tratat de biblioteconomie volumul 2*, Editura Asociația Bibliotecarilor din România, București, 2014.

Marinescu, Nicoleta, *Biblioteconomie în întrebări și răspunsuri*, Editura Pim, Iași, 2010.

Ministerul Învățământului, *Regulamentul de organizare și funcționare a bibliotecii școlare*, Biblioteca Centrală Pedagogică „I.C.Petrescu”, București, 1995.

Rudeanu, Laura, *Manualul bibliotecarului școlar: organizarea și funcționarea bibliotecilor școlare*, Editura Atelier Didactic, București, 2013.

Activitate de învățare, Limba spaniolă, clasa a XI-a
LÉXICO - EL TEMA: LA ADOLESCENCIA
Profesor Langa Magdalena
Colegiul National UNIREA Brasov

I. Presentar el vocabulario del ámbito de la adolescencia

Busca (en la segunda columna) la definición de las palabras que aparecen en la primera columna:

1	La adolescencia	A	Crecimiento o mejora de un aspecto físico, intelectual o moral
2	La niñez	B	Persona que está en la adolescencia
3	El adolescente	C	Acción y resultado de pasar de un estado o modo de ser a otro distinto
4	El niño	D	Edad que sucede a la niñez y que transcurre desde la pubertad hasta el pleno desarrollo
5	El desarrollo	E	Situar algo dentro de unas determinadas características o condiciones
6	Enmarcar	F	Persona que tiene pocos años
7	La transición	G	Período de la vida humana que se extiende desde el nacimiento hasta la pubertad

II. Escuchar el documental *LA ADOLESCENCIA*

Vas a escuchar un documental. Antes, dispondrás de un minuto para leer las preguntas. Después de la audición, dispondrás de dos minutos más para contestar.

III. Explotar el documental

A. Comprensión auditiva

- *Contesta las preguntas eligiendo la respuesta correcta o respondiendo de manera libre a la(s) pregunta(s) formulada(s).*

1. La adolescencia es un período en el desarrollo:
a. [biológico](#) y social b. [psicológico](#) y social c. [biológico](#), [psicológico](#), [sexual](#) y [social](#)
2. La adolescencia es un período inmediatamente posterior a la.....
3. Su inicio se enmarca entre los:
a. 6 y 12 años b. 10 y 12 años c. 19 o 20 años
4. Su finalización es a los:
a. 12 años b. 10 años c. 19 o 20 años
5. La adolescencia es principalmente una época de
6. Es la etapa que marca el proceso de transformación:
a. del niño en adulto b. del adulto en viejo
7. ¿Por qué se llama adolescencia?

8. Es una etapa de descubrimiento
 a. del mundo b. de la propia identidad c. del universo
9. El adolescente está en camino medio entre la edad y la
10. Hay una mezcla de sus
 a. ideas b. pensamientos c. comportamientos
11. Los deseos se manifiestan mediante una emotividad exacerbada.
 a. Verdadero b. Falso

B. Léxico

1. *¿Cuáles de las siguientes palabras caracterizan: a. la niñez b. la adolescencia? Agrúpalas.*

Pensamiento abstracto, Rebeldía, Inocencia, Desarrollo cognitivo, Preferencia para los cuentos, Juguetes, Atención prestada al mundo exterior, Cambios físicos, Socialización, Pensamiento concreto, Canciones infantiles, Juegos, Sentimiento de incompreensión, Emotividad exacerbada, Admiración hacia los padres, Búsqueda de la identidad, Necesidad del buen ejemplo de los padres, Desarrollo del sentido de si mismo, Personas tremendamente imitativas, Conflicto entre padres e hijos

LA NIÑEZ	LA ADOLESCENCIA

2. Sinónimos (en grupos)

- Escribe el/los sinónimo(s) de las siguientes palabras:** la adolescencia, la niñez, el adolescente, el niño, el desarrollo, enmarcar, el inicio, la finalización, el cambio, la etapa, adulto, peculiar, el descubrimiento, la mezcla, singular, el deseo, la espontaneidad, la rebeldía, rebelde . **Si necesitas ayuda, consulta el cuadro :**

el período	el joven	el bebé, el peque
la naturalidad	especial, particular,	desobediente, indisciplinado
encuadrar	el afán, el anhelo	la terminación
el comienzo	la infancia	la unión, la combinación
mayor, crecido, grande	la desobediencia, la indisciplina	la transformación, la modificación
característico, especial, particular	el crecimiento, el aumento	la pubertad, la juventud
el encuentro , el hallazgo		

3. Antónimos(en pareja)

- **Busca (en la segunda columna) los antónimos de las palabras que aparecen en la primera columna:**

1	La adolescencia	A	el fin
2	El adolescente	B	el comienzo
3	El niño	C	la disminución, la reducción
4	El desarrollo	D	sumiso, dócil
5	El inicio	E	el adulto, el viejo
6	La finalización	F	la sumisión
7	Peculiar	G	la vejez
8	La rebeldía	H	común
9	Rebelde	I	el anciano

IV. Comprensión auditiva / Expresión oral

A. Relaciones familiares

1. **Escucha la canción HIJO DE MI VIDA, HIJA DE MI AMOR**
(<https://www.youtube.com/watch?v=LCiW6hX0Rsw>)
2. **¿A quién crees que representan las dos personas que cantan?**
3. **¿Qué quieren decir las palabras “En el fin del mundo, en cualquier rincón, hijo de mi alma, tú sabes que estoy yo”?**
4. **¿Estás de acuerdo con las siguientes afirmaciones:**
 - a. Los padres están al lado de sus hijos en los momentos felices y en los momentos tristes
 - b. Los padres dan vida, amor, todo lo que pidan a sus hijos.
 - c. No hay amor más intenso en el mundo que el de los padres.
 - d. Los padres estarán siempre en el alma de sus hijos.
5. **¿Cómo es la relación con tus padres? Justifica tu respuesta.**
6. **Menciona lo que más te gusta de tus padres.**
7. **Menciona lo que menos te gusta de tus padres.**
8. **¿Tienes hermanos? ¿Cómo es tu relación con ellos? Justifica tu respuesta.**

B. Desarrollo personal (para los alumnos de nivel intermedio)

- ¿Qué cosas te gustaba hacer cuando eras pequeño?
1. ¿Qué cosas te gusta hacer ahora?
 2. ¿Tienes amigos? ¿Qué representa para ti un buen amigo?
 3. ¿Qué actividades tienes con tu familia?
 4. Menciona las actividades que realizas fuera del ámbito familiar

C. Citas (para los alumnos de nivel avanzado)

• *Expresa tu punto de vista sobre las siguientes citas:*

1. Los jóvenes hoy en día son unos tiranos. Contradicen a sus padres, devoran su comida, y le faltan al respeto a sus maestros. (Sócrates)
2. Cuanto más felices son los tiempos más pronto pasan.
3. No hay libro tan malo del que no se pueda aprender algo bueno.
4. Si usted quiere que sus hijos tengan los pies sobre la tierra, colóqueles alguna responsabilidad sobre los hombros.
5. Vive de tal manera que, cuando tus hijos piensen en justicia, cariño e integridad, piensen en ti.
6. No hay nada más hermoso que un padre llegue a convertirse en amigo de sus hijos, cuando éstos lleguen a perderle el temor pero no el respeto.

ANEXA 1

La adolescencia

Transcripción

La adolescencia es un período en el desarrollo biológico, psicológico, sexual y social inmediatamente posterior a la niñez y que comienza con la pubertad. Es un período vital entre la pubertad y la edad adulta, su rango de duración varía según las diferentes fuentes y opiniones médicas, científicas y psicológicas, generalmente se enmarca su inicio entre los 10 y 12 años, y su finalización a los 19 o 20.

La adolescencia es principalmente una época de cambios. Es la etapa que marca el proceso de transformación del niño en adulto, es un período de transición que tiene características peculiares. Se llama adolescencia, porque sus protagonistas son jóvenes que aún no son adultos pero que ya no son niños. Es una etapa de descubrimiento de la propia identidad.

Estos que adolecen esta transición es una etapa de descubrimiento de la propia identidad.

El adolescente está en camino medio entre la edad adulta y la infancia en lo que hace referencia a la vivencia de sus emociones estando presente una mezcla singular de sus comportamientos.

Todavía tiene una forma de manifestar sus deseos mediante una emotividad exacerbada o con la espontaneidad propia de la infancia, pero ya empieza a actuar de una manera sutil en las interacciones o con una cierta represión relativa de sus emociones tal como hace el adulto.

ANEXA 2

La canción HIJO DE MI VIDA, HIJA DE MI AMOR

Cuando sientas miedo, aquí estoy yo

Cuando tengas penas, aquí estoy yo

Si se nubla el cielo en tu corazón

Yo tan sólo quiero que sepas que estoy yo

Aquí estoy yo, aquí estoy yo

Aquí estoy yo, aquí estoy yo

En el fin del mundo, en cualquier rincón, hijo de mi alma, tú sabes que estoy yo

Y siempre estaré contigo cuando me llame tu corazón...

Porque no hay en el mundo un amor tan grande como tu amor.

Y cuando llegue el día en que la vida nos diga adiós...

Cuando me haya ido busca en tu alma, hijo querido, que allí estoy yo.

Si te sientes solo, aquí estoy yo

Si te ves perdido, aquí estoy yo

Cuando no haya nadie a tu alrededor

No te olvides nunca, hijo de mi corazón, que ...

Aquí estoy yo, aquí estoy yo

Aquí estoy yo, aquí estoy yo

Para dar la vida

Para darte amor

Para lo que pidas...

Tú sabes que estoy yo

Y siempre estaré contigo cuando me llame tu corazón...

Porque no hay en el mundo un amor tan grande como tu amor.
Y cuando llegue el día en que la vida nos diga adiós...

Cuando me haya ido busca en tu alma, hijo querido, que allí estoy yo.

Hijo de mi vida...

Hija de mi amor...

Medierea în școală (Partea I)

Profesor **Virginia-Smărandița Brăescu**,
Colegiul Național „Grigore Moisil” Onești

Complexitatea conceptului de mediere a făcut urgentă punerea de acord a experților asupra definiției medierii precum și precizarea domeniului său teoretic și practic în vederea instituționalizării medierii. În literatura de specialitate românească s-a scris foarte puțin despre utilizarea medierii în mediul școlar, de aceea considerăm necesară clarificarea conceptelor de *mediere* și *mediator* pentru înțelegerea evoluției acestor concepte de-a lungul timpului și a particularităților lor de folosire.

*Medierea și mediatorul. Originea
și evoluția conceptelor*

Termenii *mediere* și *mediator* provin din limba latină (lat. *mediare*, *mediator*) și sunt utilizați în zilele noastre în domenii diverse: educativ, cultural, juridic, politic, social etc. De-a lungul timpului și de la un autor la altul, aceste concepte au dobândit semnificații multiple. Polisemia termenilor a pus problema identificării câmpului semantic în care aceștia au apărut și a evoluției lor până a se ajunge la sensurile cu care sunt folosite în prezent.

În Antichitate era foarte răspândită ideea necesității unei medieri între divinitate și ființa umană. Bine ancorată în originile civilizației noastre, practica medierii s-a păstrat cel mai bine în teologia creștină unde predomină ideea unui mediator de factură providențială și cu funcție dublă: punerea în relație, în sens ascendent și descendent, a unor părți prea îndepărtate pentru a stabili singure această legătură. O noutate radicală asupra medierii din perspectivă teologică o aduce

André Neher, savant și filozof francez, care mai numește relația de mediere și „*diagonala mijlocului*”, pentru că aceasta nu poate fi stabilită nici de om și nici de un principiu, ci doar de vid, de actul pe cale să se producă. Această viziune asupra medierii permite evitarea unei capcane și anume aceea a reducerii relației cu divinitatea la adorarea unui idol, a procesului de interpretare la semnificația restrânsă a textului.

În plan social, leagănul conceptului de *mediere* îl găsim la populațiile nomade din Orientul Mijlociu sau la cele din Bazinul Mediteranean. Practicile utilizate de aceste popoare în relațiile sociale erau diferite de cele folosite în Europa Occidentală, unde termenul a fost înlocuit, fără a dispărea definitiv, cu noțiunile de *negociere* și *arbitraj*.

Sensul abstract al medierii apare pe la sfârșitul secolului XVII și se dezvoltă în paralel cu noțiunea de persoană terță, pentru că medierea, în forma sa abstractă, servește la restabilirea unei relații care nu poate fi realizată în mod spontan. Mediatorul este responsabil de crearea de relații între persoane, părți și idei aflate într-o prea mare opoziție pentru a se alia fără sprijinul unei terțe persoane. Rolul mediatorului, care restabilește legăturile și explică părților aflate în conflict bazele structurante ale comunicării relaționale, devine astfel tot mai important.

În filozofie, conceptul este utilizat începând cu Socrates și Platon, ca urmare a unei reflecții filozofice asupra limbajului. Platon face distincție între lumea sensibilă și cea inteligibilă în reprezentarea realității. Raporturile noastre cu

lumea fizică, socială sau imaginară nu sunt imediate, ci sunt mediate de construcțiile noastre mentale, de legende, mituri, povești, simboluri și limbaje. Descartes evocă noțiunea de Dumnezeu ca singur mediator posibil în opoziția mediat/imediat, în timp ce în, viziunea lui Hegel, dinamica care se instalează între acțiunea inițială și cea finală este alcătuită din conflicte, contradicții, prize de conștiință, în care fiecare moment devine mediator pentru următorul. Abordarea filozofică a medierii valorizează ideea de pasaj dinamic între două puncte opuse, pe care le separă și le leagă totodată, dându-le astfel un sens. Filozofia se servește de mediere ca de un concept de bază, stabilind o legătură esențială între om și mediul său, moment esențial al spiritului uman a cărui conștiință de sine se trezește o dată cu conștiința

existenței celuilalt. Conceptul de mediere capătă în filozofie sensuri și mai largi, devenind, prin locul sau funcția sa, un intermediar într-un lanț de fenomene.

Rădăcini ale medierii găsim și în psihologia umanistă, care s-a dezvoltat puternic sub influența scrierilor lui Carl Rogers și Abraham Maslow. Abordarea fenomenologică, utilizată în situațiile conflictuale de terapeuții umaniști, de profesori și de mediatori, valorizează recunoașterea subiectivității experienței asupra adevărului obiectiv, acceptând diferite interpretări ale aceluiași eveniment (Cf. Șoitu Laurențiu, Hăvârneanu Cornel, coordonatori, vol. *Agresivitatea în școală*, 2001).

Medierea interpersonală s-a dezvoltat în Europa după modelul experiențelor americane și canadiene, în scopul rezolvării problemei de inadaptare a sistemelor tradiționale de reglare socială (familia, biserica, școala) la noile condiții ale vieții sociale. Unii specialiști situează actul de naștere al medierii în forma sa modernă în sânul comunităților religioase nord-americane (Cf. Ph. Milburn, *La médiation: Expériences et compétences*, 2002).

Medierea culturală conferă vieții sociale forme și sens, menținând realitatea lumii într-o dublă tensiune: cea a relației interpersonale pe de o parte și, pe de altă parte, cea a unei relații transcendente a membrilor unei colectivități cu trecutul și viitorul lor. (cf. Bernard Lamizet, *La médiation culturelle*, 1999). Școlile au fost create de puterea publică în scopul transmiterii legilor care o structurează și practicilor culturale care o reprezintă, oferindu-i astfel dimensiunea sa simbolică. În cartea *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, prof. univ. dr. Constantin Cucos subliniază importanța caracterului deliberat și chiar programat al medierii culturale în școală, în scopul prevenirii și evitării tensiunilor și disfuncțiilor care ar putea apărea la un moment dat. Rolul de mediator intercultural poate fi îndeplinit, în general, de toți profesorii, însă profesorii de limbi moderne pot juca un rol deosebit în comunicarea interculturală datorită abilităților de mediere interlingvistică (Cf Constantin Cucos, *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, 2000).

Medierea pedagogică reprezintă o formă aparte de difuzare a științei și culturii în scopul dobândirii unei cunoașteri sociale. Un rol aparte în asigurarea continuității valorilor științifice, sociale și culturale ale popoarelor îl are și mass media, care constituie un suport al comunicării, are capacitatea de a reuni publicul și, prin funcția sa de corelare,

poate participa la supravegherea și menținerea ordinii sociale.

Cercetările aprofundate întreprinse de autoarea Annie Cardinnet, doctor în științele educației și formator cu o experiență relevantă în formarea profesorilor, au condus la identificarea unei tipologii a mediatorilor în practica educațională (Cf. Annie Cardinnet, *École et médiations*, 2000).

1. Părintele – mediator
2. Profesorul – mediator
3. Mediatorul care desparte
4. Mediatorul care (re)conciliază
5. Mediatorul care creează relații și/sau sens
6. Mediatorul celor două părți (persoană terță)

Această tipologie a mediatorilor stabilită de Annie Cardinnet poate fi întâlnită atât în experiențele din mediul școlar, cât și în alte domenii. Fiecare dintre diferitele tipuri de mediatori oferă posibilitatea unui eveniment – mediator, a unui obiect – mediator, a unei persoane terță sau a unei funcții de mediere: separare, reconciliere, creare de sens sau relații.

Bibliografie

Cardinnet Annie, *Ecole et médiations*, ed. Erès, col. Trajets, Ramonville Saint-Agne, 2000

Cucos Constantin, *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, ed. Polirom, Iași, 2000

Lamizet Bernard, *La médiation culturelle*, l'Harmattan, Paris, 1999

Șoitu Laurențiu, Hăvârneanu Cornel (coordonatori), *Agresivitatea în școală*, ed. Institutul European, Iași, 2001

Milbrun Philip, *La médiation: Expériences et Compétences*, La Découverte et Syros, Paris, 2002

Descriptori de performanță la limba și literatura română

Profesor **Ivanik Irina**

Liceul Tehnologic „Matei Corvin”

STANDARDE ȘI DESCRIPTORI

Competența generală:

1. Participarea la interacțiuni verbale în diverse situații de comunicare prin receptarea și producerea textului oral

Competențe specifice:

1.1. Identificarea temei, a unor informații esențiale și de detaliu, a intențiilor de comunicare explicite și/sau a comportamentelor care exprimă emoții din texte narative, monologate sau dialogate.

1.2. Prezentarea orală, pe baza unor repere date de profesor, a unor informații și a unor idei, exprimând opinii, emoții și sentimente prin participarea la discuții pe teme familiare, de interes sau pornind de la textele ascultate/citite.

1.3. Identificarea unor elemente paraverbale și nonverbale, în funcție de situația de comunicare.

1.4. Realizarea unei interacțiuni verbale cu doi interlocutori, folosind strategii simple de ascultare activă și manifestând un comportament comunicativ politicos față de interlocutor(i).

Domeniu: comunicare orală

1.1. Identificarea temei, a unor informații esențiale și de detaliu, a intențiilor de comunicare explicite și/sau a comportamentelor care exprimă emoții din texte narative, monologate sau dialogate.

Strategii de comprehensiune a textului oral: cuvinte-cheie, idei principale, temă, informații generale și de detaliu.

***Note sub 5**

• înțelege sensul literal al cuvintelor rostite individual și al frazelor cu propoziții foarte scurte.

• identifică eronat informații esențiale (fapte de bază, termeni, fapte detalii, evenimente, idei explicit formulate) într-un text oral, la început/final/poziție proeminentă.

• nu recunoaște ideile principale, ci extrage secvențe de text fără a observa relațiile cu întregul.

• nu localizează informația de detaliu pentru a susține o anumită idee centrală explicită.

• demonstrează neînțelegerea mesajului global al comunicării și nu demonstrează capacitatea de a generaliza.

**se impun activități de remediere/recuperare*

***Note 5-6**

• înțelege cu ajutor sensul literal al cuvintelor în context și al frazelor cu propoziții de lungime medie.

• identifică dirijat informații esențiale, fapte de bază, termeni, detalii, evenimente, idei explicit formulate într-un text oral, într-o poziție proeminentă.

• recunoaște cu ajutor idei principale și înțelege relațiile logice/cronologice pe care le creează la nivelul întregului text;

• localizează cu sprijin și cu unele erori informația de detaliu pentru a susține ideea centrală explicit formulată.

• generalizează cu dificultate și conectează puține cuvinte-cheie/ informații explicite, pentru a înțelege mesajul global/tema;

**se impun activități de dezvoltare*

***Note 7-8**

• înțelege independent, cu unele erori, sensul literal al cuvintelor în context și al propozițiilor/ frazelor ample.

- identifică independent, dar parțial corect, informații esențiale, fapte de bază, termeni, detalii, evenimente, idei explicit formulate într-un text oral, în mai multe părți independente.

- integrează corect mai multe părți ale unei secvențe textuale și face deducții pentru a identifica ideea principală, înțelegând, cu unele erori, relațiile logice/cronologice pe care le creează la nivelul întregii comunicări orale;

- localizează independent, cu mici erori, informația de detaliu pentru a susține ideea centrală explicită..

- generalizează cu dificultate, conectând suficiente cuvinte-cheie, informații explicite, pentru a înțelege mesajul global/tema;

- realizează adecvat prezentări orale, cu puține erori, având o atitudine comunicativă reținută

**se impun activități de întărire / extindere*

***Note 9-10**

- înțelege independent corect sensul literal al cuvintelor în context și în orice tip de enunț/text.

- identifică independent și în mod corect informații esențiale, fapte de bază, termeni, detalii, evenimente, idei explicit formulate într-

un text oral în mai multe părți independente, dependente.

- integrează corect mai multe părți ale unei secvențe textuale și face deducții pentru a identifica ideea principală, înțelegând relațiile logice/ cronologice pe care le creează la nivelul întregii comunicări orale;

- localizează independent și corect informația de detaliu pentru a susține ideea centrală explicită.

- generalizează corect și conectează cuvintele-cheie și numeroase informații explicite și pentru a înțelege mesajul global/tema

- realizează coerent, corect, și fluent, prezentări orale, având o atitudine comunicativă empatică.

**se impun activități de transferare / aprofundare*

A. I. Matters! Artificial Intelligence in the classroom and beyond - an imperative of today's society

Profesor **Gîju Adriana**

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova

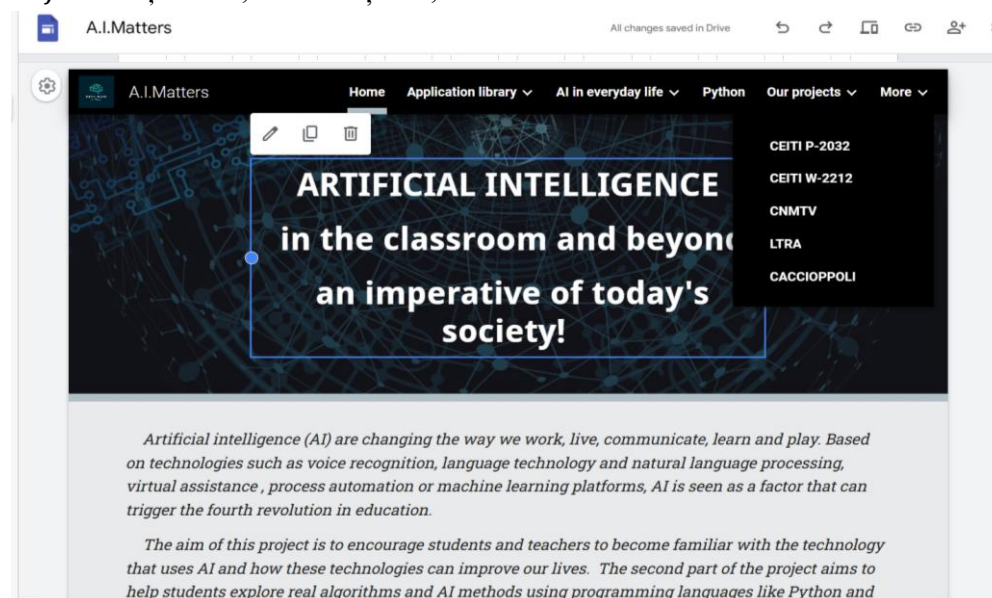
În cadrul proiectului Erasmus+ KA122, ”INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ, MOTIVAȚIE ȘI ACCESIBILITATE ÎN ȘCOLILE MILITARE”, pe care Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” îl derulează în acest an, se desfășoară, online, proiectul eTwinning ***A. I. Matters! Artificial Intelligence in the classroom and beyond - an imperative of today's society***.

În această experiență digitală ne sunt parteneri:

- *Centrul de Excelență în Informatică și Tehnologii Informaționale, Chișinău,*

Moldova, profesori Eugenia Covali și Stela Gasnaș,

- *Liceul Teoretic Republican Aristotel, Chișinău,*
- *Moldova, profesor Marcela Papuc,*
- *Liceo Scientifico Statale R. Caccioppoli, Napoli, Italia, profesor Arcangelo Passarella*
- *Şehit Nazım Bey Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi, Beyşehir, Turcia, profesor Seval Bayık*
- *Colegiul Național Frații Buzești, Craiova, România, profesor Liliana Şchiopu*

Proiectul are ca temă dezvoltarea competențelor elevilor și a profesorilor legate de utilizarea Inteligenței Artificiale-IA. Activitățile au scopul

de a îmbogăți cunoștințele despre aplicațiile practice ale IA în viața de zi cu zi, educație, mini-

roboți de programare și limbajul de programare Python:

- webinar-ul *Inteligența artificială în viața cotidiană*(decembrie 2022)
- *Biblioteca de aplicații-software care utilizează IA* (februarie 2023),

- *Limbajul Python - galerie de secvențe de predare* (aprilie 2023),
- *Atelier de robotică* (mai 2023)
- *AI MATTERS! - competiția IA* (iulie 2023)

La prima întâlnire online elevii au prezentat viziunea lor despre utilizarea IA în diferite domenii de activitate: medicina, spațiu, armată, economie, jocuri, au vizionat filme despre rolul IA în educație, au răspuns la quizz-uri pe această tematică.

Desfășurată sub forma unei dezbateri, a doua întâlnire: ***Application library - software that uses AI***, a avut ca gazdă elevii din clasele a XI-a A și a X-a E, îndrumați de profesorii Adriana Gîju și Daniela Maria Popa.

Temele au fost expuse cu argumente pro și contra de elevii caporal *Noni Grigore*, *Radu Gabriel Pătrașcu*, *Ștefania Loredana Suci*, *Marius Alexandru Soare*, din clasa a XI – a A, și elevii fruntaș *Gabriel Laurențiu Encuțu* și *Alexandru Cristian Gherghinescu*, din clasa a X – a E. Universul fascinant al IA cu multitudinea de aplicații ca deja cunoscutul ION și MIDJOURNEY ALL ART și DATABOT au suscitât interesul tuturor participanților la activitate.

Ștefania Loredana Suci: *Activitatea de azi a fost un excelent exercițiu de aplicare a cunoștințelor informatice, alături de competențele de comunicare în limba engleză, cu o deschidere a perspectivelor culturale inedite.*

Alexandru Cristian Gherghinescu ne-a surprins cu cea mai cunoscută aplicație bazată pe IA, și anume SIRI, fiind susținut de Encuțu Gabriel cu aplicația

TUTORLY.AI, într-un exercițiu demonstrativ în care IA este utilizată cotidian, în orice domeniu.

Radu Gabriel Pătrașcu: *Activitatea s-a dovedit a fi de la început o provocare lingvistică, dar și în domeniul informaticii, pe care am privit-o cu încredere. Ne-am adaptat, am lucrat împreună, am problematizat, iar la final, consider că ne-am atins obiectivele, că am comunicat bine, testându-ne și spiritul de competiție.*

Marius Alexandru Soare conchide: *Cea mai atractivă parte a activității, pentru mine, a fost desigur jocul Kahoot, unde ne-am verificat și cunoștințele și strategiile pe care le-am aplicat, îmbinând plăcutul cu utilul.*

Galeria de secvențe de predarea în limbajul Python a fost pusă la dispoziție elevilor, pe site-ul proiectului de către profesorii parteneri.

Luna mai a fost plină de activități captivante și realizări remarcabile în cadrul proiectului nostru eTwinning. În această lună am desfășurat a patra activitate sub forma unui atelier de Robotică, în cadrul căruia elevii români care au participat la ateliere de robotică organizate de profesorii lor, beneficiari ai unor cursuri de formare Erasmus+, au comunicat și au împărtășit concepte și aplicații practice ale roboticii. Laboratorul de informatică a devenit un spațiu al învățării interactive despre construirea și programarea roboților utilizând tehnici de IA. Inedita experiență a facilitat dezvoltarea abilităților ingineresti și de programare, prin care explorarea creativității are loc într-un mediu motivant.

Deasemenea, elevii din școlile partenere au prezentat proiecte reprezentative tematicii, realizate în

limbajul Python din domeniul IA și au prezentat proprii roboți, pentru care au dezvoltat diverse aplicații. Aceste proiecte inovatoare au stârnit un interes considerabil printre participanți.

Toate aceste activități au fost o încununare a eforturilor noastre în cadrul proiectului eTwinning și au

demonstrat angajamentul nostru față de promovarea cunoașterii și utilizării IA în contextul educației militare. Ne bucurăm să vedem entuziasmul și talentul elevilor noștri în acest domeniu și suntem nerăbdători să continuăm explorarea și dezvoltarea IA în actualul context educațional.

Anunțăm, cu această ocazie, următoarea activitate, în luna iulie, când va avea loc competiția finală a

proiectului nostru, intitulată "AI MATTERS!". Acest eveniment va reprezenta momentul culminant al proiectului eTwinning în care participanții vor avea ocazia să-și prezinte proiectele și aplicațiile de IA, concurând pentru premii și recunoaștere publică. Jurizarea va fi făcută prin vot online public.

Felicitări tuturor participanților și profesorilor coordonatori din școală: Adriana Gîju, Adriana Călinoiu, Alexandra Marcu, Elena Predeșel, Verona Popa, Loredana Mitrache și Daniela Maria Popa, pentru contribuția lor valoroasă la acest proiect și așteptăm cu nerăbdare competiția "AI MATTERS!".

Vă așteptăm în demersul nostru comun de a implementa utilizarea Inteligenței Artificiale în școli!

SUBIECTUL I (50 PUNCTE)

Lisez attentivement ce texte:

Cosette est envoyée par Mme Thénardier pour apporter de l'eau de la source.

Elle sortit du village en courant, elle entra dans le bois en courant. Elle n'arrêta sa course que lorsque la respiration lui manqua, elle n'interrompit point sa marche. Tout en courant elle avait envie de pleurer. Le frémissement nocturne de la forêt l'enveloppait tout entière. L'immense nuit faisait face à ce petit être.

Il n'y avait que sept ou huit minutes de la lisière du bois à la source. Cosette connaissait le chemin pour l'avoir fait plusieurs fois le jour. Elle ne jetait les yeux ni à droite ni à gauche, de crainte de voir des choses dans les branches et dans les broussailles.

Elle retira le seau presque plein et le posa sur l'herbe. Elle s'aperçut qu'elle était épuisée de lassitude. Elle aurait bien voulu repartir; l'effort de le remplir avait été tellement qu'il lui fut impossible de faire un pas. Elle se laissa tomber sur l'herbe et y demeura accroupie.

Il n'y avait que Dieu en ce moment qui voyait cette chose triste. Et sans doute sa mère, hélas ! Car il est des choses qui font ouvrir les yeux aux mortes dans leur tombeau.

D'après Victor HUGO, *Les Misérables*

la broussaille - ensemble de ronces et d'arbustes qui poussent dans la forêt

I. Compréhension (25 p.)

1. (5 p.) Le fragment est : a. une information ; b. une description ; c. un portrait ?

2. (20 p.) Cochez la case convenable (x) et recopiez la phrase ou la partie de texte qui justifie votre réponse.

	VRAI	FAUX	PAS DIT
Pour Cosette, apporter de l'eau était une promenade. Justification:			
Elle allait pour la première fois dans le bois pendant la nuit. Justification:			
Elle s'est assise sur un banc pour se reposer. Justification:			
Sa mère la regardait, cachée derrière les arbres. Justification:			

II. Structures linguistiques (25 p.)

1. (10 p.) Mettez le pronom relatif qui convient:

Ce je suis sûr, c'est que les aéroports sont des endroits j'aime. Ils sont plus modernes que les gares dans je prenais le train autrefois. L'autre jour j'étais assis sous un haut-parleur ... sortait une voix ... disait dans une langue je ne connaissais pas, des choses je ne comprenais rien. Je me suis rendu dans un bar j'ai pris un café en attendant le départ de l'avion j'avais besoin et allait décoller dans une demi-heure.

2. (6 p.) Associez de façon logique les morceaux de phrase des deux colonnes:

1. Je doute	a. si tu avais étudié davantage.
2. Il avait avoué	b. que Marie l'avait aidé à faire ce problème.
3. Je ne savais pas	c. que vous puissiez vous promener sous cette pluie.
4. Dis-moi	d. que j'aie au monde.
5. C'est le meilleur ami	e. comment il fera demain.
6. Tu aurais eu cette chance	f. si tu aurais le temps de lui tout expliquer.

3. (9 p.) Ecrivez trois phrases pour:

- exprimer une interdiction;
- demander le chemin à quelqu'un;
- exprimer une hypothèse.

III. Production écrite (50 p.)

Vous êtes dans une colonie de vacances. Vous écrivez une lettre (120-140 mots) à votre grand-père. Vous lui dites quel temps il fait, quelles sont vos activités, quand vous rentrez à la maison. Vous lui demandez des nouvelles de votre mémé et les invitez à votre anniversaire. Vous respectez la structure de la lettre.

CLASA a IX-a (bilingv)

BAREM DE EVALUARE

I. Compréhension/50 p.

- b
- faux; vrai; pas dit; faux.

II. Structures linguistiques

- dont; que; lesquelles; d'où; qui; dont; que; où; dont; qui.
- 1 – c; 2 – b; 3 – f; 4 – e; 5 – d; 6 – a.
- 3 x 3. Se apreciază calitatea frazelor din punct de vedere gramatical, precum și elementele lexicale specifice.

III. REDACTARE/ 50 p.

Respectarea cerinței (tip de producție, număr de cuvinte) / 5p

Corectitudine socio-lingvistică (adaptare la destinatar, context) / 5p

Coerență, respectarea cerințelor (comunicative), punere în pagină / 10p.

Capacitatea de a relata fapte; idei și sentimente, emoții / 10 p

Corectitudine morfosintactică (moduri, timpuri, anumite forme pronominales – relative, de ex / fraza complexă) și corectitudine ortografică gramaticală / 10p.

Corectitudine lexicală și ortografie lexicală / 10p.

*Impresionismul în artă
profesor GDÎ Ana Cușcenco
Colegiul de Muzică și Pedagogie din Bălți*

Impresionismul – curent apărut în Franța în ultimele decenii ale sec. XIX, care mai târziu s-a propagat în alte țări, cum ar fi Germania, Italia, Rusia și practic toate țările Europei. Impresionismul de fapt este asemenea unei replici la curentul romantic. Inițial această mișcare se manifestă în domeniul picturii și a literaturii, mai târziu și în muzică. Din punct de vedere artistic, impresionismul se consideră una din cele mai atractive perioade din istoria artei moderne, astfel fiind cel mai apreciat curent de către publicul larg. Acest curent are ca scop reproducerea obiectivă a realității vizuale, ceea ce ține de efectele efemere ale luminii și culorilor.

Pentru prima dată, termenul de impresionism a fost folosit de Louis Leroy, critic de artă al timpului, în articolul satiric *Expoziția impresioniștilor*, publicat în *Le Charivari* pe 25 aprilie 1874. Louis Leroy pornește de la titlul tabloului – peisaj al lui Claude Monet: *Impression, soleil levant*. Tabloul înfățișează o dimineață cu ceață, cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui, pe fundalul albastru al apei sunt reprezentate câteva bărci. Contururile bărcilor se contopesc cu apa. Pornind de la acest tablou, Claude Monet a menționat astfel tot grupul de pictori, considerați drept impresioniști, astfel a creat un curent nou și un stil artistic care a rămas în istoria artelor ca „portdrapel al artelor moderne din primele decenii ale secolului XX” [1, p.7].

Impresionismul vine cu noi mijloace de expresie, cu abordarea unor tehnici și subiecte noi, în centrul lui aflându-se o altă problematică, și anume natura este cea care se situează în prim-plan. În impresionism se pot evidenția 2 perioade: pleinairismul și impresionismul propriu – zis.

„Pleinairismul avea ca țel, părăsirea obiectivității în ceea ce privește culoarea, dizolvarea granițelor suprafeței culorilor pentru a putea sesiza rapid individualitatea nuanțelor, a culorilor, oferite de lumina naturală” [2, p.31]. Ce ține deja de impresionismul propriu-zis, el depășea scopul pleinairismului, „năzuind spre dizolvarea limitelor oricărui „corp” sau contur, pentru ca în scurtele momente de trăire rapidă a unor stări psihice sau situații existențiale, să ajungă până la negarea acestora” [2, p.31].

Deci, impresionismul, ca mișcare artistică, se caracterizează prin trecerea de la tradiționalism către modernism, adică trecerea la un nou statut atât a artistului, cât și al operei de artă. Astfel are loc îndepărtarea de naturalism, adică de la analizarea lumii dintr-un punct de vedere obiectiv, cu detalii exacte. Esența impresionismului constă în redarea primei impresii, anume în fixarea primelor impresii emoționale fugitive și totodată pătrunse de sugestie. Ce ține de tehnică, acest lucru ei îl realizează prin tușe de culoare care surprind valurile apei, freamătul frunzelor sau alte elemente din natură. Un alt element important în picturile impresioniștilor este lumina. În dependență de unghiul din care cade lumina se schimbă și prezentarea obiectului. Unii au considerat lumina, fiind drept un personaj în picturile impresioniste. Dintre caracteristici ale impresionismului pot fi menționate și folosirea reprezentărilor ireale, utilizarea culorilor ce trec din una în alta, astfel tabloul de parcă este acoperit cu voal, jocul culorilor. Impresionismul de fapt era îndepărtat de pictura cu figuri

geometrice ideale, de la conținut povestit și de la pictat în atelier. Impresioniștii pictau în aer liber, chiar dacă condițiile nu erau atât de favorabile cum în interior. Ei se axau mai mult pe efectul creat de culorilor strălucitoare. Cel mai mult ei pictau pe malul mării pentru că „pictura pe malul apei, se pretează la orice fluid și fluiditate și la orice fond; ca o față de masă, marea acoperă trăsăturile fragile de creion, care au servit la conturarea formelor pe care ea refuză să se limiteze. Imposibil de modelat, marea favorizează din contra transparența și nuanțele, care trădează prezența luminii” [2, p.46].

Printre reprezentanții cei mai de vază ai impresionismului în pictură pot fi numiți: Claude Monet, Auguste Renoir, Edgar Degas, Pissaro, Cézanne, Manet. Ei sunt cei ce au redat o artă spontană, plină de lumină și culoare.

În literatură impresionismul apare de limbă germană. Într-un mod special el se manifestă între 1890 și 1910. Acest curent se manifestă ca o replică dată naturalismului, care era considerat exagerat și neartistic. Spre deosebire de orientarea filozofică a naturalismului, impresionismul dimpotrivă nu acceptă nici o teorie științifico-realistă și materialistă. În impresionism mijloacele naturaliste sunt depășite astfel folosindu-se de cele de stil senzuale.

La baza creațiilor impresioniste se află impresiile, momentele și sentimentele unice, descrise amănunțit cu un deosebit rafinament. Lumea este percepută în mod intuitiv, renunțând la gândire istorică, continuă sau constructivă. „În literatură, sonoritatea și nu aspectul semantic al cuvântului, iar în pictură culoarea și nu forma, acestea sunt modalitățile de exprimare care trec în prim plan. Sensul cuvântului nu își mai extrăgea semnificația din idee, din gând, ci din sunet, rezonanță, din sensibilitate și farmec, din momentul plin de sugestii” [2, p.39].

O mare valoare le au lucrările de mică amploare, cum ar fi schițele, nuvelele, piesele de teatru într-un act. Ele sunt caracterizate prin seninătate, atmosferă senzuală cu diferite nuanțe.

Printre reprezentații impresionismului literar pot fi remarcați: Ch. Baudelaire cu *Les fleurs du Mal*, P. Verlaine cu *Fetes galantes*, D.von Liliencron, S. Mallarme în *L'Après-midi d'un faune* – lucrare care l-a inspirat pe Debussy la compunerea pentru orchestră a preludiului cu același nume. „Baudelaire rămâne însă „sufletul” impresionismului” [2, p.40]. El este cel care prin versurile sale reușește să transmită foarte profund așa sentimente ca melancolia, tristețea. Baudelaire spunea că: „Principiul poeziei este pur și simplu aspirația umană către o frumusețe superioară și manifestarea ei se află în înălțarea sufletului. ...Acest admirabil și veșnic instinct al frumuseții ne face să considerăm pământul cu spectacolele sale ca o apariție sau ca un corespondent al cerului” [2, p.41].

În muzică preluarea termenului de impresionism a avut loc din pictura franceză și a apărut la sfârșitul anilor '80- începutul anilor '90. Acest curent a modificat concepția clasicilor față de melodie, ritm, formă. La baza impresionismului muzical este transmiterea stării emoționale a sufletului care apar în urma impresiilor create față de un tablou sau un alt lucru oarecare. Muzica lui Gabriel Faure și Henri Duparc, creațiile lui Claude Achille Debussy și ale lui Maurice Ravel se întâlnesc elemente care apropie creația lor de pictura impresionistă. Printre acestea se poate de enumerat prezența tematicii legată de natură, care este înalt apreciată atât în pictură, cât și în muzică, considerându-se o sursă inepuizabilă de inspirație. Compozitorii pledează mai mult pentru transparență, contur imprecis al formei, un limbaj armonic neobișnuit, pulverizarea dinamică și timbrală. Impresionismul este un fenomen artistic specific național francez, de o foarte mare importanță. Printre

reprezentanții cei mai de văză numim pe Claude Debussy, Maurice Ravel și Ernest Fanelli.

Ernest Fanelli este considerat „Tatăl impresionismului muzical”, deoarece l-a inovat acest stil în anii '80. Claude Debussy, compozitor francez, este o figură reprezentativă a Impresionismului muzical. În muzica lui deseori putem remarca utilizarea frecventă a atonalității.

Muzica lui Claude Debussy și Maurice Ravel se caracterizează prin transparență, subtilitate și rafinament, „de o intensivă vibrație spirituală, izvorâtă din interpretarea subiectiv-contemplativă a jocului luminilor pe luciul apei, a mișcărilor și ritmului nemăsurat al atmosferei și al norilor, a grădinilor scăldate în soare, a naturii fremătânde, determinând nașterea unei arte sonore proprii evocării impresiilor vizuale și recreării lor prin senzații, nu prin descripție și reprezentare” [1, p.8-9]. Există părere că „Impresionismul în muzică nu este un stil, ci mai mult o orientare către căutarea culorilor armonice și efectelor de timbre pure” [2, p.47]. Acest curent a fost impus de francezul Claude Debussy, pentru a se delimita de sentimentalismul și izbucnirile temperamentale ale romanticilor, în special de stilul wagnerian și a interesat aproape toți muzicienii ai secolului XX. Principiile care stau la baza picturii impresioniste se reflectă și în muzica impresionistă. Printre caracteristicile principale care caracterizează acest curent în muzică sunt ritmurile exotice, conturarea stranie a liniei melodice, pete de culori tonale, abaterea de la funcționalitatea tonală, astfel înlocuindu-se cu armonia impresionistă prin utilizarea acordurilor ce nu au în structura lor note sensibile. Se evidențiază și expresivitatea armonică, modală, timbrală. Acordurile nu mai sunt construite după funcționalitatea clasică, dar sună ca niște îmbinări pitorești coloristice de sunete.

Curentul impresionist de fapt dezvoltă în continuare limbajul muzical din toate punctele de vedere. Deseori, mai ales în creația lui Debussy sunt utilizate cvarte, cvinte și acorduri cu septime fără rezolvare, utilizându-le în locul acordurilor majore și minore, încadrându-le în șiruri și în agregate sonore.

În curentul impresionist vine muzica ce crează o atmosferă și emoțiile subtile în contrast cu emoțiile puternice care sunt exprimate în perioada romantică. Apar abaterile de la armoniile majore, minore tradiționale și se include utilizarea scării de tonuri întregi, armonie cromatică și disonanțe. În locul genurilor muzicale tradiționale, așa ca simfonia, concertul, sonata o mai mare valoare le au genurile muzicale scurte așa ca preludii, nocturne și cântece. Deseori simțul ritmic este absent, astfel muzica sunând mult mai liber.

Muzica compozitorilor impresionisti are tangențe cu pictura. Caracteristicile principale ale picturii impresioniste, culoarea și lumina, în muzică sunt redată cu ajutorul armoniei, timbrului și facturii. Scade atenția față de legăturile funcționale, ei tind mai mult spre renovarea formelor consunărilor.

Bibliografie

1. CĂLIN, A. *Claude Debussy*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2013. 111 p.
2. BOERU ANDER, G. *Debussy: pianul și marea*. București: Editura Muzicală, 2006. 305 p.

*Studiu privind motivele stabilirii relațiilor interpersonale la vârsta școlară mică*Profesor **Tănase Ileana***Liceul Tehnologic Nr.1, Mărcineni-Argeș***Argument**

Relațiile interpersonale au constituit dintotdeauna mediul optim de dezvoltare al oricărei ființe umane. Cunoașterea colectivului de elevi nu presupune doar cunoașterea personalității membrilor lui. Aceasta vizează surprinderea acelor caracteristici prin care se definește ca un tot, ca o unitate de sine stătătoare, ca un grup social.

Bineînțeles că o bună cunoaștere individuală a membrilor unui colectiv de elevi este necesară și deosebit de importantă, dar nu oferă o imagine a colectivului ca un ansamblu unitar. Prin urmare devine necesar ca orice cadru didactic, în cadrul activității sale de conducător de colectiv, să apeleze la metode speciale de cunoaștere a colectivului, fără să se rezume doar la cele destinate cunoașterii personalității elevilor.

Obiective

1. identificarea motivelor care stau la baza stabilirii relațiilor interpersonale la vârsta școlară mică
2. stabilirea unor ierarhii a acestor motive

Ipoteza

Presupunem că relațiile interpersonale la vârsta școlară mică se stabilesc în funcție de simpatie.

Eșantionul de elevi

Lotul de subiecți pe care a fost efectuată cercetarea este format din 29 de elevi din clasa a II-a, din care 18 fete și 11 băieți, cu vârsta cronologică medie de 8 ani.

Ținând seama de interdependența dintre sintalitatea colectivului și personalitatea membrilor săi am apelat la metode specifice, ele fiind aplicate și folosite, în asemenea măsură încât să ofere cât mai multe date despre colectiv: tehnica sociometrică, matricea sociometrică, chestionarul.

„Tehnica sociometrică este concepută ca „un ansamblu de subtehnici sau procedee articulate între ele (*testul sociometric, sociomatricea, sociograma, indicii sociometrici*) care necesită respectarea unor rigori metodologice” (Zlate, M., Zlate, C., 1982, p.37). Testul sociometric este realizat cu ajutorul unor întrebări prin intermediul cărora se solicită fiecărui elev să-și exprime simpatiile și antipatiile față de ceilalți colegi ai săi.

Matricea sociometrică. Datele testului sociometric sunt înregistrate într-un tabel cu două intrări, unde atât pe orizontală, cât și pe verticală sunt trecuți elevii din colectivul respectiv. Pentru a lucra mai ușor cu acest instrument se recomandă întocmirea a două matrice, una pentru alegeri și alte pentru respingeri. **Metoda chestionarului** este una din cele mai răspândite metode în cercetarea socială și psihologică. Punctul de plecare în folosirea acestor metode este elaborarea chestionarului, respectiv a întrebărilor la care cei supuși cercetării urmează să răspundă. Dacă o întrebare se referă în mod direct la personalitatea celui anchetat, acesta va încerca să ocolească răspunsul, denaturându-l, sau refuzând pur și simplu să răspundă.

Întrebările au fost formulate în felul următor:

1. Cu cine din clasă vrei să stai în bancă și de ce ?

2. Cu cine din clasă nu vrei să stai în bancă și de ce ?
3. Cu cine din clasă îți place să te joci și de ce?
4. Cu cine din clasă nu îți place să te joci și de ce?

Interpretarea rezultatelor

Din analiza primului chestionar și a sociomatricei am observat că doi elevi sunt căutați de elevi pentru a fi colegi de bancă, aceștia fiind un băiat, MMI, și o fată, VG, fiecare având $ISP=0,25$. La polul opus se află IM, cu $ISP= -0,75$, urmată de PM cu $ISP= -0,25$.

Ierarhia motivelor pozitive a fost următoarea:	Ierarhia motivelor negative a fost următoarea:
1. e cuminte-15 elevi; 2. e prieten/prietenă cu mine-13 elevi; 3. e frumos/frumoasă – 7; 4. e deștept – 4; 5. îmi place – 4 6. ne înțelegem bine-2 7. e politicos-2 8. e haios-2 9. e vecina mea-2 10. se îmbracă frumos-2 11. o știu de mică-1 12. se joacă cu mine-1 13. e curat-1 14. e bună-1 15. e cel mai bun la jocul “Sticluța cu otravă”	1. deranjează – 16 elevi 2. e rău – 14 elevi 3. se ceartă mereu – 6 elevi 4. e neîngrijită – 5 elevi 5. copiază după mine – 4 elevi 6. se crede șeful – 2 - elevi 7. nu e politicoasă - 2 elevi 8. nu are tot ce îi trebuie la școală-1 elev 9. e urâtă - 1 elev; 10. ia mereu FB - 1 elev 11. nu-își rezolvă sarcinile din clasă - 1 elev 12. nu înțelege ce spune-1 elev 13. nu scrie frumos – 1 elev 14. mă iubește- 1 elev 15. împrumută mereu - 1 elev 16. nu vreau să vorbesc cu ea. - 1 elev.

Din analiza celui de-al doilea chestionar și a sociomatricei am observat că o singură elevă este preferată la joacă, DS, având $ISP=0,25$. Imediat pe locul doi se situează doi băieți, MMI și MTC, și o fetiță, VG, fiecare având $ISP = 0,21$. La polul opus se află IM, cu $ISP= -0,57$, urmată de PM cu $ISP= -0,32$.

Ierarhia motivelor pozitive pentru care elevii și-au ales un/ o anume coleg/ă de joacă a fost următoarea:	Ierarhia motivelor negative a fost următoarea:
1. e prietena/prietenul meu/mea =12 2. e cuminte=11 3. se joacă frumos =7 4. e bun la joc = 5 5. e amuzant/ă, distractiv/ă = 4 6. mă ajută=3 7. ne jucăm aceleași jocuri=3 8. e frumos/ frumoasă=2 9. e bună=2	1. e rău -19 2. nu știe să se joace – 11 3. mă sâcăie – 7 4. se ceartă mereu – 5 5. nu vrea să se joace cu mine - 4 6. e pupăcios – 2 7. e bătaș – 2 8. țipă – 2 9. aleargă prin clasă -1 10. e mare- 1

10. e mic=1	11. e pretențios – 1
11. e deștept=1	12. e urâtă – 1
12. are Jeep=1	13. trișează – 1
13. m-a luat la concurs=1	14. nu aleargă tare - 1
14. nu mă bate=1	
15. e ordonată=1	
16. o cunosc de mult timp=1	
17. îmi dă creioane colorate=1	

Din analiza matricelor sociometrice au fost stabiliți liderii acestor grupuri. Dacă în prima etapă distribuția preferințelor nu evidențiază precis un lider, în cea de-a doua etapă preferințele sunt polarizate spre eleva cu rezultatele cele mai bune la învățătură și comportare, care este întotdeauna calmă și zâmbitoare, care nu se ceartă niciodată cu nimeni. La polul opus respingerile sunt canalizate în ambele cazuri către elevele cu cele mai slabe rezultate la învățătură, care provin din familii modeste, sunt dezordonate. O altă observație care se poate face este aceea că au existat elevi care nu au fost nici preferați, nici respinși. Unul dintre ei GM are aceleși valori la ambele chestionare și sociomatrice.

Din analiza motivațiilor exprimate de elevii acestei clase se desprinde faptul că acestea sunt legate de aspecte comportamentale, atât față de munca școlară, de joc, de aspecte legate de ținuta exterioară, cât și de frumusețea fizică. Remarc de asemenea atitudinea preferențială pentru elevii care îi ajută pe cei mai slabi și pentru munca de întrajutorare, fapt ce impune o altă modalitate de a se organiza munca intelectuală colectivă și care ar putea contribui substanțial la creșterea randamentului școlar.

Deși motivațiile exprimate au fost diverse, ceea ce îi unește sau îi desparte pe acești copii sunt dominante tendințele de ordin moral. Elevii din

clasele mici au depășit stadiul exprimării unor motivații de ordin material. Se observă o dominantă a preferințelor spre aspecte comportamentale față de muncă sau joacă. Am observat de-a lungul anilor că dacă se ține seama de aceste preferințe întreaga activitate capătă un aspect mai facil și își atinge mai repede scopul. Este foarte important să cunoaștem ce aspecte motivaționale unesc copiii școlari, care sunt forțele care-i unesc sau resping, care sunt aspectele comportamentale umane, care constituie modelul lor relațional preferențial, în diversele lor grupări.

Cunoașterea colectivului de elevi este indisolubil legată de acțiunea educativă exercitată asupra sa. Rezultatele cunoașterii constituie punct de plecare și ghid orientativ pentru activitatea învățătorului, urmând ca în urma aplicării măsurilor corespunzătoare să înregistreze rezultatele, procesul desfășurându-se fără întrerupere.

Bibliografie

- Păiși-Lăzărescu, M., (2011),- *Metodologia cercetării științifice în învățământul primar și preșcolar*, Editura Paralele 45, Pitești.
- Popescu, N., (1973), *Relațiile interpersonale în școală*, Revista Tribuna Școlii, nr. 114/1973.
- Zlate, M. (2004) , *Tratat de psihologie organizational-manageriala*, Ed.Polirom, Iași.

Importanța jucăriilor în dezvoltarea psihică și fizică a preșcolarului și școlarului mic

Profesor **Iordache Mariana**

Liceul Tehnologic de Industrie Alimentară Fetesti

Jucăriile constituie principalul mijloc și prima modalitate de interacțiune a copilului cu mediul de viață. Activitatea desfășurată de copii folosind diverse tipuri de jucării este jocul.

Educația prin joc este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane; este un fenomen social, fiind o condiție a perpetuării și progresului societății umane.

Copilul interacționează cu jucării încă din primul an de viață. În studiul de față am abordat perioada cuprinsă între 3- 11 ani, respectiv etapa preșcolarului și a școlarului mic.

În această perioadă, principala metodă de formare a competențelor este jocul. „*Jocul este o formă de activitate specifică pentru copil și hotărâtoare în dezvoltarea lui psihică*” (U. Șchiopu, 1970). În structura activităților psihice acesta constituie o formă de activitate cu origine în ontogeneza timpurie. Jocul este folosit în dezvoltarea copilului încă de la naștere și constituie prima lui formă de activitate.

Preșcolarul este considerat o personalitate în formare, care gândește și acționează. Jocul apelează la capacitatea copilului de a lucra cu simboluri, semne ce sunt atribuite obiectelor, acțiunilor și faptelor. De cele mai multe ori , prin joc are loc proiecția individului în rol: copilul se joacă „ de-a doctorul”, „de-a mama”, „ de-a vânzătorul”; el imită cele întâmplate în realitate sau ceea ce el ar dori să se întâmple.

Pentru copii care nu au dezvoltat spiritul de inițiativă și curajul de a intra în competiție , jocul

are un rol terapeutic. Prin joc acești copii se eliberează de timiditate și intră cu forțe proprii în dinamismul jocului de rol: personajul poate spune orice iar reproșurile nu i se adresează lui personal. Prin joc se poate pune în evidență voința și atenția. Copilul poate deveni perseverent, ambițios, se poate concentra mai mult fără a depune prea mult efort. Jocul îi stimulează creativitatea, el poate respecta regulile impuse în cadrul jocului, comunică cu ceilalți, folosește multe cuvinte, devine mai atent, mai interesat.

Prin joc se dezvoltă procesele psihice de reflectare asupra realității precum percepția (copilul mănuieste diferite obiecte și materiale, percepe mărimea, forma, greutatea, distanța) sau procese psihice intelectuale precum memoria, gândirea sau imaginația.

Conform Teoriei lui Piaget, jocul are o funcție de factură mentală adică este o activitate de asimilare ce se complică treptat încorporând o simbolistică vastă de-a lungul ontogenezei timpurii. „Prin repetări de conduite în joc sau în afara acestuia se constituie treptat scheme de acțiuni și scheme mentale corespunzătoare acțiunilor controlului și reprezentărilor acestuia” (Șchiopu, 1970).

Conform lui E. Claparede în M. Saramet , jocurile se clasifică din perspectiva funcției formative în două categorii:

- Jocuri care exersează funcții generale (jocuri senzoriale, jocuri motrice, jocuri psihice: intelectuale și afective);

- Jocuri care exersează numai unele funcții speciale (jocuri de luptă, jocuri de vânătoare, jocuri sociale, jocuri familiale)

După Piaget, jocurile se grupează în trei categorii :

- Jocuri de exerciții
- Jocuri simbolice
- Jocuri cu reguli

La vârsta preșcolară se înregistrează trecerea de la jocurile de manipulare sau mânuire de obiecte la jocul de creație sub forma jocului cu subiect și roluri și a celor de construcție. Jocul de creație capătă cel mai important rol în activitatea copilului deoarece acesta va avea capacitatea de a reflecta într-o formă proprie asupra impresiilor dobândite din lumea înconjurătoare. Pentru a aplica jocul ca activitate didactică la vârsta preșcolară este foarte important să respectăm elementele sale principale și anume: scopul, subiectul, rolurile și regulile.

Studiu de caz: Broasca țestoasă PC karaoke (Fig. 1)

Această jucărie se prezintă sub forma unui laptop sub formă de broască țestoasă. Are funcții multiple ce permite desfășurarea a 240 de activități în 4 limbi (română, engleză, franceză, germană). Printre activități se numără ascultarea de melodii, karaoke

Activități haioase pentru minți curioase! Joacă-te singur sau împreună cu un prieten! Tastatura este viu colorată făcând-o atractivă pentru copii . Copii învață semnificația cuvintelor sus-jos, stânga-dreapta, învață alfabetul, să socotească. Activitățile pot fi selectate în fiecare dintre cele patru limbi. Vârsta de la care se poate derula activități cu aceasta este de la 3 ani, dar prin folosirea activităților în cele patru limbi îi ajută pe copii să-și dezvolte vocabularul în limba franceză,

engleză sau germană. Funcția Karaoke cu microfon inclus – îi ajută pe cei mici să-și dezvolte abilitățile deoarece la vârsta școlarului mic una dintre laturile cele mai importante ale limbajului oral este conduita de ascultare. Școlarul mic este ajutat să efectueze operații de clasificare și seriere, fiind aplaudat când sarcina este realizată corect sau atenționat să mai încerce până ce este realizată corect.

Această jucărie poate constitui și trecerea către un laptop adevărat, copilul putând percepe funcțiile fiecărei componente (tasatură,

ecran, mouse, microfon)

Fig. 1. Broasca țestoasă – PC Karaoke

Sursa: <https://www.bnb.ro/jucarie-interactiva-turtle-pc-karaoke-noriel.html>

Jocul are rol de a dezvolta limbajul, de a dezvolta interacțiunea dintre persoane. Implicarea părinților în activitate are un rol benefic în dezvoltarea armonioasă a copilului.

În concluzie, jucăriile, pentru copil, reprezintă primii lui prieteni. Jucăria este un obiect ce solicită

și îndeamnă copilul la joc, îl stimulează. O jucărie este un obiect destinat jocului, însă aceasta servește și pentru educația mentală, fizică, morală și estetică a copilului. Jucăriile devin instrumente prin intermediul cărora el își poate dezvolta imaginația, gândirea și motricitatea.

Bibliografie:

1. Bucur Cristian, 2016, *Psihologia dezvoltării - suport de curs*, Universitatea București
2. Chateau J, 1976 „Copilul și jocul”, Editura Didactică și Pedagogică București;
3. Horduna, M. (2008). *Jocuri de mișcare pentru dezvoltarea deprinderilor motrice de bază*, Vaslui: Media Sind
4. Șchiopu U și colaboratori, 1970, „Probleme psihologice ale jocului și distracțiilor”, Editura Didactică și Pedagogică București
*** <https://www.bnb.ro/jucarie-interactiva-turtle-pc-karaoke-noriel.html>

ÎNVĂȚĂMÂNT UNIVERSITAR

Familia și școala. Un parteneriat necesar pentru reușita școlară
Conf.univ.dr. **CHIRIMBU Sebastian Cristian**
Institutul de Cercetări, Politici și Evaluare în Educație APDP
Facultatea de Psihologie și Științele Educației USH

În articolul de față ne vom concentra atenția asupra rolului familial în determinarea reușitei elevului la școală prin înțelegerea responsabilității membrilor gospodăriei în transmiterea valorilor și principiilor copiilor lor, cu scopul eminent de a servi societatea.

Școala este considerată instituția care face parte din primele locuri în care se continuă procesul de socializare inițiat în familie și, ca și familia, s-a confruntat cu multiple schimbări în decursul istoriei. Școala caută să răspundă provocărilor societății și nevoilor acesteia. Școala este locul în care elevii sunt pregătiți, nu numai în cunoștințe, dar contribuie și la formarea lor cuprinzătoare.

Părinții își asumă un rol semnificativ în procesul de învățare și socializare a copiilor, mai ales în copilăria timpurie. Începând din a doua jumătate a secolului al XX-lea, numeroase studii au confirmat influența pe care părinții o pot avea asupra rezultatelor educaționale ale copiilor lor (Hoover-Dempsey, Walker, Sandler, Whetsel, Green, Wilkins și Closson, 2006; Epstein și Van Voorhis, 2001; Henderson, Mapp și Jordan, 2002; Hill and Craft, 2003; Coleman, 1966; Rasbash, Leckie, Pillinger și Jenkins, 2010). Unul dintre primele studii care a recunoscut efectele familiei asupra performanței academice a fost realizat de James Coleman.

În acea publicație, se concluzionează că factorul cel mai legat de performanța elevilor a fost componența socială a corpului școlar, adică mediul și mediul familial al acestora. Potrivit lui Coleman, familia influențează nu numai prin statutul său economic, ci și prin sprijinul puternic și eficient pe care îl poate oferi în educația elevilor.

Acest lucru este confirmat ulterior de un studiu realizat de Stevenson și Baker (1987) într-un eșantion reprezentativ de gospodării americane, care a constatat următoarele: mamele care au primit mai multă educație sunt cele care sunt mai implicate în educația copiilor lor.

Este cunoscut și recunoscut faptul că la începutul școlii, părinții au rolul de a-l însoți pe copil pe parcursul educației, formând o legătură cu profesorul, de a consolida, îndruma și reflecta asupra fiecărei experiențe a elevului în procesul de predare-învățare. Pe de altă parte, fără a rupe rolul care afectează în mod eminamente instruirea copilului, este declanșată o pauză în pregătire, limitând curgerea studiilor în dezvoltarea integrală (Lee & Green, 2008:4).

Familia, ca o celulă de bază, un mediul în care cresc copiii, în care dobândesc valori, norme, atitudini, învață să aibă încredere în sine și se simt iubiți și apreciați așa cum sunt fără condiții, își asumă responsabilitatea pentru succesul sau eșecul școlar, prin prisma a doi factori. Unul dintre acești factori este relația pe care o are copilul cu familia, iar celălalt element ar fi agenții care intervin în viața școlară a elevului. Mai presus de toate, deosebit de important este căminul, care este alcătuit din membrii care îl alcătuiesc și au o participare activă și în care ar putea exista conflicte precum: separarea conjugală, violența în familie, comunicarea redusă și munca excesivă. Toți aceștia sunt factori care continuă să marcheze rolul familiei, influențând procesul de predare-învățare în diverse moduri (Lee & Green, 2008:5).

Controlul și sprijinul continuu acordat rolului părinților în mod afectiv creează sfere de

perfecționare care sunt fundamentale pentru dezvoltarea copiilor lor, în special în performanța școlară. Părinții trebuie să fie conștienți de progresele în procesele de învățare care permit copiilor să depășească dificultățile, să se motiveze și să se perfecționeze în fiecare zi, creând o legătură între familie și școală. Astfel, procesele afective intrafamiliale și ajutorul oferit de părinții pentru o bună performanță școlară permit îndeplinirea așteptărilor pe care le avem despre performanța elevului (Machen et. al., 2005:15).

Opusul reușitei la școală corelat cu performanța scăzută a elevilor provine în general din eșecul familiei de a acorda atenția și controlul cuvenit în timpul procesului de predare-învățare, precum și din neglijarea copiilor, delegând absolut toată responsabilitatea instituției școlare. Acest lucru, de fapt, creează diferențe fata de acei elevi care au sprijin parental, ceea ce generează o pregătire mai bună. Astfel, atunci când părinții nu pot asigura îndeplinirea nevoilor vitale, va fi dificil pentru copii să se concentreze pe atingerea unui nivel optim de performanță. Astfel de limitări creează un mediu de neglijență, ostilitate și puțină stimulare pentru îmbunătățirea personală și socială. Pe de altă parte, situata opusă poate fi întâlnită la copiii care se dezvoltă într-un mediu armonios, ceea ce face ca aceștia să se dezvolte eficient și pozitiv pentru societate. Dezvoltarea familiei are scopul specific de a crea o teorie a schimbării calității, în care familiile devin facilitatori ai condițiilor astfel încât copiii să își poată realiza mai bine potențialul, fie în interiorul, fie în afara grupului.

Famiile trebuie să promoveze echilibrul, calmul în perioadele de risc, care să le confere copiilor senzația de a fi protejați față de eventualele situații care pot apărea de-a lungul vieții. În mod eminent, nevoia de stabilitate emoțională și armonie este atât de solicitată în rândul membrilor gospodăriei pentru a forma adulți cu un nivel ridicat de performanță în acest proces educațional.

În domeniul educațional, intervenția părinților este un element fundamental deoarece ajută la îmbunătățirea și simplificarea metodei de învățare, ceea ce duce la atingerea scopului stabilit și la dezvoltarea integrală a elevilor. Rolul părinților trebuie să fie legat de cel al școlii, pentru a lucra împreună pentru educația și procesul de predare al copiilor (Lee & Green, 2008:11).

Este necesar să se ia în considerare faptul că copiii au nevoie de sprijinul membrilor familiei pentru dezvoltarea echilibrată a emoțiilor, sentimentelor, valorilor și principiilor, care sunt exclusive casei. Este o însoțire constantă în jurul a ceea ce face copilul atât acasă, cât și la școală, această legătură permite realizarea unor obiective comune, care consolidează curajul, fundamentele și învățarea la elevi. Este necesar ca familia să îndeplinească eficient rolul pe care îl are, pentru garantarea unor procese optime în predare-învățare.

Potrivit literaturii de specialitate, există mai multe studii care s-au ocupat de identificarea acelor activități dinamice care pot fi desfășurate în familie, care s-au dovedit a contribui la succesul școlar al elevilor. Conform celor de mai sus, putem exemplifica diferitele acțiuni pe care părinții le pot desfășura acasă, care pot fi benefice în funcție de indicatorul de îmbunătățit (Angelides, 2006: 310).

Rolul familiei în educație depinde de comportamentul individului care, referindu-se la școală, denotă aspecte decisive în predare-învățare, în cadrul perseverenței, perfecționării, angajamentului, stimei de sine, normelor, securității, participării și atenției, printre altele. caracteristici referitoare la instruirea școlară. Dacă părinților le pasă de educația copiilor lor și colaborează cu profesorii, copiii au rezultate bune și se adaptează ușor la școală. Chiar și atunci când profesorul identifică probleme în procesul de predare-învățare, împreună cu familia ar putea să elaboreze propuneri de depășire a acestora. Din acest motiv este vorba despre formarea elevilor în mod colaborativ. Rolul pe care familia îl joacă este

de neînlocuit pentru copii pe tot parcursul etapei formative.

Devine utilă afirmarea importanței rolului familiei în procesul de predare-învățare împreună cu cadrele didactice, planificând activități care necesită implicarea părinților acestora. Prin urmare, profesorului îi este greu să predea, din cauza instabilității generate de lipsa angajamentului părinților, care împiedică performanța bună în multe situații (Angelides, 2006:314).

Implicarea părinților în educația copiilor lor este asociată pozitiv cu performanța școlară atât pentru băieți, cât și pentru fete. Părinții par să se retragă de activitățile școlare odată ce copiii lor sunt pe drumul cel bun. Sau, se pare că părinții se simt mai competenți în a-i ajuta pe copiii mai mici decât pe cei mai mari (Stevenson & Baker, 1987). Studiile privind eficacitatea școlii au dovedit, de asemenea, valoarea relației dintre familii și școli. Este cazul cercetătorilor Larocque, M., Kleiman, I., Darling, S. (2011) care concluzionează că una dintre cele mai consistente constatări este că implicarea părinților provoacă o diferență semnificativă în performanța educațională a elevilor și, de asemenea, în managementul personalului unității.

În aceeași linie, Epstein, J. (2011) stabilește că implicarea părinților ca aliați ai școlilor este una dintre strategiile fundamentale ale modelelor de îmbunătățire a școlii în instituțiile de învățământ vulnerabile. De asemenea, se evidențiază familiile elevilor drept unul dintre actorii care influențează performanța educațională în felul următor:

- Relația și sprijinul oferit elevului.
- Participarea și implicarea în școală.
- Așteptările pozitive pe care le au față de școală și profesori.

După cum am menționat, există o relație primară între familie și școală, care are marea sarcină de a construi legături mai strânse pentru a contribui la dezvoltarea cuprinzătoare a copilului, sarcină dificilă deoarece în procesul educațional este obișnuit să vedem părinți foarte ocupați cu locurile de muncă. Având în vedere că familia și școala sunt principalii agenți de socializare ai ființei umane, acestea nu pot fi privite ca instituții separate, ci, dimpotrivă, proiectează canale eficiente de comunicare familie-școală și școală-familie asupra programelor școlare și a progresului copiilor. În aceste canale, participarea profesorului este fundamentală, întrucât el este cel care generează spațiile de publicitate a procesului fiecărui elev și propune strategii care oferă familiilor informații și idei pentru a le ajuta să își îndeplinească temele și sarcinile școlare (Edwards & Mullis, 2003:24).

Când școlile lucrează împreună cu familiile, copiii își dezvoltă performanța școlară și, în plus, școala își îmbunătățește calitatea educațională. Din acest motiv, însoțirea continuă de către familii va ajuta cadrele didactice și comunitatea educațională să concluzeze în promovarea și dezvoltarea integrală a fiecărui copil, prin asigurarea unor spații plăcute în care se generează o învățare eficientă. De ani de zile, s-a căutat să se schimbe dinamica pentru a implica direct familiile, oferindu-le spații pentru ateliere, întâlniri, activități culturale, lucru în echipă, care să le permită să construiască împreună o educație cuprinzătoare, plină de valori, autonomie, încredere și înțelepciune (Edwards & Mullis, 2003:27).

În concluzie, este prioritar să recunoaștem că, ținând cont de diversele tipuri de familii, toate sunt obligate să se implice în procesele educaționale pentru a garanta dezvoltarea integrală a copiilor lor. Este evident că atât familia, cât și școala nu pot merge pe drumuri diferite, ambele au coresponsabilitatea și angajamentul de a ghida copilul pe un drum care duce la succes și bunăstare. Acesta este motivul pentru care

profesorii și comunitatea educațională consideră necesar să spargă tot felul de obstacole, să reînnoiască relațiile, să cunoască și să înțeleagă dinamica familiei, să organizeze școli pentru a crea canale de comunicare, să conceapă strategii de participare, colaborare și implicare a familiilor în contextul școlar.

Bibliografie:

Angelides, P., Theophanous, L., & Leigh, J. (2006). „Understanding teacher-parent relationships for improving pre-primary schools in Cyprus” in *Educational Review*, 58 (3), 303-316.

Berger, J. B. (2002). „The Influence of the Organizational Structures of Colleges and Universities on College Student Learning” in *Peabody Journal of Education*, 77(3): 40-59.

Díaz B., Hernández, G., *Estrategias docentes para un aprendizaje significativo. Una interpretación constructivista*. Tercera Edición, Editorial McGraw Hill Interamericana, 2010

Edwards, D., & Mullis, F. (2003). „Classroom meetings: Encouraging a climate of cooperation” in *Professional School Counseling*, 7 (1), 20-28.

Epstein, J. (2011). *School, family and community partnerships*. Boulder: Westview Press.

Larocque, M., Kleiman, I., Darling, S. (2011). *Parental involvement: the missing link in school achievement. Preventing School Failure*, Philadelphia, 55(3), pp.115-122.

Lee, J., & Green, K. (2008). „Among parental involvement and support: A comparison between families of high and low achieving high school seniors” in *Hmong Studies Journal*, 9, 1-27.

Machen, S. M., Wilson, J. D., & Notar, C. E. (2005). „Parental Involvement in the Classroom” in *Journal of Instructional Psychology*, 32 (1), 13-16.

Stevenson, D. L., & Baker, D. P. (1987). „The family-school relation and the child's school performance” in *Child Development*, 58(5): 1348–1357.

Contents

Metoda hărților mentale și TEAM Teaching-ul la ciclul preșcolar: O abordare inovatoare pentru dezvoltarea copiilor mici	5
Profesor învățământ preșcolar Ștefan Dorina	5
Școala Gimnazială nr.17 „Ion Minulescu” G.O.N Abracadabra Constanța.....	5
Rolul profesorului empatic în dezvoltarea empatiei la copiii preșcolari	3
Profesor învățământ preșcolar Costescu Dorina Gabriela	3
Învățământul preșcolar și educația interculturală - cercetare	5
Profesor învățământ preșcolar Anghelache-Voica Georgiana Livia	5
Grădinița cu Program Prolungit Nr.14 Târgoviște Dâmbovița	5
Rolul grădiniței în dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la copii (Studiu de specialitate)	8
Profesor învățământ preșcolar Puiu Georgeta	8
Grădinița cu Program Prolungit „Tudor Vladimirescu” Craiova	8
Metode și tehnici de învățare activă în grădiniță	10
Profesor învățământ preșcolar Capotescu Monica Viorica	10
Grădinița PP Făget.....	10
Mijloace de realizare a educației muzicale în învățământul preșcolar	13
Profesor învățământ preșcolar Zaharia Oana	13
G.P.P. „Cuv. Parascheva”, Iași	13
Momentele-cadou, starea de bine a copiilor	16
Profesor pentru învățământ preșcolar Cosău Claudia	16
Școala Gimnazială Tulgheș	16
Diseminare Proiect ERASMUS+ Număr de referință 2021-1-RO01-KA121-SCH-000012451, coordonator CJRAE Dolj Larnaca, Cipru 23-31.10.2022,curs:”Non formal for inclusion”	18
Profesor Spătaru Mihaela-Loredana	18
Liceul Tehnologic „Alexandru Macedonski” Melinești.....	18
Rolul și importanța activităților extracurriculare	21
Profesor învățământ preșcolar Fazakas Imola-Matilda	21
Școala Gimnazială Nr. 1 Deja.....	21
Proiect tematic: Au fost și nu mai sunt.....	25
Profesor învățământ preșcolar Bede Laura	25
Grădinița cu program prelungit nr.1 Marghita	25
Cubul- metodă interactivă	27
Profesor învățământ preșcolar Galbîn Năsui Liana	27
Grădinița cu Program Prolungit nr.1,Vișeu de Sus	27

Dezvoltarea inteligenței emoționale la preșcolari.....	28
Profesor învățământ preșcolar Bortă Raluca Elena	28
G.P.P., „Bobocei din Micro III”, Buzău.....	28
Importanța jocului de rol în dezvoltarea autonomiei copilului preșcolar.....	30
Profesor învățământ preșcolar Fanea Elena Mariana /	30
Profesor învățământ preșcolar Chereji Larisa Iuliana	30
Liceul Tehnologic „Traian Vuia” Tăuții Măgherauș	30
Tehnici și strategii de concentrare a atenției la preșcolari	32
Prof. Leucă Brîndușa	32
GPN ”Țândărică” Suceava.....	32
Utilizarea instrumentelor digitale în învățământul preșcolar	34
Profesor învățământ preșcolar Puiu Georgeta	34
Grădinița cu P.P. ”Tudor Vladimirescu” Craiova.....	34
Aplicații digitale utilizate în educație.....	36
Profesor învățământ preșcolar Dăogariu Georgeta	36
Grădinița cu P.P. ”Tudor Vladimirescu” Craiova.....	36
Crearea unei povești terapeutice pentru copiii de vârstă preșcolară.....	39
Profesor învățământ preșcolar Berbeci Iuliana	39
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 1, Tg. Frumos	39
Terapie în ceșcuța cu ceai	41
Profesor învățământ preșcolar Manta Lavinia-Andreea	41
Grădinița cu Program Normal Nr.1, orașul Vălenii de Munte	41
Grădinița primul modelator și formator al personalității în dezvoltare	43
Profesor învățământ preșcolar Prezsak Erika Renata	43
Grădinița cu Program Prelungit „Arlechino” Dej.....	43
Creativitate în educația timpurie.....	46
Profesor învățământ preșcolar Bucur Alina	46
Grădinița cu Program Prelungit nr. 5, Municipiul Reghin, jud. Mureș Grupa mijlocie, Grupa Florilor	46
Rolul activităților artistico-plastice (desen) în dezvoltarea capacităților creative la vârsta preșcolară mare	48
Profesor învățământ preșcolar Modora Aurelia	48
Grădinița cu Program Prelungit „Manpel” Târgu Mureș	48
Importanța educației ecologice la grădiniță.....	52
Profesor învățământ preșcolar Vlaicu Claudia-Victoria	52
Liceul Teoretic „Gelu Voievod”, Grădinița cu P.P. Gilău	52

Recuperarea copiilor cu autism.....	55
Profesor învățământ preșcolar Burcheci Tamara Mihaela	55
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă „Sf. Vasile” Craiova.....	55
Valențele basmului în dezvoltarea social-emoțională a preșcolarilor	58
Profesor învățământ preșcolar Cocean Cristina	58
Grădinița cu Program Prolungit Nr.5	58
Importanța și rolul jocului în dezvoltarea copilului preșcolar	60
Profesor învățământ preșcolar Schaffer Erzsebet-Zsuzsanna	60
Grădinița cu P.P „Ștefania ” Târgu Mureș.....	60
Importanța proiectelor eTwinning	63
Profesor învățământ preșcolar Cornea Claudia	63
Grădinița cu P.P. „Arici Pogonici” Gherla, jud. Cluj	63
Mijloace de educare a spiritului de inițiativă și independență în jocurile liber-creative.....	66
Profesor învățător preșcolar Frățilă Adina Iuliana	66
Grădinița cu Program Prolungit Nr. 18, Sibiu	66
„OCHII SUNT FEREASTRA SUFLETULUI" O lecție de autocunoaștere și dezvoltare personală prin carduri asociative	68
Profesor învățământ primar Stuparu Ana-Maria,.....	68
Jocuri de socializare și autocunoaștere pentru preșcolari utile în cadrul activităților outdoor.....	75
Cunoașterea preșcolarului – o educație de calitate.....	79
Abordarea creativă a activităților cu preșcolarii.....	81
Arta tradițională la copii	82
Proiect de activitate integrată „Mere mari și mere mici”	84
Rolul lecturii în activitatea didactică.....	88
Jocul didactic – mijloc de dezvoltare a psihomotricității la copilul cu cerințe educaționale speciale.....	93
Educația prin intermediul proiectelor.....	96
Când dragostea de scris e dăruită mai departe.....	99
și fiecare nouă generație se transformă într-o CARTE.....	99
Lecții interactive LIVRESQ: Zâna Sănătatea ne sfătuiește.....	102
Alternative educaționale, învățarea experiențială.....	105
Din suflet, pentru cei cu suflete alese.....	107
Efectele negative ale discriminării în mediul școlar	109
Proiect pentru excursia „Pe urmele geografice din Munții Retezat – Noii Cercetași Geologici ”	111
Săptămâna „Școala Altfel” – 27.02.2023 – 03.03.2023	111

Evaluarea asistată de calculator / evaluarea digitală.....	113
Egalitatea de șanse.....	115
PROFESORII VIITORULUI PREGĂTIȚI PRIN ERASMUS + ...	118
Diseminare Proiect ERASMUS +.....	118
Număr de referință 2021-1-RO01-KA121-SCH-000012451, coordonator CJRAE Dolj.....	118
Larnaca, Cipru 23-31.10.2022, curs: “Inclusive classroom trough ITC”	118
Contribuția basmului la dezvoltarea personalității copilului școlar	120
(studiu de specialitate)	120
Creativitate și inovare în didactica modernă (studiu de specialitate)	122
Importanța dezvoltării comunicării în educație.....	125
Proiect Erasmus + În sprijinul unui viitor verde.....	128
Managementul corului de copii	130
Cum dezvoltăm inteligența emoțională a copiilor prin intermediul activităților extracurriculare Rolul benefic al mandalelor si al dactilopicturii în starea de bine a elevilor.....	133
Explorarea culturii și artei prin cercuri creative în contextual activităților școlare	137
Promovarea lecturii în învățământul primar.....	140
Prevenirea abandonului școlar între obligație și atitudine	143
« Jocul care ne unește /	146
Jocul care ne unește / Unitate în diversitate ».....	146
Studiu asupra conceptelor de creativitate și inovație în domeniul didactic.....	149
Importanța jocului de rol în activitatea cu elevul cu CES.....	152
1.Bădică T.,Jocuri didactice pentru dezvoltarea vorbirii, Editura Didactică și Pedagogică, București 1974.	154
2.Buda A., Francu B.A.,Jocuri didactice și exerciții distractive- Culegere pentru clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București,1970.	
3.Chateau J. Copilul și jocul, Editura Didactică și Pedagogică, București,1994.....	154
Metodologii pentru integrarea în școală a copiilor cu tulburări de dezvoltare. Managementul comportamental al clasei	155
Importanța familiei în formarea personalității copilului.....	157
Diseminare mobilitate în cadrul Proiectului Erasmus + ...	160
Importanța proiectării unei programe de opțional joc sportiv	162
Scrierea creativă în învățământul primar	165
Importanța cadrului didactic în facilitarea învățării.....	168
Educație verde prin Programul Erasmus+ în cadrul Asociației „ELOAH” Craiova.....	170
Rolul profesorului-lider în atingerea performanței școlare	172
Studiu de caz.....	172

Metode si mijloace de predare a disciplinei "Muzică si mișcare"	175
în ciclul primar	175
Optional integrat- exemple de bună practică : Cum se fabrică...creioanele?	178
Comunicarea cooperantă între elevi la ora de limba engleză	181
Importanța utilizării platformelor de învățare în dezvoltarea	183
formatului blended- learning, în procesul educațional	183
Cum mi-au influențat activitățile de tip outdoor practica didactică?	187
Stimularea gândirii creative a școlarului mic	189
Activitățile extracurriculare – Un mijloc de stimulare a potențialului elevilor comunicațional al elevilor	193
Educația copilului o binecuvântare pentru lume	196
Jurnalul reflexiv.....	199
Mișcare, distracție, învățare.....	201
Eficientizarea procesului de predare-învățare-evaluare în învățământul primar prin utilizarea instrumentelor digitale.....	203
Studiu experimental privind rolul, locul și metodologia organizării.....	206
jocului didactic matematic	206
Cea mai mare problemă cu care se confruntă sistemul românesc de învățământ actual.....	209
Tradițiile populare românești - Mijloc de educație a elevilor din ciclul primar.....	211
Manager sau lider?.....	214
11 pași pentru reconstrucția încrederii de sine – exerciții practice	217
Cum predăm gramatica unei limbi străine prin jocuri didactice?	220
The actuality of using CLIL through History	223
Pledoarie ca să (mai) citim!.....	226
Consiliere și dezvoltare personală – disciplină școlară-	228
Proiect Educațional „Tradiții de sărbători – primăvara”	231
Investigația științifică – o abordare metodologică modernă.....	233
Utilizarea aplicațiilor și platformelor de E-learning în demersul didactic	235
Lectura – sursă de dezvoltare a limbajului și a abilităților de comunicare.....	237
Telefoanele între utilitate și interdicție.....	241
Educația muzicală – sursa de armonie din viața noastră.....	244
Metode pedagogice inovative și creative la disciplina Informatică.....	246
Educația timpurie – etapă esențială în dezvoltarea elevilor	248
Evaluarea în Educație fizică	250
Promovarea imaginii școlii	253

Dezvoltarea creativității elevilor în cadrul orelor de limba română.....	256
Importanța studierii disciplinelor socio-umane în context contemporan	258
Tehnologiile multimedia- "Fata Morgana" a anului 2020- privire retrospectivă asupra momentului pandemic	260
Icoana în Sfânta Scriptură.....	263
Primele icoane ale lui Isus Hristos	266
Proiect didactic.....	270
Modalități de a îmbogăți experiența de învățare prin jocul.....	272
de tip Escape Room.....	272
Rolul abandonului școlar în procesul excluziunii educaționale.....	274
Creativitatea și profesorul creativ din perspectivă geografică.....	276
Inteligența artificială.....	279
The Direct Method	282
Software-uri interactive pentru dezvoltarea competențelor secolului XXI	285
Evaluare și autoevaluare	288
„Zborul”	291
Tehnici de stimulare a creativității	293
Inteligența emoțională și beneficiile pe termen lung.....	296
Metodă de predare-învățare în ora de limba franceză.....	298
Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice prin	300
programul Erasmus + ...	300
Poate dascălul schimba destinul elevului prin lectură?	304
Inițiative didactice.....	307
Cum să înveți cu Europeana.....	310
Desenul formelor în Pedagogia Curativă	312
Clasele gimnaziale de tip Step by Step. Abordarea integrată și corelatul ei abordarea intersecțională	315
Evaluarea descriptivă. Descriptori de performanță pentru fiecare nivel de evaluare la disciplina limba și literatura română la clasa aV- a.....	317
Plan remedial pentru elevii cu dificultăți de învățare/stare de corigență.....	320
An școlar 2022/2023 Limba franceză	320
Tradiții în comunitatea mea (proiect educațional)	322
Importanța activităților extra-școlare în dezvoltarea elevilor	326
A refuza „dezvrăjirea” – drumul înapoi către peștera sinelui Disenchantment of the world	329
Valorile, componentă intrinsecă a lumilor ficționale	329
Jocul în orele de limbi străine.....	334

Activități interactive pe platforma Goosechase.....	337
Studiu privind rolul proiectelor și parteneriatelor educaționale în învățarea centrată pe elev la disciplina biologie	340
Metode moderne în predarea limbii și literaturii române	344
Dezvoltarea potențialului elevilor supradotați – provocare sau oportunitate?.....	346
Tehnica sociometrică de consiliere a elevilor.....	348
Morality and immorality in	352
F. Scott Fitzgerald's THE GREAT GATSBY	352
Un dascăl de școală din perioada interbelică- Aurel E. Peteanu	355
Conceptul de educație incluzivă a unui copil supradotat	358
S.O.S lectura – aceiași realitate, o nouă perspectivă	361
Cum încurajăm creativitatea elevului	364
Competența lectorială. Clubul de lectură. Premise de lucru și sugestii metodologice	367
Why Use Drama Techniques when Teaching English?	369
Utilizarea metodelor activ-participative în procesul instructiv-educativ	372
Modele europene de formare a viitorilor asistenți medicali	375
Dezvoltarea imaginației creatoare a tinerelor cadre didactice	377
Importanța formării competențelor antreprenoriale	380
Utilizarea temelor pentru dezvoltarea creativității la matematică	382
(proiect_clasa a X-a, liceu tehnologic).....	382
Rolul disciplinelor cu specific informatic și digital în dezvoltarea competențelor de comunicare ale elevilor.....	385
Erasmus +, o experiență ce merită trăită.....	388
Natura între realitate și interdisciplinaritate	390
Lectura – metodă didactică fundamentală.....	392
Metode didactice moderne	396
Despre organizarea colecțiilor în bibliotecă	399
Activitate de învățare, Limba spaniolă, clasa a XI-a	401
LÉXICO - EL TEMA: LA ADOLESCENCIA	401
Medierea în școală (Partea I).....	407
Medierea și mediatorul. Originea și evoluția conceptelor.....	407
Bibliografie.....	409
Descriptori de performanță la limba și literatura română.....	410
<i>A. I. Matters! Artificial Intelligence in the classroom and beyond - an imperative of today's society</i>	412
Limba franceză – Recapitulare finalăCLASA a IX-a (bilingv) - Subiecte	415

Impresionismul în artă.....	417
Studiu privind motivele stabilirii relațiilor interpersonale la vârsta școlară mică.....	420
Importanța jucăriilor în dezvoltarea psihică și fizică a preșcolarului și școlarului mic.....	423
Familia și școala. Un parteneriat necesar pentru reușita școlară.....	427

Psst! Ai aflat deja de resursele educatorului SELLification?

Agenda Educatorului SELLification

Unealta preferată a oricărui cadru didactic care își dorește **claritate și control** asupra organizării fiecărei săptămâni de lucru și al fiecărui act de predare.

Tocmai pentru că suntem motivați să aducem mai multă valoare în viața ta și a **Comunității Educatorilor SELLification**, am venit cu o **unealtă puternică** de dezvoltare personală, o unealtă care te scoate din paralizia celor atât de multe lucruri de făcut și te focalizează înspre acțiune, rezultate dar și echilibru interior.

AGENDA
EDUCATORULUI
SELLIFICATION

45 ron

CAPTIVATE YOUR STUDENTS
ONLINE
BETTER THAN IN THE CLASSROOM!

Călin IEPURE | Răvan CIRCUMĂȚĂ | Bogdan VÂDA

CAPTIVATE YOUR STUDENTS
ONLINE
BETTER THAN IN THE CLASSROOM!

Călin IEPURE | Răvan CIRCUMĂȚĂ | Bogdan VÂDA

40 ron

Captivate Your Students **ONLINE** Better Than in the Classroom

Nu te invităm doar la citit, ci te îndemnăm la o transformare a metodologiei de predare de la catedra cea clasică către mediul online.

Acum ai ocazia să cumperi cartea care te ghidează să ții cursuri mai interactive și cu rezultate mult mai bune pentru elevii tăi.

Toate acestea și multe altele pe

edu.sellification.org

Articole științifice, studii de specialitate și exemple de
bune practici naționale și internaționale

Pedagogie Creativă Revista Educatorului SELLification este
o revistă națională de teorie și practică educațională,
realizată de Asociația SELLification4EDUcation